

Львівський державний університет
внутрішніх справ

ПРАВО. КОМУНІКАЦІЯ. СУСПІЛЬСТВО.

LAW. COMMUNICATION. SOCIETY.

DAS RECHT. DIE KOMMUNIKATION. DAS
GESELSCHAFT.

LE DROIT. LA COMMUNICATION. LA SOCIÉTÉ.

Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти
(українською та іноземними мовами)

3 квітня 2020 року

Львів
2020

УДК 351.75(063) = 00
Ф79

Рекомендовано до поширення через мережу Інтернет
Вченою радою Львівського державного університету внутрішніх
справ
(протокол від 25 березня 2020р. № 8)

Рецензенти:

Т.П. Дяк, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри
іноземних мов Національного лісотехнічного університету
України

О.М. Балинська, доктор юридичних наук, професор,
проректор Львівського державного університету внутрішніх
справ

Право. Комунікація. Суспільство. Law. Communication.
Society. Das recht. Die kommunikation. Das gesellschaft. Le droit.
La communication. La société: матеріали всеукраїнської науково-
практичної конференції здобувачів вищої освіти (українською та
іноземними мовами) / за заг. ред. канд. філол. наук, доц. І.Ю.
Сковронської. Львів: ЛьвДУВС, 2020. 466с.

Матеріали збірника стануть у нагоді всім, хто прагне
вдосконалення рівня володіння іноземними мовами, а також
дбає про зростання особистої мовної культури загалом.

The materials of the conference will be a good opportunity to
all those who seeks to improve the level of knowledge of foreign
languages, and also cares about the growth of personal linguistic
culture in general.

Опубліковано в авторській редакції.

УДК 351.75(063) = 00

© Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2020

СЕКЦІЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Andriiash Yelyzaveta

*1st year trainee of Master Course
National Academy of Internal Affairs
Scientific Adviser
Dramaretska Larysa*

BASIC ASPECTS OF A POLICE OFFICER'S COMMUNICATIVE COMPETENCE

The day-to-day activities of the police are closely connected to the cooperation with the public that is why communicative qualities are particular important in the professional activities of the police. The Law of Ukraine "On the National Police" (Article 11) states: "Police activities are carried out in close cooperation and interaction with the population, territorial communities and public associations on the basis of partnership and aimed at meeting their needs". Assisting the public in a communication situation is one of the most important aspects of the work of most police agencies [1].

The police officer's communicative competence consists of his individual characteristics, which allows him to successfully solve communicative tasks, namely: establish and maintain psychological contact with different categories of citizens, be able to listen carefully, clearly explain, accurately and objectively evaluate the information obtained, serve to people. Knowledge of social norms that allow police officers to navigate the situation of communicative interaction and determine the behavioral capacity of the communication plan is also necessary. One of the determining factors for the effective work of a police officer will be properly formed professional communication competence [2, c. 5].

Each police officer in the public relations must: be tactful and friendly, make requests or remarks concerning the

person in a polite and convincing form, enable the person to express his or her own opinion; respect all victims of crime or other offenses, protect their safety and the right not to interfere in their personal lives. Also, under all circumstances, a police officer is obliged to abide the rules of professional ethics, both working and non-working hours. Despite the provocation, the police officer must be correct and not allow occurring violence or other negative action against members of the public and remaining objective in all circumstances [3].

Effective communication of police with the public requires the implementation of different approaches, specific behavior, the use of the most effective means of establishing and developing contacts. It is quite natural that the formation of a communicative culture of employees is considered by police structures as an important task within the framework of the development of their general professional culture. The level of communication culture of police officers directly depends on their overall development, breadth of outlook, law culture, the availability of diverse knowledge, and formation of certain moral principles.

The leadership of the National Police constantly needs to improve the quality of work with staff, educate employees in a spirit of respectful law, moral standards, enhance their general and professional culture, ethics, acute and principled response to acts of rudeness and other negative incidents. Last year several programs were fulfilled in Ukraine, for example: training “Effective communication of police with the community” with the support of the United Nations Development Program, project “Police officer of the community”, theoretical and practical training of heads of preventive activities departments and candidates for leadership positions in territorial police units for prevention, which improve dialogue with the community and quality of police services [4].

1. Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 № 580-VIII. Дата оновлення: 13.02.2020. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 02.03.2020). ZakonUkrainy “Pro Natsionalnu politsiuu” vid 02.07.2015 No 580-YIII. Data onovlennia: 13/02/2020. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/580-19> Андросюк В.Г., Волошина О.В. та ін..Зарубіжний досвід ефективної комунікації поліцейських (Аналітичний огляд). Київ: 2018. - 31 с. Androsiuk V.H., Voloshyna O.V. tain. Zarubizhnyi dosvid efektyvnoi komunikatsii politseiskyh (Analitychnyi ohliad). Kyiv: 2018. -31 s.

2. Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських: затв. наказом МВС від 09.11.2016 № 1179. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1576-16> (дата звернення: 02.03.2020).Pro zatverdzhennia Pravyl etychnoi povedinky politseiskyh: zatv. Nakazom MVS vid 09.11.2016 No.1179. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1576-16>.

3. Поліцейські превенції 12-ти регіонів пройшли курси з комунікації лідерства і тактичної підготовки. URL: <http://mvs.gov.ua> Politseiski preventsii 12-ty rehioniv proishly kurs yz komunikatsii liderstva I taktychnoi pidhotovky. URL: <http://mvs.gov.ua>

Akhremenko Serhii

3rd year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

FOREIGN LANGUAGE TRAINING IN MODERN POLICE SERVICE

Most people use language as a means of communication, and it becomes meaningful and effective

especially when it comes from the same speech community. In fact, language is very significant because it is a tool for identifying people, their origin, culture or even social status.

English is an international means of communication. It is studied as a foreign language at secondary and higher establishments of education. It is not a secret that English is one of the most used languages. Nowadays nearly half of all business affairs in the world are conducted in English [1].

English is preeminently the most international language. Though the name of the language may at once remind us of England, we may also associate it with the United States, one of the world's superpowers, English carries less implications of political or cultural specificity than any other living language. At one and the same time, English serves the daily purposes of republics such as the United States or South Africa, sharply different in size, population, climate, and national philosophy; and it serves the ancient realm such as the United Kingdom. Commonwealth partners, themselves as different from each other as they are from Britain herself. English is spoken as a native language by more than 300 million people. In about 25 countries English has been legally designated as an official language. It has been estimated that English is a second language for well over 300 million people: the number of second-speakers may soon exceed the number of native-speakers, if it has not done so already [1].

Nearly half of all business dealing in Europe is conducted in English. It is the language of sports, glamour festivals, competitions, the official language of the Olympic Games. Five of the largest broadcasting companies in the world CBS, NBS, ABC, BBC, CBS transmit programs in English to audiences that exceed one hundred million people [1].

As a newly founded state Ukraine establishes new relations with the countries throughout the world. The language culture is needed by any specialist. It is especially acute for law

enforcement officers whose professional activity is characterized by contact, openness, and communicative orientation.

A high level of linguistic culture is an indicator of the professional competence of law enforcement officers. State requirements for quality assurance of official business communication in various spheres of life, intensive development of international contacts necessitate the improvement of the system of professional, in particular linguistic, training of future law enforcement professionals. The above mentioned necessitates the search for effective ways of organizing the teaching of state and foreign languages in higher educational establishments of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, which would be maximally aimed at providing practically oriented language training for future law enforcement officers.

1. Олександренко К.В., Рогожа В.Г. Англійська мова для правників : підручник Хмельницький, 2011. 290 с.

Balaban Valentyna
3rd year cadet
Donetsk Law Institute
Scientific Adviser
Volik Olena

THE IMPORTANCE OF ENGLISH IN FUTURE POLICE OFFICERS TRAINING

The topic of English is very relevant today as English takes the second place in the world in the number of people speaking it. About the fifth of the globe speak English. English is among five leading world languages.

Some students at the universities of the Ministry of the Internal Affairs of Ukraine think about the role of English at the

universities. We believe that learning English for future police officers is simply necessary. The discipline "English" is a part of the humanitarian, social and economic cycle. Many employees come to the police without knowing the English language, even at the elementary level. Nowadays officers of the National Police of Ukraine often communicate with English-speaking citizens, and they need good knowledge of the English language. We would like to stress that foreign citizens speak English better than the Ukrainian police officers.

Therefore, English must be studied at the institutions of higher education of the Ministry of Internal Affairs at a fairly high level. This subject should be given considerable time in the educational process. Especially now, when close attention is paid to the law enforcement officers not only by the President, government, regulatory authorities, but also by the public. Citizens want to see a smart, competent policeman who will help them in any life situation. English is necessary for modern professionals working in the sphere of law and police. Moreover, the English language must be studied both throughout the years of training, and in refreshing courses and training courses for police officers.

Police often interact with English-speaking citizens and must know the language not worse than military equipment and weapons so that foreign citizens who come to Ukraine could judge about the high level of English proficiency on the part of Ukrainian police officers, which can help foreigners in any situation [1].

"Lingva Skills" is an English language learning project. The purpose of the project is to give every Ukrainian the opportunity to learn foreign languages for free. This project helps to improve the level of English and to increase their knowledge. With its help, English is being studied for free across the country by civil servants, students, organizations, social categories of the population and more [2].

As a result, we can say that English is important not only for students, but also for cadets, future police officers, who, in the course of their work, must show their competence and professionalism in the work of the National Police of Ukraine.

1. Community policing wikipedia: веб- сайт. URL: https://en.m.wikipedia.org/wiki/Community_policing.

2. Lingva Skills : веб- сайт URL [https:// lingva.ua/](https://lingva.ua/)

Berkyta Bohdana

2nd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

EDUCATION ABROAD

Education plays a very important role in our life. It is one of the most valuable possessions a man can get in his life. During all the periods of human history education ranked high among people. Human progress mostly depended upon well-educated people. Self-education is very important for the development of human's talents. Only through self-education a person can become a harmonically developed personality. A person becomes a highly qualified specialist after getting some special education. And professionalism can be reached only through it. Even highly qualified specialists from time to time attend refresher courses to refresh their knowledge. We get our knowledge of this world and life through education. Many famous discoveries would have been impossible if people were not interested in learning something. Education develops different sides of human personality, reveals his abilities. Besides, it helps a person to understand himself, to choose the

right way in this world. The civilized state differs from others in the fact that it pays much attention to the educational policy. John Kennedy said: "Our progress as a nation can be no swifter than our progress in education". But it doesn't concern only one particular nation. We know that science and art belong to the whole world. Before them the barriers of nationality disappear. So education brings people closer to each other, helps them to understand each other better.

Many young people tend to get education abroad nowadays and this rush is gaining popularity at an amazing rate. Parents eagerly send their children to western countries in pursuit of overseas diploma.

The majority of students want to study in English-speaking countries and it is easy to understand why. Firstly, they can improve their foreign language skills. Secondly, knowing English at a good level gives plenty of job opportunities. Thirdly, such countries as England, the United States and Canada are full of places of interest.

Studying abroad guarantees respect of others, stable career, bright future, lifelong friends from all over the world, and lots of useful skills. Besides, living abroad, students experience a totally different life. They contact people from other cultural backgrounds, which is rather interesting.

It is important to remember, that studying abroad is never easy. It requires hard work and a lot of effort. However the reward is the future of excellent opportunities.

Studying abroad may be one of the most beneficial experiences for a college student. By studying abroad, students have the opportunity to study in a foreign nation and take in the allure and culture of a new land.

The biggest reason you should consider a study abroad program is the opportunity to see the world . By studying abroad, you will experience a brand-new country with incredible new outlooks, customs and activities. The benefits of

studying abroad include the opportunity to see new terrains, natural wonders, museums and landmarks of your host nation.

Another reason you might consider studying abroad is for the chance to experience different styles of education. By enrolling in a study abroad program, you'll have the chance to see a side of your major that you may not have been exposed to at home.

You'll find that completely immersing yourself in the education system of your host country is a great way to really experience and understand the people, its traditions, and its culture. Education is the centerpiece of any study abroad trip – it is, after all, a study abroad program – and choosing the right school is a very important factor.

In addition, when you're abroad, you won't be limited to traveling in just the nation in which you are studying – you can see neighboring countries as well! For example, if you study in France, you'll have the option to travel through various parts of Europe including London ,Barcelona, and Rome.

Many students who choose to study abroad are leaving their home for the first time. When they arrive in their new host country, they are fascinated by the distinct cultural perspectives. When you study abroad you will find incredible new foods, customs, traditions, and social atmospheres.

You will find that you have a better understanding and appreciation for the nation's people and history. You will have the opportunity to witness a completely new way of life.

When you finish your study abroad program and return home, you will return with a new perspective on culture, language skills, a great education, and a willingness to learn. Needless to say, all of these are very attractive to future employers.

Many students find that they love their host country so much that they decide to seek work there. If you can relate, you

will find that a local education will be very valuable when searching for a potential job in that country.

One of the biggest benefits of studying abroad is the opportunity to meet new lifelong friends from different backgrounds. While studying abroad, you will attend school and live with students from your host country. This gives you the opportunity to really get to know and create lasting relationships with your fellow students.

After the study abroad program ends, make an effort stay in contact with your international friends. In addition to rewarding personal relationships, these friends can also be important networking tools later down the road.

Why study abroad? For most students, this time may be the only opportunity they ever get to travel abroad for a long period of time. Eventually you will find a job and career, and the opportunity to study abroad may turn out to be a once in a life time opportunity.

Take this opportunity to travel the world with no commitments but to study and learn about new cultures. Studying abroad is an experience unlike any other [1].

Knowledge can be gained in many ways. One of the ways is to study abroad. Studying abroad gives students an experience of a life time for students to gain such invaluable experience. It is an excellent opportunity to come into close contact with a distinct culture in their day-to-day life and return home with plenty of cherished memory. For instance, students can experience four seasons in abroad wherever they choose the country that have four seasons, where it will be the most cherish moments for students that never experience the seasons. Study abroad had many benefits.

First and foremost, it is a great growth experience. Study abroad challenged students to live among different types of peoples in different condition. Gilbert Keith Chesterton says “The whole object of travel is not to set foot on foreign land; it

is at last to set foot on one's own country as a foreign land." The lifestyle and social be different, forcing the student to expand their social skills in order to get assistance from lectures, school staff classmates, as well as to make friends among their peers. In addition, "students will also derive much benefit from expansion of their communication abilities later in life". As a result, these students will eager to know more knowledge as they able to cope in the situation. Stated by Laurence Sterne, "The desire of knowledge, like thirst of riches, increase ever with acquisition of it". Moreover, this experience will cause them to mature, increase of confidence and self-esteem, and ultimately make the student a more "well-rounded person". Furthermore, the students will "having a greater perspective of the world around them to appreciate societal differences".

Second, study abroad provides the opportunity to travel. Students can venture out and check their surrounding during weekends or academic breaks. Study abroad is not all about being a book worm; it is about getting to know a new and interesting land. Being in a new place, get to know people who have different way of living, and becoming familiar with new cultural and urban environment. Addition to, students have opportunities to confront the realities of people and cultures coming together around tourism. In other words, they able to see the reality of life, that are consists of many differences peoples and cultures by naked eyes. Furthermore, there are lots of interesting places to be visited. Students should appreciate their time and use their time to explore the world more as well as learning the world itself by venture out while academic break. In fact, "the beginning of knowledge is the discovery of something we do not understand" says Frank Herbert. In particular, knowledge is something to be earning by not knowing the meaning but it is something to seek by exploring

the world. Consequently, students should travel around while there in abroad to seek for more knowledge.

Besides that, study abroad will help to develop personal skills. Being immersed in an entirely new cultural setting is scary at first, but it is also exciting. It is an opportunity to discover new strengths and abilities, conquer new challenges, and solve new problems. Students will encounter situations that are wholly unfamiliar to students and will learn to adapt and response in effective ways. For instance, students will face communication problems when they speak to the native speaker in that particular country throughout the academic session, being often to speak foreign language, they able to speak as the native speaker without problems. Moreover, they can solve academic problems together even though the group consist variety of races. In particular, students can be edifying the situation after a while in abroad. Furthermore, students develop a better perspective on world affairs through international study and understand the depth and breadth of differences that abound in global community. This personal development broadens the student's chances in the future.

Most of all, study abroad enhances employment opportunities. Through employer's eyes, a student who has studied abroad is self-motivated, independent, willing to embrace challenges, and able to cope with diverse problems and situations. Moreover, "study abroad reflects positively on resumes and increases the chance of employment with international and multinational organizations". For example, nowadays, before hiring an employer, they will see the resumes first then interview the candidate's one by one or grouping. In the resumes, it reflects the candidates' capability and the potential to serve for the company but, the company will see which candidates study abroad and they will be given the priority to these candidates first for the job as they pass the interview sessions. In other words, these kinds of students have

greater chances getting a good career than average students that study locally. An average student does not expose to the globalization. In addition, abroad students not so stiff to get a job due to the degree acquired from those universities are recognize by multinational organizations. As well as experience of living and studying in foreign country, negotiating others cultures and able to speak foreign language fluently will all set apart from the majority other job applicants.

In conclusion, study abroad has many benefits. First benefits are gain great growth experiences. Students gain and learn new things while in abroad about their lifestyle and social. Second, provides the opportunity to travel around the surrounding. They can learn more as the students travel around to gain more info about the foreign country and others. Then, develops students personal skills by adapt the situation and slowly to cope with the social life in foreign country.

Finally, study abroad enhances employment opportunities that are by the value of education and reputed institutions to broaden the chances to get a good job[2].

Studying overseas can be a phenomenal opportunity for an international exposure, learning a novel language and culture, travel aficionados, employment opportunities, scrupulous knowledge on areas of interests and research activities. However, financial issues, adapting to a novel culture and nostalgia can bring in some vacillations about taking the decision to study abroad. But, when knowledge and studies are broad, why not study abroad[3].

1. Benefits of studying abroad. Study abroad Guide [Electronic resource]. Access mode: <https://www.internationalstudent.com/study-abroad/guide/ten-benefits-to-studying-abroad/>

2. The Law of Ukraine "On National Police" of 02.07.2015. No. 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

3. Police and community engagement. URL: <http://cop.org.ua/en>.

BoikoRoman

Undergraduate Master

National Academy of Internal Affairs

Scientific Adviser

Komarynska Yuliia

CRIMINAL MISDEMEANORS IN UKRAINE

The issue of introducing criminal offenses into the legislation of Ukraine on criminal liability is quite relevant and is one of the directions of the criminal legislation policy of our state, the main task of which is to humanize criminal liability.

Appearing of the criminal misdemeanor's institution is not new in the international law, even in the Middle Ages, exactly in England, the differentiation between felony (which covered crimes of a high degree of social danger and for committing which the death penalty and confiscations of property were intended) and misdemeanor (which belonged to less dangerous crimes that harmed the interests of private individuals which did not encroach the interests of the Crown and for which the death penalty or confiscation of property was not envisaged) existed. Nowadays the system of Anglo-Saxon law of the UK and the USA considers a misdemeanor as the least dangerous category of crimes that borders administrative offenses.

According to the order of the Cabinet of Ministers of Ukraine, dated August 27, 2008, № 1153 the Concept "the Plan of Measures to Implement the Concept of Criminal Justice Reform in Ukraine" [2], which was provided for the achieving

of the following tasks: to develop and submit drafts of the Criminal Code of Ukraine and the Law on Amendments to the Criminal Code of Ukraine about the differentiation depending from the degree of their seriousness [1] was approved. It is worth noting that the concept of "misdemeanor" in 2008 was proposed to legislation by creating a Code of Misdemeanors [3].

In the Criminal Law of the United States of America and the United Kingdom a misdemeanor is a category of the least dangerous crimes that are on the borderline with administrative offenses. Criminal misconduct under the French law acts as an integral part of the three-part separation system of criminal offenses for crimes, misdemeanors and violations. According to the legislation of the Federal Republic of Germany criminal offenses are divided into crimes and misdemeanors by the criteria of such classification as a criminal sanction and a form of guilt [4]. According to the Criminal Code of the Republic of Kazakhstan the legislator enshrined the concepts of "criminal offense," "crime" and "criminal misconduct," in fact one of the first in the Post-Soviet space to conduct the reform in this way more than ninety years in order to provide criminal liability (its specific forms) only for committing the crimes [5].

The current Criminal Procedure Code of Ukraine (hereinafter - the CPC) envisages significant humanization of Ukrainian legislation. While its adoption has introduced many new procedural concepts and in particular, the notion of "a criminal offense" being shared for crimes and criminal offenses in accordance with the severity of the crime. The concept of "a criminal misdemeanor" in the CPC is absent, but it describes the procedure for dealing with such offenses, including the simplified procedure, in detail.

Legislators tried to regulate these problems by submission of the Project of the Law № 3438 "On Amendments

to the Criminal and the Criminal Procedure Codes of Ukraine regarding the introduction of the Institute of Criminal Misdemeanors”, which was registered in the Verkhovna Rada of Ukraine. According to this Project it was planned to amend the Criminal Code of Ukraine and to introduce the Institute of Criminal Misdemeanors into the legal system. However, this Law has not been adopted in Ukraine [6].

The need for a simplified procedure is justified by the large number of minor offenses, which lead to the congestion of law enforcement officers, which delay the investigation of serious and severe crimes. Also, the concept of "a crime of the medium severity" will disappear in the Criminal Law of Ukraine. All crimes that were previously classified as such ones would be considered not serious.

In addition to changing the classification of criminal offenses, the order of their investigation will be different too. If the current version of the CPC for all criminal offenses establishes a single procedure for the investigation in the form of pre-trial investigation, the new simplified procedure for misdemeanor in the form of inquiry is to be introduced. The inquiry procedure provided for a wider list of investigative (search) actions that may be undertaken prior to the submission of information to the Unified Register of Pre-trial Investigations compared with the pre-trial investigation procedure is to be performed. So, before the submission of information to the Unified Register of Pre-trial Investigations, the inquirer can: select explanations; apply for medical examinations; receive expert opinions; take readings of technical devices and equipment, remove tools and means of committing a criminal misdemeanor, things and documents that are directly the subjects of a criminal misdemeanor or which are discovered during the detention of a person, perform personal inspection or inspection of things.

Unlike the pre-trial investigation procedure, which, even for minor crimes, could last up to a year, the duration of the inquiry will not exceed one month. In addition to the reduction of the timeframe for pre-trial investigation of criminal offenses, the new CPC provides shorter deadlines for the appointment of a trial. The case should be heard within five days after the investigating judge receives the indictment. And in the case of detention of a suspect of a criminal misdemeanor, the court appoints the case immediately. Also, the inquiry procedure provides another procedure for submitting an examination request [7, 8].

The institute was supposed to be operational from January 1, 2020, but not all the law enforcement agencies that are investigating criminal offenses are ready to investigate this category of cases. Therefore, the President of Ukraine signed the Law "On Amendments to Section II", Final and Transitional Provisions "of the Law of Ukraine" On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine on Simplifying Pre-trial Investigation of Certain Categories of Criminal Misdemeanors which "define a new date of introduction of the Institute of Criminal Misdemeanors - July 1. This will help to avoid the risk of law enforcement problems and allow the relevant criminal justice authorities to prepare for changes properly [9].

1. Sharmar O.M. Criminal misconduct: history and modernit//Scientific Bulletin of the National Academy of Internal Affairs. 2013. URL - Access mode:http://www.irbis.nbuv.gov.ua/cgibin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe

2. Plan of measures for implementation of the Reform Concept criminal justice of Ukraine, approved by the Cabinet Ministers of Ukraine from 27 August. 2008 No. 1153-r / URL-

Access: [http:// zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1153-2008-%D1%80](http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1153-2008-%D1%80).

3. Usmanov Y. Criminal misconduct - a way to soften responsibility // Legal advice - URL – Mode access: [http:// www. Pravo consult. com. shho-take-more-criminal-crime-and-z-chim-yoga-yidyat-v-ukrayini / # ixzz44UbUj9OL](http://www.Pravo.consult.com.shho-take-more-criminal-crime-and-z-chim-yoga-yidyat-v-ukrayini/#ixzz44UbUj9OL)

4. Kovalchuk D. Concepts and signs of criminal misconduct // URL-Access mode: [http://jurkolos.com/en/materials/darina-kovalchyk2 /](http://jurkolos.com/en/materials/darina-kovalchyk2/)

5. Berzin PS Criminal offense, crime and criminal offense under the new Criminal Code of the Republic Kazakhstan: // URL - Access mode: [http:// applaw.knu. ua / index. php / holovna / item / 368-kryminalne-pravoporushennya-zlochyni-kryminalnyy-prostupok-zanekryminalnym-kodeksrespublikykazakhstan-ponyattya-ta-peculiarities-spivvidnoshennya-berzin-p](http://applaw.knu.ua/index.php/holovna/item/368-kryminalne-pravoporushennya-zlochyni-kryminalnyy-prostupok-zanekryminalnym-kodeksrespublikykazakhstan-ponyattya-ta-peculiarities-spivvidnoshennya-berzin-p)>.

6. L. M. Solovyov On the question of the concept of criminal offense and criminal misconduct//URL - Access mode: <http://univd.edu.ua/science-issue/issue/2790>.

7. Zadorozhnyi B. Criminal misconduct: a speedy investigation without real protection / URL – Accessmode:https://zib.com.ua/en/139881-kriminal_prostupki_shvidke_rozsliduvannya_bez_realnogo_zah.html.

8. Law of Ukraine “On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine on Simplification of Pre-trial Investigation of Certain Categories of Criminal Offenses” (Verkhovna Rada of Ukraine (BBR), 2019, No 17, p. 71) URL - Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19>

9. Official web-site of the President of Ukraine/ article: URL - Access mode:[https:// www. president. gov.ua/ news/ president- pidpisav- zakon- pro-vidterminuvannya-zaprovadzhenny-58977](https://www.president.gov.ua/news/president-pidpisav-zakon-pro-vidterminuvannya-zaprovadzhenny-58977).

Butz Mariana
4th year student
Lviv State University of Life Safety
Scientific Adviser
Ivanchenko Mariia

THE CHARACTERISTICS OF ENGLISH TERMS STRUCTURE IN ARCHITECTURE AND CONSTRUCTURE INDUSTRY

The terminology study currently pursues not only scientific, but practical goals as well. That is why not only a description of the architecture and constructionterminological system is considered to be important, but also a study of the formation methods and ways to replenish mentioned terminology. Scientists distinguish different ways of terms formation, depending on productivity. The main source of creating new terms, enriching the terminological fund and improving individual terminological language systems are its internal resources. The vocabulary replenishment of the science language with new words occurs through the use of morphemes existing in the language and their new combination (Aimenova, 2019).

The structural analysis of the architecture and constructiontermsactual material was carried out, where the following types were identified: one-component (simple and derivative), multi-component, abbreviations.

Analysis of architecture and construction terms sample concerning their structure showed that the most common are simple terms (Novikova, 2017). Derived terms were less represented. The most productive way to form derivative terms is affixation, we have distributed suffixes as follows: er 35% - *camber, curvature, gutter, cover, skyscraper, girder, sleeper, baluster*; ing 23% - *bending, buckling, projecting, reentering, lighting, supporting, heating, drafting, drawing, ceiling,*

adjoining; tion 10% - deflection, projection, condensation, conditions, fenestration, abnodation; ent 8% - abutment, basement; ance 7% - balance, abeyance, ant 5% - pendant, rampant, or 5% - exterior, agitator; el 3% - barrel, tunnel, mandrel; out 2% - layout; ture 2% - curvature, moisture, structure.

The architecture and construction sublanguage analysis of the multicomponent terms in English showed that two, three, four, five, six, and seven-component terms are used in the texts of this direction. The following data were obtained as a percentage: two-component - 22%: *domestic building; arched concrete dam; multistoried building; residential building; sectional building*; three-component - 21%: *airtight building construction; aseismic building constructions; block building construction*; four-component - 21%: *balloon frame building construction; platform frame building construction; safe maintenance of construction machinery*; five-component - 5%: *cantilever arched building construction girder; to show building construction element fracture; brittle building construction element fracture, double crank construction materials press*; six-component - 2%: *plane strain building construction element fracture; stress-corrosion building construction element fracture; building construction element maintenance processing and repair; errors in the building construction element maintenance processing.*

Two types of abbreviations were figured out, these are initialisms – a sequence of capital letters, each of which is pronounced separately, and shortenings when certain sound segments are removed from the word composition.

The analysis showed, that the number of initialisms in construction terminology prevails, their structure is quite simple, they are formed by the term combination capital letters. For example – *ACB (asbestos-cement board); ACM (advanced composite materials); ADW (air-dried wood); GERAM*

(*Generalized Enterprise Reference Architecture and Methodology*), *LALAC* (*Local Architectural Conservation Advisory Committee*), *ADW* (*air-dried wood*), *DD* (*Dutch door*), *FSTC* (*Field sound transmission class*), *MLMA* (*Metal Lath Manufacturers Association*), *A* and *M* (*assembly and maintenance*); *AAW* (*acetylene air welding*).

The factual material showed that epitheses takes place when among shortenings when all vowel sounds are omitted from a term, for example, *RF* (*roof*); *RM* (*room*); *wd* (*wood*); *fbr* (*fibro*). Next, we highlight syllabic shortening was figured out as well, which is understood as a shortening of syllables or fragments of the original phrase, forming syllables within the abbreviation. For example: *COL* (*column*); *DEML* (*demolition*); *elev* (*elevator*); *soln* (*solution*); *CONTR* (*contractor*); *solv* (*solvent*); *CATW* (*catwalk*); *ct* (*cement*); *bitn* (*bitumen*). One more shortening type was pointed out consisting of the initial, middle and final letters of one word or phrases, for example - *agt* (*agent*); *ct* (*cement*); *Lbr* (*lumber*); *drlg* (*drilling*); *eq* (*equipment*); *bdg* (*building*); *BRK* (*brick*); *BSMT* (*basement*); *CLG* (*ceiling*).

The fulfilled analysis of the English architecture and construction terms made it possible to establish that this group of terms is nominative units that express capacious names of scientific phenomena and concepts. Moreover, they play the role of one of the most important scientific text constituents, ensuring the accurate content transfer. The results of the architecture and construction terms structure analysis showed that simple terms amounted to 61%; derived terms – 21%; multicomponent terms – 29%; abbreviations - 10%.

1. Aimenova, M., Ospanova, A., Rakhimova, A., Sarsembayeva, A. Mazhit. Z. (2019). Phraseological terminology in the English economic discourse. *X Linguae. European Scientific Language Journal*, 12, 499-507. Retrieved

from: <http://www.xlinguae.eu/> doi:
10.18355/XL.2019.12.01.18

2. Novikova, E., Mityagina, V., Charfaoui, E. (2017).
Phraseological terminology in the English economic discourse.
XLinguae. European Scientific Language Journal, 10, 499-507.
Retrieved from: <http://www.xlinguae.eu/>.
doi:10.18355/XL.2017.10.03.23

Bychai Nazarii

1st year Master Course Trainee

National Academy of Internal Affairs

Scientific Adviser

Larysa Dramaretska

COMMUNITY POLICING IN THE ACTIVITIES OF THE POLICE OF UKRAINE: FOREIGN EXPERIENCE AND OPPORTUNITIES OF IMPLEMENTATION IN UKRAINE

Tom Potter, the former chief of the Portland Police Bureau, is considered the founder of *Community Policing*. He developed Basic principles of this philosophy while still a young police officer. He started his work in the police force as a patrolman on the outskirts of Brooklyn and Selwood – quite criminalized and restless areas at that time. One local resident asked Tom how he, as a citizen, can help the police. The police sergeant, Chief Tom, replied, "Stay home and let the police do their job." This situation marked the beginning of Tom's reflections on the need for community involvement in police work and changes in the paradigm of communication between the police and society at large. He realized that engaging citizens in the security process creates a sense of mutual responsibility that is positively reflected in the level of security and sentiment in society in a particular territory.

This model of building police-public relations is used in policing in countries such as Germany, Italy, Poland, USA, United Kingdom and others. Therefore, the use of this model in Ukraine is a scientific study.

Community Policing is the ongoing interaction of police with the public and local authorities for the sake of a common safe space. In the Law of Ukraine "On National Police" (Art. 11) it is stated: "Police activities shall be carried out in close cooperation and interaction with the population, territorial communities and public associations on the basis of partnership and aimed at meeting their needs"[2].

The *Community Policing* model of police-public relations is multileveled. It includes relations between the police and the population at the individual, local levels, and public life in general.

The main goals of the *Community Policing* model are: crime prevention and crime restriction; elimination of negative actions, such as: the placement of alcoholic beverages in public places, aggressive begging, traffic schedules; increasing the sense of security for the life of the residents; improvement of police stationary data; improving the comfort of life in communities; improving the quality of police services provided to people; building mutual trust between the public and the police; encouraging people to participate in the life of local communities; ensure greater visibility of police work; strengthening social responsibility.

In the light of the reforms that are taking place in Ukraine, *Community Policing* is an extremely relevant and important topic and its development and implementation will have a positive impact on all spheres of society.

Community Policing is an approach in daily policing built on principles of continuous communication where: the police and the local community share a common responsibility for security; police respond to local needs and community-

based requirements; interaction and communication between the public and the police is effective and gives results; an individual approach to solving local problems in interaction with the population and responsible authorities is applied; cooperation is aimed at preventing offenses and a joint preventive action plan is in place.

In fact, the activities of the National Police are carried out in close cooperation with the population, territorial communities and civil society institutions on a partnership basis and aimed at meeting their needs. It is obvious that the optimization of the work of the national police of Ukraine on the basis of fruitful cooperation with the population is an urgent problem.

Therefore, the Partnership for Peace Strategy, in which Ukraine is actively involved, aims to make the police aware of the need for engagement with the population, based on two main priorities: 1) consultation - examining the opinions of the population in order to further evaluate the effectiveness of police activities taking into account the needs of territorial communities; 2) cooperation - cooperation in order to achieve common goals of law enforcement in the country.

In addition, the police are implementing projects aimed at working with communities and the police to create a safe environment: Neighborhood Watch, POLIS, Safe City, etc [4].

Thus, we see that the use of community policing overseas by the National Police of Ukraine through the involvement of people (such as joint patrolling, surveillance of the territory and timely informing of patrol officers) will be able to prevent new offenses more effectively. So it reduces the work involved in responding to crimes and investigating crimes committed. Collaboration with active residents will help build community support and build trust between police and residents. Addressing issues of concern to the community contributes to a positive image of the police. By collaborating

with the community, the police have the opportunity to raise awareness of residents about their work (for example, the limits of police competence or alternative ways of solving problems). And this will further reduce the burden on the patrol police.

1. "Community Policing" or community oriented policing. Openness of the law enforcement system. URL: <http://police-access.info> (accessed 03/03/2018).

2. The Law of Ukraine "On National Police" of 02.07.2015. No. 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (accessed 03/03/2018).

3. Police and community engagement. URL: <http://cop.org.ua/en/> (accessed 03.03. 2020).

4. Community Policing (CP) (burgernahe Polizeiarbeit). 2013. URL: <http://www.sozialwiss.unihamburg.de/publish/IKS/MasterStudiengangKriminologie/materialien/lehne/220513.pdf>. (accessed 03.03. 2020).

Bulhakova Yelyzaveta

*1st year Trainee of Master Course
National Academy of Internal Affairs
Scientific Adviser
Dramaretska Larysa*

THE COMMUNICATIVE CULTURE OF A POLICE OFFICER

The police officers' service activities are related to the needs of exchanging information to coordinate their actions, actions of their subordinates and citizens in the conducting of their duties. Police officers always use their professional communication skills in the course of their duties. The success of law enforcement depends on many factors, one of which is the competent and professional communication not only with their colleagues, but also with citizens and suspects. There are

two main strategies for professional communication: 1) professional environment, 2) communication with citizens.

As police officers interact with different levels of the population, he or she must find approaches to all types of people. There are quite aggressive people who are convinced that law enforcement officers should show only aggression and unwillingness to communicate. Such example clearly reflects the communicative culture of a police officer, which is not only to reassure a person but also to persuade him or her to change their attitude towards the police as a whole. Effective communication skills make it possible to predict human behavior in certain circumstances, which is extremely important and useful when serving as a police officer. Law enforcement officials need to be informed in a lawful manner, of course, that the use of violence or physical influence is forbidden and effective communication is the key to fulfilling their duties.

Some doctrines refer to the typical communicative task of a police officer as obtaining reliable information from people who have witnessed a crime or are a victim and also transfer of information to citizens, colleagues, and management. Police officers should have communication skills in order to contact with citizens, the ability to listen to a person, or the ability to overcome a psychological barrier. For example, because of your age, in order to learn information from an elderly person, you need to be able to pronounce it, to tell the information that is needed for a pre-trial investigation.

The culture of communication of police officers is determined by whether they remain polite in various situations related to their professional activities, whether they show tolerance, retain endurance, and are not rude to rudeness even in conflict situations. Especially when communicating with colleagues, police officers need to be polite to everyone. Regardless of their titles and positions, the law enforcement

officer must always remain friendly and show correctness and tolerance.

There are some peculiarities of communication in the conditions of the National Police: certain purposefulness, determination of subordination, normative regulation, time limit, conflict conditions, variety of tasks and actions, psychological tension. In order to have a good communication culture, police officer must always take into account the above mentioned features. In order to be able to develop his communication competence, police officers are provided with training. Through training technologies, police officers learn how to model the situation, develop the necessary skills, and contribute to the development of the communicative competence of law enforcement. Communication techniques include the techniques of mastering the tempo of speech, intonation, pause, skills of indirect and active listening. Training of police officers which takes place in training groups, pushes for a change in life position, attitudes, promotes the development of self-awareness, enhancement of communicative competence. Group discussions, role-playing games are used for successful communication skills training. Effective formation of communicative competence is social-psychological training, which is an imaginary programming of personal behavior in various service situations, which are carried out by means of training techniques. The above techniques, methods and forms contribute to the formation of professional and psychological skills of the law enforcement officer in the direction of communicative competence. Skills of interpersonal interaction in police, perception of communication situations and communication partners, development of self-help skills in situations of emotional tension are formed and developed.

Therefore, taking into account all the above, we can conclude that the public opinion on the whole National Police

of Ukraine depends on the way of communication of a particular law enforcement officer. A police officer is the face of the entire law enforcement system of the state, and therefore it is important that the law enforcement officer displays tact, correctness, kindness, friendliness, demonstrates an impeccable knowledge of the law, cleanliness of speech and a willingness to always come to the rescue.

Communicative competence is an integral part of modern law enforcement.

1. Закон України «Про Національну поліцію» : наук.-практ. комент. / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, доц. В. В. Сокурєнка ; [О. І. Безпалова, К. Ю. Мельник, О. О. Юхно та ін. ; передм. В. В. Сокурєнка]. – Харків, 2016. – 408 с. *Zakon Ukrainy “Pro Natsionalnu politsiyu”*: nauk.-prakt.kom./MVS Ukrainy, Kharkiv.nats.un-tvnutr.sprav; zazahal.red.d-rayuryd.nauk, dots. V.V. Sokurenka; (O.I. Bezpalova, K.Yu. Melnyk, O.O.Yuhnotain., peredm. V.V. Sokurenka). – Kharkiv, 2016. – 408s.

2. Мороз Л. І. Теоретичні засади та організація психологічного тренінгу в органах внутрішніх справ : монографія / Людмила Іванівна Мороз. – К. : Паливода А. В., 2005. – 228 с. *Moroz L.I. Teoretychni zasady ta orhanizatsiia psykholohichnoho treninhu v orhanakh vnutrishnikh sprav: monohrafiia/ Ludmyla Ivanivna Moroz. – K.: Palyvoda A.V., 2005. – 228 s.*

3. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580- VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>. *Pro Natsionalnu politsiyu: zakon Ukrainy vad 02.07.2015 No 580-YIII [Elektr.resurs]* – Rewzhym dostupu: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

4. Стрілецька М. В. Етика ділового спілкування: взаємини в колективі / [Електронний ресурс] / М. В. Стрілецька. – Режим доступу: <http://www.bizslovo.org/content/index.php/ru/diloviy-etyket/160-kerivnyk-pidlegliy/657-etyka-dil-spilk-vzaemynyv-kolektyvi.html>. Strilrtska M.V. Etyka dilovoho spilkuvannia: vzaiemyny v kolektyvi /[Elektr.resurs] M/V/ Striletska – Rewzhym dostupu: <http://www.bizslovo.org/content/index.php/ru/diloviy-etyket/160-kerivnyk-pidlegliy/657-etyka-dil-spilk-vzaemynyv-kolektyvi.html>.

5. Сучасні шляхи розв'язання міжособистісних конфліктів працівниками ОВС // Іменем Закону. – 2007. – № 18–19 (5561). – С. 32. Suchasni shliakhy rozviazannia mizhosobystisnykh konfliktiv pratsivnykamy OVS// Imenem Zakonu. – 2007. – No 18-19 (5561) – s.32

Chervinko Maryana

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zelenska Olena

CHILD-FRIENDLY CRIMINAL PROCEEDINGS

Entering the Council of Europe Ukraine assumed obligations to reform its national legislation in accordance with the European standards. In particular, the legal regulation of the criminal proceedings involving minors needs to be improved. Children sometimes feel the negative impact from the contact with the police, prosecutor's office and court, regardless of the procedural status (witness, suspect, victim) for a long time as evidenced by the sociological research data. Thus, on the initiative of the Council of Europe the consultations and surveys were carried out in which young

people and children spoke about the distrust of the system and pointed out many shortcomings. These surveys revealed that most of the complaints concerned the following issues: lack of information and explanations according to the age, long court proceedings, poor approach to the family values, environment or intimidating environment. All of these are determined to be the major and most important disadvantages for the children who were in contact with the system of justice. As a result, the decision of the Cabinet of Ministers of the Council of Europe of 17 November 2010 laid down the Child-Friendly Justice Guidelines as a legal act. This act makes it clear that the child-friendly justice must be quick and accessible, age-appropriate, aimed at satisfying the rights and needs of the child respecting the honour, dignity, family life, and the trial must be fair.

Having ratified the Convention on the Rights of the Child on February 27, 1991 Ukraine assumed a number of obligations including those in the sphere of the reform realization to ensure that the child-friendly criminal proceedings should take place in the environment that is friendly.

Some problems of the criminal proceedings involving minors were considered by such scholars as V. Shepitko, V. Zhuravel, V. Nor, V. Romanyuk, D. Kyrylenko, M. Karpenko, S. Zelensky, L. Palyukh, E. Melnikova, R. Maksymovych, S. Stakhivsky, M. Shumylo and others.

The works of these scholars are of great importance for the development of science, but a complex study of the principles and features of the child-friendly criminal proceedings has not been carried out yet. The national legislation requires an all-round study in the compliance with the standards adopted by the Council of Europe.

The purpose of the research is to investigate the essence of the child-friendly criminal proceedings and to find out to what extent the European standards are implemented in this

sphere in Ukraine. The defined purpose of the study requires the solution of the following scientific issues:

- to study the historical origins of forming the concept of the “child-friendly criminal proceedings”, its notions and principles;
- to explore the notion and sphere of the “green rooms” usage;
- to investigate the concept of the “psychological support” and the need for the psychologist’s participation in the criminal proceedings concerning minors;
- to study the peculiarities of the work of the participants of the criminal proceedings involving minors and to develop proposals for their improvement;
- to study the current state and problems of implementing the bases of the child-friendly criminal proceedings in Ukraine, to identify the perspective directions and ways of improving such criminal proceedings.

The object of the scientific research is the social relations that arise in the connection with the criminal proceedings.

The subject of the study is the theoretical and legal foundations of the child-friendly criminal proceedings in Ukraine.

The scientific novelty of the obtained results is in the fact that for the first time in the Ukrainian science of the criminal procedural law, taking into account the complex, systematic approach, the conceptualization of the child-friendly criminal proceedings is proposed. It is also planned to verify the current state of implementing the European principles in this field and to prepare a series of proposals for the novelization of the criminal procedural legislation and optimization of the tactics of the criminal proceedings carried out with the participation of minors.

The obtained results can be used

✓ in the ***legislative sphere***: to improve the provisions and norms that will determine the desirable behaviour of the participants of the criminal proceedings involving minors, will provide the legal basis for forming the friendly environment, will optimize the interaction of law enforcement and judicial authorities with psychologists, etc.;

✓ in the ***field of law enforcement***: to improve the activities of the National Police, prosecutor's office, juvenile justice proceedings in accordance with the European standards;

✓ in the ***scientific and methodological sphere***: for the further scientific development of the subject and for the usage of the results of the research in the educational process, and compiling educational and methodological literature.

Dolyniuk Khrystyna

3rd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Verbytska Khrystyna

COMMUNICATION SKILLS FOR LAW ENFORCEMENT PROFESSIONALS

Crimes and violence in society relate to a small number of social problems that affect the interests of both society as a whole and an individual citizen, regardless of class, nationality, religious beliefs, sex or family status of a person. The consequences of actions requiring police interference are reflected both in real life and in the daily imagination of people. And this imagination is shaped mainly by the media.

Life dramatic and ordinary adventures on the highways, murders and drunk people in the parks - all these and many other tragedies and adventures that require police interference continue to be in the media. In this case, the media contain

information about a small portion of adventures, dramas and tragedies of individuals, families, streets, settlements, selectively providing information about these events. The incident is outlined by various details and characteristics of the event: location, circumstances, social, economic, affective context. Stories about such events are unlikely to have consequences for major political perturbations, but they will leave a certain point in perceiving the reality of the audience: media are an important factor in raising doubts about the ability of the police to provide peace of mind to citizens.

The Ukrainian situation associated with the introduction of a "new" power structure - the "new police" - needs more public attention and trust. The choice to inform or not about police stories that have led to certain problems or tragedies in the lives of certain people remains for the media, but the public response is caused not by the appearance of information about a particular event involving the police, but the facts manipulation, accentuation on those or other details.

Police communication functions are inextricably linked with the nature of its activity. The audience is ready to understand the actions of the police through the perception of the necessary information prepared by the employees of the special police communication units. So, strategic communication of the police with the public through the media requires a higher level of awareness of the responsibility of the source of the message. Police communication policy sets guidelines that govern the information about the event, which is practical guidance on how to communicate with the public through the media using the content that provides the audience with controlled information. The media, unlike the police, are trying to present a wider range of content based on the author's vision and the author's interpretation of a particular event or police practice.

Gaining of the independence by Ukraine, and the creation of Ukrainian police, marked the end not only of the Soviet militia practice, but also of the heyday of managed militia topic in the media, such a detective novel that illogically and unconvincingly portrayed the Soviet rule of law as exclusively legitimate phenomenon of interpretation and following the rule.

The presence of the police in public is a part of the general duties of the police. One of the priorities of such responsibilities is to maintain order and peace, and these actions are based on legal frameworks. In a situation of any public dispute and confrontation, all legal action must be attributed to the police. In addition, the question of what happens when the police are present at the scene and what happens if the police were not at the scene seems logical. Therefore, media attention should be drawn to problems that occurred in real life (when the police were present at the event), rather than standards of police action that could only be relevant.

Actual intervention of the police to the events on the street can be understood as a phenomenon initiated by the police. At the same time, both the police and the street must count on the presence of some audience, which is formed by neutral people who are not participants of events and who do not actively participate in the actions. Often, there is an inverse relationship between these two trends: the more we are concerned about the causes of police presence, the less we want to talk to them. Conversely, the less we contact them, the more we are ready to defend our opinion, loudly and clearly.

The media are a factor in the sample of crime-related content. So, the media focus on the fact that police content can be a report of cruel, sensational events with an unconcealed disregard for the principle of justice. The media rarely mention either the useful aspects of crime, or the professional secrets of

disclosure, or, conversely, the concealment of crimes, the etiology, deviant behavior of people, the role of the victim in the genesis of crime, the problem of crime prevention, proper protection of property, and the safe conduct of citizens in everyday life or the possibility of cooperation with the authorities to establish and maintain a measure of justice.

Intermediate results of a sociological studies “Attitudes of students and cadets of Lviv State University of Internal Affairs towards media coverage of police issues” (conducted in October - November 2018 using the method of questionnaire, a set of target sample was used; quantitative characteristic - 110 people) allowed us to develop a model of "best practice" of police communication in an attempt to solve some of the problems in media relations. Based on the results of the analytical work of the project, it became clear that this model condenses the key to public perceptions and public needs concerning the police and media interaction in order to create professionally correct media content about the police.

The crime rate of a particular region is not determined by how the media or special police communication units portray crime. Crime exists on its own, despite the fact that many media-dependent factors still affect the police. With crimes and criminals, the media has its own story that does not often depend on police. Police and special police communication units have little influence on the content that is reported about the police, because in most cases the police do not manage media content about the police.

The Department of Communication of the National Police of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and the relevant structures of the territorial departments of the police produce their own content about the police and provide public information for its publicity, which speeds up the process of submitting specific information. In the world, there are no trusting relationships between police media and major news

outlets. The media policy turns out to be independent from the police official because it allows the police to promote their positive image themselves only within the framework of the media content interpretation about the police.

The space between police content and real police events is an impression management phenomenon. It is clear that police content is a variable part of impression management. The greatest benefit of police and media interaction is that in this interaction, the police have the ability to help the media deliver content, and the media can be a stand-alone player, rather than a factor of dependence on police, completely overwhelmed by its influence.

The research outlines three strategies of media content for the Department of Communication of the National Police of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and relevant territorial police departments, as well as four strategies of content submission for the media in cooperation with the Department of Communication of the National Police of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and the relevant territorial police departments. An attempt to outline the prospects for further scientific study of the problem of media content about the police in the space of scientific fields "social communications" - "journalism" is made.

1. Verbytsky P. Fragmentation of content as a factor of influence on the audience // DerzhavaiRehiony. Series: Social Communications. Zaporizhzhia, 2017, №. 4 (32). P. 78-81.

2. www.natcom.org. communication-current

3. www.apcointl.org. disciplines. law-enforc

Dzedzytskyi Anatolii

3rd year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

FOREIGN LANGUAGE TRAINING OF FUTURE POLICE OFFICERS IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION'S ATTEMPTS

Knowledge of foreign languages today is a cultural and professional necessity for future police officers training. Changes in society, broadening of contacts caused practical interest in foreign languages. In the context of wide international relations with other countries, it is important to communicate with foreign experts, to understand professional and personal contacts with foreign partners, to read various publications in foreign language [1].

When training law enforcement officers professionally oriented approach is primarily implemented on the basis of thematic and situational organization of educational material. Thus, the topics of professional communication include studying the peculiarities of law enforcement in different countries (structure, tasks, functions), types of illegal behavior, types of crimes and offenses, the work of police departments, crime investigation, types and types of punishments and penalties, problems of organized crime, legal proceedings, international cooperation in the legal sphere.

It is important to use new technological resources (Internet, distance learning programs). All institutions of higher education need modern equipped resource centers and individualized learning centers and adequate provision of libraries. It is necessary to develop educational activities in extracurricular time and to motivate students, and to improve the quality of foreign language training at institutions of higher

education: round tables and seminars relating to both the characteristics of the professional activities of students and the culture of the people whose language is being studied, book's presentations, film screenings with subsequent discussion, the organization of foreign language clubs, lectures, foreign language fair, etc. Students should be encouraged to take part in such activities and to develop their ambitions to learn foreign languages [2].

1. Davis N. Information Technology in the United Kingdom. Initial Teacher Education (1982 – 1992) / N. Davis // Journal of Information Technology for Teacher Education. – 2002. – №1. – P. 7–21.

2. Delany P. Hypertext, Hypermedia and Literacy Studies: The State of the Art. In: Delany, Paul and Landow, George P. (Hrsg.), Hypermedia and Literacy Studies. – Cambridge, Mass and London : MIT Press. – 2011. – P. 3–50.

Galkina Diana

1st year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Pakulova Tetiana

URGENT ISSUES OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS PROTECTION

Nowadays, as computer and networking technologies progress to a new technological level of development, the Internet and the information contained therein have become an integral part of modern society. Currently, there are many issues related to infringement of intellectual property rights on the Internet, one of the reasons being the ease of access to these objects through the spread of computer communications, which

could be an exceptionally positive phenomenon, it has provided new opportunities for development and access to education, spiritual, cultural and intellectual development. It should be noted that the Internet is a publicly accessible information space of a global nature, does not have a single centralized management, a single owner and separate property, which jeopardizes copyright and related rights.

Global trends in the intellectualization of the economy have led to the emergence of a new type of economy - an innovative one where knowledge is given priority. Therefore, to ensure the innovative development of the economy, the issue of effective protection of intellectual property has become of strategic importance all over the world, including Ukraine. The modern development of the intellectual sphere in Ukraine is characterized by positive trends. So, the Deputy Director General of the World Intellectual Property Organization (WIPO) for inventions and technologies J. Sandazh noted that in 10 years of work in the international patent system Ukraine has shown a 30% increase in the number of international applications for industrial property objects and holds 39- in the world stage [1].

However, the level of protection of intellectual property rights in Ukraine is not up to the mark, which often becomes a source of controversy in international economic relations. Thus, the Verkhovna Rada Committee on Education and Science released the findings of international experts that Ukraine ranks only 114th in the world in terms of intellectual property protection [2], which requires a dramatic improvement in the situation. The development of the sphere of intellectual property in Ukraine is governed by certain provisions of the Constitution of Ukraine, norms of the Customs, Civil, Criminal Codes of Ukraine, special laws and normative acts.

At the same time, there is a general tendency in the world for the unification of national laws in the field of intellectual property protection in accordance with the concluded international agreements. The most important of these agreements is the Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPS), which requires the introduction of minimum requirements for intellectual property standards. These global trends are powerful incentives for the development of the intellectual property protection system in Ukraine [3].

It should be noted that the protection of intellectual property is identified as one of the priorities of the Ukrainian authorities, it is one of the focuses of the Association Agreement between Ukraine and the EU (by the way, partners in Ukraine from other countries, including the USA, are expecting changes in the field of intellectual property protection). Chapter 9 of the EU-Ukraine Association Agreement obliges Ukraine to harmonize its intellectual property law with European law and directly contains the provisions of EU directives and regulations on various aspects of intellectual property rights protection: copyright, geographical indications, trademarks, etc.

According to Part 2 of Art. 52 of the Law of Ukraine "On Copyright and Related Rights" the court has the right to make a decision on payment of compensation determined by the court in the amount of 10 to 50 000 minimum wages, instead of compensation for damages or collection of income. In its explanations, the Supreme Economic Court of Ukraine also stated that the amount of compensation determined by the court in the infringement of copyright and / or related rights in lieu of compensation for damages or the recovery of income should not necessarily correspond to the amount of damages caused, however, it must be treated in a certain way, since the

peculiar function of civil liability is to recover property costs caused by the offense.

In general, one of the priorities for the development of the intellectual property sphere in Ukraine should be the implementation of best European and world practices in close cooperation with partners – the World Intellectual Property Organization, the European Patent Office, as well as the leading patent offices of the partner countries.

Therefore, it should always be remembered that any development, ideas, inventions must be patented in order to maintain their intellectual property rights. And before you leave it on the Internet, whether by commentary, post, or opinion, or video, it must be remembered that this information may be used in an unsecured Internet space.

1. Promyslova vlasnist u cy`frax. Pokaznyky diyalnosti Ministerstva ekonomichnogo rozvytku i torgivli Ukrayiny ta Derzhavnogo pidpryyemstva «Ukrayinskyj instytut intelektualnoyi vlasnosti» za I pivrichchya 2018 roku derzhavne pidpryyemstvo. «Ukrayinskyj instytut intelektualnoyi vlasnosti» – K. 2018. – 40 s.

2. Problemy intelektualnoyi vlasnosti – kamin spotykannta dlya 194 ekonomiky. [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu : <http://trident.law.kiev.ua/public/56-2011-09-07-10-44-00.html>.

3. Globalni tendenciyi v sy`stemi zaxystu intelektualnoyi vlasnosti. [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu : http://allref.com.ua/uk/skachaty/Globalni_tendenciyi_v_sistemi_zahistu_intelektualnoyi_vlasnosti.

Habel Maria
1st year student
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Riy Myroslava

LANGUAGE LEARNING IMPROVES YOUR LIFE

At present, foreign languages play an important role in the lives of everyone. To translate the arguments in favor of learning English, will have to spend a lot of time. First, knowledge of foreign languages is a must-have requirement today. The twenty-first century requires knowledge of at least one foreign language. More recently, it has become fashionable to teach foreign languages to children from the very beginning of education, even from preschool age. The most popular, of course, is English, which still serves as an international language.

The significance of English in the modern world is great so that its knowledge is not a luxury. It is revealed: in school, in universities, in courses. Any educated person simply has to be fluent in English as it is the key to further self-education and self-improvement. Want to increase the price and not feel like a white crow, and freely communicate with people of different nationalities? Want to become a student of a foreign university? Want a prestigious career advancement career? Or maybe you want to work abroad? Tip One - Learn English!!!

Knowledge of English in the modern world is a kind of window in the world. With this language of international communication, you can achieve your goals with new opportunities. Do not believe in understanding that the meaning of English is not exaggerated!

Every well educated person should speak English, because it is the language of communication, business, science and culture.

As you may have noticed, English is in the first place among the foreign languages and has long since entered the international level. English is used all over the world today - business, travel, science, education, the internet, movies, and more. English combines people and helps to get knowledge from major sources of information.

But to start learning, you need to know exactly the main reasons why you need to learn English. After all, if you define all the benefits of having English, you will definitely have a motivation to study, and lessons will be much easier.

English is now the most important and widespread language in the world. This is a national language in five countries: the UK, Canada, Chile, Australia and New Zealand. English is one of the six official and working languages of the United Nations. This is the second working language in the European Community. In many Asian and African countries, such as India or Egypt, people in the former British colonies speak English, in addition to their native language. People also speak English in Europe.

In Europe, languages have long been a fundamental and accepted part of educational programs. In today's globalized world, the importance of knowing foreign languages is a necessity and multilingualism is viewed as an investment in the future. With the continued expansion of the European Union, European language policies are moving towards the teaching of 'at least two foreign languages from a very early age' and describe the knowledge of foreign languages as a 'basic skill' (Euridyce 2005). [3, 95]

In the increasingly mobile and multilingual Europe, knowledge of foreign languages plays an important and sometimes a decisive role in the employability of graduates. It

is also important to state that in today's world of globalization, tourism and mobility have a significant and important role, where intercultural contacts contribute to the development of intercultural dialogue. The knowledge of foreign languages has evidently the key role in the development of tourism which has a multiple role and is viewed as economic, social and cultural activity. Therefore, it is indisputable to state that it represents one of the most important activities of the modern, contemporary society around the world, but especially in Europe. [4, 39-43]

English is spoken almost everywhere in the world.

Independent Ukraine has relations with many countries. Hundreds of joint ventures have appeared in every city and town of Ukraine recently. A lot of foreign delegations come to our country. More and more direct contacts are established with the countries of Europe, the United States, Great Britain, Canada and other English-speaking countries.

Taking into account the economic development of our country, hundreds of joint ventures have recently appeared in each city and town of Ukraine. In addition, many foreign delegations come to our country. Our businessmen, tourists, experts often emigrate abroad. That is why it is very important to learn English.

English is the language of international communication. That's why it's very important to learn English.

The proficiency in multiple foreign languages is a basic prerequisite for successful communication in the tourism industry, as well as for mutual understanding among students involved in the exchange programs with different universities, especially in foreign countries. In this regard, tourism and mobility play a significant role, while intercultural contacts contribute to the development of intercultural dialogue. Raising awareness of the importance of foreign language proficiency as well as fostering the development of intercultural competence

in the area of tourism and hospitality industry is extremely important. [1, 117-120]

Any foreign language helps to understand your own language. The English language is one of the most important languages in the modern world; more than one billion people can speak or understand this language. This language is the official language in such countries as the United States of America, Canada, Australia, New Zealand, the South-African Republic, India and many African countries.

English is one of the five official languages of the United Nations Organization. English is the language of the great English literature. It is the language of Shakespeare, Byron and Charles Dickens. From the early childhood we enjoy the books by English writers — who does not know Winnie-the Pooh, Sherlock Holmes or Robinson Crusoe!

But the English language is also the language of science — most of scientific magazines in the world are published in English. It is impossible to be a good scientist without knowing this language. That is why I pay much attention to English and I hope that in the the future I shall know this language well.

Thus with the study of foreign languages you will discover for yourself another life that is filled with new discoveries, knowledge, travels of the world scale.

The old saying goes: "How many languages do you know, so many times you are man".

That is, the more languages you know, the better. Every language is the key that opens the door to something new.

The main thing is to overcome the language barrier. [5]

1. Božinović, Nikolina, Zrinka Friganović-Sain & Barbara Perić. 2011. Students' perceptions on the importance of foreign languages for careers in tourism. In J. Matic and C.J. Wallington (ed.) *Tourism and Hospitality, Drivers of Transition*, 117-130. Proceedings of the 29th Annual

EuroCHRIE Conference, Dubrovnik: American College of Management & Technology.

2. Chamot, Anna U. & J. Michael O'Malley. 1994. Language learner and learning strategies. In N. Ellis (ed.), *Implicit and explicit learning of languages*, 371-392. London: Academic Press.

3. Cook, Vivian. 1995. Multi-competence and the learning of many languages. In M. Bensoussan, I. Kreindler & E. Aogáin (ed.), *Multilingualism and language learning*, 8 (2). *Language, culture and Curriculum*, 93-98. Clevedon: Multilingual Matters.

4. Vuković, Ivan. 2006. Suvremeni trendovi u razvoju turizma u Europskoj uniji i implikacije na Hrvatsku. *Tourism and Hospitality Management* 12 (1). 35-55.

5. Valigura Olgya, Davudenko Larusa. 2008. 160 English topics for discussion. – 304.

Havrysh Bohdan

1st year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Tymofiiva Kateryna

THE NECESSITY OF FOREIGN LANGUAGE STUDY AT NON-PHILOLOGICAL HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS

In recent decades, the study of foreign languages, and in particular English, has been of increasing interest. There is a growing role played by the English language in influencing the consciousness and activities of modern society. It should also be borne in mind that language skills can play an important role and give some benefits in personal and professional communication.

As a result of global globalization and integration, there has been a rapid growth of intercultural contacts in all spheres of our lives: there is a great variety of situations of intercultural communication, such as study at school and university on exchange program, internships of scientists, international conferences, joint ventures, tourist trips, exhibitions etc.

Thus, mastering English is one of the conditions for successful adaptation of students in the social space. Knowledge of this language is an integral part of the education of successful people. This item is now practically always available in the questionnaires of departments of government and commercial organizations. Those who, in addition to their mother tongue, speak another language, make a more favorable impression on their employers.

Personal and professional development of modern youth cannot do without knowledge of foreign languages. Currently, the most popular is English, it helps to communicate with representatives of different cultures, which in turn contributes to the development of horizons and allows you to climb the career ladder, make useful acquaintances.

English is the language of international communication. It is a language of navigation, aviation, literature, education, contemporary music, international sports, tourism, and programming. According to our estimates, 75% of the world's correspondence is in English, 60% of radio stations broadcast in English, more than half of the world's statistics are in English, 80% of the information is stored in that language. English is the most widely spoken language in the world today: more than 400 million people are native speakers, but the number of people who speak the language as a foreign language is four times higher [1, p.62].

Many highly qualified professionals today need not only knowledge and experience in professional activity, but also command of a foreign language. For example, it is

difficult to implement marketing and public relations and programming in English.

It is difficult to overestimate the importance of knowing a foreign language student. For example, in everyday life we often come across English – the Internet, music, annotations for foreign goods, the description of which in Ukrainian are often not very accurate and does not always meet the requirements of the consumer. There is now a very large impact of information technology in a work environment where knowledge of English helps build a meaningful and competent job.

Since the twentieth century, the role of English has grown, as one of the indicators of human success and education, which directly entails its more intensive and profound teaching in most schools in our country, in secondary and higher schools. Students who are proficient in high-level English are more likely to be able to implement the latest quality standards in their professional field when building their careers [2, p. 48].

In professional policing, English can be noted as one of the main disciplines of the educational process, as we noted above – knowledge of a foreign language is one of the factors that the employer pays attention to when choosing a vacant position.

At Dnepropetrovsk State University of Internal Affairs, much attention is paid to the English language learning process, as this element of language is very important in policing, in particular in patrolling police being good at speaking and communicating with other people .

Higher education students with English proficiency have the possibility of an internship in an international program for obtaining a second education in Poland, which will not only gain invaluable experience, but also provide opportunities not only to get acquainted with the structure of the foreign law

enforcement system, to learn about the latest developments and trends in the development of this areas, to improve the language and to broaden the knowledge of professional activity in this country, but also to transfer this experience to other higher education applicants in our educational institution.

So, having analyzed the above words, we can conclude –that the knowledge of English is not only a good opportunity to adapt in the modern social space, but also a good opportunity to self-actualize the student as a person.

1. Sorokina N.I. Komunikatyvnakompetentnist v profesiinii pidhotovtsi fakhivtsia // Ahrarna osvita i nauka. – 2016. – № 2. – P. 62.

2. Ter-Mynasova S.H. Mova i mizhkulturna komunikatsiia / S.H. Ter-Mynasova – M., 2000, 364p.

3. Duan, Ping, Gu, Weiping Teaching Trial and Analysis of English for Technical Communication. Asian EFL journal. – Vol. 6 Issue 1 Article 5, 2004.

Hlinaryanchuk Stanislav

2nd year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zapotichna Roksolana

FILMS FOR LAW ENFORCEMENT VOCABULARY EXPANSION

The objective of the article is to explore the relationship between learning Englishlaw enforcement vocabulary and watching films.

The acquisition of a second or foreign language is arguably one of the most cognitively challenging undertakings a person may experience in his or her lifetime. Recently, many language instructors, material designers, and scholars have

been interested in investigating the effectiveness of a variety of strategies and methods that can be employed in the EFL classes to facilitate the learners' mastery of language skills and optimize the teaching and the learning process. A number of studies have revealed that films can become an integral part of the curriculum due to their significant effect on the development of the basic language skills: reading, listening, speaking, and writing [1, p. 248].

A review of the literature on the integration of films in the EFL/ESL classrooms provides that films are greatly effective in the language classroom for a number of ends.

A. J. Hoge mentions that when you learn English with films or TV, you are learning the real English used by native speakers. In films, you'll hear natural pronunciation, everyday vocabulary, spoken grammar, common idioms, and slang. Even better, you will learn these from interesting and emotional stories. Films are a powerful way to improve your English [2].

Kieran Donaghy, who won the British Council's TeachingEnglish blog award tells why film is such a good resource. Language teachers have been using films in their classes for decades, and there are a number of reasons why film is an excellent teaching and learning tool.

Learning from films is motivating and enjoyable. Motivation is one of the most important factors in determining successful second-language acquisition. Films and TV shows are an integral part of students' lives so it makes perfect sense to bring them into the language classroom. Film, as a motivator, also makes the language learning process more entertaining and enjoyable.

Film provides authentic and varied language. Another benefit of using film is that it provides a source of authentic and varied language. Film provides students with examples of English used in 'real' situations outside the classroom,

particularly interactive language – the language of real-life conversation. Film exposes students to natural expressions and the natural flow of speech. If they are not living in an English-speaking environment, perhaps only film and television can provide learners with this real-life language input.

Film gives a visual context. The visuality of film makes it an invaluable language teaching tool, enabling learners to understand more by interpreting the language in a full visual context. Film assists the learners' comprehension by enabling them to listen to language exchanges and see such visual supports as facial expressions and gestures simultaneously. These visual clues support the verbal message and provide a focus of attention.

Variety and flexibility. Film can bring variety and flexibility to the language classroom by extending the range of teaching techniques and resources, helping students to develop all four communicative skills. For example, a whole film or sequence can be used to practise listening and reading, and as a model for speaking and writing. Film can also act as a springboard for follow-up tasks such as discussions, debates on social issues, role plays, reconstructing a dialogue or summarising. It is also possible to bring further variety to the language learning classroom by screening different types of film: feature-length films, short sequences of films, short films, and adverts.

Given the benefits of using film in the language learning classroom, it is not surprising that many teachers are keen to use film with their students, and an increasing number of them are successfully integrating film into the language-learning syllabus. Until quite recently it was difficult to find pedagogically sound film material to help students improve their language through watching film, and teachers had to spend many hours creating their own materials. However, with the advent of the internet there is now a wealth of online

resources for both language teachers and their students. With so many resources, it's sometimes difficult for teachers to see the wood for the trees [3].

However, films should be chosen with educational objectives in mind. The theme and content should be such that they should not prove to be purely entertainment for the cadets rather rich in content while being enticing and motivating for the cadets to watch [1, p. 249].

In conclusion, major findings of the article have shown that watching English films has positive impact both on improving listening skill and speaking skill. Correct pronunciation is also enhanced by watching English films. English films also help to increase law enforcement vocabulary. According to our findings, all these impacts could have long term effect on the cadets. Those who watch regularly, could have further benefits like speaking according to context, practice listening skill and release fear of learning English. In our opinion, all cadets, who want to upgrade their knowledge of law enforcement vocabulary have to watch films in English in their spare time for additional practice that might be inside or outside classroom.

1. Kabooha1 R. Using Movies in EFL Classrooms: A Study Conducted at the English Language Institute. EnglishLanguageTeaching. Vol. 9. No. 3. 2016.

2. Hoge A. Learn English with Movies. 2015. Retrieved from: <https://effortlessenglishclub.com/learn-english-with-movies-using-this-movie-technique>

3. Donaghy K. How can film help you teach or learn English? 2014. Retrieved from: <https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/how-can-film-help-you-teach-or-learn-english>

Hlushchuk Dmytro
2nd year cadet
Lviv State University of
Internal Affairs
Scientific Adviser
Skovronska Iryna

THE NATURE OF ECONOMIC CRIMES AND WAYS TO PREVENT THEM

Economic crimes can be defined simply as fraudulent financial transactions for financial gain.

Popular realms of economic crimes these days include political and policymaking sector, government sector, financial sector, commerce and industry sector and individual entrepreneurs and cover events and activities like deposits fraud, shares and securities fraud, company regulations violation, fraud concerning government funds, counterfeit, import and export fraud, foreign exchange violation, telemarketing fraud, patent infringement, copyright violation and piracy, tax evasion, smuggling, hoarding and black-marketing, adulteration, drug-trafficking, insurance fraud, money laundering, highsea fraud, telecom and electricity fraud, computer manipulation, internet fraud, land deals fraud, bribery, cheating, breach of trust and unauthorized commission to name just a farthing of what actually exist and accrescently expand with the ingenuity of the persons involved. Some of them like deposits fraud, company regulations violation, fraud concerning government funds, import and export fraud, foreign exchange violation, tax evasion, smuggling, hoarding and black-marketing, adulteration, drug-trafficking, insurance fraud, high-sea fraud, bribery, breach of trust and unauthorized commission are d' accord with the definition by Sutherland as committed in the course of occupational activities, while others like telecom and electricity fraud, cheating, patent

infringements, copyright violations and piracy and counterfeit are ectogenesis. Commission of these crimes in gargantuan scale sponte sua by individuals and organised groups extramuros to the occupational activities with or without the cooperation of the invisus insiders constitutes the recent trend in economic crimes. Shares and securities fraud, counterfeit cheques, telemarketing fraud, software piracy and patent infringement, software copyright violation, computer manipulation, Internet fraud and land deals fraud in mammoth scale are relatively recent trend in the field. High sea fraud, insurance fraud and money laundering also continue to be periculuous threats to the economic security of the country [1, c. 28].

Economic crime is an entity that consists of quite different elements. It includes, for example, bankruptcy fraud committed by a businessperson who neglected to keep accounts, the failure of a large company (for economic motives) to adhere to provisions on the disposal of wastes, turnover tax fraud by a company engaged in international commerce, insider trading on the stock exchange, and even violation of provisions on marketing. Common features of economic crime are that it is committed in connection with what is in itself legal business activity, and that the offenders seek economic benefit.

Economic crime is regarded as one of the most serious problems in criminal policy. Assessments of the financial loss through economic crime vary, but the losses are believed to be in the billions of dollars. The social and moral consequences of economic crime may be even more serious than the financial loss. Economic crime threatens the rules by which economic life is regulated, and it threatens the capacity of society to maintain these rules. For example, according to PricewaterhouseCoopers' 2007 Global Economic Crime Survey, fifty-three percent of U.S. companies surveyed

reported that they were affected by some form of economic crime in the past two years with total losses of \$223 million. So now it's time to speak about the ways to combat economic crimes [2, c.37].

The aim of the measures that must be implemented is to prevent and reduce economic crime without unnecessary intervention in people's private lives.

There are two main strategies that are adopted for crime fighting in the police and public prosecution authority in general: general preventive work and prosecution of cases. To my mind, the best way to combat economic crime is through prevention.

Because of the variety in economic crime, many crime prevention measures are required. Crimes committed by debtors must be prevented in a different way than industrial safety offences, and marketing offences must be prevented in a different way than fraud related to company subsidies. The complexity of the taxation system requires quite different measures in the prevention of tax offences.

However, the measures available to traditional criminal law in the prevention of economic crime have proved to be problematic. Information on the number of economic crimes and on the size of the financial losses involved shows that these measures are ineffective. The existing control is apparently able to detect only a small proportion of economic crime. The investigation of the offences is difficult and time-consuming. Often, insufficient evidence is obtained or the right to bring charges for the offence has become time-barred. The threshold for bringing charges is high, and the sentences imposed by the courts have been criticised for being unreasonably lenient.[3, c.52]

Preventive measures should be focused on three approaches.

1. Measures to increase the risk of detection and to reduce the opportunities to commit offences (opportunity).

2. Measures to reduce the opportunities for neutralisation (combating verbalisations and excuses associated with criminal acts).

3. Creative measures aimed at making it possible to become successful without breaking the law.

It is important to examine the effects that different preventive measures have on crime. Unfortunately, knowledge of the effectiveness of crime prevention measures is poor. This lack of knowledge should not however lead to passivity. Amongst other things, knowledge on the effects of crime prevention measures has to be developed.

1. BBC English. Britain now: British Life and Institutions, Crime and Punishment. 1992, 1993.

2. Fine Tony M., American Legal Systems: A Resource and Reference Guide. Anderson Publishing Co. 1997.

3. Honore Tony, About Law. Oxford., 1996.

Hunderuk Nadia

1st year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zapotichna Roksolana

ENGLISH IN THE LIFE OF LAW ENFORCEMENT OFFICER

Everyone needs English in his or her professional life, especially law enforcement officers. Firstly, it is additional knowledge, secondly, a specialist who speaks a foreign language is more likely to be hired by the employers. However, these are not the most important things. The main point is the

opportunity to communicate with people with other worldviews and mentality.

It is generally accepted to study English as the international equivalent of communication. But this does not diminish the importance of learning other foreign languages. Some may say that not everyone is able to learn a foreign language. Unfortunately, the abilities of each person are individual, someone is more inclined to the exact sciences, someone has more humanitarian mind.

The profession of law enforcement is becoming increasingly globalized. Law enforcement officers foreign-language competence is becoming more popular. In Ukraine, the need for knowledge of a foreign language by law enforcement officers is required throughout the police activity.

So, the modern law enforcement officer should be able to communicate proficiently in foreign languages on professional topics with both foreign colleagues and citizens of other countries.

Unfortunately, in Ukraine the level of foreign language skills among law enforcement officers remains low, which correlates with the level of foreign language competence of the Ukrainian population as a whole.

Knowledge of one or more foreign languages is increasingly required and encouraged by law enforcement in the world. This is due to several reasons:

- 1) the intensification of migration processes in the modern world, which are primarily manifested in the influx of immigrants to developed countries, which leads to a new model of a modern society in which different languages and cultures mix in some way, but remain quite autonomous in some aspects;

- 2) the tourist boom from its tourist flows to many countries;

3) the rise in international crime and, as a consequence, increased law enforcement cooperation in the modern world [1].

With the integration of Ukraine into the European community and the world community, new requirements have emerged for law enforcement officers. According to the legislation of Ukraine on national police, the police department should be transformed into a law enforcement agency of the European grade. This is possible only with the comprehensive professional training of police officers, which will be carried out according to modern world standards. Approaches to the training of police personnel have much in common in different countries.

One of the components of comprehensive modern law enforcement training is language training, which requires a command of the state language and at the same time English, without which Ukraine's integration into the European community is impossible.

Scientists make the following statements about the stages of mastering foreign language vocabulary based on the need for practical implementation of the methodology of forming a foreign-language professionally oriented lexical competence in legal professionals in accordance with previously developed conceptual approach. We believe that the process should be reduced to three stages, namely:

1. The stage of submission and semantization of lexical units and the creation of an indicative basis as a prerequisite for the formation of lexical skills.

2. The stage of automation of actions with lexical material at the level of words, sentences and over-phrase unity.

3. The stage of automation of actions with vocabulary in speech at the text level and control the level of mastering it.

The selection of stages is conditioned by the course of mental processes of knowledge acquisition, such as perception,

understanding, awareness, memorization, summarization and systematization of the studied. Adherence to the proposed stages of forming a foreign language vocationally oriented vocabulary in law enforcement specialists will create favorable preconditions for the conscious mastering of their professional foreign language vocabulary, will form necessary skills to use it in the process of educational and cognitive activity [2].

Therefore, it can be concluded that current conditions require law enforcement officers to have the knowledge and ability to use at least one foreign language. Knowledge of a foreign language in today's realities is not only a condition for successful professional activity of a law enforcement officer, but also for his self-realization in a multicultural space.

1. Викладання іноземних мов для працівників правоохоронних органів тасектору безпеки: матеріали міжвузівського методичного семінару (12 жовтня 2017 року). – К.: Національна академія прокуратури України, 2017. – 102 с.

2. Іншомовна підготовка працівників правоохоронних органів і секторубезпеки: матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції(27 березня 2019 року). – Київ: Національна академія прокуратури України, 2019. – 292 с.

HurskaTetiana

3rd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Holovach Tetiana

HIPPOTHERAPY: TREATMENT EFFICIENCY

Hippotherapy is a form of physical, occupational and speech therapy in which a therapist uses the characteristic

movements of a horse to provide carefully graded motor and sensory input. Hippotherapy means treatment with the help of the horse. Hippotherapy has been used to treat patients with neurological or other disabilities, such as autism, cerebral palsy, arthritis, multiple sclerosis, head injury, stroke, spinal cord injury, behavioural disorders and psychiatric disorders [1; 2].

Regardless of longstanding usage, only a few studies have been performed on its theoretical basis. Only scarce information is available on its psychological, physical, social, and educational effects in specially trained children [3].

It goes without saying that horses are essential in hippotherapy, a form of neuromuscular therapy that can improve the posture and coordination of a child with disabilities. Horses are special animals and their healing powers have been recognized for thousands of years. Hippos is the Greek word for horse and hippotherapy means the therapeutic use of horses. But hippotherapy shouldn't be confused with therapeutic riding –hippotherapy is a medically based treatment tool, whereas therapeutic riding involves teaching people with disabilities equestrian skills. Physical therapists believed that the horse's movement created neurological changes that helped improve a person's postural control, strength, and coordination.

According to experts in psychology, if a child has a disability that qualifies him for therapy hippotherapy is a choice. Another point worth noting is if the child loves horses and has grown frustrated with the traditional school or clinical setting. Parents may consider hippotherapy if their child:

- leans against surfaces, slides out of chairs, and bumps into things, indicating poor body awareness and postural control;

- seeks a lot of intense movement and avoids sitting long enough to manipulate objects such as crayons or puzzles;

- has difficulty following directions and communicating with words, pictures, or gestures[4].

Through hippotherapy a child can experience many different types of beneficial sensory stimulation. What is more, muscles and joints receive deep pressure stimulation from bouncing and holding positions and the brain receives vestibular stimulation as the horse moves. Besides, a horse walks with a gait that's similar to the human gait, a child who has never walked or who has an abnormal gait can sit on a horse and experience what "normal" feels like. The therapist is always in control of the horse's movement, choosing activities that will help achieve specific outcomes, such as:

- reducing muscle tone with slow, rhythmic movement;

- improving attention and postural control with fast, erratic movements

- decreasing sensory defensiveness or sensitivities with full-body contact [4].

In conclusion, it should be noted that hippotherapy involves more than just the movement of the horse. Therapeutic riding includes learning about the horse, health benefits, physical activity and a lot of other effectiveness of riding. Therapists have found this type of therapy may be beneficial for Cerebral Palsy, Multiple Sclerosis, Developmental Delay, Traumatic Brain Injury, Stroke, Autism and Learning or Language Disabilities.

1. Benda W., McGibbon N.H., Grant K.L. Improvements in muscle symmetry in children with cerebral palsy after equine-assisted therapy (hippotherapy). J Altern Complement Med. 2007. 17-25.

2. Meregillano G. Hippotherapy. Phys Med Rehabil Clin N Am. 2009. 43-54.

3. Silkwood-Sherer D, Warmbier H. Effects of hippotherapy on postural stability, in persons with multiple sclerosis:a pilot study. J Neurol Phys. Ther. 2007. 77-84.

4. Silkwood-Sherer D.J., Killian C.B., Long T.M., Martin K.S. Hippotherapyan intervention to habilitate balancedeficits in children with movement disorders:a clinical trial. Phys. Ther. 2012. 7-17.

Karuk Daryna

2nd year student

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Advise

Romaniuk Olha

THE IMPORTANCE OF PROFESSIONAL COMMUNICATION FOR POLICE OFFICERS

Professional communication for police officers is essential. Every police officer should be able to present his or her thoughts correctly, ask questions, and confirm certain information. It is important to clearly distinguish between where and what method of communication you should use, such as how to properly speak to the offender, the underage child, or even in your team.

First of all, the task of law enforcement officers is to be able to communicate effectively and to obtain the necessary information in a legal way. Police officers are not required to use physical force when receiving information, but are required to perform their professional tasks by means of professional communication skills.

L. Moroz pointed out the following typical communicative tasks of police officers: obtaining true and

complete information when communicating with witnesses or victims, when they consciously or unconsciously misrepresenting or hiding information (suspects, witnesses); to convey information adequately and clearly to citizens, colleagues, management; managing the behaviour of other participants of interaction, using different methods of legitimate psychological influence. Police officers should have certain communication skills, namely: ability to quickly establish psychological contact with strangers, listen to other people, be able to apply methods of psychological influence on people in the course of operational activity, be able to overcome psychological barriers in communication [1].

Studies show that communication is formed by unity of views, in this manner mutual understanding is achieved, habits and traditions are developed. Through proper communication, we can influence certain motives and goals of a person [2].

Effective communication of police with the public requires the implementation of different approaches, specific behaviour, the use of the most effective means of establishing and developing contacts. An important task in the development of police structures of foreign countries is to develop a communicative culture of workers. The level of communication culture of police officers directly depends on their overall development, width of outlook, legal culture, the availability of diverse knowledge, and the formation of certain moral principles. In this regard, the leadership of the National Police constantly emphasizes the need to improve the quality of work with staff, education of employees in the spirit respectful of the law, moral standards, improving their general and professional culture, service ethics, acute and principled response to acts of rudeness and other negative cases.

As a police officer, you have to deal with individuals who just want to be heard. Whether they are victims of a crime or community members looking for a solution for those who

committed the crime, being an active listener helps your audience feel appreciated and understood. Active listening means correctly interpreting and understanding the needs of others in a conversation. It is key if you want to resolve a conflict [3].

The relevance of effective communication is important not only for the National Police of Ukraine, but also for police systems in other countries of the world. In particular, the main task of the police in Germany is to establish and maintain contacts with citizens and legal entities. Training seminars are organized annually in order to improve the skills of police services. During the workshops participants work in groups and discuss ways of resolving conflicts in different situations, how to communicate with different categories of people, identify opportunities to improve their activities, and so on.

Considerable attention to police and public communication is paid in the US. In more than two hundred US cities community service programs of Patrol Police are implemented. They are created to provide police cooperation with the public. The essence of these programs is that patrol officers dedicate out of their own eight-hour shift certain time to establish contact with citizens [4].

According to English experts, the police are losing the trust of citizens. Restoring trust is the primary task of patrol police officers. They should be guided by the main rule of “go to people”. Their work should be directly linked to purposeful communication, while understanding the daily needs and expectations of people.

Summarizing the above-mentioned, a conclusion can be made that establishing professional communication with the population is the main task of the police. It is important for all police officers to find the right words, approach people and know how to use their communication skills. Communications skills for police officers go a long way toward establishing

positive relations in the community, which can be the primary force that gets cases solved in some situations.

1. Макарова, О. П. Формування професійного спілкування поліцейських на етапі фахової підготовки / О. П. Макарова // Теорія і практика сучасної психології. 2019. № 2, т. 2. С. 29-32.

2. Психологічні особливості професійного спілкування працівників правоохоронних органів // Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г.С. Костюка АПН України. 2000. Т. II, ч. 5. С. 159–161.

3. Soft Skills You'll Need to Be a Successful Police Officer [Electronic resource]. – Access mode: <https://www.thebalancecareers.com/police-officer-soft-skills-974900>

4. Волошина О. В. Зарубіжний досвід ефективної комунікації в діяльності поліцейських / О. В. Волошина // Юридична психологія. 2018. № 2. С. 123-135.

Khomut Andriana

1st year student

Lviv State Universit

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Skovronska Iryna

FACTORS INFLUENCING THE FORMATION OF THE YOUTH CRIMINAL BEHAVIOR

Stating of the problem. Scientific studies of the causes of crime in domestic criminology have been conducted for over a hundred years. Throughout this long period, scientists have obtained results that can shed light on the whole complex of complicated social problems, identify, systematize, evaluate a variety of criminogenic phenomena and processes, social and

other conflicts. In the field of development of modern criminological science in Ukraine, the issue of combating youth crime, in particular those crimes committed by young people on the basis of racial intolerance, became extremely important. As noted by the prominent Ukrainian criminologist A. P. Zakalyuk, it is the understanding and resolution of the issues of determination that states the achievement of the basic aim of the science of criminology, which is the doctrinal justification of the recommendations for the crime prevention. The development of rational preventive measures and the definition of the limits of criminological research in the light of the problem of juvenile delinquency are possible if there is an explanation of the reasons for such delinquency.

The urgency of the problem. The statistics of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine indicate a steady tendency to increase of crimes against foreigners. That is why one of the important tasks of the state is to counteract this crime, taking into account the causes and conditions determining its spread. For example, from 2002 to 2008, the number of crimes increased from 604 to 1054. According to the Association of Ukrainian Monitors for Human Rights in Law Enforcement, 1249 crimes against foreigners were committed in 2009 and 162 ones in 2010 relevantly. A serious problem is also the high latency of such crimes, which has been exacerbated by the neglect of the law enforcement agencies towards these crimes, their unwillingness to see their racist or discriminatory nature. More often, victims do not report hate crimes because of fear of discrimination or police violence, do not believe that their statements will be considered, stay in the country illegally, do not know their legal rights, and, moreover, they do not speak a language that allows them to express their complaints, and the police do not have adequate translation facilities. However, it should be remembered that crimes

against foreigners are perpetrated not only by young people but also by other persons belonging to different social groups.

Recently, the Internet has played a significant role in such propaganda. The results of the study show that the movement of youth informal associations, whose activities are aimed at violent actions on the basis of racial and national enmity, has intensified in Ukraine.

Youth crime committed on the basis of racial intolerance is generally found among representatives of contemporary youth subcultures. In Ukraine, only 2% of young people are in officially registered youth organizations and more than 25.5% are in informal groups. Such informal groups are contemporary youth subcultures. The youth subculture is an informal grouping that reflects the attitude of a particular group of youth to the processes in society.

The analysis of researches. The theory of differential association, or as it is called differential connection theory, originates from the sociological school of the positivist approach to understanding the causality of crimes. This theory was developed by American criminologist Edwin Sutherland (1883-1950) and his supporters, especially his student D. Cressy. According to the basic principles of the theory, which were first outlined in the book "Principles of criminology" (1924), a person is not born a criminal, but becomes him. The theory of differential association is that a person learns criminal behavior not because he has a predisposition, but because he sees more examples of criminal behavior. It, therefore, borrows negative behaviors. If a minor had a different circle of childhood, he would have become a different person. Criminal attitudes and skills are acquired by a young person mostly through direct informal communication (this is also facilitated by education at school, lack of psychological contact with parents, etc.). Criminological studies have shown that persons with delinquent behavior live in social groups,

which are influenced by the nature of social interconnections of family, school, etc. Micro society - the environment as a whole is known to have its own standards of crime and delinquency, and these standards are maintained regardless of who lives in the area [1].

The provisions of the theory of differential association make it clear that the impact on a person that results in committing a crime by such a person is due to a certain group of reasons that depart from the members of the group in which a particular young person is, but one, and in the case of a youth skinhead subcultures, the most important determinant of crime is particularly the conditions. The conditions do not directly encourage the person to commit a crime, but do contribute to the act. Therefore, it does not apply to the case when the person falls under the influence of the youth subculture. Such conditions become the driving factors of a crime. The conditions of crimes committed by young people on the basis of racial intolerance in this context coincide with the conditions of being in a micro group. A person who wishes to be in such a micro group imitates certain acts of behavior of its participants precisely under the influence of conditions. Ideology is one of the most important conditions for the spread of crime among young people in skinhead groups.

The formation of young people's justice, relevant attitude to offenses and law enforcement agencies depends largely on the source of information. In particular, as noted by S. F. Denisov and R. S. Yakushev, the information that promotes the development of racial enmity and other offenses. In addition to the above reasons, it is necessary to note the aggression directed at foreign persons. The occurrence of this aggression can be caused by various factors. They include genetic predisposition to such behavior, material or other incentives for violent behavior (such as receiving money as a result of robbery), and examples of criminal misconduct that

may lead a person to believe that a similar act of his or her conduct will also be unpunished.

The importance of countering crimes committed on the basis of racial, national or religious enmity lies primarily in the fact that, under current conditions, there is an increase in uncontrolled migration processes that result in the formation of new diasporas and ethnic communities in its territory. The solution to the problem of counteracting the assaults is also important because their perpetration can cause persistent sources of tension, capable of provoking inter-ethnic and inter-religious conflicts and conflicts, destructively affecting social and political processes [2].

Conclusion. The factors that determine the development of juvenile delinquency on the basis of racial intolerance can be explored using the differential association theory, which in turn determines the principle of identifying specific causes and conditions that are formed in the micro group. It is friends, comrades who are also representatives of a particular youth subculture who influence and can incite a person to commit crimes. This process occurs, in particular, under the influence of the following factors:

- 1) forcing a person to confirm his or her full participation in the group;

- 2) open and public expression of disrespect for national minorities;

- 3) formation and confirmation of own authority;

- 4) respect for those unlawful acts committed by the person;

- 5) obtaining permission to wear certain clothing and use certain paraphernalia;

- 6) overcoming the thirst for revenge for certain illegal behavior of foreigners.

The issue of countering crimes committed by representatives of youth subcultures on the basis of racial

intolerance as xenophobia and extremism is solved by analyzing their determination. It is only after identifying the appropriate causes and conditions of the crime committed by these persons we can build an appropriate counteraction strategy. This strategy should be built on the implementation of institutional crime prevention, taking into account the particularities of such a social system as the youth subculture. This process involves the implementation of the following measures: ensuring proper family and education, developing a mechanism for controlling electronic resources on the World Wide Web, improving the work of law enforcement agencies on the effectiveness of the detection of these crimes, introducing international cultural and sports activities that would encourage youth to formation of provisions of humanism in consciousness [3].

1. Бузало П.М. Соціологічний підхід у поглядах на проблему детермінації злочинності. // Вісник Запорізького юридичного інституту. 2005. № 1. С. 187-194.

2. Денисов С. Ф. Вплив кримінальної субкультури організованих груп на молодіжну злочинність. // Матеріали міжнар. наук. практ. конф. 8-9 квітня 2005 р. «Теоретико-прикладні проблеми протидії організованій злочинності та злочинам терористичної спрямованості». Л., 2005. С. 14-20.

3.<https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/1897/1/> Вплив засобів масової комунікації на соціальне становлення студентської молоді. pdf

Klymchuk Pavlo
2nd year cadet
Lviv State University of
Internal Affairs
Scientific Adviser

THE ROLE OF MEDIA IN INFORMING AND ACTING FOR THE SAKE OF NATIONAL SECURITY

“It takes discipline not to let social media steal your time”

Alexis Ohanian

The media influences so many people's behavior nowadays. Information can be spread after a few clicks of a button, whether it is true, false, speculation or gossip. This can affect relationships in various ways, be it between celebrities and ordinary people or between politicians themselves and their society. The media can manipulate, influence, persuade and pressurize society, along with even controlling the world at times in both positive and negative ways; mentally, physically and emotionally.

Today, the majority of Ukraine's mainstream media – national periodicals, information agencies, and TV channels – remains under the control of the oligarchs. Even though the recent introduction of mandatory electronic asset declaration by public officials has made media ownership more transparent, serious issues in how political and business elites influence the media remain. The print and online media markets are less concentrated, though the online sphere is unregulated and provides uncontrolled information.

Every day we read newspapers and magazines, watch television and use the Internet. The media are the "fourth power" in society. Depending on the information we receive, our position and perception of events are formed. The main political purpose of the media is to act as a buffer between politics and citizens. It is the media that give the public an opportunity to get acquainted with the positions of political and public figures, to evaluate and analyze them, and to politicians to express their attitude to social problems and to participate in political discussions. Polls show that the vast majority of

Ukraine's population called television and the Internet as the primary sources of political information. Information that is continuously broadcast by the media not only influences the interests and needs of the individual, but also generates motivation for specific political behavior that citizens perceive as their own. Therefore, the media has a great responsibility for their influence on changes in values, behaviors, socio-cultural identities, political consciousness, which is an important factor in the formation of a democratic state, because political consciousness is an important component of the functioning of the socio-political system, above all, because it is able to advance practice and to predict political processes.

It should be noted that the media have both a positive and a negative impact on the political consciousness of citizens. Positive influence is reflected in the education of patriotism of the society, the maintenance of cultural values, the presentation of truthful and meaningful information, the formation of political orientation. The negative effects of the influence of the media can be attributed to: 1) the submission of false and provocative information that sets society free from unwarranted aggression; 2) propaganda, manipulation of public consciousness that limits freedom of choice, suggestion of certain ideologies; 3) denationalization, demoralization of society. The essence of the influence of the media on the formation of political consciousness of Ukrainian citizens is to carry out direct and indirect information action on the consciousness and activity of citizens. Such influence is realized by the media using a set of methods: persuasion; coordination, example; encouragement, support, encouragement; the method of condemnation.

Unfortunately controversial stories are reported and printed with no reliance of it being fact or not. The public is "meant" to believe everything they're told and not question it. With it being so easy to say assert an opinion so easily after a

few taps, it can lead to investigations and front page headlines. Today, the media is everywhere, and can easily get to places it needs be in 'BREAKING NEWS' scenarios. There are obvious relations between the media and the security of the state. The subject of consideration should be the area of communication about security, with particular emphasis on the specificity of news about security. The issue of coverage of armed conflicts must also be analyzed in detail, pointing to its main implications. The active efforts undertaken by the media are related to the security of the state. In this context, attention was focused on media campaigns for security and the role of the media in crisis situations. There are multiple discussions being raised about the responsibility issue of mass media. Media, such as internet itself, that take no accountability for its content, can easily become a threat to the general security. However the media and security institutions both are still adapting to the ever-changing technological environment and challenges that it brings.

Communicating about security itself involves different types and forms of human activity that serve to forward the content on subjects related to the security. In modern communication processes a particular role should be assigned to media because of its meaning and significance. Nowadays, they are the major source of information about all kinds of threats, disasters, wars but also recommendations for dealing with crisis and how to prevent them, as well as persuasive messages, that have great influence on emotions, attitudes and can cause specific actions related to the safety of an individual. Communicating about security gives a chance for being well informed and ready on the basis of gathered information to make the right decision.

Among the negative sides of safety communicating there is one that needs to be pointed out - terrorism. It is said that there is an almost symbiotic bond between terrorism and

the media, because terrorism gives many exciting and brutal stories, that help in the sales of media product and the media supply the terrorists with the ability to let the world know of their existence and spread fear into the hearts of the society. If information media are crucial to terrorist strategy to gain public attention and spread fear among the population, there are questions about the possibility of prohibiting the presentation of media reports on terrorism. However, in this case any type of restriction during the terrorist attacks will be met with two severe problems, normative and practical.

Communicating about security also meets threats caused by manipulation and media bias, and its most advanced form which is propaganda. Reporting of war and threats can prevent casualties in human life but it can also start ethnic conflicts, as well as national, civil wars and revolution. The best examples of creating and exploiting the communication related to security are provided by the hybrid warfare between Russia and our country, in which the manipulation of information provokes and deepens the chaos and informational overload.

With regard to the significance of issues related to safety, the vast majority of news in information television programs, radio news broadcasts, daily paper, weeklies and popular news websites present safety in a direct or indirect way. News is a type of media genre, which content is created by reporters gathering information and redactors that decide which of them should be picked, as well as obeying professional practices and norms. News is the product of teamwork inside the media. According to functional-structural theory of society the content of news is information that aims to satisfy the need of society by observing natural and human universe as to help the people to survive in their physical and social reality.

War reports play a huge role in the news about security issues. Nowadays, the media are the main source of knowledge about ongoing armed conflict; they also shape attitudes and opinions of our society about the war. The media have a wide spectrum of influence - on knowledge, attitudes, emotions, social behavior, and the way it presents the news will greatly influence the society's image and opinion about war, how it is judged, and will they support it or rather immediately conclude peace, and which side they will be taking. The perception of the war is mainly influenced by information media. They give a sense of participation in the reported event, at the same time frequent repetition of the same material or its slightly developed after a few hours version, favors the growing tension and leads to a stronger involvement of the viewer in the watched material.

This indicates that mass media is one of the principal channels through which the security information with regards to safety and other vital ones as it essential to the well-being of the members of the community can be disseminated. The role of the media consisted of reporting the rescue operation, the operation of institutions, bodies, entities, staffs that act to avert the effects of the crisis or reduce its consequences within the society. Similarly, the use of mass media channels is considered to be of great important in creating awareness about availability and accessibility of the projects for the general public.

1. Карлова В. Вплив засобів масової інформації на формування української національної свідомості. Режим доступу :
<http://www.academy.gov.ua/ej/ej6/txts/07kvvunc.htm>

2. Костенко Н. Флуктуації довіри до українських медіа / Н.Костенко //Українське суспільство 1992–2006.

Соціологічний моніторинг. К.: ІС НАН України, 2006. 391с.

3. Лапшин С. Вплив засобів масової інформації на формування сучасного інформаційного суспільства в Україні /С.Лапшин //Збірник матеріалів «круглого столу» інформаційні ресурси та інтелектуальна власність в освітньо – науковому просторі: правові та філософські виміри. / Упорядники : Довгань О.Д., Беланюк М.В., Лапшин С.А., Радзієвська О.Г., Яременко О.І. – ВДПУ, НДІП НАПрН України, К., Видавничий дім «АртЕк» – 2017. – С.68-76.

4. Denis Bigus (investigative journalist) in discussion with the author on July 21, 2016.

5. Orysyia Lutsevych, “Ukraine is on the Brink of Media Freedom, but Oligarchs are set to put a stop to it Ukraine press state broadcaster,” *The Independent*, December 2, 2016.

Korol Maryna

*1st year Trainee of Master Course
National Academy of Internal Affairs
Scientific Adviser
Dramaretska Larysa*

THE ROLE AND PLACE OF PROFESSIONAL ETHICS IN LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES

As we know, the main factor for the success of any modern activity is the relationship of cooperation and mutual assistance. Business relationship is a multifaceted and complex process of contacts between people in the business sphere. In this activity, participants are in official status and focused on achieving specific goals and special objectives. A specific feature is that these processes are regulated, that is, the process

of defining and conforming to national and cultural traditions, professional and ethical principles.

In our opinion, in the value system of any police officer and law enforcement agency in general, occupational ethics is of particular importance. This is due to some objective reasons, namely: the fight against crime - because it is not only a legal but also a moral problem, since it is impossible to fight crime and its causes without strengthening the moral foundations of society; law enforcement officials often have to deal with a disobedient part of society, which, on the one hand, adversely affects their moral appearance and can, under certain conditions, lead to moral distortion, and on the other hand, official ethics obliges every official to exercise tact, stability, endurance, and the ability to morally influence a detainee or an arrested person. [1, p. 128].

Typically, it is the employee who defines his typology of behavior, analyzes and studies specific actions, attitudes to service and people. If his actions are consistent with the employee's conception of honor, dignity before the state and citizens, he willingly fulfills his duties, acts proactively and persistently, is not afraid of responsibility and complexity, because he morally understands, approves and encourages his own actions. On the other hand, a police officer cannot afford to take actions that are contrary to his or her understanding and understanding of professional duty, dignity, honor. However, one should not ignore the individual attitude of the person to his profession, which does not always coincide with the objective position in the society of the people of the profession, which positively influences the formation and strengthening of the professional dignity of each employee, as well as the due respect for the chosen profession. [2, p. 200-204].

The professional dignity of a person is closely related to his or her specific position in the team, its merits and the corresponding degree of honor and esteem, that is, related to

the honor of the employee as a representative of the profession, a particular team. The honor of a law enforcement officer, on the one hand, acts as a result of his personal merit and dignity as a citizen and employee, and, on the other hand, is a consequence of merit to society. [3, c. 211].

It is difficult to find a profession, possessing which, on a daily basis, one would have to deal with such a great variety of life situations, actions, motives, human characters. And in all this diversity it is necessary to think promptly, comprehensively, fully and deeply. An investigator, prosecutor, attorney or judge should be as seasoned, tactful, correct, collected, calm and even cold-blooded as possible against each person - a criminal, an offender, an experienced killer or a common criminal who only wanted to attract the attention of the victim, the victim and the witness and husband, old man and teenager. And no matter how great emotional and mental stress it may be, no matter how hard it is to contain anger towards this type of people, breakdowns or obscenities, rudeness is unacceptable here, as well as threats, deceit, lies, whatever good intentions and reasons they are explained themselves. [4, p. 260].

Thus, it should be noted that professional ethics plays an important role in the activities of law enforcement officers, since in our country different subjects of public relations can be observed, which determines the individual approach of law enforcement officers to each section of the population. Therefore, the official should be prepared the most for situations that arise in his activity, and the level of his legal culture and consciousness must be significantly different from the culture and consciousness of citizens.

1. Bandurka AM Management Psychology. Kharkiv. Title, 2007. 532 p.

2. Bilas, AI Professional ethics of law enforcement officials (social-ethical relations). Prav.ua. 2014. No. 1. S. 200-204.

3. Bandurka AM, Bocharova SP, Zemlyanskaya EV Management Psychology Kharkiv. Textbook, 2010. 373 p.

4. Bandurka OM Professional ethics of police officers. Educ. manual. KNUVS, 2011. 260 p.

Kravchuk Vladyslav

2nd year cadet

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Kashchuk Maryana

THE ROLE AND IMPORTANCE OF INFORMATION TECHNOLOGY IN OPERATIVE-SEARCH ACTIVITIES

The catalyst for democratic change in Ukraine and the establishment of progressive thinking has been the development of civil society. In the conditions of complication of socio-political and economic situation in the country, operative-search activity is considered as one of the most effective mechanisms for combating crime in Ukraine at the present stage.

In such circumstances, it should be guided by a qualitatively new ideology. We mean effective approaches of realization of modern forms and methods of operative-search activity should be based on the proper theoretical basis, intensive introduction of modern information technologies and computer equipment.

One of the important conditions for increasing the level of combating crime, as well as improving the efficiency of the operative-search activity is the widespread use of the modern

achievements of scientific and technological progress, which have made a breakthrough in the field of information technology in recent years [2].

To solve the search measures, a considerable amount of experience has now been gained in the use of the latest technologies in the process of crime prevention, detection and investigation, as well as in the course of searching a suspect and accused, conducting separate investigative actions, and carrying out judicial expertise.

It should be noted that the methods of information and analytical work in the operative-search activities are receiving insufficient attention, although their importance is increasing. For example, in the course of informational and analytical work, the operative worker solves the basic tactical and cognitive tasks that arise in the course of crime detection and investigation.

Difficult tasks such as identifying the whereabouts of a suspect and accused and establishing their criminal connection cannot be solved at all without a well-placed information and analytical work.

Modern information technologies are a set of methods, production processes and software tools integrated for the purpose of collecting, processing, storing, disseminating, reproducing and using information for the benefit of its users [3].

The main trends in the development of information technology in the law enforcement sphere are as follows:

- 1) improvement of forms and methods of management of information security systems;
- 2) centralization and integration of computer databases;
- 3) introduction of the latest computer information technologies for conducting criminological and forensic records;

4) development and widespread use of efficient and powerful computer networks;

5) application of specialized information security means;

6) establishing an effective interchange of criminological information at the interstate level.

All the trends mentioned above provide a significant increase in the fight against crime [1].

We have a fairly rich history of computer engineering and information technology. From drones and body-worn cameras to facial recognition software and artificial intelligence, here's a list of the most important technologies that are equipping law enforcement agencies with new capabilities to protect and serve [4]. Let us mention some of them.

- Facial Recognition Software

One of the most controversial emerging police technologies involves the use of facial recognition software. Here are some pros and cons:

Picture a crowded street. Police are searching for a man believed to have committed a violent crime. To find him, they feed a photograph into a video surveillance network powered by artificial intelligence.

A camera scans the street, instantly analyzing the faces of everyone it sees. Then, an alert: the algorithms found a match with someone in the crowd. Officers rush to the scene and take him into custody.

But it turns out the guy isn't the one they're looking for — he just looked a lot like him. The machines were wrong.

Though advanced forms of facial recognition offer “dazzling potential for crime prevention” (for example, tracking wanted criminals, missing people and suspected terrorists), the report cautions that it is also “raising alarms”

about the potential for mistakes and abuse since it could be used to secretly monitor the public [4].

- Biometrics

Police have been using fingerprints to identify people for over a century. Now, in addition to facial recognition and DNA, there is an ever-expanding array of biometric (and behavioral) characteristics to being utilized by law enforcement and the intelligence community. These include voice recognition, palmprints, wrist veins, gait analysis and even heartbeats.

With comprehensive electronic databases now in place to more effectively use DNA and other biometric data in law enforcement, even the use of fingerprints to identify suspects has gone high-tech. For example, police in London can now use a mobile INK (Identity Not Known) biometric device to scan suspect's fingerprints and in many cases reveal their identity within 60 seconds [4].

- ShotSpotter

"Shots fired!" is not an uncommon dispatch from witnesses or officers on patrol, but pinpointing the exact location of the gunfire takes up precious time when every moment counts. Today, more and more cities are implementing ShotSpotter technology that uses sensors to detect gunfire and analysts to track the data and instantly give it to police, enabling them to arrive at the scene more quickly than ever before.

A dramatic example of ShotSpotter in action took place in 2017 in Fresno, Calif., where police used it to apprehend a criminal on a killing spree. The technology enabled police to trace the killer's movements and apprehend him in 4 minutes and 13 seconds [4].

- Thermal Imaging

Thermal imaging has become an important police technology tool that is especially helpful in dark conditions.

Thermal imaging cameras, some available as small hand-held units, utilize infrared imaging to detect heat emitted by such objects as humans and animals, and to deliver a “heat picture” or “heat map” of the environment in question [4].

- Automatic License Plate Recognition (ALPR)

The same technology that enables toll collectors to automatically scan and collect the registration numbers and letters on your license plate to charge you a fee is now being used by police for a variety of law enforcement purposes, from identifying stolen cars to catching up with people who have active warrants or monitoring “Amber Alerts”(An amber alert (also AMBER alert) or a child abduction emergency alert (SAME code: CAE) is a message distributed by a child abduction alert system to ask the public for help in finding abducted children. It originated in the United States in 1996).

For the police, this technology is helpful to automate and speed up the process of taking down license plates and checking them against law-enforcement databases. ALPR cameras can be used in police cruisers, and in many cities such cameras are also mounted on streetlights, intersections and elsewhere.

The reality that multiple cameras could be capturing images of the same license plate potentially gives police the ability to track a vehicle’s movement over time, revealing details about an operator’s whereabouts, which could obviously be helpful in catching criminals [4].

- Drones

Also called unmanned aerial vehicles (UAVs), drones are increasingly being used by police to gain aerial vantage points for crime scene work, search and rescue efforts, accident reconstruction, crowd monitoring and more. Some of more sophisticated models can be equipped with thermal imaging or

3D mapping software to offer GPS-enhanced precision to the areas being surveyed.

Many police drones and UAVs are also equipped with zoom cameras, making them incredibly valuable for delivering actionable, real-time Intel in high-risk, “armed and dangerous” situations.

As with many other forms of advanced police technology, these law enforcement “eyes in the sky” are being closely watched by civil liberties advocates [4].

As police technology continues to evolve, law enforcement leaders have a powerful stake in staying well-informed about these advanced capabilities — both their positive impact on the safety of officers and the public, and the ethical questions involving rights to privacy.

Police chiefs and agency executives will need to understand the pros and cons to make informed recommendations on what technologies their departments and communities should be investing in.

1. Інформаційні технології в правоохоронній діяльності: Посібник / В.А. Кудінов., В.М.Смаглюк, Ю.І. Ігнатушко, Іщенко В.А. К.: НАВСУ, 2013. 82с.

2. Рогатюк І.В. Використання інформаційних технологій у досудовому розслідуванні: сучасний стан і перспективи розвитку / І.В. Рогатюк // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 3. С. 312–320.

3. https://en.wikipedia.org/wiki/Information_technology

4. <https://onlinedegrees.sandiego.edu/10-innovative-police-technologies/>

Lunhu Oleksandra
1st year cadet
Donetsk Law Institute

FOREIGN LANGUAGE COMMUNICATION SKILLS OF FUTURE LAW ENFORCERS

Communication is a vital tool in our society today because police officers could not serve the public effectively without good communication skills. A lack of the ability to listen or to speak effectively could result in a misunderstanding.

Communication plays a very important role in the lives and jobs of police officers. Communication allows officers to find evidence by interrogating witnesses and suspects and gathering information. This allows them to make quick and informed decisions. Police officers can only succeed if they master communication, both social and professional, so that they can cooperate with the public and get their jobs done better. Good communication is essential for police officers to interact with the public because it influences how the public responds to the officers. Listening, speaking, writing and focusing on what others say can affect police-community relations.

Officers must also consider how communication might affect a community's reaction. It is obvious that these traits are very important for optimal police work. Experiences show that people react more calmly and cooperatively when police officers treat them well. Therefore, good communication is needed in order to make the jobs of police officers easier and more positive.

As a police officer you have one of the most important jobs in the world: to serve and protect the people. While you are fighting crime and handling emergencies you probably come across many English speakers. Some may commit crimes, while others may be victims of the crime. In both cases, you need to ask and answer questions in English. Your job may

also make you to speak to English witnesses. Time can be a key factor in solving a crime or saving a life. You cannot always wait for an interpreter. Police officers with the experience know that in many cases they work with citizens just as often as they work to enforce the law with them, especially when the police need information. A good officer knows how to communicate in order to achieve his or her goals, to solve problems and use reliable information.

One of the most important advantages of this approach is that citizens also show respect for the police when officers use communication effectively. Communication skills for police officers go a long way toward establishing positive relations in the community, which can be the primary force that gets cases solved in some situations.

In communities where the relationship with the police has already begun to ruin, it is doubly important to build trust with citizens whenever and wherever possible. As an officer in a uniform, you carry the weight of every action performed by every other uniformed officer in the eyes of the people you contact. You also, however, have the power to change their opinion through open and constructive communication.

Makarova Olena

4th year student

Lviv State University of Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

THE SOURCES OF FINANCIAL INSOLVENCY METAPHORS FORMATION IN ENGLISH

The next objective of our study is to identify the sources of financial insolvency metaphors formation in English.

Recent years' research shows that "the transfer of a conceptual domain (domain) structure to a source domain ("a

mapping of the structure of a source model onto a target model”) occurs as a result of the phenomena passing and events of extra-linguistic reality through the prism of the individual's worldview, in particular as a particular linguistic collective representative, and naturally expresses an opinion in general.

Particular linguistic collective representative, and naturally expresses an opinion in general.

Historical and cross-cultural studies have proven that metaphor has historically and culturally specific sources of education, that is, sources that are not universal but linked to particularities of historical and cultural development.

As a result of the analysis of sources of metaphors formation in English, indicating financial insolvency, we have figured out that the latter cover a wide range of extralinguistic phenomena. The theoretical basis for of these groups pointing out was the research of V. Belyakov and Y. Zinken. So, we tried to divide the examples we selected according to the sourcesphere into 2 groups: “Man and nature”, “Means and results of human activity”. The source areas we have identified include the following reference subcategories: I – Man and nature: 1) anthropomorphisms (somatisms); 2) nature: a) fauna, b) space, c) shape; II – Means and results of human activity: 1) buildings, 2) artifacts.

The part of the environment always tried to compare it with itself, with their images, thoughts and attributed to the phenomena of the world that surrounded it, those properties that it had, correspondingly identifying with nature and pointing to their emotional and physical states. This is confirmed by the analysis of the metaphors we have inventoried, which showed that the source-field before the formation of most of them is the reference sub-category “nature”.

So, unsuccessful purchase is compared with animals *pup, pig, etc.* :

*The salesman **sold Jane a pup** when he persuaded her to buy the second-hand washing-machine. Water pours out of it(3, 172).*

A certain amount of insolvency metaphors are formed on the basis of associative relationships with nature: *hill, rock, etc.* What is the deterioration of financial situation by analogy with the rapid movement down, the foot of the mountain, the hill:

*This industry **is going downhill**. We lose money every year (1, 59).*

On the other hand, the inflated price compares to the heavens or the globe:

*Prices go **sky-high** whenever there is inflation(4, 62).*

On the other hand, the inflated price compares to the heavens or the globe:

*Prices go **sky-high** whenever there is inflation(4, 62).*

Spatial sources were also productive. For example, financial insolvency appears as a decrease in space or a loss of form, for example *to fall into debts, to fall behind, to leave flat, etc.* :

*Many people hurry to say that they will never **fall into debts** (5,74).*

*Teenagers were more likely **to fall behind with the rent** (4,117).*

*The robber took all my money and **left me flat** (1,202).*

In some cases, financial failure can be expressed through human physiology, so-called somatism. In particular, the back symbolizes insecurity, hence the financial problems are actualized due to the physiological limitations of moving in space:

*How can I bargain when **I've got my back to the wall?** (2, 73).*

Often, expressions containing somatism are based on an associative relationship with linguistic phenomena that express irrelevant effects:

*Why should you **pay through the nose**?(4,144).*

*I think that the new shop assistant **has her hand in the till**. There is cash missing every morning(3, 73).*

The source of the studied metaphors formation are also artifacts. Artifact, from the Latin artefactum, “artificially made” – a phenomenon, process, object, property of an object or process, the occurrence of which under observed conditions is impossible or unlikely under natural conditions; it is the product of human activity, the object of material culture. The appearance of an artifact is a sign of deliberate interference with the process or the presence of some unaccounted factors. This reference subcategory of the metaphors under study appeals to the items of clothing that are actualized as indicators of material well-being, and, accordingly, the absence or deliberate reduction of the latter – financial insolvency –

*Things are beginning to cost more and more. It looks as though we'll all have to **tighten our belts** (4,193).*

*We would like a bigger house, but we must **cut our coat according to our cloth** (2,27).*

*We would like a bigger house, but we must **cut our coat according to our cloth** (2,27).*

In English, the sources of financial insolvency metaphors formation are human, the world of nature, the world of human activity results. The metaphors of the above types high performance took place due to the fact that the anthropomorphic sphere, subject (artifact), are the main models that form the basis for the interpretation of the phenomenon under study. On the other hand, such processing of linguistic material is important because “at the heart of the abstract name is the idea of its abstract essence, which has developed in a given culture and is transmitted by tradition.

1. Alcott L.M. An Old-Fashioned Girl. Retrieved from: www.free-ebooks.net/An_Old-Fashioned_Girl.html
2. Alcott L.M. Eight Cousins. Retrieved from: www.free-ebooks.net/Eight_Cousins.html
3. Arnim E. Christopher and Columbus. Retrieved from: www.free-ebooks.net/Christopher_and_Columbus.html
4. Austen J. Sense and Sensibility. London : Wordsworth classics, 1992. 257 p.
5. Ellis A.C. & Stalen J. Death Jag. Retrieved from: www.free-ebooks.net/Death_Jag.html
6. Hillerman T. People of Darkness. Retrieved from: www.free-books.net/People_of_Darkness.html

Mandzyak Liliya

2nd year student

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Yuskiv Bogdana

GENERAL INFORMATION ON INTERNATIONAL HUMANITARIAN LAW

International humanitarian law is a set of rules which seek, for humanitarian reasons, to limit the effects of armed conflict. It protects persons who are not or are no longer participating in the hostilities and restricts the means and methods of warfare. International humanitarian law is also known as the law of war or the law of armed conflict [1].

We can say that the foundations of humanitarian action are based on the same principles. The most important are, such as:

1. Humanity- everyone should be treated with respect in all circumstances;

2· Neutrality- humanitarian figures never support any of the parties to the conflict;

3· Independence- humanitarian figures can not to be exposed in the process of the activity;

4· Impartiality- humanitarian aid should be provided only to address a significant problem.

The first of the laws of international humanitarian law are Geneva Conventions and Additional Protocols. There are four Genevan conventions (international agreements), who take action in armed conflict, their goal is to protect people. The first convention deals with wounded and sick soldiers in the field. The second convention concerns wounded, sick and wounded ships of the Armed Forces personnel at sea. The third convention addresses the issue of prisoners of war during the conflict. The Fourth Convention regulates the rules governing civilians and their protection during military conflicts.

The Geneva Conventions were extended by three protocols:

5· Protocol Additional to the Geneva Conventions and relating to the protection of Victims of International armed conflicts (protocol 1) of 8 June 1977

6· Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the protection of Victims of Non-International armed conflicts (protocol 2), of June 1977

7· Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the adoption of an Additional Distinctive emblem (protocol 3), of 8 December 2005.

The second of the laws of International Humanitarian law are the Code of Conduct for the International Red Cross and Red Crescent Movement and Non Governmental Organisations in disaster Relief. It is a voluntary code, enforced by the will of the organization accepting it to maintain the standards laid down in the Code. Attached to it are

three annexes, describing the working environment that we would like to see created by Host Governments, Donor Governments and Inter Governmental Organisations in order to facilitate the effective delivery of humanitarian assistance [2].

Of all the categories of cases before the European Court of Human Rights, the most obvious are the problems of the application of international humanitarian law in cases related to violation of art. 2 European Convention - the right to life [3]. This human right that is the most violated and seeks to protect humanitarian voluntary, international organizations and countries in general. The right to life is a fundamental human right that is often violated in times of war and other emergencies in the country.

International crimes can and should be tried in domestic courts. The preamble to the Rome Statute states that the court will complement the jurisdictions of national criminal courts and that it is the duty of every State to exercise its criminal jurisdiction over those responsible for international crimes. National courts have the primary responsibility for trying international crimes: the ICC only steps in when local courts cannot or will not act [4] Also a state that violates international humanitarian law bears international legal responsibility.

in accordance with the above, we can draw the following conclusion:

International humanitarian law is recognized as part of international law. Its importance in the modern world is very great because the security of each of us is the main task of the state.

1. Comité International Genève: URL: <https://www.icrc.org/document>

2. The Code of Conducts for the International Red Cross and Red Crescent Movement and Non-Governmental

Organisations in Disaster Relief

3. Artsibasov, I.N. International law (laws and customs of war). - M., 1975.

4. Essay criminaliteit Cousework Academic Service:
euessaydeom.robertnowellphoto.com

Mekelyta Natalia

3rd year student

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Boyko Olesia

THE CUSTOMER IS ALWAYS RIGHT

This famous aphorism was said by Caesar Ritz. Not everyone knows who it is. But in the world of hotels and restaurants, his name is known by all. The genius of hotel management, he gave the example of a brilliant career, a “romantic” exit from the lowest classes to the European highest world. About Caesar Ritz, they say: “the king among hoteliers and the owner of hotels for kings”. He was born on February 23 and was the thirteenth child in the family of the village of Niederwald (Switzerland), which numbered 123 people in the year of Caesar’s birth (1850).

“The customer is always right” is a motto or slogan which exhorts service staff to give a high priority to customer satisfaction. But is the customer really always right? Of course! Here are four reasons why:

1. The Customers Make the Business. A business without customers is just a group of people pitching a product to deaf ears. As a business you want your customers to return as and feel welcomed. Many businesses lose sight of this fact when they are wealthy, not realizing that they can lose everything without the love and loyalty of their customers.

2. The Backlash Could Be Devastating. The backlash from displeasing just one customer can be devastating to a business model. Just one sass-filled complaint can leave a business with a poor reputation on the Internet and in its hometown. An established business may lose many profits but new business may not be able to recover from damage like this.

3. It is Good Business Ethics. Any business owner who has [Masters of business administration](#) knows that making the customer right at all times is a positive business ethic that further a business' reputation by treating love and loyalty to customers and associates.

4. It Set as Standard of Customer Service Excellence. Customer service experiences are one of the leading causes of customer loyalty and customer loss. Every customer matters. Therefore, it is essential to [communicate effectively](#) so that you and your customers can find the best possible solution to any issue.

What do we do about the conventional wisdom that the customer is always right, even when they're wrong? Of course, the customer is the single most important person in your business and without them, there would be no business. They behave in whatever way they like and, if they don't like the service we provide, they can always choose to go somewhere else.

That's why customer care is primary for all of us, whether supplying goods or services, and whether the customer is an individual or a B2B client. We know that what customers say about us is important in spreading our reputation so new people come to us through word of testimonials from satisfied people. So there is no disputing the primacy of the customer.

What do we do about the customer who is clearly in the wrong? The customer has rights. They come to us for a service, so they have the right to expect that service to be delivered to the best of our ability. They have expectations, and they have

the right to want those expectations met. In short, they have the right to receive from us professional and high-quality customer service... but providing great service we should protect our own interests and theirs as best we can.

So customers have the right to:

- be listened to carefully until we understand their needs, wants and challenges;
- be treated in the way that works best for them;
- understand what the service they will receive is, and what it is not;
- honesty, clarity and communication;
- expect you to value them and seek to exceed their expectations;
- stick to agreed commitments (or advised honestly and openly in the event of an unavoidable problem).

So when client is wrong follow a four-stage approach to resolving misunderstandings and getting the best result for both of you:

1. Listen: ask questions to understand the situation as the client sees it.
2. Establish the facts: firstly client's version of the facts to be listened to and understood; then it's your turn.
3. Explore the options.
4. Offer a way forward and a choice.

However, treating customers like they are always right can be self-destructive for entrepreneurs. Here are 5 reasons why your customers are not always right:

1. **Businesses Have Limited Resources.** Entrepreneurs are not omnipotent, neither are their employees. Most businesses, especially the entry-level ones, operate with limited resources including limited time, funds, and energy. Every business experience customers, who, whatever might be done to satisfy their needs, will continue to complain. You shouldn't spend all the energy to satisfy someone who does not intend to

be happy. If the necessary steps have been taken, entrepreneurs should close the matter and move on. It is important to address the requirements of hundreds and thousands of other regular clients, and also show solidarity with the employees.

2. It Adds Misery to Employees. Amongst 50 customers there will at least be 5 who will end up rubbing you the wrong way. Between supporting your employees and taking sides with an intolerable, enraged customer, it is best to choose the former. Customers must get this message that though they are important they are not irreplaceable. It's axiomatic that happy employees always go an extra mile to make customers happy.

3. Customers are not Omniscient. Often customers try to establish that they know better and try to share opinion and advice on how the business should run or the product/service should work. But the creator of a business and the team that works with him know best about the product or service they offer.

4. It Pits Management against Employees. The message "the customer" is always right demoralizes the employees, results in employee bitterness against the authorities and indicates that the organization favours the customers more than the workforce.

5. You don't Want Every Customer. Not all customers are indispensable and businesses must accept that. It is sometimes sensible to lose a customer creating stress amongst the employees, irrespective of the amount the customer pays for your product, for protecting the company and its workforce. Entrepreneurs need to avoid unreasonably disgruntled customers. Getting rid of bad customers might cost a little profit, but it's healthier in the long-term goals of the business.

The customers may not always be right, but we need to avoid the temptation to make them wrong. They could continue to believe they are right, or to apologise. We can both agree we are right about the next step, confident in the knowledge that

we understand each other better and find the best possible solution for both.

1. Данилова З.В., Турчин Л.Р. Ділова англійська мова. Основи менеджменту. Львів. 2002 109 с.

2. Іноземна мова професійного спрямування (англійська мова для менеджерів): Підручник / За ред. Н. В. Муқан. К.: Знання, 2009. 595 с.

3. Кріба І.Й. BusinessEnglishCourse: навч. посібник / І.Й.Кріба. Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2010. 228с.

4. <https://www.entrepreneur.com/article/308548>

5. <http://winthecustomer.com/4-reasons-customer-always-right/>

Melnyk Alina

2nd year student

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Yuskiv Bogdana

DISCRIMINATION ON THE BASIS OF ETHNIC ORIGIN IN INTERNATIONAL LAW

Individuals can discriminate by refusing to do business with, socialize with, or share resources with people of a certain group. Governments can discriminate in a de facto fashion or explicitly in law, for example through policies of racial segregation, disparate enforcement of laws, or disproportionate allocation of resources. Racial boundaries can involve many different factors (such as ancestry, physical appearance, national origin, language, religion, and culture), and may be set in law by governments, or may depend on local cultural norms.

Countering racism and eliminating racial discrimination continue to be at the forefront of the work of the United Nations. Through the work of the United Nations, international laws have been developed which require countries to work towards the elimination of all forms of racial discrimination. These international laws, called treaties or conventions, apply throughout the world. When a country, such as Australia, becomes a party to a convention, it is bound to act in accordance with the rules contained in that convention. Australia is a party to a number of anti-racism conventions, which impose obligations on Australia in regard to racism and racial discrimination in schools and other contexts. [1]

Relations in the discrimination on the basis of ethnic origin sphere in international law is regulated by the International Convention on the Elimination of All forms of Racial Discrimination. [2] According to the convention, racial discrimination seeks the following type: "Racial discrimination should be any distinction, brandy, extinction, used on the designations of race, roots, ancestry, national, or ethnic in nature, respectively. a true person and free in political, economic, social, cultural, any place, and any social life.

Direct proof of this discrimination can include verbal or written statements by witnesses that acknowledge your employer treated you in bad faith because of your national origin. An example of direct evidence is when a boss says he never promotes employees from a certain ethnic group because of a stereotype.

Following these five simple tips will help you prevent racial discrimination in the workplace, creating a happier, healthier and positive place for all employees [3]:

1. Focus on Diversity
2. Educate
3. Write or Review Your Policy
4. Build your Team

5. Communicate

Therefore, ethnic discrimination is defined on the same web site as being unequal treatment of people based on the fact that they belong to a certain ethnic or national group. It can also involve placing a person in a different position on the basis of religion, skin colour or nationality. International law takes all necessary measures in order to prevent all kinds of discrimination.

1. International law relating to racism and discrimination: Anti-racism education for Australian schools.

2. Про ліквідацію всіх форм расової дискримінації : міжнародна конвенція від 21.12.1965р. № 3936-XII .

3. How to Prevent Racial Discrimination in the Workplace. URL: <http://makeitourbusiness.ca/blog/how-prevent-racial-discrimination-workplace>

Menko Marta

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zelenska Olena

ADMINISTRATIVE AND LEGAL PRINCIPLES OF CONDUCTING AN OFFICIAL INVESTIGATION IN THE ORGANS OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE

The events that took place in Ukraine at the beginning of 2014 showed the complete inability of our state's law enforcement agencies to fulfill their key function which was to protect the legal rights and interests of the citizens. That is why a fundamentally new central executive organ – the National Police of Ukraine – was created in mid-2015, the main function

of which was not only to qualitatively improve the level of law and order in the state, but also to create the trusting relations between the society and the state. To achieve this goal, the activities of the old police (which was punitive and repressive) were completely reformed into a service, designed to perform the preventative and assistant functions.

In order to carry out the tasks facing the police officers, the legislature has endowed them with a considerable range of powers, the implementation of which requires the strict observance of discipline by the police officers themselves. The aforementioned has been reflected in the current legislation of Ukraine, which regulates the issue of the police service. However, in spite of the importance of the police officers' discipline observance there are often instances of violating discipline, manifested in the failure or improper performance of the police duties, which in turn also have the negative consequences for others. As a result of committing a disciplinary misdemeanor, one of the statutory types of the disciplinary punishment which differs in severity may be applied to a police officer.

In order for a disciplinary sanction to be fair and consistent with the gravity of the disciplinary misconduct of the police officer, it is necessary to conduct an official investigation, the legal bases of which are determined by the Law of Ukraine "On the National Police" and the Disciplinary Statute of the National Police of Ukraine. However, today it is necessary to mention that, despite the fact that the legislation in this area was adopted long ago, it has a large number of gaps, which negatively affect the quality and timeliness of the official investigations, and as a result, affect the state of compliance with the person's official and labour rights against whom this investigation is being conducted.

It should be noted that the problem of conducting the police investigation in the organs of the National Police of

Ukraine has already been studied by the scholars, among which are G. Asimov, G. Androshchuk, S. Alekseeva, S. Bortnyk, S. Bratus, L. Glukhyvsky, E. Gavrylov, M. Boguslavsky, V. Shukov, K. Shudra, O. Joffe, N. Kuznetsova, V. Kossak, V. Maslow, O. Pushkin, V. Serebrovsky, O. Shvets, V. Yakovlev and others. These scholars have made a significant contribution to the development of the institution of the official investigation. However, it will also be fair to note that most of their work was purely theoretical in nature, and the problem of the administrative and legal support of the law enforcement investigations was either researched superficially or was not considered by the lawyers in general, which fully relates to the law enforcement investigations of the National Police of Ukraine.

The purpose of the research is to determine on the basis of the analysis of the scientific views of the scholars, the norms of the current legislation of Ukraine and the generalization of the practice of their implementation the nature and peculiarities of the administrative and legal regulation of the official investigation in the organs of the National Police.

The main tasks of the study are:

- to reveal the concepts and features of the official investigation in the organs of the National Police of Ukraine and to outline its peculiarities;
- to disclose the legal basis for conducting the official investigation in the organs of the National Police of Ukraine and to determine the place of administrative law among the rules;
- to characterize the powers of the subjects of carrying out the police investigation in the organs of the National Police of Ukraine;
- to characterize the grounds for conducting the police investigation in the organs of the National Police of Ukraine;

- to disclose the procedure of organizing the police inquiry in the organs of the National Police of Ukraine;
- to characterize the procedure of appealing the results of the official investigation in the organs of the National Police of Ukraine;
- to summarize foreign experience of the legal regulation of conducting the police investigations and to offer the opportunities for its use in Ukraine;
- to outline the directions of the improvement of carrying out the official investigation in the organs of the National Police of Ukraine.

The object of the study is the public relations that arise during the course of the police investigation.

The subject of the study is the administrative and legal basis of conducting the official investigation in the organs of the National Police of Ukraine.

The scientific novelty of the expected results of the study is in the fact, that for the first time after the formation of the National Police of Ukraine, the adoption of the Law of Ukraine “On the Disciplinary Statute of the National Police of Ukraine” as well as the “Procedure of Conducting the Official Investigations in the National Police of Ukraine” the theoretical generalization and the new solution of the scientific task, which is to determine the nature and features of the administrative and legal regulation of conducting the police investigation in the organs of the National Police of Ukraine, is carried out.

The results of the research can be used in such spheres as:

✓ the *research area*: as the basis for the further research of the problem of conducting the police investigation in the organs of the National Police of Ukraine;

✓ *law-making*: in the course of improving the existing legal acts and developing the new ones that regulate the issue

of the official investigation in the organs of the National Police of Ukraine;

✓ the *law enforcement activities*: in order to increase the efficiency of functioning the subjects of conducting the police investigation in the organs of the National Police of Ukraine;

✓ the *educational process*: during compiling the textbooks and manuals concerning the discipline “Administrative Law”.

Mohilevska Martha

4th year student

Lviv State University of Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

METAPHOR AS THE MEAN OF AVIATION TERMINOLOGY FORMATION IN ENGLISH

In the last years, theoretical and practical studies of the terminology features are relevant and important for a number of reasons: the steady development of technologies and the deepening of scientific knowledge with their subsequent specialization generates a wave of new terms appearance in various areas of human activity; the processes of globalization and the intensification of interethnic and intercultural contacts creates an unprecedented demand for specialists in the field of specialized terminology. The aim of the research is to study metaphors as the mean of aviation terminology formation.

The analysis of the metaphoric models of the aviation sublanguage showed that the Human sphere is turned out to be the most frequent and productive sphere of metaphorical comprehension in the English language. It includes the following taxa:

Parts and organs of the human body. The researched group contains metaphors formed on the basis of comparison with parts of the human body, which is undoubtedly the origin-source from which the projection to various target areas, both general and special, is carried out.

In the field of air traffic control, metaphors in which parts of the human body are projected onto the machines design have been identified.

In this way, we observe the linguistic realization of a metaphor based on the similarity Machines- are People. Within this metaphor, the human body is projected onto machines design.

Clothing Elements. This category includes the terms formed on the principle of the object form or function similarity with the element of clothing.

Person Professional Activity. This group is formed by names denoting types of flying vehicles or devices, which also often form a terms' nest: *commuter, commuter air carrier, commuter aircraft, commuter airliner; arrester, arrester system, arresting, arresting descent, arresting device, arresting gear, arresting gear load, arresting hook, arresting landing gear; spoiler, spoiler actuator, spoiler actuator, spoiler aerodynamics, spoiler angle, spoiler braking, spoiler circuit,*

Man as a biological type - This group includes terms such as *age, heading, stand, lead, slip, generation.*

Less frequent but quite illustrative is sphere Objects of everyday life, consisting of the following taxa:

Objects of everyday life: the name of the dishes; naming of household items; denomination of jewelry; the name of the premises, the interior; notions relating to spiritual culture; mathematical concepts.

The Biosphere includes metaphors formed on the basis of associative links with the representatives of the animal

world, parts of their body. This group includes examples containing the names of animals as well.

The conducted researches prove, that in the process of new terminological systems formation interact at least three active factors: the practical necessity of new objects, subjects, phenomena and processes nomination that make up the content of this activity, and general principles and mechanisms of terminology which are based on human experience associative relations.

1. Dictionary of Aviation. (2005). Ed. Crocker David, London.

Nahirniak Olena
3rd year student
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Horun Halina

MEDIATION AS ONE OF THE METHODS OF ALTERNATIVE DISPUTE RESOLUTION

Mediation is one of the most popular methods of alternative dispute resolution available to parties. This alternative dispute resolution in its modern sense began to develop in the second half of the XX century, primarily in common law countries – the USA, Australia, Great Britain, and then began to spread in Europe. Mediation is usually a voluntary process, although sometimes statutes, rules, or court orders may require participation in mediation. For example, in the civil and commercial process, there are cases where the parties must make a claim to each other.

Unfortunately, there is no specialized law in Ukraine regulating the mediation procedure. We have only two bills

that have not yet been adopted. But The Verkhovna Rada ratified the «Singapore Convention on Mediation» in August 2019.

In accordance with this Convention «mediation» means a process, whether referred to by the expression mediation, conciliation or an expression of similar import, whereby parties request a third person or persons («the mediator») to assist them in their attempt to reach an amicable settlement of their dispute arising out of or relating to a contractual or other legal relationship. The mediator does not have the authority to impose upon the parties a solution to the dispute[1].

Under the terms of this convention, Ukraine is obliged to adopt a profile law in the near future. The Ministry of Justice of Ukraine is actively engaged in this issue at present.

Mediation is essentially a negotiation facilitated by a neutral third party. Unlike arbitration, which is a process of alternative dispute resolution somewhat similar to trial, mediation doesn't involve decision making by the neutral third party. In social psychology researchers consider mediation to be a specific form of disputes, conflicts regulation and reconciliation of interests. The scientist H. Besemer defined mediation as the technology of conflict resolution involving a neutral third party [2, p. 12].

In general, mediation can be applied to all sorts of disputes. One of the main benefits of mediation is that the parties can agree to take into account a broad range of aspects, especially concerning commercial and business interests. The process is flexible and can be tailored to the individual needs of parties.

However, mediation might not be the right instrument to resolve a dispute, especially if for example; the parties are in need of a precedent, or if one party seeks public vindication, or if one or both parties require a neutral (legal) opinion. That's why mediation is widely used in manufacturing and business,

urban planning, insurance and banking; civil legal relations: hereditary, land, housing and others; family relationships and family disputes; conflicts in the field of education; labor conflicts and disputes; disputes related to copyright and intellectual property; restorative justice in criminal conflicts arising from international practice.

In general, mediation is useful when:

1) personal relationships and emotional side conflict in a strong case (such as when family, past) or former voice is a future one on the pages of conflict and is also used through communication in the future;

2) when a legal dispute can cover some of the problems and specifically come up with a comprehensive solution;

3) parties prefer nails, confidentiality, court service, usually public, etc.

The mediation process is generally considered more prompt, inexpensive, and procedurally simple than formal litigation. It allows the parties to focus on the underlying circumstances that contributed to the dispute, rather than on narrow legal issues. In mediation, the costs are lower and are paid equally as agreed (additional costs for the services of a lawyer and a notary may be taken to record a decision made in the mediation process in the form of a civil or amicable settlement in the case).

The mediation process does not focus on truth or fault. Questions of which party is right or wrong are generally less important than the issue of how the problem can be resolved. Disputing parties who are seeking vindication of their rights or a determination of fault will not likely be satisfied with the mediation process.

The role of the mediator is to assist the parties in reaching a negotiated agreement. Unlike an arbitrator, the mediator is not a decision-maker. In a facilitative mediation, the mediator merely assists the parties in their communication

and negotiations. In an evaluative mediation, the mediator also provides a non-binding assessment of the dispute.

In particular, North American design mediation contracts completed from 55% to 80% of family disputes, while from 69% to 90% of participants are satisfied with its results; in Australia – from 75%-92% and 83% -90%, respectively [2, p. 134]. This is a very large percentage.

If a resolution is reached, mediation agreements may be oral or written, and content varies with the type of mediation. But the mediation agreement in writing has greater legal force. Whether a mediation agreement is binding depends on the law in the individual jurisdictions, but most mediation agreements are considered enforceable contracts. In some court-ordered mediations, the agreement becomes a court judgment. If an agreement is not reached, however, the parties may decide to pursue their claims in other forums, for example, to go to court.

The mediation process consists of stages, each of which has its own purpose and content. Successful mediation requires transition to the next stage after reaching all the goals at the previous one. There are the following stages of mediation implementation: mediation training; joining the mediation procedures; discussion of the problem, search and development of solutions to dispute; dispute resolution, settlement of an agreement and summarizing.

The need for the introduction of mediation institute in the domestic legal system is based on the positive results of the practice of reconciliation institute in many countries, which indicates its effectiveness. In addition, it meets the general position of Ukraine concerning the harmonization of national legislation with the EU legislation, since to the question of conciliation procedures is dedicated a set of recommendations and decisions of the Council of Europe [3, p. 96].

Concluding, mediation is a new promising way of resolving disputes in both public and private law, which is

gaining more publicity at the state level. This institute needs improvement and definition, and therefore adoption of a relevant law.

1. UNCITRAL Model Law on International Commercial Mediation and International Settlement Agreements Resulting from Mediation– URL: http://www.uncitral.org/pdf/english/commission/sessions/51st-session/Annex_II.pdf (date of appeal 10.03.2020).

2. Spencer D., Brogan M. Mediation Law and Practice. *Cambridge University Press*. 2006. 521 p. (date of appeal 10.03.2020).

3. Mazaraki Nataliya. Mediation in Ukraine: problems of theory and practice. *Foreign trade, economics, finance, law*. 2016. P. 92-100. (date of appeal 10.03.2020).

Palchynska Lilia

1st year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Pakulova Tetiana

ISSUES OF INTERLINGUAL COMMUNICATION

Interlingual contacts create a fertile ground for the interpenetration of cultures, and therefore stimulate the development of each of them. Having thoroughly highlighted the diachrony of Ukrainian intercultural communication and translation functions in the modern world, O.I. Cherednichenko is convinced that «European cooperation in the field of language and culture learning will further promote a better understanding between peoples, and creating Europe without borders» [1, p. 4-5].

Communication with other nations is an urgent issue nowadays. That is why the necessity to understand others and be understood made people choose one language, English in particular, that would help them solve global problems, such as climate change, hunger, global heating and others. On the one hand, it is good that English has become the language of international communication. However, on the other hand, every language influences English, changes it trying to adjust it to the norms of people's mother tongue.

In general, English is the official language of international business and commerce, the Internet and technology, science and the arts. English is used for completing questionnaires, drafting summaries, in business and private correspondence. English is the native language for 500 million inhabitants of the planet, and English is the second national language for 1 billion people. More than 2 / 3 of people speak English in the world [1].

The above mentioned indicates that proficiency in English is essential both for employees of private bodies and for representatives of public authorities. Due to the necessity of using foreign language in professional activity in the context of expanding our country's international relations with other countries in various spheres of economic and socio-cultural activity, the formation of foreign language communicative competence in law enforcement agencies becomes especially relevant.

First of all, this necessity arises because of the urgency of effective cooperation with specialists of other countries against the background of transnational crime and crimes of international character (terrorism, trafficking in human beings, legalization (laundering) of money and other property obtained through crime through offshore zones, etc.). Every year in the world there is a growing danger posed by organized crime groups operating internationally.

Expanding the foreign language competence of law enforcers is also relevant when communicating with representatives of other languages and cultures. Despite the duty of the investigator to provide the translator to a person who does not understand the language of criminal proceedings, they will look more professionally if he or she personally receives information from such a person. Undoubtedly, the translator cannot always convey all the «subtleties» of communication with the individual. In addition, there is a violation of the psychological contact of the investigator with the interviewee in the case of work through a dual interpretation of events.

Knowledge of a foreign language by a police officer who is addressed to in a public place is sure to create a positive image of the police.

1. Cherednychenko O. I. Promovu i pereklad. K. : Lybid. 2007. 248 s.

2. The most popular languages in the world: URL: <http://helendoron.ua/wpcontent/uploads/2014/05/slide2-1911.png> (дата звернення 14 вересня 2018).

Parasiuk Marta

1st year student

Lviv National

Ivan Franko University

Scientific Adviser

Parasiuk Vasyl

PEOPLE'S LEGISLATIVE INITIATIVE: SOME FOREIGN EXPERIENCE

Nowadays the issue of the people's legislative initiative is relevant for the whole world, and in particular for our country. It is known that in accordance with Article 93 of the

Constitution of Ukraine, the subjects of the legislative initiative are the President of Ukraine, the People's Deputies of Ukraine and the Cabinet of Ministers of Ukraine [1]. Thus, according to the current Constitution of Ukraine, the Ukrainian people are not recognized as the subject of legislative initiative.

The President of Ukraine Volodymyr Zelensky is trying to eliminate such a constitutional gap. He submitted to the Verkhovna Rada of Ukraine a bill on Amendments to Article 93 of the Constitution of Ukraine (on the Legislative Initiative of the People) dated August 29, 2019 No. 1015 [2]. In the explanatory note to this bill it is stated that "the list of subjects of the right of legislative initiative, defined today by Article 93 of the Constitution of Ukraine, is narrowed and deprives the ability to act as such a subject the people of Ukraine as the sole source of power" [3]. In the conclusion to the case No. 5-in / 2019 of November 13, 2019, the Constitutional Court of Ukraine declared that this draft law conforms to the requirements of Articles 157 and 158 of the Constitution of Ukraine [4]. However, scholars in the field of constitutional law have mixed opinions on such amendments to the Constitution of Ukraine.

In this regard, it is useful to study the foreign experience of exercising the right of the people to legislative initiative [5].

Today, the Institute of People's Legislative Initiative operates under the laws of Switzerland, Italy, Austria, Spain, the United States, the Federal Republic of Germany, Albania, Slovenia, the Republic of Poland, Romania, Latvia, Lithuania and other countries. The essence of this institute, in general, is that a project of the law signed by a certain number of citizens is accepted by the parliament. In individual states, a legislative initiative is implemented through a referendum and then the law does not require approval of the parliament.

In turn, the laws of the states provide for different requirements for the number of voters who participate in the drafting of the bill to the legislature and different requirements for the initiative group for its nomination.

That is, to submit a bill it is necessary to collect a certain number of signatures of voters, the authenticity of which is certified by a notary public or by authorized persons of local self-government bodies.

According to the number of initiators of the legislative initiative, the states are divided as follows: Switzerland – 100 thousand voters; Spain – 500 thousand voters; Italy – not less than 50 thousand voters; Germany – the number of signatures is determined by the legislation on the people's legislative initiative of the relevant Federal Land; the United States – for example, in the state of Massachusetts – at least 3% of voters who participated in the last governorship election; Republic of Poland – 1% of voters.

In some states, the additional requirement is that voters who exercise a legislative initiative should represent different regions of the state in a certain proportion. This applies in particular to: Austria – 100,000 voters, or 1/6 of the three eligible voters; Brazil – not less than 1% of the total number of national electoral corps distributed to no less than five states, of which not less than 3% of the electorate in each of them.

Observance of such requirements allows to show that the submitted bill has general state character, not local. This is especially important for Ukraine, considering the current situation in different regions of the country.

The attention should also be paid to the regional experience of the individual regions of Italy. People's legislative initiatives are solved by a so-called proposal referendum. The initiative group should consist of at least 5% of the voters of the territory. A referendum is considered legitimate if at least 45% of voters took part in the vote. If the

majority of voters voted in the affirmative, the People's Initiative Bill is considered to be adopted and is published in the official edition and comes into force.

The legislation of foreign states does not make exceptions regarding the drafting of the text of the bill, in parallel with the submission of it, for example, by the parliament. A bill from the people must also meet certain requirements, which depend on the national features of the legislative technique: division into chapters, paragraphs or articles. An explanatory note is also required.

The voter's signatures should include the name, surname, and in some cases the place of residence. In Germany, in some Federal Lands, collecting signatures involves filling in a personal questionnaire indicating personal data. The initiators of the bill submission are responsible for the accuracy of the completed questionnaires. In other Federal Lands, open lists are being drawn up. After the verification of the authenticity of the signatures, the bills are submitted to the parliament and are considered under the general procedure.

As a rule, the legislation of the states makes exceptions to the possibility of filing a people's legislative initiative. This concerns a number of issues, including:

- in Spain, the issues governed by the so-called organic laws - on human rights and freedoms, statutes of autonomous communities, universal suffrage and other issues defined by the Constitution;

- in Germany – issues relating exclusively to the federal competence, the foundations of the constitutional system of the Federal Earth or the Federation; regional taxes, fees, contributions, retirement benefits, the foundations of the Federal Land Civil Service;

- in the Republic of Poland - issues which are referred by the Constitution of the State to the exclusive competence of other subjects of the right of legislative initiative.

A special feature of the Polish legislative initiative is the ability to submit several projects on the same issue by different initiative groups. The mechanism of implementation of the legislative initiative is carried out by Poles according to identical rules with the usual elections. That is, an election committee is created to prepare the bill, distribute it, and collect signatures. Three months are allocated for the collection of signatures, after which the bill is transmitted to the Seim. The importance of the submitted legislative initiative is confirmed by the following, if the bill in respect of which the legislative procedure was opened has not been finalized due to the termination of the powers of the Seim, then it is considered by the new composition of the Seim without re-entering procedure.

To sum up, the analysis, even of a small amount of foreign experience, showed the great importance of the legislative initiative of the people in these states. Foreign legislation pays considerable attention to the procedure of nominating a legislative initiative by the people, submitting it to the legislature and approving it. The introduction of the People's Legislative Initiative in Ukraine is in fact a progressive moment in giving the people an additional opportunity to exercise their right to self-determination. In turn, the experience of foreign countries shows that this requires constructive changes to the Constitution of Ukraine.

1. The Constitution of Ukraine of June 28, 1996 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/print>

2. The Bill on Amendments to Article 93 of the Constitution of Ukraine (on the Legislative Initiative of the People) of 29 August 2019 at No. 1015 URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=1015&skl=10

3. Explanatory Note to the Draft Law of Ukraine On Amendments to Article 93 of the Constitution of Ukraine (on the Legislative Initiative of the People)" URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=1015&skl=10

4. Opinion of the Constitutional Court of Ukraine in the case on the constitutional appeal of the Verkhovna Rada of Ukraine on the conclusion on the conformity of the draft law on amendments to Article 93 of the Constitution of Ukraine (on the legislative initiative of the people) (Reg. No. 1015) to the requirements of Articles 157 and 158 of the Constitution of November 13 2019 № 5-in / 2019 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005v710-19>

5. Legislative process from start to finish: examples of best international practices. K., 2019. 16 p.

Perohovska Khrystyna

3rd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

WHAT IS VIOLENCE?

Violence is one of the most common forms of human rights abuses. Violence is filled with different spheres of human life: political, economic, spiritual and family life. It is manifested in wars, killings, devaluation of life, domination of such phenomena as humanity, aggression, cruelty. Usually, women, children and the elderly are most affected by violence. Domestic violence is the most widespread and complex phenomenon. Domestic violence is inherent in many states, despite their positive achievements in the legislative, political and practical spheres.

Unfortunately, domestic violence statistics in Ukraine are far from positive. More than 3 million children in Ukraine every year are abused by domestic violence, and nearly 70% of women are subjected to various forms of abuse and humiliation. Every year, about 1,500 women, and this trend has increased over the past three years, are dying at the hands of their own men. Children of abused mothers are 6 times more likely to be suicidal and 50% more likely to be drug abusers. Almost 100% of abused mothers gave birth to sick children – mainly with neuroses, stuttering, enuresis, cerebral palsy, and mental disorders.

Let's see what acts are considered violent and why they occur.

An act of violence is recognized as violating only when it violates the requirements of current law and leads to or can lead to a violation of the constitutional rights and freedoms of a family member. Domestic violence can take the form of both active action (beating, destruction of property, etc.), and inactivity, that is, passive behavior of a person when he or she does not do what he or she should have done to prevent the harmful effects (such as non-assistance a family member who is in a life-threatening situation).

The types of violence can be attributed to: between spouses; between parents and minor children; between adult children and parents; between children in one family; violence between other family members: between mother-in-law or father-in-law and son-in-law, mother-in-law or mother-in-law, daughter-in-law, grandchildren and grandparents, etc.

Of course, all types of violence are important, and, in my opinion, the most important thing is spousal violence, since parental behavior is an example for children.

Domestic violence is manifested in 4 types: physical, mental, economic, and sexual.

Physical violence is a form of domestic violence, including slaps, kicks, pushing, pinching, tapping, biting, and unlawful imprisonment, beating, snorting, bodily harm of various severity, leaving in danger, not assisting a person in a life-threatening condition, causing death, committing other violent offenses.

That is, any encroachment on your personal space, your inviolability without your permission, and with possible bodily harm can be considered as physical violence.

Physical violence is considered one of the most severe types of domestic violence. This is because the offender's actions directly affect the life and health, inviolability and safety of a person who, in accordance with Article 3 of the Constitution of Ukraine, is recognized as having the highest social value.

Another form of physical abuse is sexual abuse.

Sexual assault is the unlawful assault of one family member on the sexual integrity of another member of the family, as well as sexual acts against a minor member of the family.

Manifestations of sexual abuse:

- rape, including “marriage rape”;
- coercion to unwanted sexual relations;
- touching the intimate parts of the body without the person's consent;
- being forced to observe sexual intercourse between other people (including watching porn);
- coercion with a third party;
- Enforcement into prostitution.

Another, in my opinion, the most common and the most dangerous is psychological abuse.

Psychological abuse – is violence related to the action of one family member on the psyche of another family member through verbal abuse or threats, including against third parties,

harassment, intimidation, other acts aimed at limiting the expression of a person's will, control in the reproductive field, if such acts or omissions have caused the victim to fear for his or her safety or the safety of third parties that are intentionally causing emotional insecurity, inability to protect themselves or harming the mental health of the person.

Psychological violence in the family may violate such rights as the right to equality in dignity and rights, the right to respect for dignity, the secrecy of correspondence, telephone conversations, correspondence, the right to freedom of thought and speech, and the like.

Why do I think this is the most dangerous type? Because the physical pain of our brain has the property of forgetting, blocking some memories and sooner or later the wounds will heal and everything will be fine, and psychological trauma for our consciousness is more difficult, because on the subconscious in man any fear and this phobia can be eliminated much more difficult and longer, and there is generally a variant on mental shifts and deaths.

Economic violence – willful deprivation of housing, food, clothing, other property, money or documents, or the ability to use them, leaving without care, obstruction in obtaining the necessary services for treatment or rehabilitation, prohibition of work, compulsion to work, prohibition to study and other offenses economic nature.

One of the most widespread manifestations of economic violence in Ukraine is the expulsion from home (apartments), in most cases it applies to women and children.

This type of violence can violate the rights and freedoms of a person, such as the right to privacy, the right to business that is not prohibited by law, the right to work, the right to private property, and so on.

Domestic violence prevention is provided by a range of social and special measures. Their purpose is:

- eliminating the causes and conditions that lead to domestic violence, limiting its prevalence;
- ending such violence, providing social support to victims of domestic violence and ensuring their safety
- reducing the negative impact of domestic violence on the normal development of children;
- prosecution of perpetrators of domestic violence, social and psychological and medical correction and preparation for return to the family;
- monitoring the behavior of those who can actually commit domestic violence and those who are founded guilty of domestic violence.

The general social prevention of domestic violence includes the whole set of measures of the state, society, local self-government bodies aimed at:

- strengthening the family as a social institution and as a union of individuals;
- building family relationships on a parity basis, feelings of mutual love and respect, mutual assistance and support;
- affirming a sense of obligation to parents, children and other family members;
- providing each child with family upbringing, opportunities for spiritual and physical development

A special warning is a common name for a set of specific, one-off or long-term specific actions that aim to:

- reduce the number of acts of domestic violence;
- reduce family discomfort;
- prevent the commission of physical, sexual, psychological and economic violence or to end the violence that has already begun.

There are also various forms of assistance to people who have suffered from any form of domestic violence. In my opinion, everyone should know where they can go for help if

they are victims of domestic violence. It is important for professionals to know and provide information on where and how to seek help in cases of violence:

- To the police at number 102.
- To the Family, Children and Youth Social Services Center.
 - To the management of families and youth of district, city or regional state administrations.
 - To non-governmental organizations that provide assistance to victims of violence.
 - To a psychologist, social educator, class leader, etc.
 - To a loved one.
 - Hotline phones.

There are also many circles and call centers that assist in this area. You just need to decide and understand that it's time to solve your problem. People who have been victims of this offense need to believe in themselves, their strengths and realize that they are free people and their rights, interests and desires should be respected by others and protected by law.

Women need to be particularly aware of this, since they are the most vulnerable to violence, according to statistics, because they are considered to be a weak gender factor, given biological, social, religious and national factors. For many years it has been so accepted and women have endured it with the notion that they must care for the well-being of the family and that they are to some extent the property of a man and he is entitled to it. Unfortunately, at the moment, there are not many women who claim to be victims of violence, and those who file for divorce even fewer. Do you just think that the same minorities are emerging as LGBT where lesbianism is included? It is not because women have nothing to do, but it is because of the fear of men and the desire to be free and happy. Therefore, you need to remember that your life and health is the most valuable unit in the world, the state confirms in its

constitution, and since the state acts as a guarantor of natural rights, it secures it in the CU and ZU. There are also many human rights conventions and let's not forget about esp. Love and care for yourself because you are one in yourself. All you have to do is to want change for yourself and your children, to understand your value and value in this world. And this applies not only to the female part, but also to any person whose rights are oppressed, because a person, his life, honor and dignity, interests and personality are the most important values in society.

1. The law of the European Union (EU). How is the legal regulation of computer programs and databases as objects of copyright? [Electronic resource] – Access mode: http://referatwork.ru/eu_law/section-23-4.html 6

2. The Law of Ukraine «On Copyright and Credits» of December 23, 1993 No. 3792-XII [Electronic resource] – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3792-12/parao214#o214>

3. Kaiser Yu. A. Komp'yuterne piracy in Ukraine / Kaiser Yu.A., Ulyanitska O.V. – [Electron resource] – Access mode: http://www.rusnauka.com/2_KAND_2012/Pravo/3_96274.doc.htm.

Podolyak Maryana

1st year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Voloshyna Valentyna

ECONOMIC CRIMES IN UKRAINE

The term "economic crime" means a difficult internal contradictory phenomenon appeared in relatively recent criminology. The transition to a mixed economy based on

equality of all forms of ownership, including private, changed not only social portrait of people who commit theft and other acquisitive crimes, but also the structure of illegal acts.

Economic crime in the broad sense includes crimes committed in property relations, business and economic activities, violation of official duties, which cause great damage to economic interests of state and collective enterprises in the area of economic security. Economic crime takes place in industry, agriculture, trade and other intermediary business, in financial and credit sphere, the sphere of state control of economic activities, as well as in other spheres of management. Thus, it is a diversified crime.

It has such features:

1) crimes are committed in the sphere of economic activity;

2) the subjects of these crimes can be both businessmen, and people who promote the implementation of economic activity;

3) crimes cause the political, economic, moral harm to the society and the state;

4) crimes are aimed at getting unregistered profits;

5) crimes are committed only intentionally;

6) crimes are committed in different ways, responsibility for which is provided by the current criminal law.

Criminological situation in the economy of transitional period is determined by:

- the totality of various forms of theft of state and collective property, bribery, speculation, abuse of official position, fixed by statistics;

- the existence of a large number of hidden (latent) economic crimes, not registered by the law enforcement bodies;

- emergence of new forms of economic behavior

which are considered not merely undesirable, but dangerous and should be banned, even under the threat of criminal liability;

The intensity of criminal acts in the economy is very diverse according to the statistics. Almost every third crime is the theft of the state and collective property by means of embezzlement or abuse of official position.

Up to 70% of economic crimes are not detected, especially bribery, embezzlement, fraud, etc.

In recent years the level of crimes in Ukraine reveals a constant tendency to increase. This tendency intensified especially in 1990-1992, at the beginning of the transition to market relations in economic life. The share of mercenary crimes amount to 2 / 3 of the total number of recorded crimes. Crimes in the sphere of economic activity constitute the largest share. This tendency is preserved in subsequent years.

It is necessary to mention, that about 25% economic oriented crimes come with the group of “other crimes”, which makes impossible to give them an objective characteristics. The high rate of latent crimes in the sphere of economic activity makes it difficult to assess its real state. Only 1 / 3 of criminal cases in the sphere of economic activity comes to trial.

The growth of the share of economic crimes is testified by the judicial statistics. During 1992-1997 the number of cases of this category at the courts increased almost three times. However, the considered cases come to bluffing buyers and violation of trade rules. Their share constituted 71.2% of all economic crimes in 1996.

Relatively new to the national economic practice is such a kind of illegal behavior, as tax evasion, evasion of charges and other obligatory payments. This offense was criminalized in Ukraine in 1993 and has spread in the recent years. This type of economic crimes constitutes 14%.

To my mind, the fight against crime in economic activity has become a prior goal of state and law enforcement.

1. Volzhenkyn B. V. «Crimes in economic sphere» (Economic crimes) / B.V. Volzhenkyn.-issued.: legal center press, 2002.

2. Titarenko J.L., Filonov V.P., Kovalenko O.I. «Economic crimes». Donetsk, 1998.

3. E. D., V. H. Lyholoba Krymynolohy: Textbook. K: Donetsk, 1997.

4. Kravchenko Y.F. «Role of Internal Affairs of Ukraine in the fight against Crime in the economy». / / Problems of Crime in economic activity. Proceedings of the International Scientific and Practical Conference 15-16 December 1998. H.: 1999.

5. Internet resources: [http: //www.niipp.rol.net.ua/pages/Sec_Kalman.htm](http://www.niipp.rol.net.ua/pages/Sec_Kalman.htm) [http: // www. br. com. ua/referats/Pravo/515-8.html](http://www.br.com.ua/referats/Pravo/515-8.html)

Pustova Nataliia

Holder of the Master's degree

Lviv Ivan Franko National University

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

OUTFLOW OF CAPITAL AND MONEY LAUNDERING IN UKRAINE

Ukraine's economic processes concerned with forming the market economy increase the probability of legalizing illegal incomes. In its turn, it resulted from the imperfectness of laws regulating the activity of economic structures, inexperience of law enforcement bodies in resolving this problem, penetration of shady moneymakers and other

representatives of the criminal environment into a legal economy.

The problem of money laundering has gained in an international scale and transformed into a global threat for the integrity, reliability and stability of Ukraine's financial and governmental structures. It requires taking urgent steps to fight this phenomenon and deprive criminals of their illegal revenue sources. To our mind, three most typical schemes of illegal capital leakage and money laundering should be emphasized when considering this issue.

Export and import operations

The scheme of money laundering through import operations is as follows. Illegally acquired funds are remitted to accounts of dummy firms and then foreign currency is transferred abroad to pay import contracts. The further bankroll manipulations take place there.

Money is transferred from one account to another until it become legal. Among well-known ways of illegal enrichment are to embezzle credits (especially state ones), deceive partners, make «pyramids», attract public funds and cause a bank failure, privatize industry and trade, etc. Those banks developing in a rapid way during a primary accumulation of capital and then failing, in reality, transferred some money to foreign bank accounts.

Then these funds were put in a legal business abroad or in Ukraine.

As a rule, criminals officially register «fictitious» or «transit» firms for dummies, military men, prisoners, as well as needy and mentally ill persons. Real machination organizers transfer money to their accounts on legal grounds. Further, these firms vanish and organizers make no claims (or at least formal ones) on breaking contracts. These firms are of a short-term nature. Tax bodies start showing interest in their activity only in three months when it is time to check the accounts. Tax

officers can suspend the movement of funds to the account that is practically not required by that time and carry out the revision. Fictitious firms are taken under the currency control after ninety days. All computations should be accomplished within this time. Information on breakers is obtained too late because of an imperfect mechanism of the interaction between Ukraine's National Bank and commercial banks.

By this, the firm had ceased to exist for a long time, its managers disappeared and documents are lacking. In such cases, it is impossible to audit an enterprise, impose a fine and search out its managers.

As a result, criminals often use this scheme and avoid the punishment. It should be emphasized that the import piracy is realized through authorized banks that are currency control agents. Their security service can establish the authenticity of firm founder documents, identify their managers, reveal illegal transactions in a proper time and take necessary steps or inform law enforcement bodies.

However, banks are still reluctant to inform law enforcement agencies about shady financial operations or do it to their discretion. According to the export operation scheme, goods are delivered to bought or established firms abroad. As a rule, foreign firms are supplied with raw materials but Ukrainian ones obtain no money. Funds do not return to Ukraine and they are legalized abroad. False firms can be also used in these cases. They are easy to replace in three months, guilty persons being difficult to find then. This channel is widely used because it causes decreasing export prices.

Fictitious services and transfer

It is quite risky to establish dummy firms. Therefore, swindlers often use a fictitious service payment scheme.

The currency control cannot be taken of this sphere because the criminal can be arrested if the whole scheme of obtaining illegal revenues is exposed before their legalization.

As a rule, cash money is illegally transferred when locally exchanging UHR for foreign currency to obtain it abroad. Foreigners who are engaged in a "shuttle" business derive considerable incomes from import. However, they cannot bring back their receipts in UHR or foreign currency unless they were declared. Therefore, firms or banks with partial or full foreign capital are set up. Further, the scheme is very simple. Trade earnings are exchanged and then firms transfer them to their native bank accounts abroad through import contracts. When the audit starts, documents are destroyed or vanish, foreigners leave Ukraine and it is impossible to find managers. This problem will remain while there is a shuttle business.

Cash Circulation

Taking into account a severe control of cash currency and the legalization of an economic life (first of all, shady circulation), law-breakers often use the following scheme of encashing foreign exchange. Ukrainian businesspersons buy or establish firms abroad, open their representative offices or branches in Ukraine and transfer large sums of foreign exchange to these accounts through foreign contracts. Although representative offices must not realize an economic activity, they do it in a very active way. Some cash money is given to foreigners to pay traveling or other expenses because they can get cash exchange on legal grounds. After encashing, a part of funds is put into a shady use or exported abroad. Very large money is put into a shady circulation through external economic activities of enterprises (price and import volume manipulations, illegal customs registration). In such cases, customs duty discharge is considerably reduced. It appears that many goods are illegally imported. In Ukraine, they are for overpriced sale and delta plus receipts resulted from selling unregistered goods are partially or fully put into a shady circulation and cannot be taken under control.

Funds remain to be in a shady use to evade taxes and avoid a penalty.

Finally, some cash funds are legalized, for example, by contributing them as individual deposits to the enterprise capital stock. As a rule, they are partly deposited in large sums. In the same way, money is transferred to local or foreign deposit bank accounts; shares or other securities are purchased. Other ways of legalizing illegal incomes are connected to definite losses. When a firm fixes ill-gotten money as commercial receipts, it will have to pay many taxes.

We suppose that at present this way of legalizing money is not so widely used in Ukraine as in foreign countries because of many other more simple ones.

In conclusion, it should be emphasized that the above schemes of laundering dirty money are realized through financial institutions. Bank employees know about illegal operations and sometimes they participate in them. State organizations cannot take their control of all suspicious transactions because of a large number of commercial banks in Ukraine.

It is critically important that governments include all relevant voices in developing a national anti-money laundering programme. Combining efforts of all governmental bodies, authorized banks and financial institutions can prevent using and money laundering in Ukraine. A great deal can be done to fight money laundering, and, indeed, we should establish comprehensive anti-money laundering regimes. These regimes aim to increase awareness of the phenomenon – both within the government and the private business sector – and then to provide the necessary legal or regulatory tools to the authorities charged with combating the problem.

Some of these tools include making the act of money laundering a crime; giving investigative agencies the authority to trace, seize and ultimately confiscate criminally derived

assets; and building the necessary framework for permitting the agencies involved to exchange information among themselves and with counterparts in other countries.

1. http://www.crime_research.org/library/Saytarly_ML.html
2. https://www.fatf-gafi.org/faq/money_laundering

Robak Ivanna

3rd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Lypchenko Tetyana

TYPES OF DOMESTIC VIOLENCE

Domestic violence is a pattern of assaultive and coercive behaviors, including physical, sexual, and psychological attacks, as well as economic coercion, that adults or adolescents use to gain power and control over their intimate partners.

Domestic violence is lethal, common, and affects people of all cultures, religions, ages, sexual orientations, educational backgrounds and income levels[1].

When the general public thinks about domestic violence, they usually think in terms of physical assault that results in visible injuries to the victim. This is only one type of abuse. Domestic violence is a crime and it happens in many different ways. There are several categories of abusive behavior, each of which has its own devastating consequences. Lethality involved with physical abuse may place the victim at higher risk, but the long term destruction of personhood that accompanies the other forms of abuse is significant and cannot be minimized.

Intimate partner violence can occur in many different forms. Regardless of whether it is physical, emotional or takes some other form, abuse often follows an escalating pattern in which the controlling behaviors worsen over time.

The abusive partner may use oppression systems already set in our society to assert his or her privileges against the other person [2].

PHYSICAL ABUSE

Perhaps the most recognized form, physical abuse may include behaviors such as: hitting, slapping, punching, kicking; burning; strangulation; damaging personal property; refusing medical care and/or controlling medication; coercing partner into substance abuse; use of weapons.

EMOTIONAL ABUSE

Emotional abuse occurs when an intimate partner seeks to control his/her loved one by: name calling, insulting; blaming the partner for everything; extreme jealousy; intimidation; shaming, humiliating; isolation; controlling what the partner does and where the partner goes; stalking.

SEXUAL ABUSE

Sexual abuse is not about sex. It is about power, and includes any sexual behavior performed without a partner's consent. Examples include: forcing a partner to have sex with other people (human trafficking); pursuing sexual activity when the victim is not fully conscious or is afraid to say no; hurting partner physically during sex; coercing partner to have sex without protection / sabotaging birth control.

TECHNOLOGICAL ABUSE

This form of abuse includes the use of technology to control and stalk a partner. Technological abuse can happen to people of all ages, but it is more common among teenagers who use technology and social media in a manner often unmonitored by adults. Examples include: hacking into a partner's email and personal accounts; using tracking devices

in a partner's cell phone to monitor their location, phone calls and messages; monitoring interactions via social media; demanding to know partner's passwords.

FINANCIAL ABUSE

Any behavior that maintains power and control over finances constitutes financial abuse. Examples include causing a partner to lose their job through direct and indirect means, such as: inflicting physical harm or injury that would prevent the person from attending work; harassing partner at their workplace; controlling financial assets and effectively putting partner on an allowance; damaging a partner's credit score.

ABUSE BY IMMIGRATION STATUS

There are specific tactics of abuse that may be used against immigrant partners, including: destroying immigration papers; restricting partner from language learning; threatening to hurt partner's family in their home country; threatening to have partner deported.

It can be difficult to acknowledge that you or someone you care about is in an abusive relationship.

Domestic violence does not always look the same, but there are some warning signs that may indicate you are in an unhealthy relationship.

Does your partner constantly insult you or put you down?

Does your partner want to know what you do and where you are at all times?

Does your partner act really jealous of your friends or family?

Does your partner blame you for his/her violence?

Has your partner ever threatened to hurt you or him/herself if the relationship ends?

If you answered "yes" to one or more of these questions, it is important for you to get help.

All too often the question “Why do people stay in abusive relationships?” is posed to survivors, implying that they are to blame for the abuse. Instead, questions like “How did the abuser prevent the other person from leaving?” or “Why do abusers choose to abuse their partners?” are more appropriate.

There are serious factors that weigh on the abused person’s decision to leave [3]:

Leaving can be dangerous: Many victims realistically fear that their abusive partners’ actions will become more violent and even lethal if they attempt to leave. The abuser may have threatened to kill them or hurt their child or family member if they leave.

What about the kids? Many survivors are not sure that leaving would be the best for their children (especially if the children are not being abused directly.) Concerns may include: Will my partner win custody of the children? How will I support my kids without my partner’s income? I want my children to have two parents.

Isolation: Their friends and family may not support their leaving, or they may have no one else to turn to.

Cycle of Violence and Hope for Change: Most abusive partners exhibit a behavioral pattern that has been described as a cycle of violence. The cycle of violence has three phases: the honeymoon phase (when everything in the relationship seems lovely), tension building, and violent incident. Many abusive partners become remorseful after inflicting violence, and promise that they will change (beginning the honeymoon phase again). This cycle makes it difficult to break free from an abusive partner.

Lack of Resources: The survivor may not be employed or may not have access to alternate housing, cash or bank accounts.

Being an Immigrant: Immigrant victims face additional barriers, such as fear of deportation; being separated from their children; and threats of harm to family members in their home country.

We should remember that leaving is a process. Many abused people leave and return several times before permanently separating from the abusive partner. In fact, it takes many survivors approximately 7 attempts before they actually leave their abusive partner permanently. So, the task is to support victim partner. Let him\she know that psychological support is available and professional. Law enforcement agencies should set up clear and effective preventing and protective measures.

1. American Psychological Association, Violence and the Family (1996). Report of the American Psychological Association presidential task force on violence and the family. Washington DC: American Psychological Association

2. Kalmuss, D. (1984). The intergenerational transmission of marital aggression. *Journal of Marriage and the Family*, 46, 11–19.

3. Straus, M. A. (1979). Measuring intrafamily conflict and violence: The conflict tactics scales. *Journal of Marriage and the Family*, 41, 75–88.

Romanska Iryna

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zelenska Olena

THE LEGAL NATURE OF THE CONDUCTIO OBLIGATIONS

The effective realization of the constitutional economic rights and freedoms of a person is impossible without an effective mechanism for their legal defence and protection. The transformation of the relations in the course of the reforms in Ukraine caused the complication of the property turnover. It objectively conditioned the need to create an effective system of the legal rules that mediate the restoration and protection of the violated subjective civil rights. The leading role in such circumstances is given to civil law, one of the basic principles of which is the principle of ensuring the restoration of the violated rights.

One of the key elements of the civil legal protection of the subjective property rights is the *condictio obligations*. The emergence and establishment of the institution of obtaining or preserving property without the sufficient legal basis originated in Roman private law, but the expediency of its regulatory fixing has not lost its relevance today.

The obligations arising from obtaining or keeping property without the sufficient legal basis are governed by the provisions of Chapter 83 of the Civil Code of Ukraine. According to Article 1212 of the Civil Code of Ukraine, the person who obtained the property or kept it on account of another person (victim) without the sufficient legal basis (unreasonably obtained property) is obliged to return the property to the victim. The person is obliged to return the property even when the basis on which it was obtained subsequently disappears.

The legal nature of the *condictio obligations* is directly linked with the basic principles of civil law provided by the Civil Code of Ukraine. One of the most important provisions of the private regulation which is the inadmissibility of the unlawful deprivation of property by another person is embodied in these obligations. The unlawfulness of obtaining or keeping property on account of another person violates the

constancy and stability of the civil treatment, which are enshrined in private law.

Civil law defines the obligations arising from the unjust enrichment as an independent type of the obligations. It embodies the fundamentally new provisions regarding the interaction of this institute with the other civil law protection institutes.

The following conditions which are standardized in Article 1212 of the Civil Code of Ukraine are necessary for such obligations:

- the enrichment of one person occurred on account of another person;
- the property is obtained or kept without the legal or agreement basis;
- the lack of legal basis for such enrichment.

At the same time, it is necessary to declare that the current legislation needs to specify the key provisions of the institute of the unjust enrichment. A number of terms are evaluative in nature and do not have a clear understanding in the legal literature, which makes it difficult to resolve this category of case law.

Despite the fact that a number of scientists have researched the institute of the unjust enrichment, its doctrinal interpretation cannot be considered to be proper. So far, scientists are discussing the peculiarities of the content, nature, legal regulations of the *condictio* obligations, as well as the rules of the correlation and demarcation of the institutions of *condictio*, redress, *vindicatio*. Civil doctrine has not come to a single conclusion concerning these issues; currently there are no generally accepted criteria for delimiting these relations, which undoubtedly creates difficulties in choosing the right way to protect the violated right.

The theoretical analysis of the nature and legal nature of *condictio* obligations, their role and place in the system of civil

rights protection methods is the key to the effective functioning of the civil rights protection mechanism as a whole.

At the same time, the *condictio* obligations in the context of today are becoming increasingly applicable, as evidenced by the large number of the court cases in this area of relations. However, not all the cases, the liability rules arising from the unjust enrichment are interpreted correctly and unequivocally. In addition, human rights activists do not make the full use of the potential of this legal institute. The proper and reasonable application of the *condictio* obligations requires the scientific consideration.

Thus, the legal gaps, the insufficient development in legal science, the lack of well-established case law create the obstacles to the effective legal regulation of the *condictio* obligations.

The purpose of the research is to develop the theoretical provisions of the legal nature of the *condictio* obligations, to identify the prospects of the civil law regulation and the practice of applying the *condictio* obligations.

Shkodin Ruslan

2nd year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

ACTUAL PROBLEMS OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES OF EU

Considering the organizational and legal foundations of EU law enforcement coordination at the supranational and national levels, it is proposed to define the main regulatory legal framework directions for the formation of a common space of internal security, law and order. For this, in particular, two agencies - Europol and Eurojust, have been created which

assist in cooperation EU member states in combating international organized crime. Such interaction is the so-called "third pillar" of the EU, in which Europol and Eurojust fulfill very specific tasks in the context of dialogue and mutual assistance. They coordinate efforts among police, customs, immigration services and EU Ministries of Justice. Thus, within the EU, the organizational and legal framework of law enforcement activities is shaped and based on a common EU policy.

Europol has started operations since 1 July 1999. Its purpose is to enhance the effectiveness of cooperation among competent agencies in preventing and counteracting crime as well as analysis of the reasons for its spreading. In addition, Europol aims to increase the efficiency of national law enforcement agencies and the development of cooperation among them [1, p. 359]. Its creation was conditioned by the Maastricht Treaty and it began its work in the form of Drug Enforcement Unit (EDU). Gradually, other units specializing in combating other types of criminal activity were added to EDU.

The agency's mandate was expanded and gave Europol the authority to combat all dangerous forms of international crime. In accordance with the decision of the EU Council on 6 December 2001, crimes against life, liberty and personal integrity (murder, causing grievous bodily harm); against property, the public interest and in the sphere of financial activity; some crimes in the field of illegal business activities and against the environment were added to the competence of Europol.

Eurojust is the EU body responsible for coordinating law enforcement activities of EU Member States. The legal status of this body is enshrined in the EU Council's decision of 28 February 2002 "On the establishment of Eurojust to strengthen the fight against serious crime" [2]. All the offenses listed in the Europol Convention as well computer and

environmental crimes, money laundering, fraud and corruption fall under the sphere of Eurojust competences. In order to increase the effectiveness of the fight against international crime, Eurojust strengthens coordination between national police and judiciary bodies, creating conditions for the effective fight against crime for law enforcement agencies of EU member states. As the body responsible for coordination Eurojust may contact the competent authorities of the EU Member States with a request for criminal proceedings and prosecution of specific crimes, requests for the creation of joint investigative teams and the like. It is intended to provide information support in criminal investigations and prosecutions. It may request, receive, store, process and transmit to the competent services the data relevant for disclosure of crimes, including personal data about defendants, victims and witnesses. It is called upon to increase EU criminal law cooperation, which makes this agency a key assistant to the European Parliament, the Council and the Commission, which grants Eurojust a mission of privileged partnership with the magistrates, the European court system and such law enforcement agencies as Europol and the European Anti-Fraud Office .

Researching the coordination of law enforcement activities of EU Member States, as well as law enforcement cooperation, is important for Ukraine in terms of identifying optimal legal forms and mechanisms for future EU integration.

1. Право Европейского Союза. Учебник для ВУЗов / Под ред. С. Ю. Кашкина. –М.: Юрист. – 2004. – 925 с.

2. The Council Decision from February, 28th, 2002 About creation of Eurojust with a view of strengthening of fight against heavy criminality (2002/187/JAI) [Электронный ресурс]. – Режим доступа:

[//http://www.eulaw.edu/documents/legislation/law_defence/evr_ojust.html](http://www.eulaw.edu/documents/legislation/law_defence/evr_ojust.html).

Shlikhta Julia

3rd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Kuzo Liubov

VOLUNTEERING THAT WILL INSPIRE YOU

**“The best way to find yourself is to lose yourself in the
service of others.” Gandhi**

The volunteer movement is in fact part of every civilization and every society. The contribution that volunteering has made to individual development, social cohesion and addressing social needs in Ukraine has never been greater...

A volunteer is a person who voluntarily carries out socially directed non-commercial activities by providing volunteer assistance.

2014 was a significant year in the development of volunteerism in Ukraine, it gave a powerful impetus for the formation of a number of volunteer movements, which have become a vivid example of the high level of civic consciousness of Ukrainians and their ability to self-organize effectively. Beginning with helping the participants in the Dignity Revolution, the volunteer movement has evolved into a complex and large-scale business - providing the Ukrainian army with everything it needs. During this period, there was a surge in state registration of public and charitable organizations. Since the autumn of 2014, volunteers have started close cooperation

with the Ministry of Defense of Ukraine, where a council of volunteers was established. Representatives of volunteer organizations are involved in clothing, food and medical supplies, some of them are now working in the Departments of the Ministry of Defense responsible for supplying the Armed Forces of Ukraine. And most importantly, the volunteers here show the effectiveness of their activities compared to the old army staff.

At the moment, there are significant features of volunteer activity in Ukraine:

- high level of initiative and independence of volunteer structures;

- the formation of volunteer structures, such as organizations of civil society, professionally satisfy certain needs;

- the engagement of many volunteers, not from civil society structures, but from different spheres of professional activity, in particular, IT technologies, entrepreneurship, and the like;

- a certain "forcedness" of volunteer initiatives is a consequence of insufficient effectiveness of state institutions or limited resources of the state.

So, the volunteer movement in Ukraine at the present stage is a manifestation of a certain maturity of civil society, it supplements the functions of state bodies, contributes to the stabilization and regulation of social relations in the conditions of decentralization.

But, there are even more benefits to volunteering since it has united our society in the problem of resisting armed aggression in the East of Ukraine. We notice a subtle shift in ourselves when we volunteer. We feel more connected to others, and we become less absorbed in the normal stresses of daily life in the period of war. We share our experiences with others and want to help more.

Thus, the importance of such processes as volunteerism and self-organization of the population should not be underestimated. Civic activity as a trend is manifested either in volunteering or in participating in various political and social projects, and, in the end, contributes to attracting even wider sections of the population to the processes of self-organization at the local and national levels.

The benefits of volunteering are countless. But there are social, emotional, physical, and professional perks. *Volunteering Builds Community.* We strengthen our community and our social network when we volunteer. We make connections with the people we are helping, and cultivate friendships with other volunteers. Socially, the benefits of volunteering show up quickly and have long-term effects. Furthermore, social interaction improves mental and physical health. The benefits of consistent socializing include better brain function and lower risk for depression and anxiety that our citizens are faced with. Volunteering leads to *Graceful Aging*. Older volunteers benefit the most from getting out of the house, engaging with others, and moving physically. Purpose and collaboration result in mental health improvements and a better outlook on life. Studies indicate that senior volunteers experience the most physical benefit from their service, possibly because being active and engaged leads to more happiness. Older people who volunteer often feel younger and chronically ill people may have fewer symptoms and pain. Some research has even found that volunteers may have less heart disease. *Volunteering is rewarding.* By definition, volunteer work is unpaid, so the rewards we reap will be more emotional and perhaps spiritual rather than financial. The advantages of volunteering include the opportunity to give back to society and feel useful, to fill in a gap in personal life and intellectual stimulation and growth. *Volunteering gives the opportunity for personal growth.*

Volunteer work revealed interests and skills that had never been realized by the volunteers. Participants mentioned being pleasantly surprised by discovering they are good at doing unexpected things. There was talk of growing self-esteem and confidence with each new challenge tackled and skill learned. Others found that life developed more intensity, more colour, as they were exposed to new experiences that would not ordinarily have come their way.

Using your time or skills to give back to charitable organizations in the community can be an extremely rewarding experience. Volunteering gives you the opportunity to make an impact on the lives of others, whether directly or indirectly. While there are a number of emotional and psychological benefits associated with volunteering, there are some potential drawbacks. Before you make the decision to volunteer, consider the pros and cons.

Time Commitment. Depending on the type of work you're doing, volunteering can be time-consuming. You may start off doing one task, but before you know it, you've agreed to take on other activities all in the name of giving back. If you're working full time, going to school or trying to raise a family, the time you spend volunteering may result in the other areas of your life being neglected. If you already have a full schedule, look for volunteer opportunities that require only a few hours of your time each month so you're not overextended.

Lack of Pay. While volunteer work can be emotionally rewarding, you're not receiving any monetary compensation for your time. In some cases, you may even end up spending money when you volunteer. If you're self-employed or you normally get paid to do the type of work you're volunteering for, the lack of pay may mean your overall income suffers. Volunteering may be a good idea if you're hoping to turn the experience into a potential job opportunity, but you should make sure you can cover your living expenses until an offer comes along.

Emotional involvement. Volunteering to clean up a park, help in a library or build a house for Habitat for Humanity can be great ways to stay busy and contribute in a positive way to your community, without much of a risk of emotional attachment to those you are helping. But if you volunteer to work with children, abandoned or injured animals, senior citizens, hospital patients or other people in need, you run the risk of involving yourself emotionally. That's not always a bad thing, but it can carry over into your family or work life and leave you sad or anxious about those you're trying to help.

Frustration. Another key problem is that volunteers can become so committed and involved in their particular cause, they can easily become frustrated that others don't share their passion. Many volunteers care a lot about the work they do and it bothers them that society doesn't place enough value on it.

The current situation in Ukraine is characterized by socio-psychological, economic instability, a decrease in the standard of living of the majority of the population, a devaluation of moral norms and values in society, an increase in crime and violence. Socio-psychological problems in Ukraine were reflected in the psychological well-being of different segments of the population. Even more noticeable was the category of people in need of help. One such area of social assistance is the involvement of volunteers in the provision of a range of social services to those in need. Volunteers are important to every community because they work for no benefit to themselves, showing that society is more valuable in life than receiving a material reward. A key condition of the success of the volunteer movement and individual initiatives is a responsive government that responds to the pressure of the volunteer community, and under certain conditions, encourages volunteers to act.

1. Капська, А. Й. Технологізація волонтерської роботи в сучасних умовах [Текст] / за ред. А.Й. Капської. – К., 2001. – 140 с.

2. Волонтерство: poradnik dla organizatora волонтерського руху [Текст] / укл. Лях Т.Л., авт. кол.: О.В. Безпалько, Н.В. Заверіко, І.Д. Зверева, Н.В. Зимовець та ін. – К.: ВГЦ «Волонтер», 2001. – 176 с.

3. Вайналоха, Р. Х. Волонтерський рух в Україні: тенденції розвитку [Текст] / Р. Х. Вайнола, А. Й. Капська, Н. М. Комарова. – К.: Академпрес, 2002. – 467с.

4. Про волонтерську діяльність [Електронний ресурс]: декларація від 2001 року. – Режим доступу:

<http://dyvensvit.org/articles/2018.html>.

5. Бесчатний, В. М. Громадські об'єднання в Україні [Електронний ресурс] / В. М. Бесчатний. – Режим доступу:

http://pidruchniki.ws/16330826/pravo/volonterskiy_ruh_ukrayini.

Shylke Kateryna

1st year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

INTERNATIONAL STANDARDS OF POLICING

Code of Conduct for Law Enforcement Officials¹ (Approved by UN General Assembly Resolution 34/169 of 17 December 1979) Article 1 underlines, that law enforcement officers must always perform the duties assigned to them by law, serving the public and protecting all persons from unlawful acts, according to the high level of responsibility that their profession requires. The notion of "law enforcement

officers" includes all law enforcement officers, appointed or elected, who have police powers, especially powers to detain or arrest [1].

In countries where police powers are exercised by members of the military, whether in uniform or not, or by national security authorities, the definition of law enforcement officer should be such as to include officials of such bodies. Service to the community as expected should include, in particular, the provision of assistance services to a representative of the community who, for reasons of personal, economic, social or other emergency, needs immediate assistance.

This provision is intended not only to cover all acts of violence, robbery and harm, but also to include a full range of prohibitions under the penal laws. It also extends to the conduct of persons incapable of criminal liability. Article 2 points, that in the performance of their duties, law enforcement officials shall respect and protect human dignity, uphold and protect human rights for all persons. The human rights are defined and protected by national and international law[1].

Relevant international instruments include the Universal Declaration of Human Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights, the Declaration on the Protection of All Persons from Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, the UN Declaration on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination, International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination, International Convention on the Suppression and Punishment of Apartheid, the Convention on the Prevention and Punishment of Genocide, Minimum standard rules for the treatment of prisoners and the Vienna Convention on Consular Relations.

National comments on this provision must indicate regional or national provisions defining and protecting these

rights. Article 3 defines, that law enforcement officials may apply force only when strictly necessary and to the extent necessary for the performance of their duties [1].

This provision emphasizes that the use of force by law enforcement officials should be exceptional; although, it is understood that law enforcement officials may be empowered to use force, as reasonably necessary in specific circumstances, to prevent crime or to lawfully detain or assist in its conduct against offenders or suspects; force beyond these limits cannot be applied.

1. United Nations Code of Conduct for Law Enforcement Officials 1979.

2. <https://www.slideshare.net/CentrePravo/ss-59925791>

3. Police Status: International Standards and Foreign Legislation / Edited O. A. Bonchuk, O. M. Moskolenko 2013.

Stadnyk Bohdanna

2nd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Holovach Tetiana

DREAMS: CAUSES, TYPES, FUNCTIONS, MEANINGS

Dreams can be entertaining, disturbing, or downright bizarre. We all dream, even if we don't remember it the next day. But why do we dream? And what do they mean? Dreams are basically stories and images that our mind creates while we sleep. They can be vivid. They can make you feel happy, sad, or scared. And they may seem confusing or perfectly rational. Dreams can happen at any time during sleep. But you have your most vivid dreams during a phase called REM sleep, when your brain is most active. Experts say we dream at least four to six times a night [1].

There are several theories about why we dream. Are dreams merely part of the sleep cycle, or do they serve some other purpose? Psychologists believe that possible explanations include:

- representing unconscious desires and wishes;
- interpreting random signals from the brain and body during sleep;
- consolidating and processing information gathered during the day;
- working as a form of psychotherapy [2].

According to modern scientists, there are different types of dreams, including Daydreams, Nightmares, Lucid Dreams, Recurring Dreams, and Prophetic Dreams.

A *daydream* is a visionary fantasy experienced whilst awake, the result of the brain mulling over important, but not immediately relevant, issues when their circumstances do not pose interesting and engaging problems [3].

A *nightmare* is a bad dream. It's common in both children and adults. Often, it happens because of:

- stress, conflicts;
- trauma;
- emotional problems;
- medication or drug use;
- illness.

If you have a certain nightmare over and over again, your subconscious may be trying to tell you something. A health care provider may be able to help you figure out what's causing your nightmares and give you tips to put you at ease. Keep in mind that no matter how scary a nightmare is, it's not real and most likely won't happen to you in real life [1].

A *lucid dream* is one in which you know you are dreaming. Research shows that lucid dreaming comes with a boost of activity in parts of the brain that are usually restful

during sleep. Lucid dreaming is a brain state between REM sleep and being awake [1].

A *recurring dream* is a dream which is experienced repeatedly over a long period. Up to 70% of females and 65% of males experience recurrent dreams.

Prophetic dreams, also referred to as precognitive dreams, are dreams of events or incidents before they happen. A study showed that 42% of people felt they had had a dream about something that later came true [3].

From the evidence and new research methodologies, scientists have speculated that dreaming serves the following functions:

- offline memory reprocessing, in which the brain consolidates learning and memory tasks and [supports and records](#) waking consciousness;
- preparing for [possible future threats](#);
- cognitive simulation of real life experiences;
- helping [develop cognitive](#) capabilities;
- reflecting [unconscious mental function](#) in a psychoanalytic way;
- a unique state of consciousness that [incorporates experience](#) of the present, processing of the past, and preparation for the future [2].

Research has found that there are many theories about why we dream. Some psychologists confirm that dreams have no purpose or meaning. However, there are those who consider that dreams are needed for our mental, emotional, and physical health.

Sigmund Freud's theory of dreams suggested that dreams represented unconscious desires, thoughts, and motivations. According to Freud's psychoanalytic view of personality, people are driven by aggressive and sexual instincts that are repressed from conscious awareness. While these thoughts are not consciously expressed, Freud suggested that they find their way

into our awareness via dreams. Freud's theory contributed to the popularity of dream interpretation, which remains popular today. However, research has failed to demonstrate that the manifest content disguises the real psychological significance of a dream [4].

A range of experts considers dreams have no connection to our real emotions or thoughts. They're just strange stories that don't relate to normal life. Others believe our dreams may reflect our own thoughts and feelings – our deepest desires, fears, and concerns, especially dreams that happen over and over. By interpreting our dreams, we may gain insight into our lives and ourselves. Many people say they've come up with their best ideas while dreaming. Often, people report having similar dreams. They're being chased or fall off a cliff. These types of dreams are probably caused by hidden stressor anxiety. The dreams may be similar, but experts say the meaning behind the dream is unique to each person [1].

Taking everything into consideration, it is necessary to add that dreams have fascinated humanity since the beginning of time and will probably continue to puzzle us.

1. Electronic resource, access mode: <https://www.webmd.com/sleep-disorders/dreaming-overview#1>

2. Electronic resource, access mode: <https://www.medicalnewstoday.com/articles/284378#what-are-dreams>

3. Electronic resource, access mode: <http://www.dream-interpretation.org.uk/types-of-dreams/different-types-of-dreams.htm>

4. Electronic resource, access mode: <https://www.verywellmind.com/why-do-we-dream-top-dream-theories-2795931>

Stepanyuk Marina
4th year student

PRINCIPLES OF FINANCIAL INSOLVENCY METAPHORIC ACTUALIZATION IN ENGLISH

Problems of language and thinking interconnection, language and culture, the impact of social processes on language phenomena are fundamental in modern linguistics. Today we can talk about the peculiar dominance of “three C” in linguistics – cognition, communication, culture. The study of language through the prism of psycho-mental and socio-cultural processes is the basis of many modern sciences (sociolinguistics, psycholinguistics, cognitive linguistics, linguo-culturology).

As a result of the analysis, we have identified the following thematic groups of metaphors that express financial insolvency in English.

The largest group of insolvency metaphors is formed by expressions that indicate a deterioration in financial standing. External indicator of material wealth is the appearance of a person, his clothes, living conditions.

*This coat **has seen better days**. I need a new one (2,73).*

*Tom's house **needs paint**. It **looks down at heel** (3,98).*

Money limit, inability to pay for their needs is updated with the verb *short*. The process of conceptualization took place due to the presence of some “limited, insufficient” in its predicate semantic structure:

*Browns **had a thin time** of it when the children were small and Mr. Brown was **poorly paid** (5, 71).*

*Usually at the end of the month, I'm **short of money** (4, 102).*

Fundamental economic category, which means the amount of money for which the seller agrees to sell, and the

buyer is ready to buy a unit of goods is the price . The imbalance in market relations between the seller and the buyer is the cause of financial insolvency. A certain group is formed by English metaphors, which signify overpricing. Example:

*Do I look as though I can afford a house that **costs the earth**?(1,25).*

For greater expressiveness, overwhelming prices are actualized as incompatible with life. Thus, indirectly indicates the inability of buyers to buy the product at such a price. The context literally indicates that people are more likely to starve to death than make a purchase:

*It is no use buying raw commodities at **cut-throat prices** if the result is to impoverish prospective customers (5,129);*

*It **cost an arm and a leg**, so I didn't buy it (2,144).*

To the same group we have attributed the opposite meaning – to buy cheap, “almost for free”. In this case, these expressions have a negative connotation – to sell, to work without profit:

*Flats to rent here are no longer **two a penny** (3,197).*

*In Italy, the peaches are **dirt cheap** (4,31).*

As we mentioned above, bankruptcy is always a financial failure. More precisely, it is a process in which an individual or an organization is unable to pay its debts. This group includes the following examples:

*Our profits have **hit rock bottom**. This is our worst year ever (2, 79).*

*Look, John, I'm **in a tight spot**. Can you lend me £20?*

— I'm in a spot too. I need £300 (4,97).

An interesting example is: *No wonder Jack's in Queer Street. He spends more than he earns (4, 89).* This term is used to refer to persons with particular difficulties, mainly financial. In English, this is associated with Queer Street, which once housed the Bankruptcy Courts of London.

On of metaphors group are expressions that indicate a failed purchase, sale of a product, a business transaction.

*Buying a car withouttest driving it is like buying a **pig in a poke** (1, 318).*

*I madesome bad investments last year, and it looks as though I may **go broke**this year (5,59).*

*The show was so bad we felt we **hadn't got our money's worth** (3,53).*

Getting into a difficult financial situation, people often seek help, borrow, that is, borrow anything:

*Go to the bank and ask for the loan again. This time try not to come away **empty-handed** (2,14).*

In most cases, insolvency is caused by the emergence of debt, which in the English language is compared to the fall, the run, which call for rapid movement across space over considerable distances. Thus, the suddenness and speed of this problem and its global nature are emphasized:

*Big four soccer clubs continue **to run int odebts** (3,172).*

The consequence of the deterioration of the financial situation is saving, that is, thrift, savings in spending anything. This group includes the expressions:

*Bob has to **pinch and scrape** all the time because of his lowwages (5,146).*

The only way out of a difficult financial situation is to save, that is, thrift, savings in the use of profits.

*...our coals and candles were painfully economized - **the pair of candles reduced to one**, and that most sparingly used (2, 6).*

Savings are conceptualized with the verb *to cut*, which nominates the process of splitting an object using sharp objects:

*We **cut our expenses to the bone** and are still losing money (1,69).*

Unreasonable use, waste of money, property is called waste. In English, this extra-linguistic phenomenon is expressed by the verbs *to splash*, *to pour*, *to throw*. Thus, profligacy by analogy is compared with spillage,

This concept has combined into a separate group English metaphoric expressions denoting financial failure. In English, this extra-linguistic phenomenon is expressed by the verbs *to splash*, *to pour*, *to throw*.

*The Browns are always **throwing good money after bad**, They bought a plot of land which turned out to be swamp, and then had to pay to have it filled in(5,192).*

*Jack **splashed out on a new car** that he couldn't afford (4,181).*

*Don't buy any more of that low-quality material. That's just **pouring money down the drain**(3,151).*

Often the deterioration of the financial situation causes the immoral and unlawful actions of the subject, such as fraud, theft, etc. We have included the following examples in this group:

*Mary is also enjoying her **ill-gotten gains**. She deceived an old lady into leaving money to her in her will (2,83).*

*Jane was sent to jail for **cooking the books** of her mother's shop (1,25).*

1. Alcott L.M. An Old-Fashioned Girl. Retrieved from: www.free-ebooks.net/An_Old-Fashioned_Girl.html

2. Alcott L.M. Eight Cousins. Retrieved from: www.free-ebooks.net/Eight_Cousins.html

3. Arnim E. Christopher and Columbus. Retrieved from: www.free-ebooks.net/Christopher_and_Columbus.html

4. Austen J. Sense and Sensibility. London : Wordsworth classics, 1992. 257 p.

5. Ellis A.C. & Stalen J. Death Jag. Retrieved from:

6. www.free-ebooks.net/Death_Jag.html
7. Hillerman T. People of Darkness. Retrieved from: www.free-ebooks.net/People_of_Darkness.html

Trukhan Dmytro

3rd year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Poberezhna Nataliia

CYBERCRIME

For the last three decades, the Internet has become an important part of our life. New technologies create new opportunities. However, it has a dark side too. Nowadays, cybercrime, especially through the Internet, is becoming more and more popular, as the computer has become central to commerce, entertainment, and government.

According to the online-encyclopedia Britannica [4], cybercrime is ‘the use of a computer as an instrument to further illegal ends, such as committing fraud, trafficking in child pornography and intellectual property, stealing identities, or violating privacy.’

Professor at Sutex Bank College of Computer Applications & Science, Kejal Chintan Vadza writes in his article ‘Cyber Crime & its Categories’ [2, p.130], that Cybercrime can be categorized mainly in two ways: Using the Computer as a Target – using a computer to attack other computers. For example, hacking, virus or worm attacks etc. And the second way is using the computer as a weapon – using a computer to commit real-world crimes. For example, cyber terrorism, credit card frauds, pornography etc.

The use of digital technologies distinguishes cybercrime from traditional criminal activity. This kind of crime is very

problematic for law enforcement agencies. A cybercriminal is more difficult to be identified and caught, than a traditional one. One of the reasons of it can be that such kind of crime might be committed from a distance. A cybercriminal can be even in another country. However, a lot of different programs were created and developed to make the process of an investigation easier. State institutions use various security programs that do not allow criminals even to get close to their data.

Cybercrime is punished as well as traditional crimes. All civilized countries have a cybercrime law. As for the European Union, it was implemented legislation and supported operational cooperation, as part of the EU Cybersecurity Strategy. According to the web-site EUR-Lex [5], The European Cybercrime Centre (EC3), part of Europol and based in the Netherlands, plays a crucial role in disrupting the operations of the criminal gangs who commit cybercrime. This Centre was established only in 2012, and cybercrimes exist for a longer time. A book 'Computer Crime and Intellectual Property Section Criminal Division' [1, p.5] tells us that in the USA a similar law exists since 2007.

Ukraine doesn't have that level of security as Europe or America has, although Ukrainian law enforcement agencies also take measures. Unfortunately, 'at the policy level, 'cybercrimes' such as stealing intellectual property and copyright infringement were not even considered illegal in Ukraine until recently' – writes Nadiya Kostyk, a doctoral student of the University of Michigan, in her article 'Ukraine: A Cyber Safe Heaven?' [3, p.114] Only recently all the web-sites with stolen free films were banned. Ukrainians are now taught how to appreciate other people's hard work and pay for it.

To sum everything up, cybercrime has become very popular nowadays and the police consider it to be problematic

to investigate. Every country, especially Ukraine, has to develop measures against cybercrime. I believe that constantly evolving technical development will help to do this.

1. H. Marshall Jarrett, Michael W. Bailie, 2012, Computer Crime and Intellectual Property Section Criminal Division. p.5.

2. Kejal Chintan Vadza, 2013, Cyber Crime & its Categories. p.130.

3. Nadiya Kostyk, 2015, Ukraine: A Cyber Safe Heaven P.114

4. Online- encyclopedia Britannica.
[<https://www.britannica.com/topic/cybercrime>]

5. Web-site EUR-Lex. [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=legisum:230806_1]

Turyk Yevhen

3rd year cadet

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Posokhova Anzhela

EXPANSION OF CORRUPTION AS A THREAT TO THE NATIONAL INTERESTS OF UKRAINE AND THE WAYS TO COMBAT IT

Setting the problem. The fight against corruption in Ukraine is one of the most important priorities for European integration. Corruption is the biggest obstacle to ensuring national security and democratization of society, and its combating is a major requirement of the leaders of the European and world countries. Corruption is an antisocial, unlawful phenomenon that arises when officials exercise their authority to satisfy their own interests (those of third parties),

to enrich themselves personally, commit, facilitate or conceal corruption. This phenomenon has become a threat to the economic security of the state, as its destructive effect is manifested in the decline of international prestige and authority of the country, the destruction of the moral and spiritual foundations of society, the bureaucratization and corruption of public servants and the increase in crime rates.

The urgency of the problem. It is widely recognized that corruption, as a social phenomenon, has been inherent in the institution of the state since the emergence of the first state. In Ukraine, the phenomenon of corruption and the means to combat it has often been a subject of political struggle. At the state level, laws, concepts, and programs have been continuously adopted for nearly thirty years to combat corruption. However, as practice shows, the expansion of corruption remains widespread, and the methods of its combating remain ineffective in Ukraine. The reason for this is insufficient public reaction to the systematic manifestation of corruption, the absence of absolutely negative perception of corruption by the citizens in the state [1, p. 35]. For Ukraine, the low effectiveness of counteracting corruption in previous years is due to the fact that corruption is often a common attribute of public administration. However, this is contrary to the ideals of a social, legal state, proclaimed in the Constitution.

As for threats to national interests, they are defined as "existing and potentially possible phenomena and factors that create danger to the vital national interests of Ukraine" in the Article 1 of the Law of Ukraine "On the basics of national security of Ukraine". In our opinion, internal threats that are the subject of influence (response) of special entities include the spread of corruption, bribery in public authorities, merging of business with politics. State law enforcement agencies provide national (state) security of Ukraine in certain areas.

As we have already mentioned, one of the dangerous manifestations of corruption in our country is the criminal merging of business with politics (power). To combat it also belongs to the main activities of law enforcement agencies. Unlike other areas, it has not been legislated as a task or authority of special entities, however, the priority of counteracting the merging of business with politics is actualized in another legislative act that defines the basic principles of state policy aimed at protecting national interests and guaranteeing security of individuals, society and the state from external and internal threats in all spheres of life, namely in the Law of Ukraine "On the basics of national security of Ukraine".

In recent years, an institutional framework for combating corruption has been developed in Ukraine, which is a positive trend in ensuring the national security of our country [2, p. 18].

Measures, aimed at preventing and combating corruption, can be divided into several groups:

- restrictions on entities responsible for corruption;
- institution of special inspection;
- institution of financial control;
- anti-corruption expertise;
- other measures (requirements of transparency of information, settlement of the conflict of interests, ban on receiving services and property by state and local authorities).

Therefore, national anticorruption legislation should be understood broadly as a system of regulatory frameworks that contains not only repressive criminal law but also preventive anticorruption standards. It is these rules that govern the conduct of anti-corruption measures.

One of the ways to improve the effectiveness of the fight against corruption by law enforcement agencies is

through institutional reform of investigative, pre-trial and prosecution bodies in corruption cases.

The current system of anti-corruption bodies in Ukraine includes a number of divisions in various law enforcement agencies (bodies of internal affairs, security services, prosecutors and tax authorities), which often duplicate each other, focus on minor criminal or administrative offenses, and do not have sufficient authority and means to effectively prevent, detect, suspend and investigate corruption offenses. Particularly ineffective is counteraction to so-called high-level corruption, that is, offenses committed by senior officials of state or local government bodies [3].

Conclusion. Therefore, corruption is the result of social processes with certain patterns. An effective policy to combat bureaucratic corruption in Ukraine should be based on the concerted action of state bodies and society, which will contribute to the eradication of this phenomenon in our country, bring us closer to democratic values and contribute to a more effective national security. Further research in the context of counteracting corruption in the public administration system should address the improvement of the efficiency of the public administration and local self-government system, the activities of public administration bodies in the protection of human and citizen's rights and freedoms, and ensuring national security.

1. Соснін О. Про необхідність використання світового досвіду в боротьбі з корупцією у вітчизняній практиці // Віче. 2014. № 1. С. 35.

2. Коткін С. Політична корупція перехідної доби. Скептичний погляд / С. Коткін, А. Шайо / . К.: К. І. С., 2014. С. 18.

3. Про запобігання корупції. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.

Voronin Ihor
2nd year student
National Academy of Internal Affairs
Scientific Adviser
Strelchenko Oksana

PECULIARITY OF THE STATE BUREAU OF INVESTIGATIONS: ADMINISTRATIVE AND LEGAL ASPECTS

The State Bureau of Investigations is a state law enforcement agency charged with the task of preventing, detecting, suspending, solving and investigating crimes within its competence, namely, crimes committed by senior officials, officials of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine and Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office, crimes other than those provided for in Article 422 of the Criminal Code of Ukraine. The regulatory framework of the State Bureau of Investigations consists of: the Constitution of Ukraine, international treaties of Ukraine, the consent to the binding character of which was provided by the Verkhovna Rada of Ukraine, the Law of Ukraine "On the State Bureau of Investigations", other laws of Ukraine, as well as other normative legal acts adopted on their basis.

The main principles of organization and activity of the State Bureau of Investigations are the rule of law, legality, justice, impartiality, independence and personal responsibility of each employee of the State Bureau of Investigations, openness and transparency of the State Bureau of Investigations, political neutrality and non-partisanship, unanimity in the exercise of the powers of the State Bureau of Investigations.

The principles outlined above are inherent in any law enforcement agency, which is extremely important for the integrity of the Ukrainian law enforcement system as a whole.

On February 5, 2020, the structure of the state bureau of investigations was formally approved. the organizational structure of the state bureau of investigations includes: director of the state bureau of investigations, first deputy director of the state bureau of investigations and two deputy directors of the state bureau of investigations, chief investigative directorate, chief operations directorate, chief operations and accounting directorate, financial activities and accounting directorate, activities assurance directorate, information technology directorate, directorate of investigation of crimes committed in connection with mass protests in 2013-2014, patronage service, personnel development work and civil service directorate, internal control directorate, personal security directorate, regulatory and secretarial work and information protection directorate, international cooperation directorate, public relations and mass media department, organizational and analytical support department and territorial departments in the cities of kyiv, lviv, melitopol, poltava, khmelnytskyi, kramatorsk and mykolaiv (internal control units). considering the structure of the state bureau of investigations, it should be noted that the state bureau of investigations is only taking the first steps towards the formation of a single structural system, which will further improve and establish systemic links. to this end, the state budget of ukraine for 2020 increased the funding of the state bureau of investigations from uah 1,111.3 mln (2019) to uah 1,902.7 mln according to the law of ukraine “on the state budget for 2020”.

A clear view of the activities of the state bureau of investigations is also provided in an annual report on the work of the state bureau of investigations, which is presented to the verkhovna rada committee which controls law enforcement

matters. the 2018 report highlights the main achievements of the state bureau of investigations, namely:

1. expanding the staff of the state bureau of investigations;
2. creation of a system of internal control units;
3. opening of criminal proceedings, namely 5794, of which in 14 cases the conviction of the court and others came into force.

The State Bureau of Investigations is a law enforcement agency with very good prospects, as it is extremely important to investigate crimes involving senior officials, officials of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine and the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office and persons who committed war crimes, crimes other than those provided for in Article 422 of the Criminal Code of Ukraine. In case the tasks and purpose of activity of the State Bureau of Investigations are fully implemented, the Ukrainian law enforcement system will work in the future as a unified well-made mechanism which will put basic principles of work of the the law enforcement bodies of Ukraine into practice.

1. Law of Ukraine "On the State Bureau of Investigations" dated November 12, 2015 No. 794-VIII/Gazette of the Verkhovna Rada (GVR), 2016, Issue 6, p. 55;

2. State Budget of 2020: State Bureau of Investigations Funding May Increase by 71%:
[URL:https://texty.org.ua/fragments/96561/Derzhbudzhet2020finansuvanna_DBR_mozhe_zbilshytsya_na_71-96561/](https://texty.org.ua/fragments/96561/Derzhbudzhet2020finansuvanna_DBR_mozhe_zbilshytsya_na_71-96561/) ;

3. Report on the Work of the State Bureau of Investigations for 2018: URL: <https://dbr.gov.ua/report/zvit-pro-diyalnist-derzhavnogo-byuro-rozsliduvan-za-2018-rik>.

Voitovych Iryna

CONDUCTING THE INVESTIGATIVE OPERATIONS IN CRIMINAL PROCEEDINGS

A pre-trial proceeding is a complex and many-sided activity during which the tasks determined in Article 2 of the Criminal Procedural Code of Ukraine are accomplished. The investigative (search) actions are the fundamental element of the pre-trial activity. They are the main basic mechanism in collecting and verifying evidence and ensure proper, prompt and full defining of a felony and reaching a just sentence. At the same time the conducting investigative actions substantially limit the rights and legal interests of the participants of the criminal proceedings. In the pre-trial proceeding there may exist a potentially conflicting situation which when insufficiently regulated during the investigation may lead to the violations of a person's constitutional rights and freedoms. In this regard, the clear legal regulation of the procedure for conducting the investigation, establishing the legal restrictions and the limits of the interests of the participants of the process protected by law is important.

The national legislature, scientists and practitioners are constantly searching for such boundaries, but today it is hardly possible to conclude that it is possible to establish a legislative balance that would ensure not only efficiency of the pre-trial investigation, but also the equal and sufficient protection of the rights and legal interests of the citizens who lives are interfered with the restrictions connected with the need of the investigation.

The changes made in the criminal procedural legislation in recent years have created additional guarantees for the

implementation in the pre-trial enforcement of the provisions on the rule of law, the inviolability of the basic pre-trial investigation, the inadmissibility of unlawful and unjustified interference with the private interests. At the same time, the reform of the pre-trial investigation has led to the restriction of the investigators' independence in conducting investigation, to the "triple" procedural control over their activity and consequently to the increasing amount of work to be done by the investigator processing procedural documentation.

These circumstances make the issues related to the clear legislative establishment of the ground for conducting investigation, determining the ratio of goals, reasons and conditions of conducting the particular investigation, their formal expressiveness, validity of procedural decisions of the investigator about carrying them out, relevant and practically significant due to the fact that they allow both the problems of enchanting the rights and freedoms of the participants in the effectiveness of the investigation and the possibility of using their results as evidence in the criminal proceedings as well as the problems of securing the rights and legal interests involved in the pre-trial investigation.

The aim of the study is forming the modern conceptual understanding of the essence of the basic investigation, its types and significance of each of the components, the theoretical justification of the necessity of the independent procedural ground of the investigation, as well as working out the proposals for the improvement of the relevant part of the legislation and the investigative and judicial practice.

To achieve the goal it is necessary to solve the following tasks:

- to reveal the concept of the grounds for conducting the investigation, to distinguish its types and to analyze the current state of its regulation;

- to determine the nature and value of the actual ground for conducting the investigation;
- to justify the possibility and the necessity of allocating a writ on conducting the investigation as a single procedural basis for its conducting;
- to reveal the demands produced by the law concerning the decision to conduct investigation and to generalize the practice of data implementation in the course of making appropriate decisions by the pre-trial authorities;
- to determine the dialectic of correlation providing sustainment of the procedural investigation and enhancing effectiveness of the formulation of the procedural basis for conducting the investigation;
- to determine the impact of the specific investigative situations on the performance of the formation of the procedural grounds for the investigative actions;
- to formulate the proposals concerning improving the regulatory actions to the order of making decisions to conduct the investigation and the optimization of the pre-trial practice in this part.

The objective of the research is the criminal procedural legal relations which are formed in the process of making decisions about conducting the investigative actions, their procedural registration and direct conducting.

The subject of the research is the set of the legal rules governing the procedure for assigning and conducting the investigative actions, as well as the practice of their implementation.

The scientific novelty of the expected results of the research manifests in disclosing and justifying the complex three-way structure of the ground for the investigation through the prism of the action of the fundamental constitutional principle of lawfulness in the criminal proceedings.

The obtained scientific results of the research can be used in

✓ ***the scientific-research sphere***: for further elaborating and solving the issues of the application of the grounds for conducting the investigation in the criminal proceeding;

✓ ***the legislative activity*** in case of the amendments to the Criminal Procedural Code of Ukraine and some other legal acts;

✓ ***the educational process***: when developing lectures, compiling methodical materials and conducting classes on relevant topics;

✓ ***the practical activity***: during the pre-trial investigation conducted by the investigators, prosecutors, operatives and judges during the judicial review.

Voronovsky Danylo

2nd year student

Ukrainian National Forestry University

Scientific Adviser

Dyak Tetiana

ARTIFICIAL INTELLIGENCE: PROS AND CONS

We live in the information age, when technologies are developing so quickly that our ancestors could only dream of such things, but today these dreams are becoming true and we cannot imagine our lives without them. Every day, hundreds of new inventions are created that make our lives easier and more comfortable, they open up thousands of possibilities and prove that nothing is unreal. If you look around you can see that artificial intelligence is rapidly filling our planet: cars that can drive themselves, robots that replace people in production, planes that can fly half the planet under automatic control.

Today, artificial intelligence is a very relevant topic, as people try to create something that will help us and make our lives safer. People create robots that perform dangerous tasks, therefore more than one life was saved, because the robot does not make mistakes and acts clearly on the instructions given by the person. A striking example of this is drones that are used by police and military enforcement. Drones help in emergency situations, when you need to eliminate explosives without endangering human life. Robots controlled by artificial intelligence perform more and more work instead of a human: they can deliver food and parcels, transport people, perform complex surgical operations and make various products.

In my opinion, one of the most important achievements of mankind is the work of robots as doctors. Here is an example of such a robot. The da Vinci Surgical System is a robotic surgical system made by the American company Intuitive Surgical. Approved by the Food and Drug Administration in 2000, it is designed to facilitate surgery using a minimally invasive approach, and is controlled by a surgeon from a console. The system is used for prostatectomies, and increasingly for cardiac valve repair and gynecological surgical procedures. According to the manufacturer, the da Vinci System is called *da Vinci* partly because Leonardo da Vinci's study of human anatomy eventually led to the design of the first known robot in history. This robot enables performing complex operations when the doctor is at a great distance from the patient.

However, the robot controlled by artificial intelligence cannot always replace a person, as it was created by a person and performs what a person said it does. It is also limited in its actions. It cannot think and react instantly to unforeseen situations as a person, it should have a precise plan that it adheres to. Humanity has not invented yet robots that

can completely replace humans. Robots controlled by artificial intelligence don't have feelings, they cannot think as broadly as we do, so they won't be able to make an important decision that can save a human life. Due to robotics, hundreds of thousands of people lose their jobs as well, because they can perform work in production faster and better than a person. According to the Oxford study, 47 percent of human jobs will be replaced by robots by 2025. That is nearly half of all jobs gone. There is a clear economic shift ahead as robotics computers and artificial intelligence turn jobs in industry like manufacturing, transportation, food service, and construction, so they are replaced by non-humans.

Thus, I suppose, robots controlled by artificial intelligence will never replace people totally, because we created them and we will control and improve them to make our lives safer and more comfortable.

1. Рассел С., Норвиг П. Искусственный интеллект: современный подход. М. :Вильямс, 2006. 1408 с.

2. Штучний інтелект (ші): що це таке і чому це важливо? [Електронний ресурс]. – 2018. – Режим доступу до ресурсу:
<https://www.everest.ua/ai-platform/analytics/shtuchnij-intelekt-ai-shho-ce-take-i-chomu-ce-v/>.

3. Robot-assisted surgery [Електронний ресурс]. – 2017. – Режим доступу до ресурсу:
https://en.m.wikipedia.org/wiki/Robot-assisted_surgery.

Yarema Anzhelika

1st year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Romaniuk Olha

HUMAN TRAFFICKING AS A GLOBAL PROBLEM: WAYS OF COUNTERACTION

One of the gravest crimes in the world is human trafficking. Human trafficking is not only a modern form of slavery that violates human rights, but also a serious form of violence that poses a risk to health. Human trafficking happens in every country in the world, in many different forms, and Ukraine is no exception.

The negative socio-economic situation, the low level of legal education of a part of the population, violence against women and children, corruption, political instability, crime rate creates favorable conditions for the prosperity of this type of crime. The increase in the number of Ukrainians who travel abroad for the purpose of illegal employment, the illegal behaviour in the countries of residence, greatly contributed to the formation of a negative international image of our country.

A particular social danger of human trafficking is that a person becomes the object of buying and selling, in fact, a thing that criminals can buy, sell, bail, sexually exploit or even kill. The 3 most common types of human trafficking are sex trafficking, forced labor, and debt bondage. Forced labor, also known as involuntary servitude, is the biggest sector of trafficking in the world, according to the U.S. Department of State. Debt bondage is another form of human trafficking in which an individual is forced to work in order to pay a debt.

Sex trafficking disproportionately affects women and children and involves forced participation in commercial sex acts. In the United States, any child under the age of 18 who has been involved in a commercial sex act is considered a trafficking victim. Women and girls make up 80% of the people trafficked transnationally. Yearly, traffickers exploit 1 million children in the commercial sex trade.

According to the Criminal Code of Ukraine, article 149, sale, or any other illegal deals with regard to a person, as well

as entrapment, movement, concealment, or transfer of that person for the purpose of exploitation, involving deceit, blackmail or vulnerable state of a person, - shall be punishable by imprisonment for a term of three to eight years. The same actions committed in respect of a minor, or several persons, or repeated, or committed by a group of persons upon their prior conspiracy, or through abuse of office, or by a person on whom the victim was financially or otherwise dependent, or involving violence that, however, poses no threat to life or health of the victim or his/her relatives, or accompanied with threat to use violence, - shall be punishable by imprisonment for a term of five to twelve years, with or without the forfeiture of property [1].

It should be noted that Ukraine is making a lot of efforts in the field of combating human trafficking, especially as regards the extension of the National Mechanism of Interaction of the Agents, the main aim of which is to provide effective assistance to the victims of trafficking and to protect them.

According to statistics of the year 2018, the number of people who have been recognized as victims of human trafficking is 157 (as of 18/10/2018 according to statistics of the Ministry of Social Policy of Ukraine). The number of victims of the crimes under Art. 149 of the Criminal Code of Ukraine is 190 people (as of 31/09/2018 according to statistics of the Prosecutor General's Office of Ukraine) [2]. Despite statistics, it is difficult to estimate the real scale of human trafficking in Ukraine, due to rather high latency level of these crimes.

Thus, identifying and investigating crimes against trafficking in human beings and identifying the probable victims of the crime requires profound knowledge and conscious attitude towards human trafficking of every citizen of Ukraine.

In order to achieve this goal and with the adoption of the Law of Ukraine “On Combating Trafficking in Human Beings”, the Ministry of Social Policy, as a national coordinator, conducts awareness-raising campaigns to combat human trafficking in order to inform the citizens of Ukraine about this problem.

One of the primary reasons why every country is involved in the network of human trafficking is because a country can serve as: 1) a country of origin – that is, where victims are trafficked out of; 2) a country of destination – meaning countries where trafficked persons end up; 3) a country of transit – that is, countries which the trafficked people have to pass to get to their final destination. Reports have observed that victims are routinely “tricked” with false promises of employment, educational opportunities, marriage and a better life. Especially young women and children – the most vulnerable individuals of the global community – are the ones human traffickers incline to victimize. They are commonly forced into labor markets such as sweat shops, domestic work, farm work, sex trade industry or even employed as child soldiers [3].

When it comes to prevention of human trafficking, we must first of all pay attention to the causes that lead to the situation of trafficking. Poverty, unemployment or domestic violence as causes of human trafficking come from different social spheres, reflecting the nature of economic, political, family and other relationships in a community. Discovering causes is the first and essential step in creating functional and effective responses both to the very existence of the causes, and to the restoration of their consequences. In this regard, there are two main directions that prevention programs are facing: one refers to reducing or possibly removing the cause altogether, and the other refers to the rehabilitation of individual, group or general social consequences that have

occurred as a result of human trafficking. Practice, however, shows that the majority of prevention programs is directed to the elimination of actual or anticipated consequences, both through work with the victims of human trafficking, and the broader population.

Awareness about human trafficking and the factors that make individuals and communities vulnerable has increased, but prevention efforts designed to proactively address known risk factors are lacking[4]. Instead, efforts typically address exploitation after harm occurs. These downstream interventions contrast with primary prevention, which aims to prevent trafficking before it occurs by addressing underlying risks. Thus, policies are needed to promote comprehensive primary prevention efforts that address known risk factors for victimization using multitiered strategies.

Crimes related to human trafficking affect all nations and people of all levels of wealth. The truth is that without being aware of the problem, it is difficult to overcome it. As with any initiatives to combat a crime that typically transcends borders, there are numerous practical issues that need to be addressed first at local and national level and then within the larger context of a global community. It is more than important to strengthen the cognizance and awareness about this critical topic, especially among the civil society. Since human trafficking is certainly a global issue that heavily depends on secrecy and anonymization, our main task is to make it more visible and to address it on all levels.

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001р., № 2539-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

2. Європейський день боротьби з торгівлею людьми (18 жовтня) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://www.msp.gov.ua/news/16082.html?Print Version](https://www.msp.gov.ua/news/16082.html?Print+Version)

3. Fichtelberg A. Crime Without Borders: An Introduction to International Criminal Justice. Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall. 2008. 318 p.

4. Todres J. Taking prevention seriously: Developing a comprehensive response to child trafficking and sexual exploitation. Vand. J. Transnat'l L. 2010. 57 p.

Zavalniuk Kateryna

1st year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Tymofiiwa Kateryna

PRESENT DAY LAYERS' PUBLIC SPEECH FEATURES

The occupational culture of policing has been a popular topic of debate, public scrutiny, and scholarly research for the past fifty years. It is not significant that policing has a unique culture – all professions and workplaces do – but the impact and consequences of police subculture are incredibly significant, not only for those who work in or come into contact with the criminal legal system, but for all of us.

Broadly defined, culture refers to the shared norms, values, and beliefs of a group of people. Culture is how police officers, and any other group, make sense of their world and their role in it. Attitudes and beliefs about police work and the role of the police officer, whether held by individual officers or shared among an entire department, directly influence police officer discretion, decisions, and behavior. Police culture impacts how they interact with the citizens they encounter, whether or not they issue a warning or make an arrest, how they respond to a fleeing suspect, how they write an arrest

report to justify certain actions, and whether or not they will lie under oath [1, p. 46].

Within the greater field of criminal justice, law enforcement officers act on the front lines of the law to maintain authority and keep civilians safe. They are on the streets, at the borders, and in our airports, seaports, parks, and prisons. When officers are able to speak the same language as the individuals they encounter, they enhance communication, promote safety, and prevent dangerous misunderstandings or unnecessarily violent escalations.

As everyone knows, that a law enforcement career provides many opportunities to talk with the media and the public that's why the topic of importance of verbal and non-verbal communication in the public, as well as the culture of legal language is a question of present interest, and its studying is in the limelight nowadays.

The relevance of this topic is increasing every day, with every uploaded video on YouTube where lawyers show their restraint and aggression, not only verbally, but also by excessive gestures.

Unfortunately, nowadays, watching different videos on Internet manage to think us that Ukrainian officers are not completely ready as real professionals and often prove themselves from the bad side of the law.

Verbal communication of professional orientation is a verbal speech (monologues, dialogues, discussions and debates), rhetorical competence, public speeches that are structurally organized, and the ability to formulate their thoughts correctly. Non-verbal communication is a type of communication that is manifested through any gestures, views, emotional content and a wordless behavior. All these things transmit the information, which helps create a special image and influences the person they communicate with. These two concepts cannot exist separately. They are interconnected and

combine logical and emotional components, which form the main component of the public speaking lawyer specificity [3, p. 43].

Policing holds a unique position in society as the only occupation legally allowed, and even expected, to use lethal force. They are street-level bureaucrats, and for many people, the most visible arm of the government, and one that represents authority, control, and power.

Law enforcement officers are the direct representatives of state power and citizens have direct communication with them. It is the lawyers who are the first to evaluate various anti-state criminal activities and respond to them. Therefore, any violation of generally accepted moral and ethical standards by law enforcement officials is severely condemned and properly addressed by the public. This indicates that the image of a lawyer and a law enforcement officer should be formed taking into account such qualities as education, skill, professional experience, moral maturity, exemplary behavior, language culture. In no case should a law enforcement officer be overt, harsh or cocky.

As a conclusion, it should be noted that policing, like many of our social institutions today, is at a boiling point. Cultural evolution is inevitable, and no matter how broken police-community relations may appear to be, social pressures and community expectations will lead to change, though the pace and consistency will vary from one jurisdiction to the next and from one officer to another, just as current policies and practices do.

1. Goddard C. Didactic aspects of legal English: Dynamics of course preparation. In M. Gotti and C. Williams (Eds.), ESP across cultures [Special issue]: Legal English across cultures: Vol. 7, 2010, P. 45-62.

2. Rehulskyi V. Movna kultura y vykhovannia osobystosti // Mova i kultura natsii: Zb. nauk. pr. – L., 2001. – P. 58-61.

3. Shevchenko L. Formuvannia imidzhu pravookhorontsia u hromadskii dumtsi // Komunikatyvna kompetentnist pravnykiv i yikh zviazky z hromadskistiu: Zb. nauk.pr. – L., 2003. – P. 43-45.

СЕКЦІЯ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Blaschko Jana

Kursantin des III. Studienjahres

Staatsuniversität für innere

Angelegenheiten, Lwiw

Wissenschaftlicher Betreuer

Herasymowytsch Andrij

FRAUEN BEI DER POLIZEI (CHANCEN, AUSWAHLVERFAHREN, TÄTIGKEITSFELDER)

Noch vor 25 Jahren hatte es keine Polizistinnen auf den Straßen gegeben. Das hatte auch einen bestimmten Grund. Frauen taugen in der Regel nicht für eine Tätigkeit, die es in letzter Konsequenz nach abrufbarer (männlicher) Autorität, Aggression und Gewaltausübung auf Knopfdruck verlangt. Dafür fehlt ihnen im Vergleich zu Männern neun Zehntel des Testosterons, jene geheimnisvolle Substanz, welche einerseits die Libido anfeuert (auch die der weiblichen), anderseits aber dafür sorgt, im entscheidenden Moment angriffslustig, die Schmerzschwelle ignorierend und überschreitend, kurzum für eine kleine Weile "stählern" zu sein. Nicht zu vergessen die Aussetzung der Hemmung von Töten im Fall der Fälle, eine Latte, die Frauen nur selten überspringen können. Infolgedessen werden Polizistinnen auch niemals mit einer Kollegin auf Streife geschickt, sondern stets mit einem Kollegen zusammen.

Was früher eine kleine Sensation war, ist heute längst Alltag: Frauen bei der Polizei. Doch wie stehen eigentlich die Chancen für Bewerberinnen? Und: Gibt es Unterschiede beim Einstellungstest?

Das Wichtigste auf einen Blick

- In Deutschland sind Frauen erst seit den 1980er-Jahren im uniformierten Polizeidienst tätig.
- Inzwischen liegt der Frauenanteil bei der Polizei bei knapp 20 Prozent.
- Bewerberinnen durchlaufen grundsätzlich das gleiche Auswahlverfahren wie männliche Bewerber. Nur im Detail gibt es kleine Unterschiede.

Inzwischen ist es längst ein alltägliches Bild, dass Polizistinnen und Polizisten gemeinsam auf Streife gehen. Doch das war nicht immer so. Lange Zeit war der Polizeiberuf ein echter Männerberuf. Erst recht spät wurde die Polizeiarbeit in allen Bereichen auch für Frauen geöffnet. Und heute gibt es viele Mädchen und junge Frauen, die sich sehr für den Beruf interessieren. Aber haben Frauen bei der Polizei überhaupt eine Chance? Oder werden sie gar bevorzugt eingestellt? Und wie sieht es mit dem Auswahlverfahren aus? Werden beim Einstellungstest Unterschiede gemacht? Diese Fragen beantwortet dieser Beitrag.

Lange Zeit war die Polizei eine echte Männerdomäne. Es war völlig selbstverständlich, dass der Polizist, der für Recht, Ordnung und Sicherheit sorgte, ein großgewachsener, kräftiger Mann war. Und es sollte viel Zeit vergehen, bis sich dieses klassische Bild vom Polizisten ändern würde. Denn erst in den 1980er-Jahren wurde der uniformierte Polizeidienst auch für Frauen zugänglich. Bei der Polizei als solches arbeiten Frauen zwar schon seit den 1920er-Jahren. Damals waren sie aber nur bei der Kriminalpolizei tätig und selbst hier nur in bestimmten Bereichen. So wurden die ersten Polizistinnen bei der Sitte eingesetzt oder kümmerten sich um jugendliche

Straftäter. Später übernahmen Frauen auch Aufgaben im Innendienst. Bei diesen Tätigkeiten trugen sie jedoch zivil. Bis Frauen ihren Dienst in Polizeiuniform verrichten und auf Streife gehen konnten, dauerte es noch ein paar Jahrzehnte. Wie lange konkret, ist in den Bundesländern verschieden. Denn in Deutschland ist die Polizei Ländersache. Deshalb erfolgte die Öffnung des Polizeiberufs für Frauen nicht bundeseinheitlich. Stattdessen machte Hamburg den Anfang. In Hamburg wurde die Schutzpolizei für Frauen 1979 zugänglich. Nach und nach zogen die übrigen Bundesländer nach. Das Schlusslicht ist Bayern, wo Frauen seit 1990 bei der Schutzpolizei zugelassen sind.

Einstellungstest Polizei für Frauen: Gleiche Chancen für alle

Die Polizei setzt in ihrem Auswahlverfahren auf ein denkbar einfaches, aber durchaus effektives Prinzip: Alle Bewerber haben die gleichen Chancen. Welches Geschlecht ein Bewerber hat, welche Noten in seinem Schulzeugnis stehen oder welchen beruflichen Werdegang sein Lebenslauf offenbart, ist für die Einstellung nicht entscheidend. Es gibt zwar ein paar formale Einstellungskriterien, zu denen beispielsweise das Alter, die Körpergröße und das Gewicht oder der Schulabschluss gehören. Aber wenn die grundlegenden Einstellungsvoraussetzungen erfüllt sind, wird der Bewerber zum Einstellungstest eingeladen. Und hier kann der Bewerber zeigen, was in ihm steckt und ob er das Zug zum Polizisten hat. Dabei fangen alle Bewerber bei Null an. Kein Bewerber geht mit Bonuspunkten ins Rennen. Stattdessen müssen sich alle Bewerber gleichermaßen beweisen. Und die Bewerber, die beim Einstellungstest am besten abschneiden, können ihre Laufbahn bei der Polizei beginnen.

Die Polizei stellt beide Geschlechter gleich

Genau wie die männlichen Bewerber werden auch die weiblichen Bewerberinnen nach ihrer Eignung, ihrer

Befähigung und ihren Leistungen bewertet. Dies gilt nicht nur für das Auswahlverfahren, sondern für die gesamte berufliche Karriere. Polizistinnen stehen alle Funktionen und alle Ämter bei der Polizei offen. Knapp 48.000 Frauen arbeiten mittlerweile im Polizeidienst. Der Anteil der weiblichen Polizeibeamtinnen liegt damit bei über 18 Prozent. Und um den Anteil kontinuierlich zu erhöhen, wird nicht nur an der beruflichen Gleichstellung gearbeitet. In einigen Bundesländern gibt es zusätzlich Förderpläne, die zum Ziel haben, den Frauenanteil vor allem in den Polizeibereichen zu erhöhen, in denen Frauen bisher noch in der Minderzahl sind. Aber das heißt nicht, dass Bewerbungen von Frauen deshalb bevorzugt behandelt werden. Oder dass es Frauen beim Einstellungstest leichter haben. Es bedeutet lediglich, dass Frauen exakt die gleichen Chancen bei der Polizei haben wie Männer.

Gibt es beim Auswahlverfahren Unterschiede?

Die tägliche Polizeiarbeit unterscheidet nicht danach, wer gerade im Dienst ist. Polizistinnen und Polizisten können sich weder die Einsätze noch die Aufgaben aussuchen. Sie müssen sich den Herausforderungen gleichermaßen stellen, die Aufgaben bewältigen und die gleichen Leistungen erbringen. Ein Straftäter beispielsweise wird sich schließlich nicht allein deshalb überwältigen und widerstandsfrei festnehmen lassen, nur weil er eine Polizistin vor sich hat. Und ein Autofahrer wird bei einer Verkehrskontrolle nicht verständnisvoller reagieren, wenn sie von einer Polizeibeamtin durchgeführt wird. Ebenso wird es Jugendlichen völlig egal sein, ob eine Polizistin oder ein Polizist die Party auflöst, nachdem sich die Nachbarn über den Lärm beschwert haben. Die Anforderungen sind also gleich und so ist es auch nur logisch, dass es beim Auswahlverfahren grundsätzlich ebenfalls keine Unterschiede gibt. Insbesondere was den computergestützten Wissens- und Intelligenztest, das Vorstellungsgespräch und die

polizeiärztliche Untersuchung angeht, müssen alle Bewerber exakt identischen Anforderungen gerecht werden.

Der Anteil der Frauen bei der Polizei wächst kontinuierlich. Auch in den Servicebereichen der Polizei sind es Frauen, die den Karren Polizei mit am Laufen halten. In der DPolG wächst der Anteil der Frauen stetig an.

Die frauenspezifischen Angelegenheiten nimmt in der DPolG die Frauenvertretung wahr. Dabei ist „Vertretung“ das falsche Wort für ein kollegial geprägtes Organ, denn DPolG Frauen wollen nicht vertreten sondern zusammenarbeiten, mitreden und das Miteinander fördern.

Gesetze und Vorschriften im öffentlichen Dienst lassen keinen Zweifel daran, dass für Beamte und Arbeitnehmer unabhängig vom Geschlecht Chancengleichheit bestehen muss. In der Praxis jedoch bringt die Doppelrolle der Frau in Beruf und Familie häufig berufliche Nachteile mit sich, die zu gezielten Initiativen herausfordern.

Darum kümmert sich die Frauenvertretung! Und das ist nur eine Auswahl...

- Frauenförderung in der Polizei
- Qualifizierte Ausbildung, partnerschaftliche Erziehung und Ausbau qualifizierter Teilzeitarbeitsplätze
- Gesellschaftspolitische Anliegen wie die Themen Gewalt in der Familie und Kindesmissbrauch
- Organisierte Kriminalität, Menschen- und Frauenhandel, Opferbetreuung nach Straftaten
- Mobbing und Stalking sowie Gewaltprävention

1. <https://www.polizeitest.de/einstellungstest-polizei-fuer-frauen-gibt-unterschiede/>

2. https://at.wikimannia.org/Frauen_bei_der_Polizei

3. https://de.wikipedia.org/wiki/Weibliche_Kriminalpolizei

4. https://www.bmi.gv.at/magazinfiles/2011/11_12/files/polizistinnen.pdf
5. <https://www.berufsberatung.ch/dyn/show/1900?id=5110>
6. [https://www.gdp.de/gdp/gdprnw.nsf/id/1306E8480109D164C1257AA2002C0AD6/\\$file/Zeittafel_weibliche_Polizei.pdf](https://www.gdp.de/gdp/gdprnw.nsf/id/1306E8480109D164C1257AA2002C0AD6/$file/Zeittafel_weibliche_Polizei.pdf)

Romanjuk Mychajlo
Kursant des II. Studienjahres
Staatsuniversität für innere
Angelegenheiten, Lwiw
Wissenschaftlicher Betreuer
Herasymowjtsch Andrij

SREZIALEINHEITEN DER DEUTSCHEN POLIZEI **(ALLGEMEINE ÜBERSICHT)**

Eine Spezialeinheit ist eine geschlossene Einheit von Spezialkräften einer militärischen, polizeilichen oder nachrichtendienstlichen Institution, deren taktische Verwendung eine operative Wirkung entfalten soll, die durch den Einsatz diplomatischer, nachrichtendienstlicher oder konventioneller militärischer Mittel üblicherweise nicht zu erwarten ist. Die Verwendung von Spezialeinheiten ist daher vom Bestreben nach hoher Präzision bei gleichzeitiger Kosten- und Risikenminimierung gekennzeichnet. Daher sind sie meist in der Lage, Aufträge mit extremer Gefährdungslage und hohem Schwierigkeitsgrad wahrzunehmen. Dazu sind sie aufgrund besonderer Ausbildung und speziellen Trainings und hochwertiger sowie moderner Ausrüstung befähigt. Sie decken Einsatzspektren ab, die beispielsweise von konventionellem Militär aufgrund ihrer besonderen Kombination von Kompetenzen, aufgrund logistischer, finanzieller oder anderer organisatorischer Erwägungen nicht geleistet werden können.

Im Laufe der Zeit gerieten Spezialeinheiten immer mehr in den Fokus militärischer und polizeilicher Planungen, weil sich die Bedrohungsszenarien durch das Aufkommen des Terrorismus, das Ende des Kalten Krieges und das Anwachsen asymmetrischer Konflikte und Krisen weltweit gewandelt haben. Heute gelten sie vielfach als ein probateres Instrumentarium zur Bewältigung und Lösung schwieriger Lagen als traditionelle konventionelle Formationen.

Polizeiliche Spezialeinheiten haben teilweise ähnliche Ausrichtungen, wie militärische, die aber rechtlich und praktisch an die spezifischen Erfordernisse polizeilicher Aufgabenerfüllung angepasst sind. Man unterscheidet drei klassische Gruppen von polizeilichen Spezialeinsatzkräften, sowie diverse Fach- oder Sonderabteilungen für bestimmte Spezialverwendungen, die aber nicht selbständig operieren, sondern regelmäßig entweder als Führungsstelle oder Unterstützungsabteilung bei besonderen Lagen oder Verbrechenstypen zum Einsatz kommen. Die europäischen polizeilichen Spezialeinheiten organisieren sich seit 2002 im Atlas-Verbund.

In Deutschland wurde nach dem Münchener Olympia-Attentat 1972 im selben Jahr die GSG 9 als Spezialeinheit des Bundes aufgestellt, um derartigen Bedrohungsszenarien adäquat begegnen zu können. Zwei Jahre später beschloss die Innenministerkonferenz im Jahre 1974 durch den *Aufstellungserlass für Spezialeinheiten* (Offiziell *Konzept für die Aufstellung und den Einsatz von Spezialeinheiten der Länder und des Bundes für die Bekämpfung von Terroristen*) die Aufstellung von Präzisionsschützen kommandos, nach folgend den Spezialeinsatz kommandos für die einzelnen Bundesländer. Ähnlich verfuhr man auch in anderen Ländern und stellte dort taktische Spezialeinheiten auf, die für die Terrorismusbekämpfung, die finale Lösung von

Geiselnahme, das Verhaften besonders gefährlicher Krimineller, sowie das Beenden von Autikläufen und Entführungen, speziell ausgebildet und ausgerüstet waren.

Diese Einheiten sind in der Regel aus zwei Gruppen zusammengesetzt, einer Präzisionsschützen-Gruppe (in Deutschland Präzisionsschützenkommando) und einer Zugriffsgruppe. Die erste Gruppe sichert den Verbrechensschauplatz, die zweite Gruppe ist für die Befreiung von Geiseln und Festnahmen zuständig. In vielen Nationen ist der so genannte Finale Rettungsschuss erlaubt, die gezielte Tötung eines Geiselnehmers oder drohenden Sprengstoffattentäters. In Deutschland gelten hier hohe Ansprüche an die Verhältnismäßigkeit der Maßnahme. Die Anwendung ist nicht in allen Polizeigesetzen geregelt. Es gibt auch polizeiliche Spezialeinheiten, die sich nicht primär mit Terrorismusbekämpfung und Geiselbefreiung befassen, sondern mit der Bekämpfung anderer Kriminalitätsformen, die dennoch eine besonders ausgebildete Fahndungs-, Observations- und Zugriffseinheit erforderlich macht, da diese Lagen den Ausbildungsstand normaler Polizeibeamter überfordern. In Deutschland sind dies die Mobilen Einsatzkommandos (MEK) der Bundesländer. Sie haben zwei Einsatzschwerpunkte.

Die verdeckte Observation von potentiellen oder identifizierten Straftätern kann sowohl personell als auch mit entsprechender Technik ausgeführt werden. Weitere Aufgaben sind Peilung und Ortung, die technische Observation von Personen, Fahrzeugen und Mobiltelefonen sowie die Absicherung von vedeckten Ermittlern bei möglicherweise problematischem Täterkontakt. Sowohl MEKs als auch SEKs sind qualifiziert ausgebildet zur Festnahme von Personen, sowohl aus einer mobilen Lage wie auch aus der statischen Lage. Dabei werden MEK vorzugsweise in der mobilen Lage eingesetzt, das heißt, der Zugriff soll für den Festzunehmenden

überraschend aus seiner Bewegung ablaufen (fahrender/laufender Täter). Ist dagegen bereits im Vorfeld beim polizeilichen Gegenüber mit starker Bewaffnung, hohem Widerstand oder mit verschlossenen Türen in einer statischen Lage (wie einer Wohnung) zu rechnen, wird meist die Unterstützung durch ein mit einem besseren Eigenschutz ausgestattetes Spezialeinsatzkommandos (SEK) angefordert.

Diese Spezialeinheiten oder auch Einsatzabteilungen befassen sich hauptsächlich mit der Observation von für die Sicherheitsorgane interessanten Personen, um diese zu überwachen und ihre Bewegungsprofile und Gewohnheiten zu ermitteln. Dies können potentielle oder identifizierte Straftäter, Informanten, Undercover-Ermittler, Terrorverdächtige, nachrichtendienstlich relevante Personen und ausländische Bürger oder Diplomaten sein. Normalerweise werden Observationen von Vier-Mann-Teams vorgenommen, können aber auch mit mehreren Teams stattfinden. Dies richtet sich nach der Bedeutung der Zielperson und nach dem Umstand, ob sie selbst in Observationstechniken und deren Erkennen ausgebildet ist. Dabei wird auch auf technische Hilfsmittel wie Sender, Transponder, UV-Farbmarkierungen oder Reflektoren (an Fahrzeugen) und, in Fällen allerhöchster Bedeutung, auch militärische Satelliten zurückgegriffen.

Die zweite typische Aufgabe solcher Einheiten besteht in der taktischen Aufklärung von Stadtvierteln, Gebäuden oder ländlichen Umgebungen, in denen sich relevante Personen, gefangene Geiseln, Attentäter, Amokläufer, Entführer oder Objekte aufhalten oder befinden. Dies geschieht in der Regel als Vorbereitung für einen späteren Zugriff (Einsatz) oder um strafrechtlich relevantes Material oder Umstände zu ermitteln. Oft werden Teile des Einsatzprofils solcher Observations- und Aufklärungsgruppen aber auch von Sondereinsatzkommandos selbst übernommen oder gehören

bereits zum Einsatzprofil anderer Einsatzkommandos, wie beispielsweise bei den MEKs.

Spezialisierte Fachabteilungen sind keine Spezialeinheiten im eigentlichen Sinne, da sie nicht selbständig operieren, und keine Verbandsstruktur aufweisen. Sie werden bei besonderen Lagen als spezialisierte Unterstützungsgruppe (-Abteilung) oder Führungsstelle herangezogen und arbeiten als Teil einer Kriseninterventionsgruppe bei Geiselnahmen, Lagen mit terroristischen oder schwerkriminellen Hintergrund und bei Naturkatastrophen oder aber als Teil einer speziell eingerichteten Sonderkommission (SOKO) mit individuell festgelegter

Zielrichtung. Dies können sein, psychologisch geschulte Verhandlungsführungsgruppen (bei Geiselnahmen), so genannte Profiler-Gruppen bei Ermittlungen gegen Serientäter oder auch spezielle EDV-Ermittlungsgruppen, die sowohl Internetfahndung als auch gesetzlich legitimates Hacken betreiben, das gezielte Eindringen in fremde geschützte IT-Systeme.

Bestimmte Abteilungen des Bundeskriminalamts, die ähnliche Ableger in den Strukturen der Landeskriminalämtern haben, wie beispielsweise der Staatsschutz, die Abteilung SO – Schwere und Organisierte Kriminalität (unter anderem zuständig für Organisierte Kriminalität, Rauschgiftkriminalität und Verdeckte Ermittlungen und Führung von Vertrauenspersonen) und die Abteilung SG – Sicherungsgruppe (Personenschutz), sind ebenfalls Spezialfachabteilungen. Allerdings verwischen hier die Grenzen und es wird deutlich, wie schwierig eine Abgrenzung zu Spezialeinheiten im klassischen Sinne ist, da es kein verbindliches Unterscheidungssystem gibt. Erschwerend kommt auch die unterschiedliche nationale Einordnung und Klassifizierung verschiedener Einheiten mit dem gleichen Einsatzprofil hinzu.

-
1. Bewaffnung und Ausrüstung von Spezialeinheiten. Ein Bildlexikon. Motorbuchverlag, Stuttgart 1994.
 2. Frank B. Metzner/Joachim Friedrich: Polizei-Sondereinheiten Europas. Motorbuch-Verlag 2002.
 3. Jan Boger: Elite- und Spezial-Einheiten international: Entwicklung, Ausrüstung, Einsatz. Motorbuch-Verlag, Stuttgart 1987.
 4. Mike Ryan/Chris Mann/Alexander Stilwell: Die Enzyklopädie der Spezialeinheiten. Moewig, Rastatt 2005.
 5. Reinhard Scholzen: SEK – Spezialeinsatzkommandos der Deutschen Polizei. Motorbuch-Verlag, Stuttgart 2000.
 6. Wolf Dieter Hufnagl: COBRA, das Gendarmerieeinsatzkommando. Motorbuch-Verlag, Stuttgart 2002.

СЕКЦІЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Boubnyak Nazar

élève-officier de III- année

Université d'Etat de Lviv

de la sécurité de l'activité vitale

Dirigeant scientifique

Popko Iryna

SURVIVRE EN MONTAGNE

Victimes d'avalanches, alpinistes en difficulté, randonneurs perdus, skieurs blessés... Les cas nécessitant la présence d'un hélicoptère de la Sécurité civile sont nombreux et variés, surtout l'hiver. Les pilotes et les mécaniciens opérateurs de bord sont donc conduits à survoler régulièrement des zones montagneuses enneigées, par des conditions météorologiques peu engageantes. Même si ces derniers font partie des meilleurs équipages d'hélicoptères français, il n'est pas impossible qu'ils se retrouvent un jour en état de victime dans une zone isolée.

Crash, panne mécanique, conditions météorologiques les obligeant à poser l'appareil, ils peuvent être contraints d'atterrir n'importe où et ne pas pouvoir redécoller. Pilote et mécanicien n'ont alors pas le choix et doivent attendre qu'une colonne de renfort vienne les chercher. Mais cela peut être long, et par des températures proches de zéro, dans un milieu hostile comme peut l'être la montagne quand on ne la connaît pas, l'accident, ou même la mort peuvent très vite arriver.

L'objectif de ce stage est donc clair : offrir aux équipages des hélicoptères de la Sécurité civile les moyens de survivre quelques heures – voire un ou deux jours – en montagne tout en évitant les pièges qui peuvent leur être fatals. Le programme n'a pas pour exigence d'en faire des montagnards chevronnés, mais simplement de leur enseigner certains gestes susceptibles de les aider dans une telle situation. L'objectif est aussi psychologique. En ayant testé les techniques au calme, ils sauront à quoi s'attendre si malheureusement ils se retrouvent un jour bloqués en montagne. Ils ne seront pas surpris et pourront surmonter leur stress.

Pris au piège, les pilotes et les mécaniciens doivent savoir deux choses : progresser afin de rejoindre une zone de moindre risque pour s'y installer, et connaître les techniques de

base qui leur permettront de suivre les secouristes venus les chercher.

Réparti sur une semaine, ce stage accueille une dizaine de participants, pilotes ou mécaniciens des 22 bases hélicoptères françaises. Obligatoire dans leur cursus de formation, le stage de survie en montagne est organisé par des sapeurs-pompiers spécialistes de la montagne, sous la tutelle de l'École d'application de la Sécurité civile (ECASC) de Valabre.

Le programme du stage de survie en montagne est né d'une coopération entre le groupement hélicoptère de la Sécurité civile et l'ECASC. Donnant suite à une longue entente entre les deux entités, cette formation se déroule à La Grave (Hautes-Alpes) où les participants évoluent entre 2 400 mètres et 3 200 mètres. Pour concevoir les différents ateliers proposés aux stagiaires, le capitaine Roland Mijo, directeur adjoint de l'ECASC, et son équipe de conseillers techniques ont cherché à déterminer tous les malheurs susceptibles d'arriver à un équipage isolé en montagne.

Afin de pouvoir suivre une colonne de secours venue les chercher, il fallait aussi leur apprendre quelques techniques de base de progression en milieu périlleux. Le programme établi a donc été le suivant : apprentissage des techniques de recherche avec ARVA (Appareil de recherche de victimes en avalanche), techniques de rappel, progression en cordée avec crampons et raquettes, escalade d'une falaise de glace, techniques d'encordement et d'ancrage, enrayage de chute, progression sur glacier et construction d'igloo.

Un programme n'empêche pas une ambiance des plus chaleureuses entre stagiaires et formateurs. Les stagiaires sont cependant conscients qu'ils apprennent des gestes qui pourront leurs sauver la vie un jour. Encadrés par des professionnels de la montagne, sapeurs-pompiers professionnels ou volontaires, les stagiaires disposent de formateurs de haut niveau.

L'ECASC ayant pour principe de ne pas avoir de formateurs propres à l'école, mais de les choisir pour leurs compétences opérationnelles, l'équipe actuelle constituée de sapeurs-pompiers de différents horizons.

1. Philippe Cart-Tanneur, Jean-Claude Lestang, Sapeurs-pompiers de France. –Edition B.I.P. Paris-1985.
2. Règlement d'instruction et de manœuvre des s.-p. communaux.- France Sélection, Paris-1988.
3. Sapeurs-pompiers de Thionville, Jean-Marc Tarrillion.
4. Sapeur-Pompier, magazine N 999

Khamylak Andriana
Elève-officier de III-année
Université des
Affaires Intérieures
Dirigeant scientifique
Fédychyn Oksana

ATTEINTE À LA DIGNITÉ

Les atteintes à la personne peuvent être de deux ordres : les atteintes à la personne dans son corps (blessure, torture, etc.), et les atteintes à la considération de la personne. Les **atteintes à la dignité humaine** font partie de cette deuxième catégorie.

La dignité d'une personne peut être bafouée de différentes manières (notamment par la discrimination, la diffamation, le harcèlement moral, le proxénétisme, etc.) et dans différentes circonstances (au travail, dans l'accès aux services publics, sur internet, dans la vie courante, etc.).

La Déclaration universelle des droits de l'Homme, adoptée par les Nations Unies le 10 décembre 1948 dispose en son article premier que « *Tous les êtres humains naissent libres*

et égaux en dignité et en droits ». Ce texte n'a cependant pas de valeur contraignante.

En France, le droit à la dignité est un principe à valeur constitutionnelle. Il a été repris à l'article 16 du Code civil : *« La loi assure la primauté de la personne, interdit toute atteinte à la dignité de celle-ci et garantit le respect de l'être humain dès le commencement de sa vie »*.

À côté de cette interdiction générale, le Code pénal réprime certaines atteintes à la dignité de la personne, en décrivant et sanctionnant certaines infractions dans le chapitre V (« Des atteintes à la dignité de la personne ») du titre II de son livre II. Le Code pénal comporte également d'autres incriminations, visant à protéger la dignité de la personne d'une atteinte à son honneur.

Les dispositions du Code du travail sanctionnant le harcèlement moral et la discrimination au travail luttent également pour le respect de la dignité de la personne.

La loi n° 2018-703 du 3 août 2018 a mis en place de nombreuses mesures visant à lutter contre les nouvelles formes d'atteintes à la dignité de la personne, telles que le harcèlement de rue (création d'une infraction afin de le verbaliser – article 621-1 du Code pénal), ainsi qu'un élargissement de la définition du harcèlement en ligne (cyberharcèlement) – afin de mieux le réprimer –, et des faits constituant le harcèlement moral (article 222-33-2-2 du Code pénal).

La discrimination

L'article 225-1 du Code pénal définit la discrimination comme toute distinction opérée entre les personnes physiques à raison de motifs limitativement énumérés : origine, sexe, situation de famille, grossesse, apparence physique, patronyme, état de santé, handicap, caractéristiques génétiques, mœurs, orientation sexuelle, âge, opinions politiques, activités syndicales, appartenance ou non-appartenance, vraie ou

supposée, à une ethnie, une nation, une race ou une religion déterminée.

La discrimination est punie de 3 ans d'emprisonnement et 45 000 € d'amende – sauf cas particuliers – lorsqu'elle consiste notamment à :

- refuser la fourniture d'un bien ou d'un service ;
- entraver l'exercice normal d'une activité économique quelconque ;
- refuser d'embaucher, à sanctionner ou à licencier une personne ;
- subordonner la fourniture d'un bien ou d'un service à une condition fondée sur l'un de ces motifs ;
- subordonner une offre d'emploi, une demande de stage ou une période de formation en entreprise à une condition fondée sur l'un de ces motifs.

La traite des êtres humains

L'article 225-4-1 du Code pénal définit la traite des êtres humains comme une sorte d'esclavage moderne consistant dans :

- le fait, de recruter, de transporter ou d'accueillir une personne ;
- en échange d'une rémunération ou de tout autre avantage ;
- pour la mettre à sa disposition ou à la disposition d'un tiers ;
- « afin soit de permettre la commission contre cette personne des infractions de proxénétisme, d'agression ou d'atteintes sexuelles, d'exploitation de la mendicité, de conditions de travail ou d'hébergement contraires à sa dignité, soit de contraindre cette personne à commettre tout crime ou délit ».

Cette infraction est punie de 7 ans d'emprisonnement et de 150 000 € d'amende. La peine passe à 10 ans d'emprisonnement et 1 500 000 € d'amende lorsque l'infraction est commise sur plusieurs personnes, sur un mineur ou sur une personne vulnérable. Elle est punie de 20 ans de réclusion criminelle et 3 000 000 € d'amende lorsqu'elle est commise en bande organisée, et même de la réclusion criminelle à perpétuité et 4 500 000 € d'amende en cas de torture ou d'actes de barbarie.

Selon l'article 225-5 du Code pénal, le proxénétisme consiste à:

- aider, d'assister ou de protéger la prostitution d'autrui ;
- tirer profit de la prostitution d'autrui, en partager les produits ou recevoir des subsides d'une personne se livrant habituellement à la prostitution ;
- embaucher, entraîner ou détourner une personne en vue de la prostitution ou exercer sur elle une pression pour qu'elle se prostitue ou continue à le faire.

Le proxénétisme est puni de 7 ans d'emprisonnement et de 150 000 € d'amende. Les peines augmentent en cas de circonstances aggravantes, et peuvent aller jusqu'à la réclusion criminelle à perpétuité et 4 500 000 € d'amende.

1. Déclaration Universelle Des Droits De L'homme .

2.Code Civil.

3.Code Penal.

4.

[HTTPS://JUSTICE.OOREKA.FR/ASTUCE/VOIR/694927/ATTEINTE-A-LA-DIGNITE.](https://justice.ooreka.fr/astuce/voir/694927/atteinte-a-la-dignite)

Lishchuk Diana
Etudiante de II-année
Université des

LA CONDITION DANS LES PRISONS EN FRANCE DES MINEURS

La croissance du nombre des condamnés depuis vingt ans s'est parallèlement accompagnée d'un bouleversement de la structure de la population carcérale : les délinquants sexuels, les malades mentaux et les toxicomanes représentent désormais, comme dans les pays étrangers, les trois principales composantes de la population des prisons françaises et posent de redoutables problèmes de gestion aux personnels pénitentiaires.

À partir de 13 ans, et dès lors que les circonstances et la personnalité du mineur l'exigent, les juridictions pour mineurs peuvent prononcer des peines. Il est possible que le juge condamne le mineur à une peine privative de liberté. Aussi, un mineur peut être incarcéré si les mesures ou sanctions éducatives sont inefficaces, ou compte tenu de la gravité des faits commis.

La durée de la peine de prison encourue par un mineur est déterminée en tenant compte de la diminution légale de peine dont il bénéficie. Cette diminution s'applique, selon les cas, de manière obligatoire ou facultative par rapport à la durée de la peine privative de liberté encourue par les majeurs. Si c'est la réclusion criminelle à perpétuité qui est encourue par un majeur, le maximum encouru par le mineur est de 20 ans. La diminution légale de peine s'applique obligatoirement pour les mineurs âgés de 13 à 16 ans.

Entre 16 et 18 ans, cette diminution légale n'est que facultative et peut être écartée dans trois situations :

1) lorsque les circonstances de l'espèce ou la personnalité du mineur l'exigent ;

2) lorsqu'un crime d'atteinte volontaire à la vie ou à l'intégrité physique ou psychique de la personne a été commis en état de récidive légale ;

3) lorsqu'un délit de violences volontaires, un délit d'agression sexuelle ou un délit commis avec la circonstance aggravante de violences a été commis en état de récidive légale.

Lorsqu'ils décident de prononcer une peine privative de liberté à l'encontre d'un mineur, les juges restent libres, comme pour les majeurs, de déterminer le quantum de la peine prononcée dans le cadre de leur pouvoir de personnalisation des peines.

Quoi qu'il en soit, le juge qui prononce une peine de prison à l'encontre d'un mineur est astreint à une obligation de motivation spéciale de sa décision.

La prison est généralement envisagée comme le recours ultime. La peine de prison ferme pour les mineurs semble ne devoir être prononcée que lorsque les autres réponses ne sont pas envisageables, eu égard notamment à la gravité de l'infraction ou au passé délictueux du mineur concerné. On assiste néanmoins, ces dernières années, à un durcissement de la réponse pénale apportée à la délinquance des mineurs.

Les conditions de détention du mineur sont aménagées. Des règles particulières sont applicables en ce qui concerne le lieu et les conditions de la détention.

Jusqu'à la loi du 9 septembre 2002, la détention des mineurs s'effectuait au sein de quartiers particuliers, dans les établissements accueillant des majeurs. En pratique, la séparation des mineurs et des majeurs n'était pas toujours effective.

Insatisfaisante, cette situation est modifiée par la loi du 9 septembre 2002, qui prévoit la création d'établissements pénitentiaires pour mineurs (EPM) destinés à remplacer

progressivement les quartiers spécifiques pour mineurs dans les établissements pour majeurs.

Le régime de détention fait une large place à l'éducation et à la formation professionnelle. Le mineur peut en outre exercer des activités sportives, culturelles, éducatives ou de loisir. Les mineurs sont en lien avec le personnel de la Protection Judiciaire de la Jeunesse. Dans la mesure du possible, les mineurs sont soumis à l'isolement de nuit.

Le maintien des liens familiaux est, autant que possible, favorisé. Les parents du mineur sont informés du déroulement de sa scolarité, de sa formation ou de ses activités professionnelles. Le mineur peut, sous certaines conditions, téléphoner à ses parents.

Dans le projet initial des EPM, la contrainte qui doit s'exercer sur les mineurs pour faire respecter la privation de liberté n'est en principe pas basée sur des éléments extérieurs de sécurisation : hauts murs infranchissables, barbelés, grilles, systèmes de surveillance, miradors, etc. La sécurité, la discipline reposent principalement sur l'adoption par le jeune détenu d'un comportement conforme aux visées éducatives de l'établissement, grâce à l'intégration d'un nouveau modèle de gestion de ses rythmes temporels et de ses relations aux autres, comme le précise.

Cette première approche ne résista pas longtemps aux contraintes propres à un espace carcéral et à la marginalité sociale de la population principalement détenue. La majorité des jeunes est marquée par une longue période d'inactivité et des rythmes de vie désynchronisés par rapport à une activité sociale normée. Les contraintes propres au milieu carcéral, les règles disciplinaires édictées pour assurer la sécurité de la détention et des activités éducatives propres aux EPM seront fréquemment transgressées par les jeunes détenus.

Les tensions surgissent souvent dans le cadre de la gestion des « incidents », où quand apparaît un risque de conflit

avec le mineur. Les surveillants devant veiller au maintien d'une certaine sécurité, ils évitent de provoquer des comportements critiques chez les jeunes et ne se préoccupent pas d'un mineur ayant une attitude de retrait ou d'apathie. En revanche, les éducateurs, de leur côté, n'hésitent pas provoquer des situations critiques car ils estiment nécessaire que le jeune puisse exprimer une certaine humeur qui peut agir comme révélateur de leurs difficultés relationnelles que l'éducateur pourra interpréter et « reprendre » avec le mineur.

L'évolution du nombre des incarcérations des mineurs ces cinq dernières années révèle deux phénomènes préoccupants. D'une part, les actes de délinquance juvénile se caractérisent par une aggravation des infractions, souvent commises avec violence contre des personnes, notamment des représentants de l'autorité ou des services publics. D'autre part, la délinquance des mineurs est de moins en moins liée au comportement type de l'adolescent testant les limites de l'adulte, mais davantage au développement d'une " déviance collective " liée à une famille, un quartier, un territoire.

La plupart des intervenants entendus par la commission d'enquête ont souligné que l'incarcération n'était pas la solution la mieux appropriée à la lutte contre la délinquance des mineurs. Toutefois, tous ont également remarqué qu'à l'heure actuelle, il n'existait toujours pas de réponse alternative en l'absence de structure adaptée à la prise en charge des mineurs délinquants.

1. <https://www.senat.fr/rap/199-449/199-4493.html>

2. <https://www.cairn.info/revue-deviance-et-societe-2014-2-page-133.htm>

3. <https://justice.ooreka.fr/astuce/voir/579431/prison-pour-mineur>

*élève-officier de I- année
Université d'Etat de Lviv
de la sécurité de l'activité vitale
Dirigeant scientifique
Popko Iryna*

USAGE DES STUPEFIANTS DANS CERTAINS PAYS DU MONDE

La plupart des pays interdisent la consommation des stupéfiants, soit directement comme la France, soit au travers de la « détention en vue de l'usage ». Les sanctions sont diverses selon les états, depuis l'amende administrative jusqu'à l'emprisonnement en passant par l'obligation conditionnelle de soins.

En France, comme dans la plupart des pays, la vente et la consommation d'alcool et de tabac (dont les mécanismes sur l'organisme peuvent être apparentés aux drogues) ne sont pas interdites mais réglementées (notamment alcool au volant, tabac dans les lieux publics, interdiction de délivrance aux mineurs, etc.).

Les sanctions sont diverses selon les états, depuis l'amende administrative jusqu'à l'emprisonnement en passant par l'obligation conditionnelle de soins. Les Pays-Bas tolèrent la consommation et la possession de petites quantités de cannabis pour les majeurs ainsi que la vente dans certains lieux réglementés (le nombre des coffee-shops a été considérablement réduit ces dernières années).

Les choix propres à chaque pays sont liés à leur culture, à leur dispositif juridique, à leur capacité judiciaire ou de contrôle sanitaire et social, etc. C'est pourquoi, les options choisies ne sont pas toujours transposables d'un état à l'autre.

La tradition de l'usage de certaines substances est très ancien. En Asie, les feuilles du [cannabis](#) sont utilisées à des fins thérapeutiques depuis des millénaires. L'alcool apparaît

dès l'Antiquité. La médecine grecque de l'Antiquité utilisait l'[opium](#) et en signalait déjà les dangers. Aux XVIe et XVIIe siècles on se servait du tabac pour guérir les plaies. Au XIXe siècle, des chirurgiens employaient la [cocaïne](#). Utilisés pour soigner et guérir, ces produits (dont l'usage varie selon les cultures et les traditions) étaient aussi employés dans des cérémonies sacrées, des fêtes, afin de modifier l'état de conscience et de renforcer les relations entre les personnes[1].

Autrefois, le mot drogue désignait un "médicament", une préparation des apothicaires (pharmaciens d'autrefois) destinée à soulager un malade. Puis il a été utilisé pour désigner les substances illicites et surtout l'héroïne.

Aujourd'hui, pour nommer l'ensemble de tous ces produits qui agissent sur le cerveau, et dont l'usage est interdit ou réglementé, on emploie le terme de "substances psychoactives".

Alcool, tabac, cannabis, héroïne, cocaïne, etc. sont des substances psychoactives qui agissent sur le cerveau c'est-à-dire qu'elles modifient l'activité mentale, les sensations, le comportement et qu'elles provoquent des effets somatiques (sur le corps) variables selon les propriétés de chacune, leurs effets et leur nocivité. Le cannabis, la cocaïne, l'[ecstasy](#), l'héroïne sont des substances illicites : le code pénal en interdit et en réprime la production, la détention et la vente, conformément aux conventions internationales. Leur usage est également interdit et sanctionné. Les médicaments psychotropes (anxiolytiques, hypnotiques, antidépresseurs) sont prescrits par un médecin pour traiter des états d'anxiété, de troubles du sommeil, de dépression ; leur production et leur usage sont strictement contrôlés. Cependant, il arrive qu'ils soient détournés de cet usage thérapeutique, et l'automédication est fréquente. L'alcool et le tabac sont des produits dont la vente est contrôlée, et leur consommation dans les lieux publics réglementée.

La provocation à l'usage ou au trafic de stupéfiants, par la publicité ou l'incitation ou la présentation sous un jour favorable des produits classés stupéfiants, (quel que soit le support choisi : vêtements, bijoux, livres, etc.) est puni de 5 ans d'emprisonnement et 75 000 euros d'amende, même si l'incitation est restée sans effet (article L3421-4 du code de la santé publique). Les peines sont aggravées lorsque les mineurs sont visés (7 ans et 150 000 euros). L'un des buts de cette loi n'est pas d'éviter le débat sur la drogue mais d'éviter le développement d'un « marketing » de promotion des produits stupéfiants. La provocation au trafic est sanctionnée par une peine de 10 ans d'emprisonnement et de 300 000 euros d'amende. **La détention d'un produit stupéfiant** est punie de 10 ans d'emprisonnement et 500 000 euros d'amende.

En pratique, les tribunaux tiennent compte de la quantité détenue et des circonstances de la détention (détenir une très petite quantité pour l'usage personnel est généralement assimilé à l'usage simple). **Le vendeur ou « dealer »** qui vend, ou qui offre un produit stupéfiant (même en petite quantité et même à titre gratuit) à une personne, pour la consommation personnelle de celle-ci, encourt jusqu'à 5 ans d'emprisonnement et 75 000 euros d'amende[2].

Les peines sont doublées lorsque des stupéfiants sont vendus ou donnés à des mineurs ou dans l'enceinte des centres d'enseignement ou d'éducation. Un usager qui vend ou qui « dépanne », même pour subvenir à ses propres besoins en drogue, peut être sanctionné comme dealer.

La loi punit comme **complice** du vendeur, le « guetteur », « le rabatteur » ou « l'intermédiaire » (ou tout autre forme de complicité) même s'il ne bénéficie d'aucune contrepartie en argent ou en nature.

1. Éducation Nationale [Електронний ресурс]. –
Режим доступу <http://www.gouvernement.fr//2011>.

2. Philippe Cart-Tanneur, Jean-Claude Lestang,
Sapeurs-pompiers de France. –Edition B.I.P. Paris–1985.

Orletsky Ivan

élève-officier de III- année

Université d'Etat de Lviv

de la sécurité de l'activité vitale

Dirigeant scientifique

Popko Iryna

TRANSPORT DURABLE

Le « transport durable » est le transport qui produit peu ou pas d'émissions de pollution atmosphérique. à€ titre d'exemples, mentionnons le transport en commun, le covoiturage, le partage de voiture, la marche et la bicyclette.

L'amélioration du niveau de vie donne plus facilement accès à l'automobile et au transport aérien, développe les infrastructures routières, augmente le transport maritime lié à la mondialisation du commerce, baisse des prix du transport aérien... et génère une hausse des déplacements de voyageurs et de marchandises considérables depuis 50 ans. L'alourdissement des déplacements et les nuisances qui en découlent provoquent aujourd'hui de graves problèmes environnementaux, sociaux, de santé publique, et ne sont pas compatibles avec une vision de développement durable, que ce soit à l'échelle locale ou internationale. Selon l'Institut Français de l'Environnement (IFEN), les transports sont responsables d'un quart des émissions nationales de gaz à effet de serre en 2004. Les émissions dues aux transports ont augmenté de 23% entre 1990 et 2004. Les transports aériens, maritimes et automobiles contribuent largement à l'émission de polluants comme le dioxyde de carbone (CO₂), le NO_x, le dioxyde de soufre (SO₂),

le plomb et les particules fines. La qualité de l'air est fortement dégradée, particulièrement dans les grandes villes, et est responsable de maladies respiratoires et d'un bilan très lourd : 3 millions de morts par an dans le monde selon l'Organisation Mondiale de la Santé (OMS). Dans une perspective de développement durable, les déplacements doivent avant tout être orientés vers la réduction de l'utilisation de l'automobile et de l'avion, et limités à leur stricte nécessité le cas échéant. Le développement du transport de marchandises doit s'effectuer majoritairement via le fret fluvial ou le ferroulage, et il s'agit de repenser en amont toute la nécessité et la pertinence de nombreux déplacements de marchandises. L'utilisation de transports propres, tels que les transports en commun, et des transports doux, tels que le vélo, le roller, et bien sûr la marche à pied seront privilégiés par les citoyens, soucieux de leur environnement, de leur qualité de vie et de l'air qu'ils respirent.

Un système de transport durable est un système : qui permet aux individus et aux sociétés de satisfaire leurs principaux besoins d'accès d'une manière sécuritaire et compatible avec la santé des humains et des écosystèmes avec équité entre les générations et dont le coût est raisonnable, qui fonctionne efficacement, qui offre un choix de moyen de transport et qui appuie une économie dynamique, qui limite les émissions et les déchets de manière à ce que ceux-ci ne dépassent pas la capacité que possède la planète de les absorber, minimise la consommation des ressources non renouvelables, limite la consommation des ressources renouvelables dans le respect des principes de développement durable; réutilise et recycle ses composantes et minimise l'usage des terres et le bruit.

L'accent sur l'accès : Dans une société où le transport est durable, les gens jouissent au moins du même accès aux biens, aux services et aux possibilités sociales que nous avons aujourd'hui, particulièrement les gens qui sont désavantagés

sur le plan économique ou qui font face à des défis physiques particuliers. Toutefois, les méthodes d'accès proprement dites pourraient différer considérablement.

Il y a plusieurs obstacles à la réalisation du transport durable. Quatre des plus importants sont les suivants: a) Plus que dans la plupart des autres secteurs de l'activité humaine, la prise de décision dans le domaine du transport - de la part des gouvernements, des entreprises et des particuliers - s'est enfermée dans des sillons qui renforcent les arrangements et les tendances non durables que nous connaissons aujourd'hui. b) Il existe une mentalité croyant que la réalisation du transport durable est trop dispendieuse, difficile et menacera notre qualité et notre mode de vie. c) La combustion de pétrole bon marché fournit plus de 99 p. 100 de l'énergie nécessaire au transport motorisé et est à l'origine d'un grand nombre des problèmes environnementaux qui proviennent du transport. La mise en valeur de produits de remplacement renouvelables constituera un défi de taille. d) Les mécanismes pour identifier les améliorations dans le domaine du transport durable, disséminer les succès résultants et les tendances favorables sont inadéquats. Le travail à faire pour surmonter les obstacles institutionnels qui empêchent la prise de décision efficace dans le domaine des transports peut s'avérer un défi plus important que le travail à faire pour surmonter les obstacles technologiques qui empêchent la réduction de la consommation des combustibles fossiles.

1. Éducation Nationale [Електронний ресурс].—Режим доступу [http:// www. environnement/ transports/](http://www.environnement/transports/) –2014.

2. [Jean-Marc Jancovici](#) L'Avenir climatique. Quel temps ferons-nous ? //—Edition Seuil, Paris—2012. – 250 p.

Sobol Sophie
Etudiante de II -annee
Universite des
Affaires Interieures
Dirigeant scientifique
Fedychyn Oksana

LA RÉGLEMENTATION LEGISLATIVE DE LA CRUAUTE ENVERS LES ANIMAUX

Aujourd'hui, le problème de la cruauté envers les animaux est pertinent, tout comme le problème de la paix ou du réchauffement climatique.

Il est interdit d'exercer des mauvais traitements envers les animaux domestiques et les animaux sauvages apprivoisés ou tenus en captivité. Plusieurs sanctions pénales sont prévues en cas de mauvais traitements, d'abandon, de sévices graves et d'atteintes à la vie ou à l'intégrité de l'animal.

Tout animal étant un être sensible doit être placé par son propriétaire dans des conditions compatibles avec les impératifs biologiques de son espèce.

Il est interdit d'infliger des mauvais traitements à un animal domestique ou un animal sauvage apprivoisé ou tenu en captivité.

Il est interdit :

- de priver un animal de nourriture et d'eau,
- de laisser un animal sans soins en cas de maladie ou de blessure,
- de placer et de maintenir un animal dans un habitat ou un environnement susceptible d'être une cause de souffrances, de blessures ou d'accidents. Cela vaut notamment lorsque l'habitat est trop petit, n'offre pas des conditions climatiques supportables par l'animal ou comporte des matériels, installations ou agencements inadaptés à l'animal,

- d'utiliser, sauf en cas de nécessité absolue, des dispositifs d'attache, de contention, de clôture, des cages ou tout mode de détention inadaptés à l'animal ou de nature à provoquer des blessures ou des souffrances.

Sanctions

Toute personne qui élève, garde ou détient un animal et qui ne respecte pas ces obligations encourt une amende de 750 €.

La personne qui inflige, volontairement, sans nécessité, publiquement ou non, des mauvais traitements à un animal, autres que ceux listés ci-dessus, encourt une amende de 750 €.

Le tribunal peut décider, en plus, de confier définitivement l'animal à une fondation ou une association de protection animale.

L'abandon d'un animal domestique, apprivoisé ou tenu en captivité est puni d'une peine allant jusqu'à 2 ans de prison et 30 000 € d'amende.

Le tribunal peut décider, en plus, de confier définitivement l'animal à une fondation ou une association de protection animale.

La personne qui exerce, publiquement ou non, des sévices graves, ou de nature sexuelle, ou qui commet un acte de cruauté envers un animal domestique, ou apprivoisé, ou tenu en captivité, encourt :

- 2 ans de prison,
- et 30 000 € d'amende.

Le tribunal peut décider, en plus, de confier définitivement l'animal à une fondation ou une association de protection animale.

Blessier ou tuer un animal involontairement est puni de 450 € d'amende. Cela vaut que la blessure ou la mort soit causée par maladresse, imprudence, inattention, négligence ou non respect d'une obligation de sécurité ou de prudence imposée par la loi.

La personne qui tue volontairement un animal domestique ou apprivoisé ou tenu en captivité, sans nécessité, publiquement ou non, encourt une amende de 1 500 €. En cas de récidive, la personne encourt une amende de 3 000 €.

Où s'adresser

- Commissariat ou Gendarmerie [nouvelle fenêtre](#)
- Préfecture [nouvelle fenêtre](#)
- Préfecture de police de Paris [nouvelle fenêtre](#)
- Direction départementale chargée de la protection des populations (DDPP ou DDCSPP)

1. <https://www.service-public.fr/>

Sofronya Valeriy

élève-officier de V- année

Université d'Etat de Lviv

de la sécurité de l'activité vitale

Dirigeant scientifique

Popko Iryna

DEFINITIONS ET LES SCENARIOS CATASTROPHES DES ACTES DE CYBERTERRORISME

"Le cyberterrorisme est la convergence du terrorisme et du cyberspace", expliquait Dorothy Denning devant le Congrès des Etats-Unis en mai 2000 [1].

Le terrorisme informatique est le fait de détruire ou de corrompre des systèmes informatiques, dans le but de déstabiliser un pays ou de faire pression sur un gouvernement. Le terrorisme informatique est le fait de mener une action destinée à déstabiliser un pays ou de faire pression sur un gouvernement, en utilisant des méthodes classées dans la catégorie des crimes informatiques. Il faut noter que dans ces

actes, on considère comme cyberterroriste, une personne mal intentionnée c'est à dire une personne qui tente vraiment de déstabiliser et non, un simple « petit joueur ». Celle-ci s'insinue dans des serveurs du web civils ou militaires. Ces attaques peuvent causer de sérieux dommages. Mais les Etats-Unis les comparent à l'action d'« un enfant se promenant dans la cafétéria du pentagone ». Mais George Smith, le rédacteur du The Crypt Newsletter, une publication d'Internet sur la sécurité informatique et destiné aux analystes informatiques annonçait : «Il est loin d'être prouvé que le pays est à la merci d'attaques informatisées potentiellement dévastatrices. D'autres part, même le petit nombre d'exemples de comportements pervers atteste que les problèmes de sécurité informatique dans notre monde de plus en plus technologique constituera l'une des préoccupations majeures dans un proche avenir»[2]. Internet est le descendant de Apanet, le premier réseau informatique militaire américain. Celui-ci a été créé dans le but que, s'il arrivait qu'un des principaux nœuds du réseau soit détruit, il fonctionne encore.

Si jusqu'à maintenant les attaques des cyberterroristes n'ont eu pour cible que des organismes gouvernementaux, Il se pourrait bien qu'ils entreprennent des actions à visée plus dévastatrices. Bien que nous ne soyons pas des apprentis cyberterroristes, nous avons essayé d'envisager quels seraient les plus probables et plus destructeurs scénarios que les cyberterroristes pourraient tenter ayant pour cibles des civils. Parmi les scénarios que nous avons échafaudés voici les quatre les plus vraisemblables et terrifiants.

Le premier et non pas le moindre aurait pour but de prendre le contrôle de centrales électriques afin de redistribuer de façon disproportionnée l'électricité aux foyers d'une grande ville.

Le deuxième à conséquence moins immédiate serait de prendre le contrôle de d'usines de retraitement et de centrales

nucléaires afin de les saboter et de provoquer la fuite de certains produits capables d'empoisonner violemment les habitants avoisinants entraînant de très nombreux décès.

Le troisième n'est certes pas meurtrier mais aussi ravageur. Il serait alors question de paralyser totalement le réseau Internet par prise de contrôle de nombreux serveurs ou de relais satellites. Les cyber terroristes pourraient alors librement prendre le contrôle d'ordinateurs préalablement connectés aux serveurs piratés.

Enfin, si ce scénario est plus terroriste que cyber, il n'en a pas moins comme but de saboter de façon irréversible tous les systèmes informatiques d'un pays et une partie de celui de ses voisins, grâce à une bombe thermonucléaire. En effet, l'explosion d'une telle bombe entraînerait la propagation d'une onde de choc électromagnétique qui détruirait tous les composants électroniques des ordinateurs. Ce n'est pas pour rien que le réseau militaire américain et ses principaux ordinateurs sont enterrés six pieds sous terre. Le cyberterrorisme est donc globalement un danger pour la société d'aujourd'hui qui, comme chacun sait, dépend de plus en plus des nouvelles technologies. Même si l'évolution permanente du réseau Internet constitue un frein à son développement, il est toujours possible et même probable que de nouvelles attaques arriveront par ce biais[3].

1. Cyber Attacks During the War on Terrorism

[Электронный ресурс]. – Режим доступа
<http://www.ists.dartmouth.edu/ISTS/2011>.

2. Le mot Taliban est un pluriel [Электронный
ресурс]. – Режим доступа
<http://www.ists.dartmouth.edu/ISTS/-2011>.

3. Patrick Chambet Le Monde du Renseignement N
425, 2002. [Электронный ресурс]. – Режим доступа
<http://www.chambet.com> Le cyber-terrorisme. 2011.

СЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Альошина Марія

курсантка 1-го курсу

Дніпропетровського державного

університеу внутрішніх справ

Науковий керівник

Біліченко Віталій

ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ ПРОВІДНИХ КРАЇН ЄВРОПИ

На сьогоднішній день актуальним є дослідження порівняльного аналізу діяльності поліції деяких зарубіжних країн та поліції України у сфері охорони громадського порядку та громадської безпеки, а також розглянуті шляхи вдосконалення організаційної побудови поліції України та підвищення рівня демократизації її діяльності.

Розробка новітніх підходів у галузі управління органами внутрішніх справ на сьогоднішній день є дуже актуальною темою. На наш погляд однією з причин виникнення проблем є захист прав людини та громадянина, налагодження комунікацій, невиконання поставлених завдань, а у деяких випадках небажання співпрацювати та знаходити правильний підхід до співробітників поліції. На цьому шляху великий і практичний досвід зарубіжних країн має важливе практичне та теоретичне значення, знання явищ та тенденцій, а також різних закономірностей, які визначають сучасні перспективи розвитку управління підрозділами поліції [1].

Питання теоретичних та методичних основ управління в органах внутрішніх справ, задля подальшого

дослідження цієї теми, розглядали: А.П.Герасимов, І.П. Антонов, О.М. Бандурка та багато інших науковців.

Поліцейська діяльність – найбільш очевидний і помітний аспект системи кримінального правосуддя, а доброчесне ставлення до поліцейської служби є необхідною умовою позитивного сприйняття правосуддя.

Відповідно до Закону України «Про Національну поліцію» її структура містить такі підрозділи: кримінальна поліція, орган досудового розслідування, патрульна поліція, поліція охорони, поліція особливого призначення, а також спеціальну поліцію. Метою роботи цих підрозділів є поверхнева перевірка та огляд осіб, зупинення транспортних засобів, контроль та нагляд за зберіганням та використанням зброї, забезпечення громадського порядку, а також протидія правопорушенням.

У багатьох країнах органи поліції створюються при міністерстві, крім того цілком можливо, що вони не володіють досвідом роботи в сфері охорони правопорядку. На сьогоднішній день зарубіжні країни мають значний досвід щодо питань підготовки кадрів для поліцейських служб.

У Швеції уряд кожного з 24 графств відповідальний за діяльність поліції в його межах. Але центральний орган, Національний поліцейський комісаріат, перевіряє і координує роботу місцевих органів, надає їм консультативно-методичну допомогу. Крім того, він розслідує злочини проти державної безпеки, випадків тероризму, правопорушень, що мають загальнодержавний і міжнародний характер, контролює добір кадрів в поліцію, організовує навчання особового складу поліції на місцях, керує рятувальними операціями в гірських районах країни, веде криміналістичні обліки. Національний поліцейський комісаріат очолюється комісаром, при якому діє колегія в складі його заступника, трьох помічників, шести членів

парламенту і двох представників особового складу з територіальних підрозділів, що призначаються урядом [4].

Безпосереднє керівництво поліцейської діяльністю зосереджено в межах особливих ланок міністерств дирекцій, департаментів. Управління підлеглими підрозділами здійснюється за територіальним і функціональним принципам. Наприклад, Департамент громадської безпеки МВС Італії складається з бюро з координації та планування, центрального інспекційного бюро і восьми центральних дирекцій: кримінальної поліції, превенції, автодорожньої, залізничної, прикордонної та поштової поліції, особового складу, навчальних закладів, технічного забезпечення та майна, а також фінансових розрахунків.

У парламентах діють спеціальні комісії, які керівництво поліції систематично надає дані про стан та ефективність роботи формувань. Наприклад, у Великій Британії Департамент внутрішніх справ щорічно складає для парламенту звіти, в яких аналізує всі аспекти діяльності поліції [2].

Центральна дирекція національної поліції МВС Франції включає оперативні підрозділи (центральні дирекції кримінальної поліції, загальної інформації (політичний розшук), республіканської безпеки, а також адміністративні підрозділи (інспекції з контролю, регламентації особового складу, навчальних закладів, науково-технічної служби, міжнародної поліцейської співпраці) [3].

Отже, враховуючи усе вищесказане можна зробити висновок, що саме вивчення досвіду розвитку підрозділів поліції країн Європи може бути дуже корисним для нашої України, як держави яка прагне мати поліцію європейського зразка. Тому, на нашу думку, основним завданням Міністерства внутрішніх справ на сьогоднішній

день є вдосконалити органи внутрішніх справ України з урахуванням позитивного досвіду зарубіжних країн Європи.

1. Бандурка О. М. Теорія і практика управління органами внутрішніх справ України : монографія / О. М. Бандурка. – Х. : НУВС, 2004. – 780 с.

2. Матюхіна Н. П. Поліція Великобританії: сучасні тенденції розвитку та управління : монографія / Н. П. Матюхіна // за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О.

3. Герасимов А. П. Местное самоуправление и местная полиция во Франции / А. П. Герасимов. – М., 1992. – 125 с.

Андрішин Тетяна
*курсантка 2-го курсу
Прикарпатського факультету
Національної академії
внутрішніх справ
Науковий керівник
Гуляк Тетяна*

ПРАВА ТА ІНТЕРЕСИ ЛЮДИНИ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Глобальна комп'ютерна мережа Інтернет стала зараз суспільно важливим інформаційним ресурсом. Сучасні комунікаційні технології мають величезний потенціал у контексті створення нових можливостей для реалізації прав і свобод людини. Разом з тим, взаємодія людей у віртуальному світі зумовлює появу нових загроз, викликів і небезпек, що потребують вироблення ефективних механізмів протидії.

Наразі переважна більшість населення світу користується перевагами цифрової ери. За даними

Міжнародного союзу електрозв'язку у 2000 р. налічувалось 400 млн. Інтернет-користувачів, у 2015 – 3,2 млрд. [1], у 2016 – 3,8 млрд. [2], у 2017 – 4, 021 млрд. [3]. А це 53% від усього населення Землі. Що ж до соціальних мереж, то кількість їх користувачів також збільшилася, порівнюючи з 2015 р., на 21%. У 2016 р. людей, зареєстрованих у соціальних мережах, зафіксовано 2,8 млрд [2], у 2017 р. – 3,196 млрд. [3]. При цьому, кількість людей, що мають доступ до мережі Інтернет стрімко зростає.

У всесвітній мережі Інтернет зберігається і зазнає обробки велика кількість різної інформації, більшість якої розміщується в соціальних мережах: починаючи з дати та місця народження, навчання, роботи та завершуючи тим, де ви проводите свої вихідні та відпочиваєте. Інтернет-користувачі діляться в мережі майже усіма подіями свого життя. Однак, сьогодні не має впевненості, що персональні дані в мережі Інтернет є стовідсотково захищеними.

Питання безпеки у кіберпросторі та мережі Інтернет зокрема, є досить актуальною проблемою сьогодення. Крім того, чисельність фактів порушення прав людини у кіберпросторі останнім часом зростає, що є наслідком неспроможності суб'єктів, покликаних забезпечувати інформаційну та кібербезпеку в Україні, організувати відповідну захищеність, а також необізнаність населення щодо протиправних вчинків і дій в мережі Інтернет. Систематичне порушення прав людини на конфіденційність листування, на свободу слова, на приватність, на честь та гідність, на захист від шахрайських та інших дій, що стають можливими в умовах розвитку інформаційних технологій є нагальною проблемою в сучасному українському суспільстві.

Збільшення числа кіберзлочинів пов'язане з можливістю вчиняти такі дії суб'єктом, особливо не

переймаючись про те, що його особу можуть швидко встановити та затримати. Сучасні технологічні можливості дають змогу правопорушнику замаскувати свою діяльність без особливих труднощів. Використання VPN сервісів, електронних гаманців та інших технічних засобів дає поштовх для зростання рівня злочинності. Нормативно врегулювати цей аспект складно тому, що держава не має можливості користуватися такими технологіями, що б забезпечили дієвий захист прав і законних інтересів суспільства та держави від протиправних посягань у цьому напрямі.

Поширення інформації, що принижує гідність особи або наклеп чи інші способи висловлювання є розповсюдженими в мережі. Але жодного факту притягнення до відповідальності за такі дії немає. Крім того, відсутній контроль за змістом інформації, що поширюється. Збільшується кількість Інтернет-блогерів, які отримують популярність шляхом розповсюдження контенту, зміст якого впливає на формування негативного ставлення до правоохоронних органів та до системи права України в цілому. До того ж, набуло широкомасштабних розмірів правове безкультур'я: від сфери повсякденних відносин між людьми до діяльності вищих законодавчих органів держави, та від центрального управлінського апарату до його низових ланок. Це небезпечне соціальне явище може стати серйозною перешкодою на шляху соціально-економічних і державно-правових реформ [4, с. 26]. У просторах Інтернету є статті, які описують способи ухилення від сплати податків [5], способи обману алкотестера [6], прийоми зменшення облікованої електроенергії [7]. Цей феномен призводить до вироблення звички зневажливо ставитися до законодавства.

Ще один проблемний аспект – це оперування базами даних з інформацією, яка підпадає під визначення

персональних даних. Наприклад, бази даних з номерними знаками автотранспорту, телефонами та ПІБ, якими оперують зловмисники та розповсюджують за допомогою Messenger, Telegram. Надання такої інформації без згоди особи, щодо якої надано цю інформацію, є прямим порушенням Закону України «Про захист персональних даних».

Отже, забезпечення належного рівня кібербезпеки на сучасному етапі в Україні можливе лише шляхом високопрофесійної підготовки фахівців у цій галузі, фінансування розвитку інформаційних технологій та прийняття нормативно-правових актів у цій сфері.

1. Черних О. Соціально-педагогічний вимір поняття «права людини в Інтернеті». *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2016. № 4 (58). С. 457–466.

2.URL: <http://energolife.info/ua/2016/Science/2594/>

3.URL: <http://i-ua.tv/index.php?newsid=12679>.

4. Тополь Ю. Правовий нігілізм : стан, детермінанти та можливі шляхи подолання. *Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права*. 2004. № 4. С. 25–33.

5. Способы обхода налоговых выплат. URL: <http://workion.ru/sposoby-obxoda-nalogovyxyvyplat.html>

6. Как обмануть алкотестер? URL: <https://proboknet.livejournal.com/552095.html>

7. Остановка ЛЮБОГО счетчика. Хитрая проводка. Остановить счетчик без магнита. Бесплатное электричество. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=BjJPgrlJDv4>

Банна Тетяна
Романенко Дарина
курсанти 4-го курсу

*Університету державної
фіскальної служби України
Науковий керівник
Амеліна Анна*

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ ЯК ПІДГРУНТЯ ВИСОКОГО ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ ФАХІВЦІВ

Молодь, зокрема студенти, формуються як особистості в незалежній суверенній державі. Завдання вчителів - докласти максимум зусиль для формування як соціальної, так і мовної особистості. Адже сьогодні всім зрозуміло, що через мову особи виявляються її погляд на життя, так і культуру, ціннісні орієнтації. Тобто мова людини - це його мовний паспорт. Лінгвістична наука тлумачить мову як соціальне явище, але без мови суспільство не може існувати.

Проблема мовної майстерності студентської молоді як основи високого професіоналізму є головним викликом для суспільства, оскільки на сучасному етапі економічної, соціальної, політичної реформи держави потрібні фахівці, в яких професійна компетентність могла б забезпечити конкурентоспроможність серед інших європейських держав. З огляду на це, потрібно довести необхідність мовного вдосконалення майбутніх фахівців та розглянути деякі шляхи її досягнення.

Мовна особистість – це, власне особистість, охарактеризована дією впливу засвоєної нею мовної культури на її особисті якості та культурну ефективність її діяльності як суб'єкта суспільних відносин. Виділяють три рівні мовної особистості: вербально-семантичний (володіння різними мовними нормами); лінгвокогнітивний (індивідуальна мовна картина); мотиваційно-прагматичний

(вільне володіння мовою у будь-якій комунікативній ситуації) [1; с.142]. Вперше словосполучення "мовна особистість" з'явилося у працях лінгвістів кінця ХХ-го століття Клода Ажежа, С.Петкова, які, хоч і закликали до вивчення мовної особистості, все ж не змогли дати наукового обґрунтування цьому терміну й обмежилися найзагальнішими характеристиками людини як істоти, що здатна мислити й висловлювати думку за допомогою мови.

Дослідники вважають, що мовну особистість характеризують такі типи компетенцій: мовна (знання орфоепічних, орфографічних, лексичних, словотворчих, граматичних та стилістичних норм); мовленнєва (реалізується під час аудіювання, говоріння, читання, письма); соціокультурна (знання з національної культури, історії, економіки тощо); функціонально-комунікативна (уміння користуватися мовними засобами для створення текстів різної стильової приналежності) [2].

Проблемою комунікативних якостей мовлення займалися вітчизняні лінгвісти: Л. Булаховський, М. Жовтобрюх, Д. Ганич, І. Олійник, М. Пилинський, а також серед сучасних українських науковців, цікаві дослідження проводилися під авторством Н. П. Мешко, О.С. Буряк, М. А. Риженко та інші. Проблема формування мовної особистості, що безпосередньо пов'язана з вихованням її національно-мовної свідомості та мовною картиною світу розкрита в дослідженнях С. Єрмоленко, В.Жайворонка, В.Кононенко, Л. Лисиченко, Л. Мацько. Однак кожен період мовного розвитку ставить свої вимоги до мовної особистості.

Якщо кожна мова відображає дійсність лише у притаманний їй спосіб, мови відрізняються своїми «картинами світу». В гіпотезі можна виділити такі положення: мова зумовлює спосіб мислення народу, який нею говорить; спосіб пізнання реального світу залежить

від того, якою мовою мислить суб'єкт пізнання. «Ми виділяємо у світі явищ ті чи інші категорії і типи, не тому, що вони очевидні, навпаки, світ перед нами постає як калейдоскопічний потік вражень, який повинен бути організований нашою свідомістю, а це значить – мовною системою, яка є у нашій свідомості» [3].

Характер мовленнєвого досвіду свідчить про рівень комунікативних якостей і комунікативних навичок майбутніх фахівців. Саме мовленнєвий досвід — основа формування мовленнєвої культури. «Під терміном «культура мови» розуміють відповідність її не тільки сучасним літературним нормам, а й іншим якостям, що свідчать про її комунікативну досконалість. Це точність, логічність, чистота, виразність, багатство, доцільність» [4, с. 78].

Таким чином, визначальна роль у формуванні мисленні, дії та творчості, національної свідомої людини належить саме мові. На сучасному етапі культура майбутнього фахівця асоціюється з досконалим оволодінням українською мовою, оволодінням лексичним правилам, тонкощів стилю, вміння використовувати її багатство у професійній діяльності та сфер життя. Професіонал своєю справи повинен вільно володіти письмовою та усною формами національної мови, використовувати свої знання в професійній діяльності та в міжособистісному спілкуванні, тобто мати високий рівень мовної майстерності.

1. Куварова О. К. Роль культури мовлення у формуванні мовної особистості. *Культура професійного мовлення: Мат-ли регіональної наук.-метод. конф.* Дніпропетровськ, 2006. С. 142 – 145.

2. Омельчук С. Формування мовленнєво-комунікативних умінь у процесі вивчення синтаксису: лінгводидактичні аспекти. *Дивослово*, 2006. № 9. С. 2 - 5.

3. Уорф Б. Л. Отношение норм поведения и мышления к языку. *Новое в зарубежной лингвистике*. М., 1960, вып. 1. С. 174

4. Педагогічна майстерність : підруч. [І. А. Зязюн, Л. В. Крамущенко, І. Ф. Кривонос та ін.]; за ред. І. А. Зязюна. 2-ге вид. допов. і переробл. К. : Вища школа., 2004. 422 с.

Барнінець Юлія

студентка 2-го курсу

Львівської філії

Дніпровського національного

університету залізничного транспорту

імені акад. В.Лазаряна

Наукові керівники

Вознюк Оксана

Поцелуйко Андрій

МОВЛЕННЄВА КУЛЬТУРА ЯК СКЛАДОВА ЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Мовленнєва культура розглядається як одна із якостей особистості. Визначення місця цього утворення у структурі особистості здійснюється через з'ясування особливостей мовної діяльності та дослідження умов її успішного здійснення. Щодо формування мовленнєвої свідомості особистості важливе значення має забезпечення мотиваційної готовності майбутніх фахівців до володіння мовою через постійне розширення їх знань про мову та її значення в суспільному житті й особистісному професійному становленні. Культура мовлення

майбутнього фахівця є ступенем досконалості, досягнутої в оволодінні усною і письмовою мовою, вищим рівнем мовної майстерності.

Мовленнєва ситуація визначається такими обставинами, які змушують людину щось сказати (або брати участь у мовленнєвій діяльності). Під мовленнєвою ситуацією розуміють складний комплекс зовнішніх умов спілкування і внутрішніх реакцій співрозмовників, що знаходять вираження в якому-небудь висловлюванні (тексті). Інакше кажучи, для виникнення мовлення необхідні автор його та адресат, тема, місце і час мовлення, його причина і мета. Культура мовлення суспільства – це один із найяскравіших показників стану його моральності, духовності і загальної культури. [1, с.3].

Для досягнення успіхів у спілкуванні необхідною умовою, звісно, що є взаємини з іншими членами суспільства. Адже через мовлення людей між собою проходить процес реалізації мовленнєвої культури. Етикет наслідують кращі моральні принципи, норми, звичаї, культуру спілкування всіх народів. Вони є загальнолюдськими або притаманними певному народові. Мовленнєва культура майбутнього фахівця має відповідати нормам сучасної української літературної мови.

Л. Мацько визначає мовленнєву культуру як “вміння володіти мовою” і саме розвиток культури мовлення відображає рівень розвитку інтелекту людини, його імідж [2, с.7]. До критеріїв правильності мовлення належать: критерій виразності, різноманітності, естетичності і доречності. Виразність пов’язана із різноманітністю засобів вираження, що забезпечується експресивністю та тональною варіативністю.

Формування у студентів мовленнєвої культури є ефективною при дотриманні таких педагогічних умов:

надання майбутнім фахівцям можливостей щодо розширення їх уявлень про значення мови, знань про види спілкування; забезпечення розвитку мовленнєвих здібностей через постійну роботу над засвоєнням мовних норм; вироблення та удосконалення соціально і професійно значущих мовленнєвих умінь.

1. Бикова Г.П. Українська мова та культура мовлення: Навчальний посібник для студентів заочної форми навчання. – К.: НАУ, 2002. – 122 с.

2. Мацько Л. І. Культура української фахової мови : навч. посіб. / Л. І. Мацько, Л. В. Кравець. – К. : ВЦ “Академія”, 2007. – 360 с.

Баслик Вікторія
студентка 2-го курсу
Юридичного інституту
ДВНЗ "Київський національний
економічний університет ім. В. Гетьмана"
Науковий керівник
Беспаль Ольга

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА ЯК ДЖЕРЕЛО ГЕНДЕРНИХ СТЕРЕОТИПІВ

Україна сьогодні стоїть на шляху демократизації, що стосується не тільки законодавчих питань, але й реальних комунікативних зв'язків у суспільстві. Про демократичне суспільство не може йти і мова, адже ми досі живемо за гендерними стереотипами. Свобода – це, перш за все, вільне мислення; із появою гендерних стереотипів думка людини опинилася впевненому лабіринті, де вибір шляху часто залежить від статі опонента.

Упровадження недискримінаційного підходу до всіх сфер життєдіяльності суспільства, і в освіту зокрема,

ґрунтується на низці нормативно-законодавчих документів. Насамперед це Конституція України, стаття 24 якої проголошує: “Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками” [1].

Метою дослідження є висвітлення факторів та основних джерел гендерної стереотипізації в освітньому вимірі на прикладі сучасної української школи.

Якщо існує така проблема, то в неї, як правило, є свої, перевірені роками корені. На нашу думку, стереотипізація мислення сучасної людини починається з дитинства. З раннього дитинства більшість батьків нав’язують дітям стереотипне мислення, де дівчинка завжди красива і дещо інфантильна, а хлопець – впевнений, сильний захисник. І що ж далі? А далі «красуні і захисники» йдуть закріплювати отримані знання до школи.

Школа – це потужне джерело гендерних стереотипів і нерівності. Зазначу, що діє це джерело дуже приховано. Рідко можна побачити, як у школі відкрито пропагують гендерну дискримінацію. Гендерні стереотипи приховано «вшиті» абсолютно в усі практики сучасної школи. Наведемо конкретні приклади.

1. Педагогічний колектив. Серед тих, хто працює у школі, чоловіків небагато – не більше 14-17%. Учителювання само по собі часто сприймається як певне продовження виховної ролі, яку в сім’ях завжди виконували жінки. Але, якщо чоловік все ж приходить сюди працювати, часто відбувається справжнє «диво»: його кар’єра розвивається значно стрімкіше, ніж кар’єра жінок. За офіційними даними 37% усіх директорів

українських шкіл – чоловіки, а це значно більше, ніж у цілому на інших посадах у школах [2]. Цікавим є і так званий горизонтальний розподіл педагогічних кадрів: «точні» науки (фізика, інформатика) частіше викладають чоловіки, а гуманітарні – жінки.

2. Середовище. Якщо пройтися школою, на стінах коридорів і у класах можна побачити так звану «настінну наочність» - стенди, плакати, інформаційні дошки. Вони діють на свідомість, наче реклама: її ми ніби не помічаємо, але слідуємо їй. У коридорі неодмінно бачимо стенд на кшталт «Ними пишається школа». Слід зазначити, що фотокарток дівчат тут зазвичай вдвічі більше. Оцінки дівчат і справді нерідко вищі, ніж у хлопчиків, проте причину цього варто шукати не у вродженій схильності: як показують дослідження, дівчаткам просто легше пристосуватися до шкільних вимог щодо поведінки, відповідати образу ідеального учнівства. Саме такий образ багато в чому цінується на уроці та, урешті-решт, з першого класу формує добрі результати навчання.

«Настінний простір» школи багатий і на інші стереотипні наочні матеріали: «Правила дорожнього руху», «Обережно стихійні лиха!» тощо. І треба ж – ледь не на кожному з них як злісні хулігани зображені, в основному, лише хлопчики[5]! Це вони бавляться вогнем, вибігають на проїжджу частину... Найцікавішим є те, що саме хлопці і «рятують становище»: якраз вони (або дорослі чоловіки) найчастіше зображуються героями, які витягують людей з лиха, надають першу допомогу...

Дівчатка, як правило, у цих подіях виглядають лише пасивними учасницями. Стереотип міцно укорінюється: яскраві плакати ніби підштовхують, з одного боку, до бешкетних вчинків, з іншого – до героїських, лише хлопчиків, і в цьому ж стримують дівчаток.

Що стосується шкільних свят, - урочисті ритуали – такі, як «Перший дзвоник», «Випускний» та інші, де задіяний державний прапор, формують стереотипне бачення чоловіка як такого, що займає у суспільстві більш престижний статус, адже майже завжди прапор України несе хлопець (навіть коли про надмірну вагу прапора не може йти і мова), чим, безумовно, асоціюється з основним символом держави, а отже – і з державницькими відповідальними справами [2].

3. «Гендерні огріхи» вчительства. Учитель / учителька свідомо ділить дітей за гендерною ознакою. Так, уроки фізкультури майже завжди починаються з розподілу на хлопчиків та дівчат, причому хлопці стають у стрій першими. Цікаво, що навчальна програма цього не вимагає, отже, такий «ритуал» є, швидше, традиційною ініціативою педагога, а це підсвідомо сприймається дітьми як первинність одних та вторинність інших.

4. Зміст підручників. Часто діючими персонажами текстів, вправ, завдань, ілюстрацій та інших змістовних компонентів підручників виступають люди. І читаючи, наприклад, задачу з фізики або текст вправи, учнівство, поруч з виключно предметним змістом, фоновно сприймає і «соціальний контекст»: як саме діють зображені у задачі жінки або чоловіки, якими рисами вони наділені, які їх ролі чи статуси тощо [4, с. 48]. До гендерного паритету – принципу симетричного й рівномірного включення чоловіків і жінок – далеко!

Враховуючи, що кожний підручник несе в собі сотні таких «гендерних портретів» [3, с. 22], і вони до того ж є доволі типовими, спадкоємними від одного року навчання до іншого, то шкільні підручники можна вважати потужним інструментом гендерної стереотипізації та дискримінації.

Отже, можна зробити висновок, що українська школа насправді виступає прихованим джерелом нав'язування гендерних стереотипів, щонайменше у чотирьох вимірах і потребує якнайшвидшого і ефективного реформування. Безумовно, існує безліч, перерахованих нами нормативно-правових актів, які закріплюють протидію гендерній дискримінації, рекомендацій, які поліпшують становище проте існують вони, лише на папері. В Києві, Львові, Харкові, Запоріжжі, Дніпрі ці практики вже частково почали працювати, але в маленьких віддалених містах, нажаль, залишаються лише номінальними.

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

2. Розкриймо гендерний секрет школи! URL: <https://biggggidea.com/project/edcamp-ukraine-2016/blog/1032/>

3. Марущенко О., Плахотнік О. Гендерні шкільні історії. Харків: Монограф, 2012. 88 с.

4. Теоретико-методологічні засади гендерної експертизи підручників / за ред. О. А. Малахової. Київ : Педагогічна думка, 2016. 56 с.

5. Терлюк І.Я. Законодавство українських національних державних формацій 1917-1921 рр. щодо забезпечення рівності прав і свобод людини і громадянина. *«Рівність у праві: історична ретроспектива і сучасність»*: матеріали Десятої Всеукраїнської наукової інтернет-конференції (м. Львів, 6 грудня 2019 р.). Вип. 10, Львів, 2019. С.43-47.

Безрідна Наталія
курсантка 1-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Тимофіїва Катерина*

КОМУНІКАТИВНА КУЛЬТУРА, ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Ефективне вирішення професійних завдань у процесі виконання службової діяльності працівниками Національної поліції України потребує наявності у них певного рівня психологічних знань, умінь та навичок, а також розвинених професійно важливих рис особистості. Однією з інтегральних особистісних характеристик, що відбиває рівень професіоналізму правоохоронця, є його комунікативна компетентність, тобто вміння грамотно та ефективно спілкуватися, насамперед, з об'єктом службової діяльності, з громадянами, колегами, а також з представниками засобів масової інформації.

І хоча для поліцейських спілкування є інструментом виконання функціональних обов'язків та виступає основним засобом реалізації всіх сторін правоохоронної діяльності, питання комунікативної культури працівників правоохоронних органів є **актуальним** з огляду на те, що поліцейським необхідно знати як загальні закономірності спілкування, так і особливості їх проявів у конкретних умовах службової діяльності, володіти технологіями та психотехніками спілкування, тобто бути здатними ефективно взаємодіяти з оточуючими в системі міжособистісних стосунків.

Головною складовою комунікативної культури є комунікація. В перекладі з латинської «комунікація» означає «зв'язок», «взаємодію», «спілкування». Як термін

можна зазначити, що комунікативна культура – це процес обміну інформації, здатність вміти розуміти та чути людину, створювати спілкування без агресій та чітко підбирати слова.

Системою ознак комунікації можуть слугувати:

- вербальний і невербальний зв'язок;
- мислення людини;
- мотив висловлювання думок;
- розуміння вислову думок;
- оцінювання та сприйняття інформації;
- вміння слухання і говоріння[1 , с. 177]

Ефективність дій правоохоронця залежить від правильності комунікації з населенням. На жаль, бувають випадки, коли працівник не вміє поставити конкретне запитання, говорить словами які викликають агресію у співрозмовника, в наслідок чого виникає зіпсований зв'язок бесіди. Таких недоліків важливо уникати. Через розмову можна окреслити особистісні риси і цінності правоохоронця, що забезпечують якість його професійної поведінки та комунікації.

Встановлення позитивного контакту є основним завданням на початку спілкування. Усі ми знаємо прислів'я «Зустрічаємо по одягу, а проводжаємо за розумом». Ступінь теоретичних знань і досвіду у працівників правоохоронних органів полягає у готовності вирішувати проблеми потерпілих, правильно вести справи і використовувати закон, що дає вміння раціонально розділити працю правоохоронця і потерпілого. Щоб оволодіти нормами мови, правоохоронці глибоко вивчають її лексичні складові, фонетичну систему, стилістичні властивості. Досконале вивчення – це показник розумового розвитку та культурного рівня.

М. Вайнштейн зазначав, що спілкування має у своєму розумінні зв'язок між людьми , який здійснює

вплив однієї людини на іншу. Але не є доцільним переходити на «особистості», у спілкуванні потрібно знати міру. Правоохоронець повинен пам'ятати, що за статтею 21 конституції України «Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними» [2].

В результаті роботи над даною темою ми дізналися, що комунікацію правоохоронних органів у Америці можна відокремити одним словом – **Privacy** (воно означає: усамітнення, конфіденційність). Структура їх комунікації з населенням вимагає особливих вимог і обмежень, для них важливо не перейти межую особистого життя і простору. За розголошення особистої інформації людини, «рядовий американець» може легко потрапити на місце підсудних і втратити роботу. Цікавим є той факт, що під час спілкування американець обов'язково буде дивитися співрозмовнику в очі, адже фіксація погляду на людину в комунікативній поведінці є засобом встановлення контакту і довіри.

[3, с. 253]

До структури комунікативної культури спеціаліста можна віднести:

- індивідуально-особистісний компонент, що включає в себе темперамент, поведінку і характер при розмові;
- мотиваційно-вольовий компонент, який означає самоконтроль, емоційну стійкість, вміння уникати конфлікту, пізнавати співрозмовника, мотивувати розмову досягненням успіху;
- соціально-комунікативний компонент, дає зрозуміти співрозмовнику, що потрібно вміти підтримувати контакт та культуру мислення, правильно зрозуміти один одного.

Отже, плідна співпраця поліцейських із громадянами є запорукою забезпечення належного рівня

громадської безпеки у суспільстві. Опанування працівниками поліції навичок ефективної комунікації, їх досконале володіння повним спектром засобів професійного спілкування як у службовій діяльності, так і з громадянами та представниками засобів масової інформації є необхідною умовою виконання Національною поліцією України поставлених перед нею завдань із забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

1. Лавренюк М. В. Комунікативна культура як компонент фахової компетентності працівників правоохоронних органів / за ред. М. В. Лавренюк // Психологічні перспективи. – 2014. – Вип. 24. – С. 171-184.

2. Міжкультурна комунікація американської культури // [електронний засіб] [https:// cyberleninka.ru/article/n/mezhkulturnaya-kommunikatsiya-v-russkoy-i-amerikanskoj-kulturah-aksiologicheskiy-aspekt/viewer](https://cyberleninka.ru/article/n/mezhkulturnaya-kommunikatsiya-v-russkoy-i-amerikanskoj-kulturah-aksiologicheskiy-aspekt/viewer) .

3. Пляка Л. В. Формування комунікативної компетентності на сучасному етапі модернізації освіти / Л. В. Пляка // Держава і право: проблеми становлення і стратегія розвитку : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Суми, 1–18 трав. 2008 р.). – Суми: ВВП Мрія-1, 2008. – Ч. 2. – С. 253–256.

Білоцька Вікторія
студентка 2-го курсу
Юридичного інституту
ДВНЗ "Київський національний
економічний університет ім. В.Гетьмана"
Науковий керівник
Беспаль Ольга

НЕПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР ПРОФЕСІЇ ЯК ПРИЧИНА ПРОФЕСІЙНОЇ ДЕФОРМАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Неправильний вибір професії є першоджерелом професійної деформації, тобто первинною його причиною, тоді як: соціальну нестабільність, кризу соціальних, ідейних та моральних ідеалів, корумпованість владних структур, казусність системи законодавства, низький рівень якості нормативно-правових актів, суперечності в офіційному тлумаченні законів, невиконання законів – можна вважати вторинними [6].

Я. В. Мацегора стверджує, що на сьогодні найбільший відсоток (а саме 29%) професійної деформації спостерігається серед працівників правоохоронних органів. Теоретики називають багато типових причин, які безумовно існують в межах зазначеної проблеми, проте ми хочемо звернути увагу на дещо філософську категорію «сенса вибору професії», який не варто недооцінювати.

Метою дослідження є висвітлення ролі правильного вибору професії як причини професійної деформації правоохоронних органів, формування можливих шляхів попередження деформації.

Зауважимо, що в період, коли особа має визначитися з вибором професії, а це, зазвичай, вік 15-18 років, вона не завжди може прийняти самостійно рішення досить легко підпадає під вплив зовнішніх факторів. Найчастіше такий вплив здійснюють батьки підлітка, які так чи інакше намагаються нав'язати йому/їй майбутню професію. Відбувається в кращому випадку штучне формування мрії, або просте нав'язування і тиск на психіку особи. Вважаємо, що в результаті неправильного вибору фаху в такої особи в майбутньому може з'явитись професійна деформація.

Загальними для юридичних професій проявами професійної деформації є: правовий нігілізм; емоційна холодність, цинізм, зниження емпатії; зниження рівня культури спілкування, використання карного жаргону в повсякденному спілкуванні; формалізм, стереотипний підхід до вирішення професійних завдань [5].

Крім того, в науково-юридичній літературі професійну деформацію розглядають як: результат невідповідності людини суспільній професійній нормі, появи жорстких професійних стереотипів, перенесення професійної ролі до сфери позаслужбових стосунків або впливу специфіки службової діяльності [2, с. 324]; викривлення особистих якостей, результатів професійної діяльності працівників, їх службових та позаслужбових відносин у колективі у негативний бік під впливом умов і досвіду служби [4, с. 88].

Такі прояви дозволяють поділити зазначене нами джерело деформації, а саме – неправильний вибір професії на декілька складових, серед них такі: 1) викривлене уявлення про майбутню професію та 2) відсутність хисту до обраної професії. Щодо першого, наведемо приклад, коли особа, натхнена переглядом вітчизняних чи закордонних фільмів про роботудетективів, вирішує стати слідчим. Однак з часом приходить розчарування, оскільки її сподівання не виправдались і замість безпосередньої участі в розшукових операціях, їй доводиться заповнювати численні бланки та інші процесуальні документи. Пригоди і пошуки перетворилися на бюрократичну роботу з паперами, а мрійник – на професійно деформованого, розчарованого, не зацікавленого, безініціативного співробітника.

Щодо другого (відсутність хисту до обраної професії) то тут наявні численні намагання впоратися з роботою, проте бажаний результат не настає. В цьому

випадку особа втрачає інтерес до роботи, запізно розуміє свої сильні сторони, але, зазвичай, вже боїться щось змінювати.

Отже, обрати правильну професію дуже важливо не лише для самої особи, а й для держави в цілому.

Оскільки наслідками професійної деформації є: корупція, спотворення авторитету держави і права в очах громадян, неефективне вирішення важливих для держави і суспільства питань, застій розвитку правоохоронної системи України. Якщо особа робить правильний вибір професії відповідно до своїх уподобань і схильностей, то результати її роботи є корисними не лише для розвитку системи правоохоронних органів, а в цілому для зміцнення авторитету держави.

Тож, пропонуємо деякі шляхи запобігання професійній деформації як результату викладеної проблеми. Цікавою є практика країн Європи та США, а саме: не вступати на навчання до університету відразу після закінчення школи – нічне жахіття кожного українського школяра. Європейська молодь вважає інакше: рік після школи варто присвятити подорожам, знайомствам і самовизначенню [3]. Таке явище називається «gap year», дослівно з англійської – «пропущений рік». Цей рік європейці використовують з користю, можливо, тому рівень професійної деформації в Європі значно менший.

Застосування gap year може бути ефективним після закінчення школи. В Україні з цього приводу існує практика неформальної освіти в Українській академії лідерства. Її студентами є підлітки віком від 16 до 20 років. Протягом 10 місяців вони займаються саморозвитком, подорожують, з ними працюють психологи та ментори, студенти самі створюють та реалізують культурні та соціально-політичні проекти. Що стосується оплати, то

підлітки проходять конкурсний відбір, і в разі успіху виграють грант на навчання.

Проте не слід забувати, що особа може зрозуміти, що зробила неправильний вибір і протягом навчання у вищому навчальному закладі. В цьому разі ми пропонуємо встановити пільги для таких студентів при вступі на іншу спеціальність.

Отже, неправильний вибір професії дійсно може призвести до професійної деформації працівників правоохоронних органів, що в подальшому негативно впливає на функціонування всієї правоохоронної системи. Для поліпшення ситуації на законодавчому рівні слід запровадити європейську практику *gap-year* для колишніх школярів та бакалаврів, а також встановити освітні пільги при вступі для студентів, які вирішили змінити свою спеціальність.

1. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 № 3781-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3781-12>

2. Александров Ю.В. Проблеми професіоналізації та професійної деформації співробітників органів внутрішніх справ. *Право і безпека*. 2012. № 4 (46). С. 323-328.

3. Іламї Я. *Gap-year*: канікули довжиною в рік. URL: <https://studway.com.ua/gap-year-kanikuli/>

4. Куруч А.В. Шляхи подолання професійної деформації співробітників системи МВС. *Честь і закон*. 2013. № 2 (45). С. 88-92.

5. Пінська О.С. Правова свідомість: загальна характеристика, основні риси та структура. *Форум права*. 2011. № 1. С. 784-788.

6. Хоржевська І.М., Царапора В.В. Особливості професійної деформації особистості військових та

міліціонерів. *Збірник наукових праць. Психологічні науки.*
2013. № 10 (91). С. 312-316.

Бухтіяров Кирило
курсант 1-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Тимофіїва Катерина

ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ЯК АКТУАЛЬНА ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Сьогодення вимагає компетентних офіцерських кадрів Збройних Сил України (ЗСУ), які синтезують у собі кращі особистісні якості, що базуються на самовідданому виконанні військового обов'язку. Розвиток демократичного суспільства вимагає від майбутніх офіцерів дисциплінованості та сформованості адекватних ціннісних орієнтацій. Виходячи із зазначеного, необхідність у формуванні соціальної відповідальності у майбутніх офіцерів є актуальною психолого-педагогічною проблемою, яка, насамперед, зумовлюється підвищенням персональної відповідальності за суспільні перетворення, які відбуваються в Україні. Однак сформована система освіти майбутніх офіцерів Збройних сил України у вищих військових навчальних закладах, педагогічні вимоги та ставлення до курсантів із боку професорсько-викладацького складу та командирів підрозділів неповною мірою відповідають цілям підготовки офіцера як особливої професійної групи.

Основною проблемою формування соціальної відповідальності у майбутніх офіцерів на сьогоднішній час

є необхідність узагальнення досвіду з формування соціальної відповідальності у офіцерів, а також осмислення шляхів та практичних механізмів її вдосконалення, які повстали перед ВВНЗ, які не готові до цього і не мають дійсної підтримки з боку держави [1, с. 285]. У якості основного аргументу слід зазначити, що згідно із Законом України «Про реформування Збройних Сил України» головна мета – створення мобільної та сучасної армії, яка може ефективно захищати суверенітет, територіальну цілісність й недоторканності нашої країни [2]. Такі функції може виконувати бойовий підрозділ під керівництвом офіцера із високим рівнем соціальної відповідальності.

У «Концепції реформування й розвитку Збройних Сил України на період до 2017 року» зазначено, що з метою удосконалення та підвищення ефективності морально-психологічного забезпечення військ (сил) передбачається: підвищити ефективність соціально-психологічної роботи, забезпечити якісний професійно-психологічний відбір, військово-патріотичне, духовне виховання особового складу та соціально-психологічний супровід військової служби; впровадити інноваційні інформаційні технології виховання [3].

За класифікацією Мороз Л.І. існує три основні компоненти дослідження шляхів формування соціальної відповідальності майбутніх офіцерів, а саме: когнітивний (знання, погляди, переконання, Я-концепція, ідеали, сумніння); емотивний (почуття, потреби, мотиви, прагнення, інтереси, рівень емпатії) та практичний (уміння, навички, звички, поведінка).

Перший компонент – мотиваційний, який пов'язаний із самовихованням та самовдосконаленням особистості, він базується на мотивації, що є важливою умовою формування готовності особистості до

професійної діяльності. Сукупність мотивів визначає сенс усієї діяльності по формуванню соціальної відповідальності. Емоційно-вольова стійкість, сформованості ціннісних орієнтацій та розвиток сумління і емпатії будуть провідними складовими у мотиваційному компоненті.

Другий компонент – когнітивний, який передбачає розуміння сутності соціальної відповідальності, розширення і поглиблення знань щодо норм та правил відповідальної поведінки, усвідомлення того, наскільки важливими для майбутніх офіцерів є норми та обов'язки на макрорівні – державному; мезорівні – військової частини, колег офіцерів, власної родини, а також на мікрорівні (особистісна соціальна відповідальність). Вагомими складовими виступають навчально-пізнавальна активність, військово-патріотична активність та соціальна активність майбутніх офіцерів.

Третій – практичний компонент соціальної відповідальності, репрезентує свідому соціальну поведінку на основі особистісно-значущих норм та правил, він передбачає уміння організовувати свою діяльність на основі ініціативи та творчості у складних ситуаціях щодо самовідданого виконання військового обов'язку. Дисциплінованість, цілеспрямованість та свідоме виконання військового обов'язку – вагомі складові цього компоненту [1, с. 287].

Отже, опрацювавши ряд наукової літератури з даного питання, встановлено, що соціальна відповідальність – ценоутворення особистості, що є результатом суб'єктивного сприйняття навколишньої дійсності та передбачає відповідальне ставлення до виконання військового обов'язку. Оскільки, соціальна відповідальність – моральна риса людини, а також якість, що безпосередньо концентрує в собі усвідомлений

особистістю обов'язок, тому соціальна відповідальність майбутніх офіцерів ЗСУ полягає у схильності особистості поводитися адекватно по відношенню до інтересів інших людей та суспільства у цілому, дотримуватися прийнятих норм та відповідально і ефективно виконувати свої професійні обов'язки.

1. Мороз Л. І. Вимоги до ведучих професійноорієнтованих тренінгів для персоналу правоохоронних органів / Л. І. Мороз // Психологія : зб. наук. пр. – К. : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2004. – Вип. 23. – С. 283–290.

2. Електронний ресурс: // <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1934-12>

3. Електронний ресурс: // <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0006525-12>

Гайманова Анастасія

курсант 1-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

ІНШОМОВНА ПІДГОТОВКА, ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ

Вивчення іноземної мови є складовою частиною загальної підготовки правоохоронців, оскільки існує необхідність використання знань під час несення служби і службової діяльності. Володіння іноземною мовою на сьогоднішній день є актуальним, адже з розвитком економічних, міжнародних відносин в Україні, все більше з'являється закордонних гостей, які можуть в будь-який час

звернутися до фахівців правоохоронних органів як за допомогою, так і консультацією.

Формування іншомовної комунікативної компетентності – визначається у світі загальною метою навчання всіх іноземних мов для будь-яких практичних цілей [1, с. 286]. Дослідники комунікативної компетентності визнають її багатокомпонентний характер. Найпоширеніша та загальновизнана структура іншомовної комунікативної компетенції, представлена у західноєвропейських рекомендаціях з мовно-професійної освіти [2,с.74].

Сьогодні очевидним є той факт, що будь-який шлях професіонала починається з самих азів, тобто з років навчання фаху, а також під час підвищення кваліфікації. Треба пам'ятати, що для правоохоронців важливо розвивати не тільки практичні знання, а й теоретичні.

Інтеграція України до європейського та світового освітніх просторів є одним із шляхів оновлення змісту освіти у вищих навчальних закладах, зокрема юридичних, де готують майбутніх працівників поліції. Це є важливим аспектом професійної компетенції.

Правоохоронець –це людина,яка захищає права і свободи людини,зберігає громадський порядок та законні інтереси осіб. І це треба вміти робити на будь-якій мові, оскільки можуть трапитися різні ситуації в яких бути не компетентним – рішення неможливе,адже поліцейські офіцери є відображенням країни і повинні презентувати її в найкращому вигляді.

Отже, проаналізувавши питання комунікативної компетенції працівників ОВС,слід відмітити, що вся іншомовна підготовка повинна починатися з курсантських років. Треба вносити вклад у професійну компетенцію з початку шляху правоохоронця, тому що це даєможливість показати свій досвід, своє знання у певній сфері. «Сучасна

концепція іншомовної освіти базується на інтегрованому навчанні мови та культурі країни, мова яких вивчається, на діалозі рідної та іноземної культур. Мета такої освіти навчання мови – через культуру, культури – через мову, формування *homototalis*: людини із совістю, що розрізняє добро і зло, має високі, стійкі моральні орієнтири, якими керується у своїй діяльності» [1,с. 289]. Саме для цього, особливо потрібним є всебічне удосконалення комунікативних навичок, які є невід’ємними для працівників закону, оскільки сучасний працівник правоохоронних органів повинен уміти адекватно оцінювати суспільні й економічні явища та аналізувати їх, брати участь у розв’язанні правоохоронних завдань, що стоять перед державою та органами внутрішніх справ, ухвалювати обґрунтовані рішення, поєднувати високий професійний рівень з моральністю й культурою, та безпосередньо володіти гнучким мисленням та здатністю до конструктивного спілкування.

4. Мороз Л. І. Вимоги до ведучих професійноорієнтованих тренінгів для персоналу правоохоронних органів / Л. І. Мороз // Психологія : зб. наук. пр. – К. : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2004. – Вип. 23. – С. 283–290.

5. Барко В. І. Розвиток комунікативних умінь керівників міліції та вирішення конфліктів (психолого-педагогічний аспект) : [навч. посіб.] / В. І. Барко, Ю. Б. Ірхін, П. П. Підюков. – К. : Київ. юрид. ін-т, 2005. – 120 с.

6. Про затвердження Положення з організації професійної підготовки осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ України : наказ МВС України від 13 квіт. 2012 р. № 318

Гафісова Аміна

*курсант 2-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Клименова Олена*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАХИСНИХ ОРГАНІВ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

На сьогодні актуальним є перейняття європейського досвіду поліцейських задля запровадження нових підходів та засобів для забезпечення безпеки та захисту громадян України. Слід зазначити, що значну роль у формуванні особистості мають виховання та традиції, адже саме вони вплинуть на менталітет та сприйняття певних правил, які "диктує" суспільство та основоположних свобод, які встановлює закон. Перш за все, потрібно розуміти, що для роботи поліцейського над важливо мати високий рівень правової культури та виховання, тому що саме ці складові стануть відправною точкою у початку професійної діяльності кожного свідомого робітника правоохоронного органу. Честь працівника виявляється в сукупності таких якостей, як заслужена репутація, добре ім'я, особистий авторитет, вірність службовому обов'язку, даному слову і прийнятим моральним зобов'язанням. [1, ч.2 п.3].

У процесі виконання службових обов'язків часто виникає необхідність у спілкуванні з дітьми та підлітками. У відносинах із цією категорією осіб поліцейський виявляє педагогічні та психологічні здібності, тримає ініціативу спілкування у власних руках, не принижує гідність дитини чи підлітка, доброзичливо посміхається. Посмішка стимулює продуктивне спілкування, часто знижує психологічні бар'єри, що можуть виникнути між дитиною й правоохоронцем. Патрульний застосовує суб'єктивно-

індивідуальний підхід до кожного, завжди виявляє зацікавленість та інтерес у спілкуванні з дитиною, спонукає її до виправлення, якщо її поведінка суперечить соціальним нормам. Іноді, наприклад у разі виникнення дорожньо-транспортної пригоди чи іншої надзвичайної події, виникає необхідність у спілкуванні з потерпілими чи свідками події. Передусім правоохоронець повинен відрекомендуватися, з'ясувати, як правильно звертатися до потерпілих чи свідків, підбираючи тональність і враховуючи психоемоційний стан потерпілих [2].

Наступною обов'язковою умовою успішної професійної діяльності є правильна побудова та ведення діалогу з особою, незалежно від того, яке місце вона займає у суспільстві та до якого прошарку населення належить. Уміння поліцейського слухати співрозмовника з правильною зовнішньою і внутрішньою реакцією потребує опанування та використання у професійній діяльності технік активного слухання [2, с. 29].

Тому над важливо вміти правильно спілкуватися та опанувати певні мовні техніки і психологічно-моральні особливості для досягнення поставленої професійної мети. При спілкуванні з особою слід побудувати дружній контакт та надати достатньо підстав для встановлення партнерських відносин. Чи не найважливішу роль має стиль мовлення поліцейського та вміння опановувати себе в будь-якій ситуації. Працівник правоохоронних органів має володіти державною мовою, крім цього розуміння певних діалектів, які будуть вживати особи, допоможе в повному обсязі зрозуміти та сприйняти інформацію, яка може допомогти та мати вагоме значення для професійної діяльності поліцейського, адже побудова дружнього контакту поліцейського з особою є важливою складовою професійного процесу правоохоронних органів.

1. Закон України "Про затвердження Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України" від 22.02.2012 №155.

2. Сучасні шляхи розв'язання міжособистісних конфліктів працівниками ОВС // Іменем Закону. – 2007. – № 18–19 (5561). – С. 32.

3. "Пам'ятка працівника національної поліції" інформаційно-довідкові матеріали з питань професійного спілкування поліцейських. – 2017. – С. 52.

Герасимов Артем

курсант 1-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Подворчан Алла

ПРАВОВИЙ СТАТУС УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ. ДЕРЖАВНА МОВНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ

Правовий статус української мови закріплюється такими нормативно-правовими актами: Конституція України, закон України «Про розвиток і застосування мов в Україні» від 03.07.2012, закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» від 25.04.2019.

Державна мова є головним символом незалежності та суверенності будь-якої розвиненої країни. Відповідно до статті 10 Конституції України, «Державною мовою в Україні є українська мова». Від свідомості та сприйняття нацією своєї мови залежить її майбутнє[1].

Термін «державна мова» з'явився під час утворення національних держав. За визначенням науковців, державна мова – це офіційно закріплена мова,

якою здійснюється офіційне спілкування, діяльність у сфері судочинства, документознавства, ЗМІ (засобів масової інформації), культури, мова спілкування звичайних громадян з державою. Україна гарантує розвиток і захист інших мов національних меншин, але використовуються вони лише в сфері культурно-освітньої діяльності, а також інших випадках, передбачених законом.

Згідно закону України «Про засади державної мовної політики», прийнятого у часи президенства Януковича, державною мовою вважалася українська, але у той же час, громадяни мали право на використання інших регіональних мов, тобто тих, які використовуються у даному регіоні. Цей закон та політика в цілому була направлена на закріплення української мови як державної, але з можливістю громадян за бажанням використовувати інші: у сферах освіти, судочинства, документації (два оригінали документів на різних мовах) тощо. Це було пов'язано з тим, що політика тогочасного уряду була спрямована на покращення відносин з Росією, зближення за політичними, економічними аспектами[2].

Після прийняття нового закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» з'явилося таке поняття як обов'язок володіння державною мовою. Кожен держслужбовець повинен під час виконання своїх безпосередніх обов'язків застосовувати державну мову. Українська мова – єдина державна мова України. Сфери освітнього процесу, трудових відносин, науки, культури, судочинства, документознавства, телебачення, публічних заходів вимагають обов'язкового використання саме державної мови. [3]

Розглянувши сучасні тенденції становлення, популяризації та формування української мови як єдиної

державної, можна зрозуміти, що українська нація турбується за майбутнє нашої мови та потребує все більшого визнання української мови серед інших. Наш народ у процесі свого існування потерпав від цькування культурної спадщини нашої держави іншими країнами. За підрахунками науковців, за всю історію української держави було прийнято понад 200 законодавчих актів, які різною мірою обмежували права української мови.

Можна зрозуміти, що певною мірою правовий статус державної мови залежить від політичних позицій уряду. Прикладом до цього може слугувати те, що під час дії закону України «Про засади державної мовної політики» (2012 рік) та закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної», який діє в наш час (з 2019 року) статус української мови був різний. Спільне у них те, що вони обидва визначали українську мову як державну, але у той же час перший давав право спілкуватися та використовувати регіональні мови, які поширені на певній території, інший же – зобов'язував громадян знати та спілкуватися у сферах життєдіяльності лише державною мовою. Таким чином ці два закони України по суті мали зовсім різні цілі та задачі: рекомендацію застосовувати українську мову та загальний обов'язок щодо її використання. Правовий статус державної мови в першу чергу залежить від менталітету та патріотизму громадян. Також велике значення у встановленні статусу мови має верхівка влади, що може бути не зацікавлена у розвитку державної мови, про що свідчить закон України «Про засади державної мовної політики» (2012 рік).

За думкою Галини Євсєєвої, науковця з Дніпропетровського регіонального інституту державного управління: «З моменту здобуття Україною державної незалежності в розвитку мовної ситуації мало що

змінилося. Відсутні наукові центри, які б займалися науковими дослідженнями різних регіонів для створення оптимальної моделі державної мовної політики. Не готують вищі навчальні заклади відповідних фахівців, які були б здатні аналізувати та прогнозувати розвиток мовної ситуації в країні, а отже і давати наукові рекомендації керівникам країни для правильних кроків у загальнодержавній мовній політиці» [4].

Отже, можна зробити висновок, що з кожним роком українська мова стає більш самостійною та незалежною від інших. Вона за час свого існування пройшла усі рівні розвитку: від свого часткового сприйняття народом до статусу державної мови, що використовується у всіх сферах життєдіяльності і вимагає обов'язкового знання її кожним громадянином України. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» – це найважливіший крок до популяризації та становлення української мови, як єдиної обов'язкової у нашій країні. Тому ми повинні боротися за подальшу долю нашої української мови та усіма шляхами підіймати її юридичний статус. Щоб мова, яка має давню історію, з гордістю символізувала нашу країну на міжнародній арені та не давала змоги забути її нащадкам України.

1. Конституція України: станом на 01.01.2020 / Верховна Рада України. – Офіц. вид. Київ : Парлам. вид-во, 1996

2. Закон України «Про засади державної мовної політики»: Визнання неконституційним від 28.02.2018 / Верховна Рада України. Офіц.вид. Київ : Парлам., вид-во, 2013

3. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної»: станом

на 09.02.2020 / Верховна Рада України. Офіц.вид. Київ : Парлам., вид-во, 2019

4. Галина Євсєєва: «Перспективи подальшого розвитку державної мовної політики України»: Вид. «Національна академія державного управління при Президентові України». Дніпро 20.06.2011

Гергало Світлана
*курсантка 3-го курсу
Університету державної
фіскальної служби України
Науковий керівник
Калганова Олена*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

Правоохоронні органи є важливою складовою державного механізму, уповноважені державою на постійне та професійне здійснення охорони і захисту основ конституційного ладу, включаючи права, свободи та законні інтереси людини і громадянина, а також верховенства права, що є одним із ключових факторів розбудови в Україні демократичної, соціальної, правової держави та функціонування суспільства в цілому.

Слід зауважити, що проблематика реформування правоохоронних органів розглядалась такими вченими, як І. В. Бондаренко, В. В. Долежан, І. В. Зозуля, О. А. Калганова, О. М. Капля, Ю. Ф. Кравченко, І. П. Петрова та інші.

В існуючій практиці реформування правоохоронних органів України має місце певна спроба комплексного вирішення основних проблем нормативно-правового регулювання вдосконалення інституту правоохоронних органів і побудови їхньої системи[1, с. 231].

Починаючи з початку 90-х років в Україні неодноразово здійснювалися спроби реформування правоохоронних органів і спеціальних служб. Основною метою реформ вважалася побудова цих органів на європейських стандартах, забезпечення ними прав і свобод громадян, захист їх законних інтересів, безпечного суспільного середовища та, відповідно, позбавлення радянської та пострадянської спадщини в структурі та функціонуванні органів сектору безпеки.

Ці реформи не були достатньо обґрунтованими, послідовними і підкріпленими належним фінансуванням. Велика кількість розроблених концепцій і програм не відповідали реальним суспільним потребам та можливостям держави, оскільки часто включали іноземні запозичення, що не могли бути швидко і безболісно впроваджені на ґрунті українських правничих традицій та менталітету. На думку експертів, найбільш успішною концепцією були «Концептуальні засади реформування правоохоронних органів України», підготовлені ще у 2006 році, які втілювали перехідну модель на основі європейської континентальної системи [2, с. 5].

На сьогоднішній день система правоохоронних органів в Україні є слабкою, анахронічною та відсталою в розбудові від інших країн світу. Вона є структурно громіздкою, її зв'язки характеризуються бюрократизмом, непослідовністю і дублюванням компетенцій, плануванням формальних показників в роботі, фактичною відсутністю контролю з боку громадянського суспільства. На нашу думку, це пов'язано з недостатнім фінансуванням того чи іншого органу, корумпованістю та багатьма іншими факторами, що впливають на розвиток правоохоронних органів.

Основною проблемою діяльності правоохоронних органів в Україні є законодавча невизначеність, що тягне

за собою неузгодженість: це і нечітке формулювання функціональних обов'язків, що призводить до дублювання та їх неефективного виконання; відсутність механізму втілення нормативно-правових гарантій соціальної та правової захищеності правоохоронних органів; заплутана система принципів діяльності та завдань кожного правоохоронного відомства. Зазначене свідчить, що вітчизняна система правоохоронних органів потребує певної реорганізації, яку слід здійснювати не поспіхом (як це завжди робилося), а на підставі науково обгрунтованої державної концепції або програми.

Для виконання завдань щодо реформування правоохоронних органів корисно звернутися дозарубіжного досвіду, насамперед, високорозвинених країн, які традиційно втілюють принципи правової держави, мають розвинені структури громадянського суспільства, сформовані правові системи та налагоджені механізми реалізації правових приписів.

У багатьох країнах світу розроблені спеціальні програми з метою вдосконалення управління працівниками правоохоронних органів та покращення кадрової політики у цій галузі. Особливу увагу приділяють зменшенню розриву в оплаті праці між державним і приватним (громадським) секторами та оптимізації структури поліції, розробці показників виконання обов'язків посадовими особами, формуванню нової етики працівників правоохоронних органів[3, с. 219.].

Досвід реформування правоохоронної системи в країнах Центральної та Східної Європи (Німеччини, Угорщини, Польщі, Словенії, Чехії, Болгарії, балканських країн) свідчить про вплив міжнародних стандартів, принципів та норм на реформаційні процеси, на саму сферу управління органами внутрішніх справ загалом, оскільки його результатом стали процесидемілітаризації,

демократизації, деполітизації правоохоронних органів. Прагнення до ефективності та забезпечення якості послуг, що надаються населенню, поліпшення їхньої організації та розподілу між владними суб'єктами характеризують сьогодні стратегічні напрями розвитку правоохоронних органів в багатьох країнах світу [3, с. 219].

Отже, відповідно до викладеного вище, можна зробити висновок, що реформування правоохоронних органів потрібно проводити з огляду на стандарти і норми інших країн світу, де правоохоронна система є більш розвинутою. Для кращого розвитку правоохоронної системи нам потрібно вивчати сучасний стан правоохоронних органів в інших країнах світу, а особливо досвід їх реформування. Запозичення зарубіжного досвіду в нашій країні призведе до гідного рівня на міжнародній арені.

1. Соколенко О. Л. Перспективи розвитку системи та діяльності правоохоронних. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. №22. С. 231-232.

2. Український досвід реформування кримінального правосуддя та правоохоронних органів / Аналітична доповідь // Національний Інститут стратегічних досліджень. 2016. С. 5-7.

3. Шай Р. Перспективи модернізації правоохоронних органів в умовах глобалізації. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. 2017. С. 219-221.

Гончаренко Андрій

курсант 1-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

МОВНА КУЛЬТУРА ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЯК НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНА ПРОБЛЕМА

Ми живемо в динамічному світі. Масштабні політичні економічні, ідеологічні та культурні перетворення в сучасній Україні істотно впливають на розвиток української мови.

Державні і муніципальні службовці представляють собою численну і дуже своєрідну, в соціальному і професійному плані, групу нашого суспільства. Загальновідомим є той факт, що «чиновницький корпус» – одна з найважливіших системоутворюючих і стабілізуючих структур держави, адже мовна поведінка чиновника дуже впливає на населення та сприяє формуванню його мовного смаку [3, с. 427].

Однією з професійних вимог, яку має виконувати як цивільний, так і муніципальний службовець – володіння державною мовою. Не слід забувати, що державна цивільна і муніципальна служби належать до області підвищеної мовної відповідальності. Неграмотне і некоректне використання мовних засобів може стати причиною серйозних збоїв в роботі управлінської системи, а також завдати непоправної шкоди службовій діяльності.

Сьогодні, проблеми мовної особистості державного службовця, питання мовної культури адміністративного працівника, його мовної компетентності знаходяться в зоні пильної уваги. У результаті комплексного багатоаспектного лінгводидактичного аналізу мовної особистості державного службовця в умовах професійного середовища було виявлено, що мовна особистість держслужбовця є мобільною саморегулюючою системою, що знаходиться під впливом різноманітних соціальних

факторів, серед яких: соціальний статус, позиція в службовій ієрархії, мовна мода в сфері державного управління; існування цієї саморегульованої системи знаходиться під постійним впливом численних ситуативних чинників службового спілкування [1, с. 18].

Опрацювавши ряд наукової літератури, було встановлено, що найбільш актуальними проблемами мовної культури державних службовців є: перш за все, відсутність елементарної грамотності, грубі помилки як в усній, так і письмовій мові. А які муки відчувають деякі чиновники, коли потрібно привести статистичні дані і відповідно вжити складові кількісні числівники в непрямих відмінках. Досить поширеним залишається неправильне вживання прийменників. Подібних прикладів можна навести чимало.

Важливим показником мовної культури мовця вважається його словниковий запас. Чим багатше тезаурус людини, тим ширше база його мовної діяльності, тим точніше виражає він свої думки, тим адекватніше сприйняття їм сенсу одержуваного повідомлення, ефективніше мовленнєвий вплив. Все це вимагає серйозної роботи по підвищенню мовної компетентності, освоєння не тільки професійної термінології, а й величезної кількості нових слів, які активно вливаються в сучасну літературну мову і створюють певні труднощі в спілкуванні [3, с.429].

Вживання зниженої, вульгарної, жаргонної лексики в офіційному спілкуванні, безумовно, є неприпустимим. Слова і вирази, якими ми користуємося, підкреслюють соціальні психологи, визначають і створюють наш соціальний світ, формують установки, направляють думки, почуття, уяву і вчинки. Тому, цинічне використання мови деструктивно неминуче призводить до духовної деформації особистості, тягне за собою аморальні дії, принижує людську гідність, завдає матеріальної шкоди.

Звідси, неможливо не відмітити той факт, що державні та муніципальні службовці, діючи в рамках компетенції того органу, який вони представляють, спираючись на чинне законодавство і відповідні нормативно-правові акти, повинні показувати зразки високої мовної культури, ділового використання мови, а також обов'язково бути прикладом патріотичного ставлення до державної мови України.

1. Ісаєнко М.М. Формування комунікативних умінь у курсантів вищих закладів освіти МВС : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти». – Одеса, 2002. – 21с.

2. Коваленко Б. Стилiстично знижена лексика в мові сучасної української публіцистики : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова». – К., 2003. – 19 с.

3. Синєокий О. Індивідуальні умови професійної деформації особистості адвоката // Форум права. – 2008. – № 2. – С. 425 – 431.

4. Славінська М. В. Морально-правові та організаційні аспекти використання ЗМІ на досудовому слідстві // Іменем закону: наук. вісник. – 2008. – № 2. – С. 37–41

Горбiль Анастасiя
студентка 3-го курсу
Львівського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Клак Оксана

ПЕРИФРАЗ ТА ЙОГО ФУНКЦІЇ В МОВІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Перифраз – описовий вислів, зворот, який розглядають у двох аспектах: у словотворенні – еквівалентне слову аналітичне висловлювання, що слугує для встановлення семантики похідного слова; у стилістиці – слова, усталені словосполучення (зрідка – речення), що є образно-переносними й описовими найменуваннями предметів, явищ, осіб тощо[2, с. 492]. Сутність перифрази як стилістичного прийому полягає в контекстуальній заміні однослівного найменування описовим зворотом[1,с.6]. При цьому в перифрастичному звороті на перший план висувається якась якість, ознака об'єкта чи поняття, яке описується, і ця якість чи риса суттєві в певному контексті чи ситуації. Основне призначення перифрази як стилістичного прийому – посилити виразність тексту, дієвість вислову. Останнє найчастіше розв'язується за допомогою конотативного компонента, який доповнює основний зміст описового виразу, що утворює перифразу. Використання перифразів є поширеним способом увиразнення змісту, надання йому певних стилістичних чи змістових відтінків у текстах засобів масової інформації, що загалом зумовлено призначенням публіцистичного стилю.

На початку ХХІ ст. у текстах засобів масової інформації активізувалися певні тематичні групи перифраз. Зокрема актуальною сферою є творення імен суб'єктів політики. Це пов'язано з підвищеною політичною активністю, суспільним інтересом до змін у політичному житті держави і світу, передвиборчими кампаніями та появою колоритних особистостей. Так, у мові української періодики поширеними є перифрази на позначення як назв певних державних посад (замість традиційних назв, позбавлених конотативного значення),

так і конкретних осіб: студентка Зго курсуарант Конституції, глава держави, очільник держави, керманіч держави, господар Кремля – президент, голова уряду, очільник Кабміну – прем'єр-міністр, газова леді, газова принцеса, леді Ю, українська Жанна Д'Арк– Юлія Тимошенко; «камікадзе», «кролик», АрсПет, талановитий реформатор, д'Артаньян, «диригент» у Кабміні, вождь корупції у владі, Циркуль, Яйценосний Кулявлобенко – Арсеній Яценюк; шоколадний засць, шоколадний король, Порох, бариґа– Петро Порошенко; клоун, гідрант, Моніка Зеленські, шоумен, український Трамп, комік, найвеличніший лідер сучасності– Володимир Зеленський; Кривавийпастор – Олександр Турчинов, Зорян і Шкіряк– Зорян Шкіряк, проффесор – Віктор Янукович, гудок – Ринат Ахметов, кум Путіна – Віктор Медведчук, бацька – Олександр Лукашенко, північний «Медведь» – Дмитро Медведєв.

Окрему групу становлять перифрази, що називають певні партії чи політичні групи. Ці найменування часто містять виразне негативне забарвлення. Наприклад: парламентські ляльководи, донецький клан, кримські товстосуми, куми при владі, харківська еліта; «фронтовики» – Народний фронт, регіонали, «риги» – Партія регіонів, бютівці – блок Юлії Тимошенко, «єврооптимісти», реформатори – об'єднання депутатів, «самопоміченці», «самонеміч» – «Самопоміч», «вилоносці» – Радикальна партія Олега Ляшка, «она!-зиція», «опоблоківці» – Опозиційний блок, «слуги», «монобільшовики», «зелена більшість», «зелений уряд», «олігархічний уряд» – «Слуга народу». З цими найменуваннями тісно пов'язані назви прихильників ти противників тієї чи тієї політичної групи, які водночас формують антонімічні пари, наприклад, «порохоботи» – «зелебобіки».

Нерідко перифрастичні найменування стають засобом номінації певних історичних подій чи персонажів історії: *«кольорові революції»* – революційні події в Грузії та Киргизстані, *Небесна сотня* – загиблі учасники Революції гідності; *«зелені чоловічки»* – військові Російської Федерації, *Мінський договоряк*– Мінські угоди, *справа «діамантових прокурорів»* тощо.

Індивідуально-авторські перифрази є ефективним засобом конденсації думки та вираження безпосереднього ставлення до змісту висловлювання. Здебільшого вони мають іронічний, подекуди саркастичний характер. Ці перифрази часто використовуються авторами у газетних заголовках, які несуть у тексті подвійне експресивне навантаження «до експресії, закладеної у перифрастичне висловлювання його мовною природою, додається експресивність заголовка як комунікативно значущої одиниці. Вони виконують рекламно-експресивну функцію й одночасно є засобом передачі важливої закінченої інформації» [1, с.14].

Отже, на початку ХХІ ст. в мові українських засобів масової інформації активізувалося утворення перифраз. Крім відомих зворотів, які стали штампами, утворилися нові групи словосполучень. Найбільшу з них становлять перифрази, що називають політичних діячів та представників шоу-бізнесу, а також іменують партії, політичні блоки, інші угруповання та структурні підрозділи влади. Перифрази здебільшого активізуються в мові під дією позамовних факторів, зазвичай після резонансних подій у суспільстві. Перифрази в мові мас-медіа слугують засобом іронії, сарказму, вони є засобом оцінки суспільно-політичних процесів, дій та вчинків їх учасників.

1. Євсєєва Г.П. Перифрази в мові сучасних газет (на матеріалі українських газет 80-90-х років XX століття): Автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01. Дніпропетровськ, 2002, 20с.

2. Регушевський Є.С. Перифраз //Українська мова: енциклопедія/Редкол.: Русанівський В.М. (співголова), Тараненко О.О. (співголова), Зяблюк М.П. та ін. Київ: Видавництво «Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 2007.

Греков Руслан
Юлдашев Владислав
курсанти 3-го курсу
Університету державної
фіскальної служби України
Науковий керівник
Калганова Олена

ЗНАЧЕННЯ ОСОБИСТОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Сучасний стан криміногенної ситуації в Україні характеризується збільшенням кількості кримінальних правопорушень проти життя та здоров'я громадян, їхніх майнових інтересів, організованих груп ізлочинних організацій, а також значним загостренням такого становища в окремих регіонах. Злочинність стала одним із факторів, які загрожують національній безпеці України. Ці та інші злочинні явища потребують рішучих дій з боку держави, які можуть проявлятися в обмеженні прав громадян та організацій шляхом застосування передбачених законом заходів процесуального примусу.

Правове обмеження особи у зв'язку із застосуванням особистого зобов'язання полягає у зверненні на неї встановлених юридичними нормами

санкцій, якими передбачено виконання ряду процесуальних обов'язків, пов'язаних із забезпеченням їх належної поведінки і можливості застосування більш суворих запобіжних заходів у випадку їх невиконання [1, с. 4].

Застосування особистого зобов'язання, шляхом обмеження свободи пресування, вільного вибору місця перебування підозрюваного чи обвинуваченого є найбільш демократичним та гуманістичним заходом кримінального процесу. Водночас його дієвість повинна ґрунтуватись на додержанні прав людини, гарантованих Конституцією України і міжнародними угодами нашої країни, та забезпечуватись відповідним наглядом за виконанням обов'язків підозрюваним, обвинуваченим.

Особисте зобов'язання як найбільш м'який вид запобіжного заходу, що може бути застосований лише за наявності встановлених законом підстав та з додержанням відповідної правової процедури, полягає в обов'язку підозрюваного чи обвинуваченого виконувати приписи, покладені на неї на підставі ухвали слідчого судді або суду [1, с. 8]. Специфіка особистого зобов'язання полягає в тому, що цей захід може застосовуватися як самостійний запобіжний захід чи як додатковий обов'язок при застосуванні інших запобіжних заходів, не пов'язаних із триманням під вартою, які можуть бути покладені на підозрюваного, обвинуваченого ухвалою слідчого судді, суду про застосування запобіжного заходу, якщо така необхідність доведена прокурором при обґрунтуванні клопотання [3, с. 310].

Доречно зауважити такі етапи, що визначена особа повинна прибувати до визначеної службової особи зі встановленою періодичністю. Також особа зобов'язана прибути за викликом у зв'язку з реалізацією завдань

кримінального провадження, зокрема, для проведення окремих процесуальних дій.

Також визначено, що особа зобов'язана не відлучатися із населеного пункту, в якому зареєстрована, проживає чи перебуває, без дозволу слідчого, прокурора або суду. Якщо цевсе таки порушене дане зобов'язання, то воно може бути замінене більш суворим запобіжним заходом. Про це особі повинно бути оголошено під час ознайомлення з ухвалою суду. Даний запобіжний захід обирається у випадках, коли обставини, які є предметом обґрунтування сторін кримінального провадження свідчать про те, що мета застосування запобіжного заходу може бути досягнута при обмеженні права обвинуваченого, підозрюваного відлучатися з місця його постійного проживання або тимчасового перебування [2, с. 67].

Не менш важливим є етап утримування від листування, телефонних розмов з будь-якою особою, визначеною слідчим суддею, судом, або спілкуватися з нею із дотриманням умов, визначених слідчим суддею, судом.

Зазначимо, згідно зі ст. 49 Конституції України кожна людина має право на охорону здоров'я і держава створює всі умови для цього. Забезпечення кримінально-правового захисту здоров'я людей здійснюється в межах КК України. Тому потрібно пройти курс лікування від наркотичної або алкогольної залежності. Наркоманія та алкоголізм є різними боками однієї проблеми – поєднання фізіологічних, поведінкових і когнітивних явищ, при яких вживання речовини або класу речовин починає займати перше місце в системі цінностей індивідуума [3, с. 311].

Особи, на яких покладено обов'язок носити електронний засіб контролю, замість перебування в слідчому ізоляторі зможуть практично жити повноцінним життям. Міжнародний досвід свідчить про те, що

використання електронних засобів контролю має позитивні наслідки. Так, застосування електронних засобів контролю є досить поширеним видом запобіжних заходів у Великобританії, Франції, Німеччині, Італії, Швеції, США. Така практика є і в Україні [2, с. 69].

Таким чином, запобіжні заходи як складова заходів забезпечення кримінального провадження покликані забезпечувати шляхом обмеження свободи пересування та вільного вибору місця перебування підозрюваного, обвинуваченого найбільш демократичні та гуманістичні принципи кримінального процесу, враховуючи тяжкість вчиненого кримінального правопорушення, особу правопорушника та інші обставини, які можуть впливати на хід досудового розслідування та прийняття законного рішення. Викладене свідчить, що обґрунтованість такого запобіжного заходу як особисте зобов'язання, відповідно до практики Європейського суду з прав людини, є суттєвим елементом ефективного забезпечення кримінального провадження. При належному застосуванні особистого зобов'язання підозрюваний, обвинувачений не зможе ухилитися від слідства і суду, заважати встановленню істини у кримінальному провадженні, займатися злочинною діяльністю тощо.

1. Голуб І.Г. Нові види запобіжних заходів. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. 2014. № 1(7) с. 14 URL:<http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n1/13hihzkr.pdf>.

2. Бондаренко О. Особисте зобов'язання як форма процесуального забезпечення участі особи у кримінальному провадженні. *Вісник Національної академії прокуратури України* №2(35)2014, с. 66-70

3. Грошев Ю.М., Тацій В.Я., Кримінальний процес : Х. : Право, 2013. 824 с.

Данильчик Марія
Денисюк Петро
курсанти 3-го курсу
Університету державної
фіскальної служби України
Науковий керівник
Калганова Олена

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

На всіх стадіях кримінального провадження великі внески роблять працівники як слідчих, так і оперативних підрозділів. В науковій літературі проблемою взаємодії слідчих та оперативних підрозділів займалися такі вчені, як В.І. Васишинчук, Л.Д. Удалова, Є.Д. Скулиш, В.В. Топчій, О.Ю. Татаров, М.Є. Шумило, С.С. Чернявський та багато інших. Взаємодію слідчих та оперативників під час розслідування кримінального провадження В.В. Топчій визначив як засновану на законах і відомчих нормативних актах їх спільну узгоджену діяльність, спрямовану на вирішення завдань кримінального судочинства, за керівної та організувальної ролі слідчого і розмежування компетенції [1, с. 246-247].

На сьогодні за надзвичайно великих обсягів кримінальних правопорушень неупереджене і кваліфіковане їх розслідування потребує щоденної взаємодії слідчого та оперативних працівників при розкритті та розслідуванні кримінальних правопорушень.

На жаль, Кримінальний процесуальний кодекс (далі- КПК України) не містить визначення терміна «взаємодія» слідчого та оперативного підрозділів під час розкриття та розслідування кримінальних правопорушень.

Проте, термін «взаємодія» вживається в Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність», який зобов'язує підрозділи, що проводять оперативно-розшукову діяльність, здійснювати взаємодію між собою та іншими правоохоронними органами, з метою повного і швидкого попередження, виявлення та припинення кримінальних правопорушень.

В сучасних умовах при роботі слідчого з оперативним працівником проблемним питанням залишається етап взаємодії під час виконання доручення слідчого, наданого в порядку ст. 40 КПК України на проведення слідчих (розшукових) дій, що, зокрема, стосується допиту осіб та вилучення речових доказів. Цю проблематику можна розділити на дві позиції. Перша з них стосується слідчого, який інколи надає загальне доручення на проведення слідчих (розшукових) дій при розслідуванні нерозкритих кримінальних правопорушень, на допит осіб, котрим можуть бути відомі обставини вчиненого правопорушення, та вилучення предметів та речей, які можуть мати доказове значення для розкриття злочину. Друга позиція стосується оперативного працівника, який через значний обсяг кримінальних правопорушень не в змозі повною мірою приділити увагу розкриттю правопорушення та проведенню слідчих (розшукових) дій в межах окремого кримінального провадження і звітує слідчому про проведену роботу рапортом на ім'я начальника територіального відділу поліції, без надання протоколів допиту осіб, які підтверджували б виконану роботу [2, с. 218-219].

У практиці взаємодії слідчих із оперативними підрозділами застосовуються такі організаційні (непроцесуальні) форми, як спільне планування роботи з розкриття й розслідування кримінальних правопорушень; використання слідчим результатів оперативно-розшукової

діяльності для будови версій у кримінальному провадженні; інструктаж оперативних співробітників, безпосередньо задіяних у проведенні слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій; взаємний обмін інформацією між слідчими та оперативно-розшуковими підрозділами; консультації, надання методичних рекомендацій щодо документування протиправних дій тощо.

Слід зазначити, що приписи кримінальних процесуальних норм і відомчих нормативно-правових актів щодо діяльності сторін, що взаємодіють, мають неоднаковий характер. Так, приписи кримінального процесуального закону для слідчого в частині спонукання його до взаємодії з оперативним підрозділом у всіх випадках є альтернативними: слідчий, відповідно до вимог КПК України, вступає у взаємодію лише тоді, коли він вважає за необхідне, бо це його право. КПК України визначає, що слідчий має право давати оперативним підрозділам відповідні доручення, а останні зобов'язані їх виконувати [3, с.115].

Органи досудового розслідування й оперативні підрозділи зосереджені на виконанні покладених на них функцій, але ефективність протидії злочинності та кінцевий результат діяльності кожного з цих органів значною мірою залежить від рівня взаємодії між ними в цій сфері. Належним чином організована взаємодія дає змогу оптимізувати й органічно поєднати використання можливостей органів досудового розслідування та оперативних підрозділів під час кримінального провадження, завдяки чому досягається швидкість, повнота й неупередженість розслідування злочинів і вирішуються інші завдання.

1. Грибовський О.В. Взаємодія оперативних і слідчих підрозділів під час виявлення, припинення та розслідування неправомірної вигоди. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. №1. С.246-247.

2. Олександр Яковлев. Взаємодія слідчого з оперативними підрозділами під час проведення слідчих (розшукових) дій. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2017. №1. С.218-219.

3. Щербина Л.І. Взаємодія органів досудового слідства з оперативними підрозділами. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. №14. С.115.

Дзюма Вікторія
студентка 3-го курсу
Львівського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Горпинюк Оксана

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ЗЛОЧИНИ ПРОТИ СТАТЕВОЇ СВОБОДИ І СТАТЕВОЇ НЕДОТОРКАНОСТІ

На конституційному рівні закріплено, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. З кожним роком все більшої уваги приділяється злочинам, де об'єктом виступає статевая свобода чи статевая недоторканість особи. З метою запобігання збільшенню вчинення таких злочинів, були внесені зміни до розділу IV КК України, зокрема щодо кримінальної відповідальності.

Під злочинами проти статевої свободи і статевої недоторканності особи варто розуміти умисні дії суб'єкта проти охоронюваної кримінальним законом статевої свободи чи статевої недоторканності його реального або передбачуваного партнера, що порушують установлений у суспільстві уклад статевих відносин та основні принципи моральності[1]. У сфері сексуальних відносин за статтями 152-156 за останні роки було вчинено: 2017 рік - 2514 злочинів, у 2018 році - 2451 злочинів, у 2019 році - 2241 злочинів[2]. Дана статистика підтверджує їх поширення і тенденцію до зниження.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо впровадження Єдиного реєстру осіб, засуджених за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності малолітньої особи, та посилення відповідальності за злочини, вчинені проти статевої свободи та статевої недоторканності малолітньої особи» від 19 грудня 2019 року внесено зміни щодо посилення покарання за злочини проти статевої свободи та недоторканності, зокрема до ст.152 і 153 КК України[3].

У «Голосі України» було опубліковано Закон «Про внесення змін до деяких законів України щодо впровадження Єдиного реєстру осіб, засуджених за статеві злочини». Документом передбачається створення Єдиного реєстру осіб, засуджених за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності малолітньої чи малолітнього. Це має стати як превентивний засіб для повторення (рецидиву) таких злочинів. В такому реєстрі будуть вноситись дані про осіб, які вчинили злочини проти статевої свободи чи статевої недоторканності малолітнього. Також передбачалося введення хімічної кастрації педофілів, проте з їхньої згоди. До другого читання таке положення прибрали з документа. Закон посилює відповідальність для серійних педофілів до довічного

позбавлення волі, що прирівнюється до покарання за кваліфіковані види умисного вбивства[4].

Найбільш тяжким і найпоширенішим серед злочинів проти статевої свободи та статевої недоторканності особи є зґвалтування. У ч. 4 ст.152 КК України було посилено покарання. У старій редакції: «Зґвалтування, що спричинило особливо тяжкі наслідки, а також зґвалтування малолітньої чи малолітнього - карається позбавленням волі на строк від десяти до п'ятнадцяти років»[6]. У новій редакції: «Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені щодо особи, яка не досягла чотирнадцяти років, незалежно від її добровільної згоди - караються позбавленням волі на строк від восьми до п'ятнадцяти років»[5]. Як можна побачити мінімальний строк позбавлення волі знизився з десяти років до восьми.

Також добавлено частину 6 ст. 152 КК України: «Дії, передбачені частиною четвертою цієї статті, вчинені повторно або особою, яка раніше вчинила будь-який із злочинів, передбачених частинами четвертою або п'ятою статті 153, статтею 155 або частиною другою статті 156 цього Кодексу, - караються позбавленням волі на строк п'ятнадцять років або довічним позбавленням волі»[5].

Підсумовуючи, можна зазначити, що у ч. 4 ст. 152 КК України було зменшено мінімальний строк позбавлення волі і добавлено ч. 6 ст. 152, де передбачено довічне позбавлення волі.

У ст. 153 передбачено покарання за сексуальне насильство. Ч. 3 ст.153 КК України:«Сексуальне насильство, вчинене групою осіб, або сексуальне насильство щодо неповнолітньої особи»[5]. Покарання передбачено від п'яти до семи років позбавлення волі. У старій редакції вчинення злочину групою осіб або щодо

неповнолітнього передбачало покарання від трьох до семи років[6].

Додавлена ч. 4 у якій передбачено покарання від п'яти до десяти років позбавлення волі за вчинення сексуального насильства щодо особи, яка не досягла чотирнадцяти років, незалежно від її добровільної згоди[5].

У ч. 5 передбачили покарання за сексуальне насильство, яке спричинило тяжкі наслідки від десяти до п'ятнадцяти років. Частину 6 викладено як: «Дії, передбачені частиною четвертою цієї статті, вчинені повторно або особою, яка раніше вчинила будь-який із злочинів, передбачених частиною четвертою статті 152, статтею 155 або частиною другою статті 156 цього Кодексу, - караються позбавленням волі на строк п'ятнадцять років або довічним позбавленням волі»[5].

Отже, у статті 153 КК України також було додано довічне позбавлення волі, як найвища міра покарання.

Посилено відповідальність за примушування особи до вступу в статевий зв'язок, що передбачено ст. 154 КК України. Так, примушування особи без її добровільної згоди до здійснення акту сексуального характеру з особою, від якої потерпіла особа матеріально або службово залежна, – карається штрафом до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк до двох років. Якщо такі дії поєднані з погрозою знищення, пошкодження або вилучення майна потерпілої особи чи її близьких родичів, або з погрозою розголошення відомостей, що ганьблять її чи близьких родичів, – то вони караються обмеженням волі на строк до трьох років або позбавленням волі на той самий строк[5].

Можна зробити висновки, що:

- 1) у ч. 4 ст. 152 КК України мінімальний строк збільшено до десяти років позбавлення волі;
- 2) додано до ст. 152 частину 6, яка передбачила покарання п'ятнадцять років позбавлення волі або довічне позбавлення волі;
- 3) покарання за злочин передбачений ст. 153, вчинений групою осіб або щодо неповнолітньої особи збільшилось від п'яти до семи років позбавлення волі;
- 4) у ст. 153 додано ч. 6, яка передбачає таке ж покарання як за ч. 6 ст. 152 КК України;
- 4) у ч. 3 ст. 154 додано покарання обмеження волі до трьох років або позбавлення волі на той самий строк;
- 5) щодо злочинів проти статевої недоторканості чи статевою свободи малолітньої чи неповнолітньої - проваджується Єдиний реєстр осіб, засуджених за статеві злочини.

1. Холод О.П. Поняття, спільні ознаки та класифікація злочинів проти статевої свободи і статевої недоторканності особи. Радник, український юридичний портал: веб-сайт. URL: <http://radnuk.info/statti/569-kvalif/15200-2011-01-21-10-05-35.html> (дата звернення 22.02.2020).

2. Сайт Генеральної Прокуратури України. URL: <https://old.gp.gov.ua/ua/statinfo.html>

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо впровадження Єдиного реєстру осіб, засуджених за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності малолітньої особи, та посилення відповідальності за злочини, вчинені проти статевої свободи та статевої недоторканності малолітньої особи: Закон України від 19.12.2019 р. № 409-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/409-20>

4. Закон про створення реєстру педофілів опубліковано у "Голосі України"//zik.news:вебсайт.URL:https://zik.ua/news/2020/01/15/zakon_pro_stvorennia_reiestru_pedofiliv_opublikovano_u_holosi_ukrainy_954919 (дата звернення 22.02.2020).

5. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341- URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

6. Кримінальний кодекс України попередня редакція від 29.12.2019 р. № 2341 URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/ed20191229>

Динис Тетяна
Яремченко Ярослав
курсанти 3-го курсу
Університету державної
фіскальної служби України
Науковий керівник
Калганова Олена

ОКРЕМІ ДЕФЕКТИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Із прийняттям у 2012 році Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), незважаючи на численні зміни, які були внесені при подальшому його практичному застосуванні, останній містить у собі дефекти, до яких, зокрема, відносять дефекти нормативного регулювання системно-структурного (прогалини, колізії, зайве дублювання, нераціональне розміщення норм тощо) та логіко-лінгвістичного (дефекти термінології, та понятійно-категоріального апарату; невідповідність між мовною конструкцією і змістовним наповненням, яке законодавець намагався вкласти в норму) характеру [3, с. 180].

Напрями впливу дефектів кримінального процесуального законодавства дають можливість констатувати масштабність, системність і різновекторність негативних наслідків прикладного правозастосування, породжених недосконалістю нормативної бази [1, с. 53]. Тему дефектів кримінального процесуального права досліджували такі науковці В. П. Півненко, С. Н. Подлесних, І. В. Сервецький та ін.

У першу чергу, маємо вказати на базовий, найбільш загальний негативний напрям впливу дефектів кримінального процесуального законодавства на правореалізаційну практику, який полягає у недосягненні (або зниженні ефективності досягнення) завдань кримінального провадження. Річ у тім, що отримання бажаних результатів кримінальної процесуальної діяльності (захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура (ст. 2 КПК України) безпосередньо залежить від досконалості нормативної основи діяльності суб'єктів кримінального провадження. При цьому деталізація негативного впливу дефектів кримінального процесуального законодавства на цілі кримінального провадження надає можливість виокремити такі форми: 1) викривлення завдань кримінального провадження, що виявляється у текстуальному спотворенні дійсної мети кримінального

процесу в цілому або мети функціонування окремих суб'єктів кримінального провадження. Причиною зазначеного, на наш погляд, є формування нормативних приписів без урахування базових положень КПК України, зокрема сформульованих у ст. 2 кримінального процесуального закону, або застарілість формулювань, а відтак їх невідповідність тим концептуальним змінам, які були запроваджені КПК України. Доволі ілюстративним прикладом дефекту кримінального процесуального законодавства, який призводить саме до викривлення цілей кримінального провадження, може служити положення п. 2 ст. 129 Конституції України, відповідно до якого однією з основних засад судочинства є «забезпечення доведеності вини». Вбачається, що в даному випадку йдеться про некоректне, аналогічне формулювання нормативного припису, оскільки його буквальне сприйняття дає підстави стверджувати, що саме на судові органи (адже припис розміщено в розділі VIII Конституції «Правосуддя») покладається забезпечення доведеності вини особи (хоча швидше має йтися про забезпечення встановлення вини або невинуватості особи на підставі змагального судового розгляду). Зазначемо, що КПК України, у свою чергу, також містить формулювання «забезпечення доведеності вини», але за рахунок низки текстуальних чинників воно сприймається зовсім в іншому світлі. По-перше, зазначене формулювання використано для нормативного відображення засад кримінального процесу в цілому (а не засад судочинства, як це має місце у Конституції), що дає можливість ставити питання про його спрямованість, перш за все, на діяльність сторони обвинувачення. По-друге, формулювання «забезпечення доведеності вини» у КПК України подано в нерозривній текстуальній комбінації зі словосполученням «презумпція невинуватості», що утворює засаду, яка звучить як «презумпція невинуватості

та забезпечення доведеності вини» (п. 10 ч. 1 ст. 7, ст. 17 КПК України). У свою чергу, таке поєднання створює свого роду «терези», на одній шальці яких знаходиться презумпція невинуватості, а на іншій, як протизвага, – вимога забезпечення доведеності вини. В результаті таке текстуальне закріплення засади кримінального процесу цілком відповідає змагальній моделі кримінального судочинства і абсолютно точно відображає таке завдання кримінального провадження як забезпечення повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, а жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений (ст. 2 КПК України) [2, с. 220-221].

Таким чином, узагальнивши викладене вище, можна зробити висновок, що наявність дефектів кримінально процесуального права зумовлено деякими нормативними змінами і нововведеннями без урахування базових положень КПК України або застарілість формулювань, а відтак їх невідповідність тим концептуальним змінам, які були запроваджені кримінальним процесуальним законодавством, та нечітким розмежуванням компетенції органів державної влади, які призводять до виникнення конфліктів.

Тож на сьогодні, значна кількість проблем як теоретичного, так і прикладного характеру чекають свого вирішення або потребують зміни у світлі оновленої парадигми правової регламентації кримінальних процесуальних правовідносин.

1. Лейба О.А. Дефекти кримінального процесуального законодавства та засоби їх подолання : дис. канд. юр. наук : 12.00.09. Харків, 2018. 244 с.

2. Лейба О. А. Вплив дефектів кримінального процесуального законодавства на правозастосовну практику. *Вісник Національної академії правових наук України* : зб. наук. пр. / редкол.: О.В. Петришин та ін. Харків : Право. 2016. № 4(87). С. 220-221.

3. Расторгуєв О.В. Повідомлення про підозру: проблеми прийняття процесуального рішення. *Юридичний вісник*. 2019. С. 180.

Єрмак Василь
курсант 3-го курсу
Національної академії
внутрішніх справ
Науковий керівник
Марков Михайло

РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ, ЯК ОДИН ІЗ КРОКІВ ПРОТИДІЇ ЕКОНОМІЧНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ

Нагальною проблемою сьогодення є організована економічна злочинність. Збитки від її діяльності становлять великі суми грошей для держави, яка в свою чергу внаслідок таких дій втрачає можливість повноцінно розвивати різні галузі, вкладати кошти в наукові розробки та покращувати рівень благополуччя громадян.

Так, професор О.М. Яковлев визначив економічну злочинність як сукупність корисливих посягань на власність, порядок управління народним господарством, що вчиняються особами, які займають певні ланки в структурі економіки та виконують повноваження, що є пов'язаними з цими ланками[1, с. 50-52].

Економічна злочинність – це злочини, вчинені в економічній сфері з використанням легітимних технічно-облікових, фінансово-облікових та контрольно-

управлінських прав і повноважень, стверджує С. Кравчук. Науковець виділяє вісім сутнісних ознак притаманних економічній злочинності: тривалий характер; висока латентність; складається з кримінально карних діянь суб'єктів господарювання; посягає на порядок управління економікою; вчиняється фізичними особами (це пояснюється тим, що згідно кримінального законодавства суб'єктом злочину може бути лише фізична особа); має тісний зв'язок із організованою злочинністю, корупцією та тіньовою економічною діяльністю; сприяє формуванню напівкримінального менталітету у громадян; наносить значні збитки державі, суспільству чи окремим громадянам[2].

В Україні діють підрозділи правоохоронних органів, що здійснюють протидію економічній злочинності. Такі підрозділи існують майже у всіх правоохоронних органах нашої держави. Проте, чи доцільна така велика розгалуженість, адже функції таких підрозділів часто дублюються.

Так, у державі є наступні підрозділи, що спеціалізуються на протидії злочинам пов'язаних так чи інакше з економічною діяльністю:

- податкова міліція Державної фіскальної служби, завданнями якої є боротьба з податковими правопорушеннями. Служба здійснює досудове розслідування у справах про ухилення від оподаткування та порушення в бюджетній сфері.

- Головне управління контррозвідального захисту інтересів держави у сфері економічної безпеки Служби Безпеки України, завданням якого є протидія особам та організаціям, метою яких є підриг економіки держави.

- Національна поліція України. До вересня 2019 року у складі Національної поліції існував

Департамент захисту економіки, завданнями якого була виявлення, запобігання, припинення злочинів в економічній сфері, протидія корупційним правопорушенням, проте цей підрозділ був ліквідований постановою Кабінету Міністрів України, а його функції розділені між іншими підрозділами поліції.

Також в Україні існують служби, підслідність яких межує з протиправними діями у сфері економіки:

- Національне антикорупційне бюро, що діє в Україні з 16 квітня 2015 року. Правоохоронний орган здійснює розслідування фактів вчинення корупційних правопорушень, що загрожують економічній безпеці держави високопосадовцями.

- Державне бюро розслідувань, яке повноцінно запрацювало вже з 27 листопада 2018 року в Україні. Орган здійснює розкриття злочинів посадовими особами різних гілок влади, в тому числі, тих, які загрожують економічній діяльності держави.

В умовах реформування правоохоронної системи, що здійснює розслідування злочинів в економічній сфері, за Проектом уряду від 30.08.2019 №1208 в Україні є наміри створити Бюро фінансових розслідувань, яке повинна перебрати на себе функції усіх підрозділів, що займаються економікою.

В даному законопроекті Бюро фінансових розслідувань - це центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику з питань запобігання, виявлення, припинення, розслідування та розкриття кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності, які прямо чи опосередковано заподіюють шкоду публічному інтересу у сфері фінансів[3]. Проте, цей законопроект був відхилений і досі точаться дискусії щодо форми організації та діяльності Бюро.

Для удосконалення роботидіючих органів, що протидіють економічним злочинам та для створення нових, слід звернути увагу на досвід створення та функціонування правоохоронних органів та службзарубіжних країн, що протидіють проявам економічній злочинності.

Країни, що є членами Європейського Союзу приділяють велику уваги щодо вивчення та протидії такій проблемі як економічна злочинність. Так, за аналізом методології «SOCTA» такі види злочинів як: податкове шахрайство, акцизне шахрайство, легалізація доходів, отриманих злочинним шляхом – становлять велику проблеми для безпеки країн-членів ЄС[4].

В системі органів Європейського Союзу діє Європейський офіс по боротьбі із шахрайством, що протидіє корупції, шахрайству чи іншим видам протиправної діяльності, що зазіхає на фінансові інтереси ЄС. Цей орган, дає змогу займатись розслідуванням злочинів обходячи національні компетентні органи, чим пришвидшує роботу та мінімізує витік інформації.

В Італії розкриттям і розслідуванням економічних злочинів, у тому числі у сфері оподаткування, поряд з Державною поліцією та Корпусом карабінерів займається Генеральне командування фінансової гвардії (ГКФГ), що входить до Міністерства фінансів. Основними функціями є попередження, викриття та розслідування фінансових злочинів [5].

У структурі Міністерства фінансів Польщі паралельно працює два департаменти: Департамент фінансової інформації і Бюро податкового контролю. До повноважень Бюро входять: протидія порушенням чинного законодавства в сфері зовнішнього і внутрішнього товарного обігу; виявлення порушень і злочинів в сфері управління державними коштами та коштами, які походять

від Європейського союзу і міжнародних фінансових організацій запобігання корупції державних службовців міністерства фінансів та інші функції[6].

Отже, в умовах реформування існуючих правоохоронних органів, що здійснюють протидію економічним злочинам, важливим завданням є визначити майбутню стратегію держави з протидії економічній злочинності, враховуючи досвід зарубіжних країн. Необхідно запроваджувати у діяльність підрозділів новітні методи та тактики розслідування тих чи інших видів злочинів, провести реорганізацію внутрішньої структури підрозділів, постійно удосконалювати правову, матеріально-технічну бази, адже економічні злочинці постійно знаходяться у розвитку своїх навичок та підбирають різні способи вчинення злочинів, їх дії дедалі більше непередбачувані та завдають неабияких збитків державі. Саме створення концептуально нових органів, що протидіятимуть економічній злочинності, допоможе у зменшенні поширення тенденцій даного виду злочину.

1. Яковлев А. М. Социология экономической преступности. М.: Наука, 1988. 256 с.

2. Кравчук С. Й. Економічна злочинність в Україні / С. Й. Кравчук. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/knigi/116-ekonomchna-zlochinnst-v-ukran-kravchuk-sy.html>.

3. Про Бюро Фінансових Розслідувань: Проект Закону України №1208 від 30.08.2019 URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66887

4. Serious and organised crime threat assessment (SOCTA). URL :<https://www.europol.europa.eu/socta-report>.

5. Резнік О.М. Економічна безпека – європейський досвід запобігання та розкриття економічних злочинів: URL:

https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/40695/1/Rez_nik_Economic_Security.

6. Олег Токарчук Зарубіжний Досвід Боротьби З Економічною Злочинністю: Url: **HTTP://IRBIS-NBUV.GOV.UA/CGI-BIN/IRBIS_NBUV/CGI/IRBIS_64.EXE**.

Журавель Альона
аспірантка 1-го курсу
Таврійського національного
університету імені В.І. Вернадського
Науковий керівник
Катеринчук Катерина

ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ ТА НЕДЕРЖАВНИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

На даний час в Україні діють державні та недержавні, міжнародні та національні правозахисні організації. Не дивлячись на велику їх кількість основоположним завданням є захист прав та свобод людини та громадянина. Тобто їх діяльність спрямована на надання правової допомоги з приводу порушення і відновлення їх прав, а також притягнення винних осіб до юридичної відповідальності.

Кричущий випадок щодо порушення прав людини, а саме ст. 3 та ст. 27 Конституції України, де втручання правозахисних організацій вплинули на подальший хід даної справи. Так, у Олексіївській виправній колонії № 25 м. Харкова до засуджених (22 чол.), які поскаржилися на дії керівництва колонії були застосовані катування. Перевірка даного факту моніторинговою групою Уповноваженого ВРУ з прав людини із залученням співробітників Харківської правозахисної групи, адвокатів

та ЗМІ доводить, що ці факти є небезпідставними. За результатами перевірки у засуджених наявні тілесні ушкодження, що зафіксовані медичною документацією [1].

Отже, завдяки роботі державних правозахисних організацій, а саме: Уповноваженого ВРУ з прав людини, прокуратури та недержавних організацій – Харківської правозахисної групи, яка створила правозахисну мережу та зв'язує місцеві правозахисні організації в цих регіонах України діють механізми захисту, що проголошені Конституцією України.

Інший випадок, коли громадські організації відстоюють інтереси громадян всупереч діючим, на той час, законам. Так, Всеукраїнська громадська організація «Авто Євро Сила», яка наприкінці 2016 року намагалася вплинути на прийняття Верховною Радою України законодавства, яке б «влаштовувало» інтереси власників автомобілів на європейських номерах [2]. Діяльність громадських організацій регулюються Законом України «Про об'єднання громадян» (стст. 36, 37) та іншими законами України.

Тому, для оптимізації інституту недержавних організацій в Україні, потрібно залучати позитивний досвід розвинутих демократичних країн для захисту прав та свобод людини та громадянина та вироблення адекватної сучасної моделі політики їх діяльності. Розробка рекомендації щодо вдосконалення методів співпраці даних організацій у всіх сферах стане позитивним початком такої співпраці.

1. Офіс Генпрокурора розслідує факти катування у Олексіївській виправній колонії № 25. URL: <https://www.unn.com.ua/uk/news/1846192-ofis-genprokurora-rozsliduye-fakti-katuvannya-u-oleksiyivskiy-vipravniy-koloniyi-no25>

2. Всеукраїнська громадська організація «Авто Євро Сила». Вікіпедія. URL:<https://uk.wikipedia.org/wiki>

Зінов Костянтин

курсант 2-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Подворчан Алла

МОВА У ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТА: ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Становлення правової системи нерозривно пов'язане з історією мови. Із проголошенням незалежності України мовне питання набуло актуальності. Незважаючи на запеклі суперечки політиків навколо функціонування мов в Україні, українська мова надалі залишається на периферії політичного життя. Я. Януш справедливо зазначає, що ця проблема «у наш час є винятково актуальною. Вона набуває державної ваги, оскільки безпосередньо стосується підготовки майбутнього інтелектуального потенціалу молодой української держави – її національної інтелігенції» [7; с. 171-172].

Мова права активно співіснує та співпрацює з іншими науками і доводить, що мова, як і право, вільно входить у різноманітні напрямки діяльності людини [5; с. 625].

Результати лінгвостилістичних досліджень законодавчої мови можуть бути корисними для розроблення науково-обґрунтованих методичних рекомендацій щодо удосконалення, уніфікації мови, стилю й оформлення законодавчих актів; підвищення якості юридичних документів; розв'язання численних мовно-термінологічних проблем у сучасному писемному та

усному юридичному мовленні; забезпечення автентичності перекладу міжнародно-правових текстів, наближенні україномовних нормативних документів до міжнародних вимог і стандартів (мовностилістичних, термінологічних, юридико-технічних)

Вивчення особливостей наукового стилю юридичного мовлення допоможе розробити методичні поради і вимоги до мови і стилю наукових правознавчих праць різних жанрів (наукових доповідей, статей, дисертацій, монографій, підручників тощо), які сприятимуть підвищенню якості наукової, навчальної та довідково-лексикографічної літератури для правників [1, с. 47; 6, с. 113-114].

Оволодіння найбільш ефективними засобами і прийомами юридичної публіцистики допоможе посилити можливості засобів масової інформації здійснювати свої інформативні, просвітницькі та культурно-виховні функції, підвищити ефективність комунікації у суспільно-правовій сфері життя суспільства

Для правоохоронців мова права відіграє дуже важливу роль, адже лінгвістичні експертизи проводять для з'ясування всіх обставин справи, мотиви та мету правопорушника [1, с. 61-62].

Суддям, прокурорам, слідчим, адвокатам та всім, без винятку, працівникам правоохоронних і судових органів треба найперше добре знати те, що має першорядне значення для розв'язання різноманітних юридичних справ, тобто зміст конкретних законодавчих актів, порядок здійснення юридичних процедур тощо. При цьому слід постійно пам'ятати, що вузькопрофесійна підготовка не лише збіднює інтелектуальний потенціал фахівця-юриста, але й не відповідає характеру його професійної діяльності як соціально-публічної. Тому не можна не погодитися з висновком Н. В. Артикуци, яка

стверджує, що «навіть чи в якомусь іншому виді писемного мовлення зовнішня форма висловлення має таке велике, а часом і доленосне значення (у житті окремої людини і держави в цілому), як у юриспруденції» [2; с. 15-17].

Лінгвістичну підготовку для працівників Національної поліції сьогодні рекомендують розглядати як обов'язковий елемент професійних навичок. Юридична лінгвістика або юрислінгвістика – це досить нова область мовознавства. Вона лежить на стику мови та права і тому носить міждисциплінарний характер. Хоча не можна не відзначити, що питаннями взаємозв'язку мови і права займаються вже давно і юристи, і лінгвісти [2; с. 16-19]. Останнім часом більшість досліджень цього напрямку поступово змінили акценти, тому що на перший план вже виходять не просто формальні дослідження спеціальної мови, з точки зору його термінологічного складу або синтаксичної структури, а мовні дослідження змінилися міждисциплінарними дослідженнями. Мову права досліджують як соціальний феномен, тому з'являються соціолінгвістичні дослідження проблем розуміння юридичної мови не фахівцями.

Важливу роль у формуванні мовної культури майбутніх працівників правоохоронних та судових органів має відіграти юридична лінгвістика – прикладна наука, що виникла на стику лінгвістики та юриспруденції, предметом якої є вивчення ролі і функцій мови та мовлення в юрисдикційному процесі як у діяхронному плані, так і на сучасному етапі. Юридична лінгвістика існує нині як окрема наука і навчальна дисципліна, хоч і перебуває на початковому етапі свого розвитку. Практика показує, що жоден зі злочинів не може бути розкрито без призначення і проведення різноманітних експертиз [1; с. 64].

Отже, об'єктивно оцінюючи ситуацію в Україні, треба констатувати, що не можна знімати з порядку денного проблему володіння державною мовою й сьогодні, коли минуло двадцять вісім років з дня проголошення незалежності нашої держави, адже ні для кого не секрет, що в Україні зроблено ще далеко не все, щоб українська мова стала справді державною. Багато ще треба зробити для того, щоб вона в найближчому майбутньому зайняла належне місце в усіх сферах українського суспільства, щоб молода українська інтелігенція, яка сьогодні формується на студентській лаві, вільно володіла мовою держави, в якій живе, навчається і працюватиме. Крім того, мова повинна розвиватися багатоаспектно, а тому сьогодні надзвичайно актуальним є поширення досліджень лінгвістичних експертиз у комплексі із іншими профілями.

1. Ажнюк Л. В. Лінгвістична експертиза: статус і методологічні презумпції: навч. посібник : 3-тє видання. К.: Мовознавство, 2012. 324 с.

2. Артикуца Н.В. Законодавчий текст як предмет лінгвістичної експертизи : науково-практична конференція «Юридична лінгвістика». Київ, 2007. С. 15-19. URL: <http://www.ekmair.ukma.kiev.ua/handle/123456789/2462>

3. Баранов В. М., Александров А. С., Голев Н. Д. Риторика и право. Юрислингвистика. Проблемы юрислингвистической экспертизы. К.: Підручники і посібники, 2014. 227 с.

4. Вихованець І. Р. Підрядне речення. Українська мова: енциклопедія. К.: Арій, 2007. 608 с.

5. Головатий С. П. Верховенство права. Книга друга. Від доктрини – до принципу: монографія. К.: Підручники і посібники, 2006. 630с.

6. Головатий С. П. Верховенство права. Книга третя. Український досвід : монографія. К.: Підручники і посібники, 2006. 456с.

7. Януш Я. В. Українська мова в системі національної освіти в Україні: збірник наукових праць Міжнародної академії наук вищої школи. К.: Підручники і посібники, 2003. 245 с.

8. Perelman, Ch. The idea of justice and the problem of argument. London: Routledge & Kegan Paul. 1963. 240 p.

Іванчук Олександра

курсантка 2-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Клименова Олена

ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Система вищої освіти України наразі перебуває на стадії змін та вдосконалюється відповідно до потреб суспільства, що створюють високі вимоги до професійної підготовки студентів. Однією з складових фахової підготовки є професійна мовна підготовка.

Згідно з статті 17 ЗУ "Про освіту" метою вищої освіти є здобуття особою високого рівня наукових та творчих мистецьких, професійних і загальних компетентностей, необхідних для діяльності за певною спеціальністю чи в певній галузі знань.

Для функціонування української мови в сучасному суспільстві необхідно забезпечити мовну стійкість, виховання патріотизму та духовної культури майбутніх професіоналів. Для її виховання необхідне застосування різноманітних форм і методів роботи. [2]

Програма "Українська мова за професійним спрямуванням", яка застосовується для нефілологічних спеціальностей, розвиває у студентів комунікативну компетенцію, високий рівень мовної культури професійного спрямування, ознайомлює з основними принципами ділового мовлення. Активне збільшення ділового словника майбутніх спеціалістів сприяє підняттю рівня їх професійної комунікації.

Формуючи мовну особистість, потрібно також звертати увагу на розвиток у неї інших якостей:

- уміння вступати, підтримувати та завершувати спілкування;

- уміння дотримуватися своєї стратегічної лінії;

- уміння враховувати елементи спілкування у відповідній ситуації;

- уміння висловлювати сумнів, обіцянку, згоду, прохання тощо;

- уміння доповідати без підготовки – експромтом;

- уміння використовувати формули мовного етикету;

- уміння вести нараду, дискусію, давати інтерв'ю тощо.

Формування професійно-мовленнєвої компетентності є особливою частиною формування особистості, яка «здатна до сприйняття і творення змін, налаштована на сприйняття зміни як природної норми. У наш час успішними й ефективними і суспільство, і окремі люди можуть бути, лише перебуваючи в постійних змінах, а отже, у динамічному розвитку» .[3]

1. Закон України «Про освіту».

2. Єрмоленко С. Мова і українознавчий світогляд. – К., 2007. – 444 с.

3. Кремень В.Г. Формування особистості професіонала в контексті вимог ХХІ століття// Дидактика професійної школи: Зб. наук. праць. Вип. 3 – Хмельницький:ХНУ, 2005.с.3-6.

Іщенко Світлана

студентка 3-го курсу

Львівського державного університету

внутрішніх справ

Науковий керівник

Горпинюк Оксана

ПРОБЛЕМИ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ДОВІЧНОГО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день в українському суспільно-правовому просторі можна простежити значну кількість євроінтеграційних процесів. Україна приймає низку законів і ратифікує міжнародні договори з метою зближення з міжнародною спільнотою і приведення національного законодавства у відповідність до міжнародних стандартів.

Поняття “довічне позбавлення волі” не має чіткого законодавчого тлумачення. Існує така думка, що довічне позбавлення волі - це ув'язнення, яке має тривати до моменту біологічної смерті людини. Проте міжнародні стандарти вимагають існування реалістичної перспективи звільнення від цього покарання. Підставою такої вимоги служить ст. 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод у якій зазначається: “Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню” [1]. Таке положення закріплюється і Конституцією України. У

ст 28 КУ йдеться про те, що ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню [2].

ЄСПЛ у рішенні в справі “Кафкаріс проти Кіпру” від 12 лютого 2008 року тлумачить ст. 3 Конвенції як таку, що зазначає, що довічне покарання не можна вважати “не зменшуваним” тільки тому, що на практиці воно може бути відбуте в повному обсязі [3]. Крім того у справі “Вінтер та інші проти Об’єднаного Королівства”, рішення від 9 липня 2013 року, Велика Палата ЄСПЛ зазначає “... в контексті довічного покарання стаття 3 повинна інтерпретуватись як така, що вимагає зменшуваності покарання, тобто перегляду справи, який дозволяє національній владі розглянути, чи значно змінився засуджений до довічного ув’язнення, і чи був прогрес у напрямку виправлення таким, що продовження його ув’язнення не може більше виправдовуватись пенологічними підставами” [4]. Тобто йдеться про вимогу існування реалістичної перспективи звільнення від довічного позбавлення волі.

Можемо спостерігати, що зараз в Україні особи, засуджені до довічного позбавлення волі практично не мають можливості вийти на волю. Для них існує два варіанти. Перший, це звільнення від відбування покарання через хворобу. У Постанові Пленуму ВСУ “Про практику застосування судами законодавства про звільнення від відбуття покарання засуджених, які захворіли на тяжку хворобу” йдеться: “Звільнення від відбуття покарання через хворобу з місць позбавлення волі може бути застосоване судом до тих засуджених, які захворіли під час відбуття покарання і ця хвороба перешкоджає відбувати покарання, тобто у випадках, коли даліше утримання в місцях позбавлення волі загрожувє їх життю або може призвести до серйозного погіршення здоров'я чи інших

тяжких наслідків” [5]. Другим варіантом є помилування, яке здійснює Президент України за чітко встановленою процедурою, яка врегульована Указом Президента України “Про Положення про здійснення помилування” від 21 квіт. 2015 № 223/2015 [6].

У справі “Петухов проти України”, рішення від 12 березня 2019 року ЄСПЛ зробив висновок, що Президентське помилування не є варіантом вирішення проблеми, оскільки не становить собою прозору процедуру помилування та не містить встановлених критеріїв, що дозволяють зумовити передбачуваність результату такої процедури [7].

Варто зосередити увагу на таких моментах у зазначеному рішенні ЄСПЛ: 1.ЄСПЛ зазначив, що необхідним є наявність юридичної і фактичної можливості пом’якшити покарання у вигляді довічного позбавлення волі. Зокрема свою увагу ЄСПЛ зосередив на такому важливому аспекті, як виправлення злочинця.

2.Судом зауважується також проблема, що особа, засуджена до довічного позбавлення волі повинна з самого початку знати, що, як і коли потрібно їй зробити аби було розглянуто питання про законність і обґрунтованість призначеного їй покарання і шанси на дострокове звільнення. Такі дії особи повинні бути чітко і ясно регламентовані на законодавчому рівні задля забезпечення принципу верховенства права і мети такого покарання.

3.Важливим моментом є також зауваження ЄСПЛ щодо невизначеності механізму обчислення процедури помилування, яка врегульована Положенням про здійснення помилування. Невідомо, чи повинні двадцять п’ять років ув’язнення, в разі затвердження помилування, відраховуватися з початку вироку або з дати подачі клопотання про помилування. У першому випадку

загальна тривалість вироку склала б двадцять п'ять років, у той час як у другому вона склала б сорок п'ять років.

4.Вартим уваги є питання обґрунтованості рішень Комісії при Президентові України та Президента. Заявник, Володимир Сергійович Петухов, зауважував, що ані Президент, ані Комісія не повинні обґрунтовувати своє рішення. Окрім цього при прийнятті рішення Глава держави та Комісія вирішують питання про помилування на основі матеріалів, зміст яких є невідомим для злочинця, і не може ним оскаржуватись, а також достовірність інформації, наявної в документах викликає чимало сумнівів. Таким чином постає питання про прозорість процедури помилування.

5.Також у випадку задоволення клопотання і заміни довічного позбавлення волі на позбавлення волі на певний строк незрозуміло, чи можливе в такому разі застосування до цього строку механізму умовно-дострокового звільнення [7].

Українська Гельсінська спілка з прав людини зазначає, що ЄСПЛ збентежила неузгодженість позиції Уряду України та правозастосовної практики, і ЄСПЛ назвав це показником відсутності прозорості та певності в застосуванні помилування [8].

В Україні вже були спроби вирішити зазначені вище проблеми звільнення від довічного позбавлення волі, проте такі намагання до сьогодні є безрезультатними. Законопроект “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо заміни довічного позбавлення волі більш м'яким покаранням” від 03 бер. 2015 р. № 2292, яким передбачалося введення можливості заміни невідбутої частини покарання у виді довічного позбавлення волі більш м'яким покаранням й умовно-дострокового звільнення засуджених до довічного позбавлення волі, було відхилено 03 жов. 2018 року [9].

Аналізуючи численні порушення, що обмежують права та законні інтереси засуджених до найсуворішого виду покарання, можна відзначити недосконалість кримінального законодавства України, невідповідність його міжнародним стандартам та байдужість влади до вирішення низки важливих проблемних аспектів у сфері звільнення від довічного позбавлення волі.

1. Про захист прав людини і основоположних свобод: Конвенція, Міжнародний документ від 04.11.1950 р. URL:https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004

2. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show>

3. “Кафкаріс проти Кіпру”: Рішення Європейського суду з прав людини від 12 лютого 2008 року. (заява № 21906/04). URL: http://khpg.org/index.php?id=1408522008#1408522008_34

4. “Вінтер та інші проти Об'єднаного Королівства”: Рішення Європейського суду з прав людини від 9 липня 2013 року (заява №[66069/09](#), [130/10](#) і [3896/10](#)). URL:<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-122664>

5. Про практику застосування судами законодавства про звільнення від відбуття покарання засуджених, які захворіли на тяжку хворобу : Постанова Верховного суду України від 28.09.1973 р. № 8 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-73>

6. Про Положення про здійснення помилування : Указ Президента України від 21.04.2015р. № 223/2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/223/2015> (дата звернення: 25.02.2020).

7. “Петухов проти України” (№ 2) : Рішення Європейського суду з прав людини від 12 березня 2019

року. (заява № 41216/13). URL: <http://khpg.org/index.php?id=1553066514>

8.ЄСПЛ: система довічного покарання в Україні порушує права людини. URL: <http://khpg.org/index.php?id=1552401884>

9. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо заміни довічного позбавлення волі більш м'яким покаранням : Пропозиції Президента до Закону від 03.03.2015. № 2292. URL:http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54261

Калинчук Христина

курсантка 3-го курсу

Прикарпатського факультету

Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник

Оперук Віталій

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ОСОБИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ ОСВІДУВАННЯ

В чинному кримінальному процесуальному законодавстві міститься низка гарантій, які забезпечують реалізацію прав учасників кримінального провадження. Слід зазначити, що саме під час досудового розслідування найчастіше відбуваються втручання у права людини, і тому всі теоретичні недоліки, котрі простежуються в кримінальному процесуальному законодавстві, можуть негативно вплинути на сам процес розслідування.

Відповідно до ст. 28 Конституції України: «Кожен має право на повагу до його гідності: ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню; жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям».

Враховуючи дане конституційне формулювання, можна провести чітку паралель із засадою кримінального провадження, передбачену ч. 2 ст. 11 КПК та спрямовану на захист прав та свобод особи: «Забороняється під час кримінального провадження піддавати особу катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує її гідність, поводженню чи покаранню, вдаватися до погроз застосування такого поводження, утримувати особу у принизливих умовах, примушувати до дій, що принижують її гідність» [1].

Деталізуючи положення даної засади, законодавець визначає у ч. 4 ст. 241 КПК недопущення дій, що можуть принизити честь і гідність особи або небезпечні для її здоров'я при освідуванні. При цьому, звертаючись до міжнародних нормативно-правових актів, то відповідно до ст. 12 Загальної декларації прав людини, діє заборона довільного або незаконного посягання на честь і репутацію людини, право кожного на захист закону від таких посягань, тощо [2].

Отож, відповідно до ч. 1 ст. 241 КПК освідування підозрюваного, свідка чи потерпілого здійснюється для виявлення на їхньому тілі слідів кримінального правопорушення або особливих примет, якщо для цього не потрібно проводити судово-медичну експертизу. Відомо, що об'єктом освідування є тіло живої людини, тому потрібно нормативно встановити надійні процесуальні гарантії прав для вище вказаних осіб. Такі гарантії зазначені у ст. 241 Кримінального процесуального кодексу України, а саме: освідування здійснюється на підставі постанови прокурора; при освідуванні не допускаються дії, які принижують честь і гідність особи або небезпечні для її здоров'я; зображення, демонстрація яких може розглядатись як образлива для освідуваної особи, зберігаються в опечатаному вигляді і можуть

надаватися лише суду під час судового розгляду, тощо [1]. Цих гарантій для реального забезпечення прав освідуваної особи недостатньо. В першу чергу це стосується випадків проведення освідування у примусовому порядку. Є декілька позицій щодо можливості проведення примусового огляду. Деякі науковці вважають, що як підозрюваний, так і потерпілий, свідок можуть бути піддані освідуванню тільки в примусовому порядку, інші - заперечують можливість примусу при освідуванні потерпілого і свідка, зазначаючи, що воно може бути проведено лише за їхньою згодою [3, с.121].

Беручи до уваги прецедентну практику Європейського Суду з прав людини, та, зокрема, правову позицію Туманянца А.Р., право не свідчити проти самого себе не поширюється на використання в кримінальному процесі матеріалів, які можуть бути отримані від обвинуваченого з використанням владою повноважень примусу, але які існують незалежно від волі підозрюваного, як то зразки дихання, крові, сечі або тканин людини для проведення аналізу ДНК. Туманянц А.Р. вважає: «Право не свідчити проти себе і своїх близьких родичів відноситься тільки до права давати свідчення в рамках вербальної передачі інформації» [3, с.121].

Окрім цього, чинне кримінальне процесуальне законодавство містить деякі колізії. До прикладу, потерпілий має право подавати докази слідчому прокурору і суду, проте, якщо проводиться освідування даної особи - то це є її обов'язком, бо якщо вона відмовиться від проведення даної процедури, то всі ці процесуальні дії будуть здійснюватися у примусовому порядку. Тому я схильюсь до позиції Щиголя О.В, який вважає: «Освідування потерпілого може здійснюватись лише за її

добровільної згоди» [4]. Реалізуючи вказану позицію в кримінальне процесуальне законодавство, ми зможемо подолати колізію, про яку йшлося вище.

Підсумовуючи вищевикладене, хотілося би відмітити, що в кримінальному процесі існує ряд гарантій прав особи щодо якої здійснюється освідчування. Разом з тим існують і певні проблеми щодо реалізації цих прав, оскільки в чинному КПК є низка колізій. Все це зумовлює необхідність вдосконалення кримінального процесуального законодавства, зокрема в аспекті освідчування.

1. Кримінальний процесуальний кодекс: Закон України, від 13.04.2012 № 4651-VI Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9-10, № 13, ст.88.

2. Загальна декларація прав людини від 10 рудня 1948 року / Офіційний вісник України. 2008. №93. 3103 с.

3. Туманянц А. Р. *Окремі проблеми забезпечення прав особи при проведенні освідчування. Розбудова правової держави в Україні: реалії та перспективи: матеріали міжнародна наук.-практ. Конференції.* Одеса, 2018.123 с.

4. Гарантії прав особи при проведенні освідчування. *Сучасний стан.* веб-сайт. URL:<http://abvs.com.ua/harantii-prav-osoby-pry-provedenni-osviduvannia-suchasnyi-stan-aktualni-problemy>

Карпенко Владислав

курсант 2-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Клименова Олена

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВМІНЬ У ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

На сьогодні, комунікативні вміння є досить важливими, адже саме комунікація сприяє передачі інформації, а також її подальшому використанні при співробітництві. Окрім цього, відомо, що у багатьох вузах країн Європи існують такі освітні програми, що потребують вміння спілкуватися декількома іноземними мовами. Тому, на нашу думку, заняття з іноземної мови повинні бути спрямовані на розвиток саме комунікативних вмінь.

Хотілось би зазначити, що при вивченні іноземної мови формується і певна професійна компетентність у здобувачів вищої освіти. Це, насамперед, професійні вміння та навички, комунікативні та особистісні вміння. Останні ж, які ще мають таку назву як ввічлива комунікація, в свою чергу, є суттєвими для встановлення довготривалих ділових відносин. Для становлення професійної компетенції важливим є розвиток таких вмінь у здобувачів вищої освіти. Тому, на заняттях іноземної мови досить важливим є моделювання реальних ситуацій спілкування. Їх суть полягає у тому, що здобувачі вищої освіти мають змогу відпрацювати певний професійний словник і кліше, котрі сприятимуть ввічливому спілкуванню.

Окрім цього, досить впливовим є використання ігрового компоненту у вивченні іноземних мов, що також у подальшому сприятиме підвищенню професійної компетентності. Тобто, можливе використання рольових і ділових ігор. Метою ділової гри, котра моделює ділові переговори на тій мові, що вивчається, є оволодіння навичками та вміннями ведення таких переговорів для застосування у подальшій професійній діяльності [1, с. 19].

В рольових іграх здобувачі вищої освіти спілкуються та працюють в парах, що підвищує їхню комунікабельність, розвиває їх комунікативні та мовленнєві вміння, формує креативність, покращує здатність співпрацювати в колективі. Таким чином рольові ігри є засобом підвищення мотивації здобувачів вищої освіти для вивчення іноземної мови. Але, на практиці даний метод використовується рідко, проте якщо він використовується, то він є досить ефективним та результативним.

Формування професійних вмінь у здобувачів вищої освіти здійснюється шляхом їх залучення до вправ, котрі з часом ускладнюються. Такий метод є досить популярним та широко використовується на практиці. Починаючи з легких вправ, студенти отримують базові знання та навички, а у подальшому закінчують складними вправами з використанням різноманітних технік та прийомів. Результатом такої діяльності є те, що здобувачі вищої освіти отримують загальну, а також спеціальну компетенції. Загальними є ті, що сприяють розвитку навичок взаємодії у соціумі. Спеціальні ж, у свою чергу, забезпечують адекватність виконання професійної діяльності здобувачами вищої освіти [2, с. 106].

З іншого боку, викладачі іноземних мов повинні не лише вільно володіти тією чи іншою іноземною мовою, а й вміти користуватися сучасними освітніми технологіями, які допомагають здобувачам вищої освіти опановувати мову більш якісно та з меншою витратою часу. Серед таких технологій є наступні: освітні технології активного навчання, інтегральні освітні технології, інформативно-комунікаційні технології [2, с.14].

В наші дні, головною проблемою вивчення тої чи іншої мови є те, що здобувачі вищої освіти не мають хисту, тієї необхідної мотивації для її вивчення. Таким чином, аби для того щоб створити ті необхідні умови для

вивчення іноземної мови, і створені усі ці технології. На нашу думку, цей фактор є досить важливим, і для того аби вивчення іноземної мови було результативним та легким, потрібно розкрити усю суть її вивчення, тобто надати ту мотивацію, рекомендації, що надалі складуть позитивне враження для подальшого вивчення. Розпочавши з найлегших завдань, та закінчуючи найскладнішими формує, розвиває та забезпечує становлення професійної компетентності здобувачів вищої освіти.

Отже, сучасне викладання іноземних мов передбачає використання різноманітних методів, а також таких вправ, що сприяють не лише формуванню комунікативних вмінь іноземною мовою у здобувачів вищої освіти, а й розвивало мислення, ввічливість спілкування, а також заклиало до наукового та професійного пошуку.

1. Тернопольський О. Б., Кожушко С. П., Кабанова М. Р. Гейміфікація в навчанні іноземних мов у вищій школі. ж/л Іноземні мови. Київ: КНЛУ, 2018. №3 (95). С. 15–22.

2. Шитов С.Б. Развитие культуры личности специалиста-инженера. Педагогика: научно-теоретический ж/л РАН. 2018. №5. С. 104–108.

Кігай Владислава
курсантка 2-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Костенко Ольга

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Працівник правоохоронних органів повинен володіти поряд з певним набором вузькопрофесійних знань здатністю до комунікації рідною та іноземною мовами для вирішення завдань професійної діяльності. Комунікативні вміння необхідні співробітнику правоохоронних органів для спілкування з різними категоріями громадян. Іншомовна компетенція сприяє встановленню комунікативної взаємодії при вирішенні міжнародних службових питань, в значущих ситуаціях інтернаціонального професійного спілкування. Успіх службової діяльності співробітника поліції часто залежить від його комунікативних умінь і навичок, а також здатності до комунікативної взаємодії з іншими.

Наукові дослідження показують, що розвиток комунікативних здібностей у майбутніх співробітників правоохоронних органів може бути досягнутим за допомогою навчання не тільки спеціальних дисциплін, а й дисциплін, що формують комунікативні здібності та навички культури спілкування. Головне місце в цьому, безумовно, посідає іноземна мова[1, с.89].

Курс іноземної мови у закладах вищої МВС носить комунікативно-прагматичний та професійно орієнтований характер і має на меті не тільки освоєння майбутніми співробітниками правоохоронних органів навичок спілкування іноземною мовою, а й підвищення їх професійної компетентності. Іноземна мова має набір методичних засобів, які сприяють формуванню умінь і навичок, необхідних поліцейському в його професійній діяльності. Це – аналітико-синтетичні навички, логічні висновки на основі індукції і дедукції, здатність до моделювання та прогнозування.

Інтернаціоналізація права, боротьба з тероризмом і організованою злочинністю вимагають від представників правоохоронних органів різних країн спільних дій. Володіння навичками іншомовної комунікації дає можливість поліцейським оптимально використовувати свої вміння для інтернаціонального ділового спілкування. Іноземна мова є засобом формування особистості співробітника поліції в якості носія культури власної країни і зразка толерантного ставлення до інших народів [2, с.34].

Мета та основні завдання викладачів іноземної мови – сприяти підготовці фахівців, що відповідають вимогам сучасного суспільства. Викладач повинен вміти створити оптимальні умови формування навичок та умінь успішного професійного спілкування при формуванні комунікативної компетенції співробітника органів внутрішніх справ. Комунікація – це процес передачі і сприйняття інформації, в ході якого відбувається формування відносин між учасниками цих відносин. Викладач повинен сформувати комунікативні вміння, що дозволяють учасникам іншомовної комунікації виробляти мовні дії, необхідні для побудови діалогу.

Одним із завдань, які стоять перед викладачем, є допомога у подоланні дорослими учнями комунікативних бар'єрів. Завдання викладача іноземної мови полягає не лише в тому, щоб учень оволодів певним лексико-граматичним матеріалом, але і не «поселити» в нього страх перед використанням цих знань. Він повинен допомогти подолати труднощі, які, безумовно, з'являються у «не носія» мови в процесі комунікації, навчити користуватися отриманими знаннями і долати фобії, які виникають при цьому.

Уміння викладача побачити і визначити позитивне у відповіді курсанта допоможе останньому набути

впевненості в собі і побороти страх говорити іноземною мовою. Необхідно переконати курсанта в тому, що для того, щоб досягти прогресу у вивченні іноземної мови, потрібно перетворити бажання говорити іноземною мовою в необхідність.

Особливу роль в ефективній організації процесу навчання іншомовній діловій комунікації відіграють педагогічні технології формування іншомовної комунікативної діяльності. Партнерство викладача та учня є необхідними умовами оптимізації процесу формування умінь професійної іншомовної комунікації у майбутніх правоохоронців [3, с.425].

Формування іншомовних комунікативних умінь є одним із компонентів структури професійної компетенції співробітника правоохоронних органів, які сприяють розвитку особистості та її здатності до продуктивної службової комунікації в сучасних умовах.

1. Крашеніннікова Т.В., Поповський А.М., Руколянська Н.В. Українська мова (за професійним спрямуванням): Навчальний посібник. Модульний курс. – Дніпропетровськ: Середняк Т.К., 2015 р., с. 330.

2. Пам'ятка працівника Національної поліції України : Інформаційно-довідкові матеріали з питань професійного спілкування поліцейських / за ред.. Клименко І. В., Швець Д. В., Євдокімова О. О., Посохова Я. С., МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2017 р., с. 52.

3. Юридична психологія : підручник / за заг. редакцією О.М. Бандурки; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків : Майдан, 2018. 684 с.

Кость Назарій
студент 2-го курсу

*Львівського національного
університету імені Івана Франка
Науковий керівник
Комар Руслана*

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ У КОНТЕКСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ МОБІЛЬНОСТІ МОЛОДОГО ФАХІВЦЯ

Реалії сучасного світу, активна його глобалізація вимагає від фахівця, зокрема молодого, навичок професійної мобільності як у межах власної держави, так і за кордоном. Професійна мобільність неможлива без сформованої міжкультурної компетенції. У системі сучасної системи освіти ще не приділено належної уваги цій проблемі. Проте основи міжкультурної компетентності здобувачі вищої освіти активно формують під час вивчення в закладі вищої освіти іноземної мови.

Пошук та реалізація умов, шляхів, методів і засобів підготовки професійно мобільного спеціаліста на сьогодні стає актуальною проблемою для всієї країни, розв'язання завдань з підготовки професійно мобільних майбутніх фахівців потребує глибинного теоретичного аналізу природи професійної мобільності, механізмів її формування і розвитку. Ця наукова проблема має багаторівневий характер, який обумовлений економічними, соціокультурними, політичними факторами її формування [5, с.105].

У педагогічній науці лише в 70-х роках минулого століття почали активно займатися дослідженням проблеми професійної мобільності і то в контексті державної служби. Того часу професійну мобільність прийнято було визначати переважно як готовність працівника, насамперед державного службовця, до швидкої зміни у виконанні виробничих завдань, робочих

місць і навіть спеціальностей в межах однієї професії або галузі, здатність швидко опановувати нові спеціальності або зміни в них, що виникають під впливом технічних перетворень.

Згодом науковці Рибникова Л. і Лесохіна Л. запропонували розглядати поняття соціально-професійної мобільності з двох позицій, як необхідність:

- адаптуватися до реальних життєвих ситуацій, що зумовлюються зовнішніми умовами (відсутністю робочих місць, низькою заробітною платнею, побутовою невпорядкованістю тощо);

- самовдосконалюватися, на підставі вже набутого рівня грамотності, освіченості та професійної компетентності [3, с.45].

Щодо етимології терміна «міжкультурна комунікативна компетенція», то його у середині 1960-х рр. запропонували Н. Чомські та Д. Хаймз. Міжкультурна комунікативна компетенція виступає ключовою складовою міжкультурної комунікації та міжкультурної компетенції, а також є невід'ємним елементом іншомовної комунікативної компетенції. Як слушно зауважує Г. Калашник, «допоки інтереси сторін збігаються, національні відмінності практично не помітні, але коли виникає конфлікт, їм належить важлива роль» [2, с. 8].

Формування міжкультурної комунікативної компетенції є невід'ємною складовою процесу навчання іноземної мови у закладах вищої освіти, що сприяє розвитку навичок та вмінь, необхідних для подолання мовного та культурного бар'єрів та успішного налагодження контактів з представниками інших культур [1, с. 290].

Метою формування міжкультурної комунікативної компетенції є опанування вміннями керувати процесом міжкультурної взаємодії та адекватно його інтерпретувати,

а також набуття нових лінгвокраїнознавчих знань у ході комунікації. Здобувачі вищої освіти повинні навчитись відповідно до ситуації реагувати на репліки носіїв мови, доречно застосовувати міміку і жести, використовувати формули мовного етикету, знати культурно-історичні особливості країни, мова якої вивчається, а також розуміти та аналізувати міжкультурні відмінності, синтезувати та узагальнювати власний досвід у міжкультурному діалозі, розглядати інші культури та їх представників з позиції емпатії, свідомо уникати розмежування культур, переглядати та змінювати власні оцінки чужої культури у відповідності з розширенням навичок та досвіду міжкультурного спілкування [4, с. 12 – 15].

Сформована міжкультурна комунікативна компетенція є запорукою не тільки всебічного розвитку особистості фахівця, а й можливістю успішно інтегруватися у швидкозмінному сучасному світі та бути професійно мобільним, що якісно збільшує шанси на успішне працевлаштування і можливість професійної реалізації молодого фахівця.

1.Задунайська Ю.В., Кость С.П. Міжкультурна комунікативна компетенція здобувачів вищої освіти: особливості формування в процесі викладання іноземної мови / Юлія Задунайська, Світлана Кость // Науковий журнал «Молодий вчений», 2019, С. 286-290.

2. Калашник Г.М. Вступ до дипломатичного протоколу та ділового етикету: навч. посібник / Г.М. Калашник. К.: Знання, 2007. 143 с.

3. Лесохина Л.Н. К обществу образованных людей. Теория и практика образования взрослых / Л.Н. Лесохина. – СПб.:ИОВ РАО, «Тускарора», 1998.

4. Ніколаєва С.Ю. Методика формування міжкультурної іншомовної комунікативної компетенції:

Курс лекцій (схеми і таблиці) [навч.-метод. посібник для студ. мовних спец. осв.-кваліф. рівня «магістр»] / О.Б. Бігич, Н.Ф. Бориско, Г.Е. Борецька та ін. // за ред. С.Ю. Ніколаєвої. К.: Ленвіт, 2011. 338 с.

5. Рідкодубська А.А. Наукові підходи до проблеми професійної мобільності майбутнього фахівця соціальної сфери / А.А. Рідкодубська // Фізико-математична освіта (ФМО). Випуск 4(10), 2016. С.105-107.

Кравчук Марина

студентка 2-го курсу

Львівського національного університету

ветеринарної медицини

та біотехнологій імені С.З. Гжицького

Науковий керівник

Капітан Ольга

ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПОКАРАННЯ ЗА ХВОРОБОЮ

Актуальність теми дослідження. Одним із напрямків кримінальної політики, в якому знаходять своє відображення принципи гуманізму та економії заходів вкримінальної репресії, є звільнення осіб відкримінальної відповідальності і покарання внаслідок акта про амністію та звільнення від покарання на підставі акта про помилування.

Звільнення від покарання на підставі закону України про амністію чи акту про помилування, може застосовуватися лише судом у випадках, передбачених КК.

Особа, яка вчинила злочин не великої або середньої тяжкості, може бути за вироком суду звільнена від покарання, якщо буде визнано, що з урахуванням бездоганної поведінки і сумлінно гоставлення до праці цю особу на час розгляду справи в суді не можна вважати суспільно небезпечною.

Звільнення від покарання за хворобою застосовується у випадках, коли досягнення мети покарання стає нереальним через хворобу особи, яка вчинила злочин. Ст. 84 передбачає три самостійних види звільнення особи від покарання за хворобою, які визначаються характером захворювання та особливостями суб'єкта, до якого застосовуються.

Підставою для звільнення відпокарання

Підставою для звільнення від покарання таких осіб є неможливість їх виправлення.

Психічна хвороба, яка позбавляє особу можливості усвідомлювати свої дії (бездіяльність) або керувати ними, не дає їй можливості усвідомлювати і примусовий характер державного впливу на нього, який полягає у позбавленні чи обмеженні прав і свобод особи.

Такі особи звільняються від покарання незалежно від тяжкості вчиненого ними злочину, тривалості невідбутої частини покарання, наявності порушень режиму та інших обставин.

Закон передбачає можливість застосування до них примусових заходів медичного характеру відповідно до ст. ст. 92 – 95.

Ч. 2 ст. 84 передбачає можливість звільнення від покарання або від подальшого його відбування за таких умов:

1) особа захворіла на іншу тяжку хворобу, крім психічної;

2) це сталося після вчинення злочину або постановлення вироку;

3) врахування судом тяжкості вчиненого злочину, характеру захворювання, особи засудженого та інших обставин справи.

Відбування покарання такими особами є недоцільним через неможливість їх виправлення в умовах

відбування покарання і застосування заходів виправно-трудового впливу.

До тяжких можна віднести хвороби, включені до Переліку захворювань, які є підставою для подання в суди матеріалів про звільнення засуджених від подальшого відбування покарання.

Виявлення таких осіб покладається на лікарсько-трудові комісії, які створюються при лікарнях для засуджених.

Захворювання на тяжку хворобу є підставою

➤ Захворювання на тяжку хворобу є підставою для звільнення особи від покарання або від подальшого його відбування лише у випадку, якщо

➤ Хвороба перешкоджає відбуванню покарання, тобто коли подальше відбування покарання загрожує її життю або може призвести до серйозного погіршення здоров'я чи інших тяжких наслідків.

➤ Тяжкість вчиненого злочину ґрунтується на положеннях ст. 12. Особу засудженого характеризують поведінка під час відбування покарання,

➤ дисциплінованість, ставлення до праці, ступінь виправлення, ухилення від призначеного лікування тощо.

Отже, звільнення від відбування покарання за хворобою є результатом дії принципів гуманізму та обґрунтованості виконання покарань, оскільки застосування покарання щодо особи, яка захворіла на психічну хворобу, не має відповідного виправного ефекту, а інша тяжка хвороба засудженого може не виправдано посилити каральний ефект і завдати йому зайвих страждань. Враховуючи, що стан медичного забезпечення засуджених на сьогодні є вкрай низьким, їх звільнення за хворобою необхідно розглядати скоріше як необхідність,

пов'язану з неможливістю забезпечення належного лікування в колоніях. Застосування цієї підстави звільнення повинно мати більш гуманнее забарвлення й основним критерієм, за яким відбувається оцінювання можливості звільнити особу, необхідно розглядати фізичний стан засудженого та можливість зберегти його здоров'я, а також забезпечення безпеки для інших засуджених і персоналу колонії. Рішення про недоцільність звільнення такої особи від покарання чи відбування покарання повинно бути обґрунтовано судом.

Кругась Анна

студентка 2-го курсу

Юридичного інституту

ДВНЗ "Київський національний

Економічний університет ім. В.Гетьмана"

Науковий керівник

Беспаль Ольга

ДІТИ В ОДНОСТАТЕВИХ СІМ'ЯХ ТА ЇХ СОЦІАЛЬНА АДАПТАЦІЯ

У наш час все більше з'являється одностатевих пар, які всиновлюють дітей. Спираючись на думку представників громадської організації ЛГБТ спрямування - правозахисний ЛГБТ Центр «Наш світ» констатує, що певний відсоток населення України складають ЛГБТ особи (гомосексуали, бісексуали і трансгендери), які мають потребу у врегулюванні своїх де-факто сімейних стосунків як одностатевих сімейних партнерів. Хоча точна частка ЛГБТ у складі населення невідома, різні наукові дослідження оцінюють її у 2-10%. За дуже приблизною оцінкою кількість стабільних одностатевих пар в Україні вже зараз може складати принаймні 100-200 тисяч[5,с.1].

Метою даної роботи є аналіз одностатевих шлюбів та їх вплив на дитину, яка в них виховувалася, а також на її соціалізацію.

Першочергово слід почати з визначення одностатєвого шлюб, під яким розуміється союз двох осіб однієї статі, визнаний законодавством окремої країни як «шлюб»[4]. Одностатєвий шлюб зачіпає цивільні, політичні, соціальні права, а також релігійні традиції у багатьох країнах. У деяких країнах на державному рівні заборонені одностатєві союзи і щоб їх якось урегулювати, потрібно буде вносити корективи до цих сфер. У таких сім'ях немає чіткого розмежування між словами «тато» і «мама». Тобто дитина не зможе зрозуміти своїх однолітків, які будуть обговорювати деякі життєві ситуації з різними батьками. Варто звернути увагу на частини 1 і 2 статті 218 Сімейного кодексу, а саме:

✓ для усиновлення дитини потрібна її згода, якщо вона досягла такого віку та рівня розвитку, що може її висловити;

✓ дитина має бути проінформована про правові наслідки усиновлення[1, ст. 218].

Зазначена стаття дає розуміння того, що не тільки потрібно враховувати інтереси дорослих людей, а й тих, кого всиновлюють. А саме дітей, які вже досягли віку й інтелектуального розвитку, щоб прийняти зважене рішення щодо виховання у таких сім'ях. Що ж до немовлят такий принцип не діє, але виховуючись з самого малечку в такій обстановці, вони не будуть зважати, що їх сім'я відрізняється. На сьогодні є дослідження про дітей, які виховувалися в одностатєвому партнерстві. Одним із таких є напрацювання вченого з Університету в Остіні, Марка Регнеруса. Він виявив, що у таких дітей у декілька разів більше психічних розладів, ніж у інших, більше самогубств, більше венеричних хвороб (звичайно, це

наслідування «батьків» у їх способі статевого життя, бо у дитини з раннього віку формується не правильне уявлення) [4]. Хвороба на такі психічні захворювання спричинена тим, що соціум не може прийняти в повній мірі дітей з таких сімей. Наслідком стає те, що вони закриваються в собі, в деяких випадках, не маючи можливості поділитися своїми переживаннями з іншими. Саме ці фактори можуть призвести до фатальних наслідків, а саме: розлади психіки, фізичні вади і навіть летальний результат, який вже не обернути.

За оцінками експертів телеканалу ТСН, станом на 2011 рік в Україні нараховувалося від 800 тисяч до 1,2 мільйона представників сексуальних меншин або так званої ЛГБТ-спільноти, до якої входять лесбійки, геї, бісексуали і транссексуали[3]. Перший ЛГБТ парад в Україні відбувся 16-19 травня 2012 року, що підтверджує появу більш толерантного ставлення з боку держави і громадян до наявних сексуальних меншин, а отже, ми можемо стверджувати приріст ЛГБТ спільнот в період з 2012 до 2019 років. Причиною цьому стали численні явища «comingout».

Хочемо звернути вашу увагу й на іншу сторону усиновлення дітей одностатевими парами, адже потрібно дослідити й розглянути різні складові такого виховання. М. Кімел Гендероване стверджує, що гендерні ролі, які програють лесбійки, геї, трансгендери, є не такими жорсткими щодо поділу обов'язків у домашньому господарстві та в публічній сфері, ґрунтуються меншим чином, ніж у гетеросексуальних парах, на владі та нерівності. Він зазначає, що «парам геїв і лесбійок з меншою ймовірністю загрожує наслідування шаблонів нерівності, які визначають гетеросексуальні шлюби»[6, с.2]. Тобто ЛГБТ сім'ї більшою мірою розуміють і вводять у реалізацію принцип рівності. На нашу думку, те що

представники меншинств більш толерантні у своїх сім'ях є показником того, що є розуміння, як це бути не такими, як всі. Отже, діти виховуються з кращим потенціалом і розумінням до свого майбутнього. Адже відповідно до статті 7 Європейської конвенції про усиновлення дітей, яка набрала чинність в Україні 01.09.2011 «Про умови усиновлення», одностатеві пари мають право всиновлювати дітей, якщо перебувають у зареєстрованому партнерстві [2, ст. 7].

Вважаємо за доцільно розглянути цю проблему у вимірі декількох питань, а саме: в соціумі та налагоджування відносин у статевому житті. Спираючись на дослідження «Національне поздовжнє дослідження сім'ї лесбіянок - Психічне здоров'я дорослого потомства», де було відібрано 77 дітей віком 25 років [7]. Дослідження не виявило значних відмінностей між групами щодо адаптивного функціонування (сім'ї, друзів, подружжя або партнерів, освіти або роботи), поведінкових або емоційних проблем, оцінки психічної шкали діагностики стану здоров'я.

Щодо другого питання про статеве життя дітей вихованих у ЛГБТ-сім'ях, то як зазначалося раніше у дослідженні діти у більшій мірі будуть наслідувати статеве життя своїх батьків, адже це буде формуватися з малих літ навіть, не усвідомлюючи неправильності своїх дій.

Таким чином можна зробити висновок що виховання в одностатевих сім'ях буде базуватися на рівності усіх прав толерантному ставленні до оточуючих. Діти з таких сімей не будуть мати проблеми в спілкуванні з друзями, сім'єю та інші комунікабельні відмінності їхній розвиток нічим не буде відрізнятися від однолітків вихованих у різностатевих парах.

1.Сімейний кодекс України : Кодекс України; Кодекс, Закон від 10.01.2002 № 2947-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2947-14>

2.Європейська конвенція про усиновлення дітей: Конвенція; Рада Європи від 27.11.2008 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/994_a17

3.Ковальчук Г. Діти ЛГБТ. Як живеться в сім'ях геїв і лесбіянок. URL: <https://focus.ua/amp/ukraine/400254>

4.Діти, усиновлені геями та суперечливості такої практики. URL: <https://risu.org.ua/en/index/blog>

5.Наш світ.Дослідження дітей в одностатевих парах говорять на їхню користь.URL: <https://gay.org.ua/blog/2018/08/08/dosli>

6.Марценюк Т. ЛГБТ сім'ї в Україні: відтворення патріархату чи альтернатива владному дискурсу?URL: http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/2123/Martseniuk_LHBT_simi_v_Ukraini.pdf;jsessionid=F54C5C0E0F42B0C15E3140929EA66D76?sequence=1

7.The NEW ENGLAND JORNAL of MEDICINE. Національне поздовжнє дослідження сім'ї лесбіянок - Психічне здоров'ядорослого потомства. URL: <https://www.nejm.org/doi/full/10.1056/NEJMc1804810>

Левчик Богдан
курсант 2-го курсу
Прикарпатського факультету
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник
Ковальчук Оксана

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАХИСНИХ ТА ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

На сьогоднішній день правоохоронні та правозахисні органи на території Європи зазнають значних реформ. Такі рішучі дії пов'язані з хвилями протестів, що відбувались на території країн Євросоюзу та Європи загалом. Зокрема французькі протестувальники й досі не полишають надій, що влада до них прислухається, адже лише у цьому випадку вони підуть з вулиць. Громадян Франції не зупиняють навіть нові закони, що набрали чинності задля припинення протестів, або хоча б для зменшення кількості протестуючих [1]. У зв'язку з нещодавною пенсійною реформою на вулицю вийшли й незадоволені працівники державних структур, а це ще більше погіршує ситуацію, так як процесуальні дії, які застосовуються до таких суб'єктів, є відмінними від тих, що застосовуються до звичайних громадян. Влада зазнає своєї поразки і нещодавно оголосила про готовність відмовитися на деякий час від ідеї підвищення пенсійного віку.

На цьому прикладі можна побачити, що ніякі нові закони, кількість правоохоронців, зокрема поліцейських та працівників інших силових структур, не зможуть змусити освічених громадян відмовитись від своєї думки, позиції, яку вони вважають по-справжньому правильною [2].

У співвідношенні з подіями, що пронеслися Україною у 2013-2014 роках, кількість українських протестантів значно перевищувала кількість нещодавніх протестуючих проти пенсійної реформи громадян у Франції.

Проблема українських правоохоронних органів у цій ситуації полягала у занадто жорсткому вирішенні проблеми. У тих обставинах силу застосовувати потрібно

було лише у крайніх випадках. Люди ставали ще більш агресивні, а їх кількість невпинно зростала. Правоохоронні органи, зокрема тогочасна «міліція» та її спецпідрозділ «Беркут», остаточно втратили повагу серед українського населення. Однак, це було помилкою не рядового та середнього складу цієї структури, а їх керівників. В аналогію можна поставити приклад з французької акції протесту «жовтих жилетів», де помилки керівництва призвели до вандалізму і насильства. Французький уряд офіційно визнав цей факт.

Правозахисні організації та ініціативи протягом року працювали над документуванням та систематизацією інформації про злочини проти людяності, вчинені під час Євромайдану. Зроблене спільними зусиллями подання у січні 2015 року було передано на розгляд прокурора Міжнародного кримінального суду в Гаазі. В якості доказів у поданні доданий великий масив відео та фотоматеріалів із фіксацією злочинів правоохоронців та так званих «тітушок», що слугує підтвердженням усвідомлення виконавцями злочинів своєї цілковитої безкарності. Коментуючи результати національного розслідування, Павло Дикань, представник групи адвокатів родин Небесної Сотні, зазначив, що вони невтішні: лише п'ять справ доведено до суду, а завершена лише одна з них. «Головні проблеми розслідування – це довготривала неналежна організація слідства, відсутність реформи правоохоронної системи, системний опір розслідуванню з боку діючих співробітників МВС, знищення доказів в системі МВС, неналежне матеріальне забезпечення слідства технічними засобами та проблеми, пов'язані з проведенням експертиз (неналежне фінансування, відсутність кваліфікованих експертів)», - сказав адвокат. На його думку, відсутність покарання

винних вкрай негативно впливає на готовність учасників-правоохоронців давати покази [3] .

Правоохоронні органи та спецслужби Великої Британії за 45 років перебування у Європейському Союзі глибоко вкорінилися у загальноєвропейські механізми безпеки. Тепер перед владою країни стоїть питання щодо мінімізації доступу до європейських баз даних, а Брюссель повинен вирішити, чи готовий він створити прецедент, що дозволить третім країнам отримати доступ до інструментів ЄС, як частину нового, індивідуального підходу до сфери безпеки. Експерти Об'єднаного королівського інституту досліджень проблем оборони та безпеки для цього створили три можливих сценарії обміну інформацією між правоохоронними органами Великої Британії та Євросоюзом на різних рівнях доступу [4]. І якщо знову поглянути на українські реалії, то стане зрозуміло, що наша правоохоронна та правозахисна система ніколи не могла мати хоча б половину тієї інформації, якою володіє Велика Британія. Це зумовлено великою кількістю чинників, які не дозволяли країні рухатись вперед. Найважливіший чинник – це відсутність України в ЄС. Одна з наймасштабніших реформ, якої зазнала українська правоохоронна система – це перейменування так званої народної міліції у поліцію, а разом з тим планувалось та закріпилось багато інших нормативно-правових актів, зокрема тих, які були націлені на боротьбу з корупційними злочинами [5].

Таким чином, можна зробити висновок, що в умовах сучасності існує досить велика кількість проблем у правозахисній та правоохоронній сферах. Вирішення кожної з цих проблем дозволяє країні йти далі, розвиватись у цих напрямках та не повторювати своїх старих помилок та помилок європейських сусідів.

1. РБК-Україна [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: www.google.com.ua/amp/s/www.rbc.ua/ukr/news/parizhe-neskolko-soten-zheltyh-zhiletov-ustroili-1565463171.html/amp (дата звернення 02.03.2020). – Назва з екрана.

2. Європейська правда [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: www.eurointegration.com.ua/rus/tags/protesty-u-francii/ (дата звернення 02.03.2020). – Назва з екрана.

3. Харківська група захисту прав людини [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: <http://khpg.org/en/index.php?id=1424558920#menu>

4. Національний інститут стратегічних досліджень [Електронний ресурс] : [Інтернет-Портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/pravookhoronni-organi-ta-specsluzhbi-velikoi-britanii-zhittya-pislya

5. Патрульна поліція України [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: patrol.police.gov.ua/highlight/nabuv-chynnosti-zakon-pro-natsionalnu-politsiiu.

6. United Kingdom and Europe [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – Режим доступу: ukandeu.ac.uk/fact-figures/what-is-soft-brexite.

Легка Ярина

курсантка 4-го курсу

Національної академії сухопутних військ

Науковий керівник

Шелюх Ольга

ЛІТЕРАТУРА ПРО ВІЙНУ – ОСОБЛИВИЙ ВИЯВ СУЧАСНОЇ КУЛЬТУРИ

Література кожного культурної нації, її народурозвивається й удосконалюється саме працею його письменників, праця яких залежить від політичної обстановки в країні та умов, у яких вони перебувають. Література в загальному світовому контексті є свідченням високого духовного та цивілізаційного розвитку людства, невід'ємним складником його національної культури. Як мистецтво слова вона є носієм потужного заряду духовної енергії, здатна передавати загальнолюдські й національні цінності від покоління до покоління, культивувати їх у людській душі. Починаючи з усної народної творчості, що є духом нації, і закінчуючи високохудожніми творами письменників-класиків, література впливала і впливає на формування національно-патріотичного світогляду людини. Українська література має велике суспільно-політичне, пізнавальне і виховне значення, бо в ній показано історію народу, його боротьбу за волю та щасливе життя.

Війна України з Росією на Донбасі спричинила жанрово-тематичне розширення сучасної української літератури, і появу нових, досі не знаних авторів. Щодня ми стежимо за новинами із зони ООС, однак сьогодні про події на сході України можна дізнатися не тільки з інформаційних випусків, а й з книжок. Вони написані людьми, які там побували та на власні очі бачили весь жах того, що відбувається. У книгах розказано не тільки про гібридну війну на Донбасі, а й про героїзм і зраду, любов та ненависть, горе та радість тощо. Це література для широкого загалу, для тих, хто хоче хоча б теоретично зрозуміти, що таке війна, простежити послідовність подій, які відбувалися, зрозуміти погляд солдатів; що впливало на ті чи інші події.

Тому запропонована тема є дуже важливою та актуальною сьогодні, бо сучасна література про сучасну

війну (*даруйте за тавтологію* – авт.)– це своєрідний документ часу. І наше завдання показати, які її характерні особливості.Зробивши огляд література про війну на Сході України, можемо стверджувати, що вона виконує кілька надважливих функцій:інформує суспільство про реальні події, які відбуваються;є засобом комунікації між автором-учасником/очевидцем і читачем;формує світогляд людини;виховує національно-патріотичні почуття.

Одним із видів протистояння в гібридній війні є боротьба на інформаційному фронті. Адже як казав Максим Рильський: «Слово, як зброя. Як усяку зброю, його треба чистити й доглядати». У цьому контексті літературу можна вважати «одним із видів озброєння» в інформаційній війні (як музику чи кіно).

Література дає можливість:просувати потрібний наратив (пояснити людям, хто «хороший», а хто «поганий»);задокументувати хід подій (адже наша історія не раз переписувалася);зберегти «настрій епохи» (зрозуміти мотиви учасників подій).

Якщо говорити про класифікацію літератури за авторами та жанрами, то варто найперше згадати, наприклад, ГаннуСкоріну, бібліотекарку за освітою, читача-ентузіаста та авторку проекту «Книги про війну», якачи не єдина в Україні, хто ретельно відстежує вихід книг про війну на Сході й складає їхні списки. В інтерв'ю для АрміяInform вона повідомила, що у списку військової літератури про АТО (ООС) є близько 500 книг, з яких 120 написаних військовими. Саме вона поділила твори за авторами та жанрами.

Серед авторів так званої «Ветеранської прози» є як і цивільні письменники, військові, журналісти, волонтери, так і чимало безпосередніх учасників бойових дій, які почали писати під час війни.

Можна виділити дві умовні категорії, серед книжок, написаних цивільними авторами: книжки масової літератури та книжки «високої полиці». До видань, що належать до так званої «Високої полиці» можна віднести романи: Сергія Жадана «Інтернат», Володимира Рафеєнка «Довгі часи» чи Олафа Клеменсена «Літо-АТО». Існує й інша категорія, яку ми умовно називаємо «масовою літературою», для прикладу – це повість «Укри» Богдана Жолдака, «Позивний Бандерас» Сергія Дзюби та Артемія Кірсанова, «Чорне сонце» Василя Шкляра.

Першими хто передає інформацію, яка відбувається у зоні ООС, звичайно, є журналісти, які часто відвідують бойові позиції. Когось із них війна надихнула на написання книг, зокрема Сергія Лойкана роман «Аеропорт» та Наталію Нагорну на роман «Повернутися з війни».

З-поміж письменників, які брали безпосередню участь у Російсько-українській війні, варто згадати таких авторів та їх твори: «Точка нуль» Артема Чеха, «Блокпост» Бориса Гуменюка та «Сапери» Сергія Гридїна. Війна пробуджує нові почуття, підкидає гострі сюжети, викликає підйом творчості небайдужих авторів та найголовніше народжує нові таланти. Говорячи про таку категорію письменників, які почали писати лише під час війни, одразу вимальовується образ Валерія Ананьєва та його книга «Сліди на дорозі» або Влада Якушева з його «Карателями».

Книги написані про війну можна поділити жанрово-родовими ознаками, зокрема на: прозу, поезію, фотоальбоми і навіть комікси. Звичайно, найбільше видано прозових, найвідоміші з них це: «Карателі» Влада Якушева, «Укри» Богдана Жолдака, «Іловайськ» Євгена Положія та багато інших.

Сьогодні є чимало поетичних збірок про війну на Сході України, існують як і надруковані збірники, так і

просто нотатки в зошиті чи в Інтернеті. Напевно, багатьом уже відомі вірші Бориса Гуменюка та його збірка «Вірші з війни» або «Абрикоси Донбасу» Любові Якимчук. Слід зазначити, що першою українською книжкою про нашу війну була саме «Вірші з війни» Бориса Гуменюка, де він і назвав відкрито АТО – війною.

Новим жанром у літературі про війну є патріотичні комікси. Так, львівський автор Левко Квіт створив власне патріотичні комікси «Кіборги. Початок», а допомагали йому безпосередньо учасники тих подій. Це історія про початок оборони Донецького аеропорту. Картинки розповідають про перший серйозний бій, де військові розвідники дали відсіч російським найманцям. Крім них маємо й «Охоронців країни» Леоніда Краснопольського, який налічує 5 випусків, де в кожному прототипом головного героя є реальна людина. Комікс «Савка і Баклан – замінована прогулянка», створений для дітей молодшої школи з прифронтових територій на Сході України і має на меті допомогти дітям усвідомити ризики та загрози, вберегти їх життя та здоров'я.

Розповісти без слів про події на сході України можуть фотокнижки. Наприклад, видання «RAW Історія змін українців та армії» – книга від 33 фотографів, що фіксують події на передовій та історії людей, котрі творять літопис нового суспільства та нової армії.

Окремо варто говорити про книги з навколовійськової тематики. Сюди, за Ганою Скоріною, віднесемо пропагандистські книги, історичні дослідження, публіцистику, спогади, або ті, які тим чи іншим чином мають відношення до сучасної війни: Євген Магда «Гібридна війна. Вжити і перемогти» або Макс Кідрук «Небратні».

Отже, як ми бачимо, війна це не лише страх, біль, руйнування та смерть, а ще й потужний каталізатор для

розвитку літератури. Тема війни не залишає нікого байдужим, вона торкається кожного свідомого українця. Для простої людини найкращий спосіб дізнатися про війну – це прочитати книгу.

1. Від окопів до мелодрами: якою буває українська воєнна проза. Київ 2019. URL: <http://www.chytomo.com/vid-okopiv-do-melodramy-iakoiu-buvaie-ukrainska-voienna-proza/>.

2. Книжкова оглядачка зібрала 150 книг про російсько-українську війну. Київ, 2018. URL: <http://archive.chytomo.com/news/knizhkova-oglydachka-zibrala-150-knig-pro-rosijsko-ukraiinsku-vijnu>.

3. Культура як інструмент оборони: що може література у час гібридної війни. Київ, 2019. URL:

Лукашук Іванна

курсантка 3-го курсу

Прикарпатського факультету

Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник

Кушнірук Мирослав

ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ БЕЗПЕЧНИЙ ПОВЕДІНЦІ НА ДОРОЗІ

Розвиток транспортної сфери у світі стає все більш інтенсивним. Зокрема, автомобілізація в Україні досягає великих масштабів. Незважаючи на всі позитивні моменти розвитку, не слід забувати про трагічні наслідки, що супроводжуються, а саме збільшення аварійності через порушення правил дорожнього руху та небезпечній поведінці сучасної молоді на дорозі.

Життя людини є найвищою цінністю, про що варто пам'ятати. А тому життєво необхідно кожному знати та

дотримуватись встановлених правил поведінки на дорозі, незважаючи водій ти чи пішохід .

Важливим аспектом сучасного виховання нового покоління є потреба змінити ставлення до життя і здоров'я людини. До ключових елементів реалізації права на життя слід віднести безпеку на дорозі, адже транспорт є невід'ємною частиною нашого життя .

Основними нормативно-правовими актами, які регулюють такі правовідносини є Закон України «Про дорожній рух» та Правила дорожнього руху, які затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2001 року № 1306 зі змінами та доповненнями [1].

Безпека – це коли нікому нічого не загрожує. Це поняття можна ототожнити з поняттям «безпека дорожнього руху» - це коли життю та здоров'ю учасникам дорожнього руху нічого не загрожує [2]. Дорожній рух – це рух транспортних засобів або учасників дорожнього руху. Дорожній рух – це соціальне явище, безпека якого розглядається як невід'ємний показник загальної безпеки держави. Захищеність учасників дорожнього руху є показником не тільки безпеки дорожнього руху, а й громадської безпеки [3].

Безпека на дорозі створюється шляхом удосконалення організації дорожнього руху та контролю за дотриманням правил дорожнього руху. Однак головним все ж залишається людський фактор, а саме відповідальність учасників дорожнього руху, тобто від нас з вами залежить безпека на дорогах, життя інших людей та власне життя [4].

Здебільшого вважають, що причиною автомобільних катастроф та аварій є невідповідний стан доріг, неправильне розташування дорожніх знаків, світлофорів та дорожньої розмітки, низька культура водіння та безкарність порушників правил дорожнього

руху. Та все ж людський фактор посідає перше місце з-поміж цих усіх. Нехтуючи встановленими правилами, перевищуємо швидкість, опираючись на досконале водіння, допускаємо водіння у нетверезому стані та користування мобільними телефонами за кермом. Отож варто насамперед почати з власної правосвідомості, змінити ставлення до встановлених застережень та попри самовпевненість дотримуватися їх.

Виховання транспортної дисципліни є важливим елементом створення безпечної ситуації на дорогах. Головне завдання сучасності донести важливість дотримання правил поведінки на дорозі до нашої молоді.

Безумовно, головне – це внутрішня культура учасника дорожнього руху. Вона визначає стиль поведінки на дорозі, ставлення до свого оточення та свого транспортного засобу, а також правильну поведінку в критичних ситуаціях, коли необхідно швидко прийняти рішення і запобігти аварії, травматизму. Основним елементом внутрішньої культури учасника дорожнього руху, мають бути гуманність, безкорисливість, елементарний вияв турботи про незнайомих водіїв і пішоходів, які потрапили в біду. На жаль, якщо учасник дорожньо-транспортної пригоди зник з місця події, залишивши на дорозі людину, яка потребує негайної медичної допомоги; якщо учасники нехтують елементарними правилами дорожнього руху, якщо учасники дорожнього руху не проявляють особливої уваги до таких категорій учасників дорожнього руху, як діти, люди похилого віку та осіб з явними ознаками інвалідності – усе це свідчить про наявність серйозних проблем у вихованні внутрішньої культури як водіїв, так і пішоходів [5, с. 8, 9].

Виховання культури поведінки на дорозі сучасної молоді – одна з важливих соціальних проблем. Це

виховання полягає в тому, щоб добитися єдності внутрішнього стану учасника дорожнього руху і зовнішнього його виявлення. Внутрішній стан – це мета, наміри, орієнтири, зовнішнє їх виявлення – безпосередні дії і результати. До них належать акуратність поведінки на дорозі, точність, тактовність у поводженні з іншими учасниками та працівниками правоохоронних органів. Ці риси характеру потрібно виховувати в молодому віці [6].

Культура поведінки на дорозі – це не тільки свідоме додержання Правил дорожнього руху, а й наявність складової системи різних якостей, що охоплюють моральні риси, освіту, духовні потреби, естетику зовнішнього вигляду особи і його транспортного засобу, уміння спілкування з оточуючими. Формування культури поведінки на дорозі у сучасної молоді відбувається не тільки в результаті виховної роботи працівників патрульної поліції та викладачів у навчальних закладах. Процес виховання в системі "водій – пішохід" є невід'ємною складовою виховання особистості в цілому, починаючи з сім'ї, дитсадка, школи і т.д. Виховання культури взаємовідносин в суспільстві – це безкінечний і довготривалий процес розвитку самого суспільства. Процес виховання особистості є довготривалий процес довжиною в життя. Істотне значення має також і самовиховання й самовдосконалення особистості[6].

Провідні науковці вважають, найголовнішою небезпекою є стан нашого розуму та свідомості. Однією з таких небезпек є агресивний характер поведінки на дорозі малоосвіченими учасниками дорожнього руху, їх зарозуміла поведінка на дорозі, а це вже чисто психологічний аспект. Причому психологічні якості – природжені, змінити які дуже важко, але їх можна деякою мірою врівноважити або ж компенсувати за рахунок інших якостей[6].

Отже, одним з перспективних шляхів виховання сучасної молоді безпечній поведінці на дорозі є підвищення культури співіснування на дорозі всіх учасників дорожнього руху шляхом системного проведення навчальних занять з етики та культури поведінки на дорозі.

1. Постанова КМУ від 10 жовтня 2001 р. № 1306 «Про Правила дорожнього руху» – Доступ з інтернету. – <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1306-2001-%D0%BF>

2. Доненко В.В. Сучасні проблеми наукового забезпечення безпеки дорожнього руху // Безпека на дорозі: матеріали круглого столу. – Кривий Ріг, 2018. – 54-57 с.

3. Долгополова М. М. Характеристика систем управління забезпечення безпеки дорожнього руху в державах розвинутої автомобілізації // Вісник. Запоріжжя, 2005. N2 (19). С.173–179.

4. Веселова Л., Профілактика дорожно-транспортних происшествий в системе гарантий безопасности дорожного движения // Legea si viata. – 2015. – №9. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://legeasiviata.in.ua/archive/2015/9/9.pdf>.

5. Виходець О.М. Культура та етика водіння / О.М. Виходець, Е.О. Кизилова. – К.: Пед. преса, 2008. – 320 с

6. Смалюк І. І. Виховання професійної культури водія, – як моральний регламент в процесі професійного навчання / І. І. Смалюк. // Вісник. – 2015. – №125. – С. 243–244.

Лук'янович Яна
курсанка 2-го курсу
Прикарпатського факультету

МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Суттєві перетворення, що відбулись у сучасній правоохоронній системі, пов'язані з багатьма факторами, серед яких і безумовне прагнення до розбудови України як демократичної й європейської держави, в якій найвищою цінністю є людина, а її права гарантуються та забезпечуються державою. Не стали винятком і установи та органи виконання покарань, функціонування яких має особливе соціальне та державне значення. Без них система кримінальної юстиції не здатна повною мірою забезпечити повний цикл притягнення злочинця до покарання, що своєю чергою істотно впливає на реалізацію таких вкрай важливих принципів як верховенство права та невідворотність покарання. Зміна політики української держави у сфері виконання кримінальних покарань призвела до зменшення на третину кількості людей, які відбувають покарання в місцях позбавлення волі, і тенденція цього процесу триває.

Правовою основою діяльності Державної кримінально-виконавчої служби України є Конституція України, Закон України “Про Державну кримінально-виконавчу службу України” та інші закони України, акти Президента України і Кабінету Міністрів України, чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також видані відповідно до них нормативно-правові акти Міністерства юстиції України [1].

Проголошення України правовою державою стало каталізатором удосконалення законодавства, функціонування системи органів виконавчої влади та правосуддя з метою забезпечення прав людини. Це знайшло своє втілення в офіційно проголошеному курсі на інтеграцію до Європи, реалізація якого передбачає приведення норм і стандартів внутрішнього життя нашого суспільства у відповідність до норм і стандартів Європи. Конституція України встановлює та закріплює основоположні засади діяльності ДКВС України та її посадових осіб, втілює основні гарантії здійснення конституційних прав та свобод людини і громадянина, які є головним сенсом діяльності ДКВС України. Разом із тим Основний закон України безпосередньо не регулює організацію і порядок діяльності органів та установ ДКВС України, але містить посилання на те, що ці питання визначаються тільки в межах Конституції та законів України [2, с. 171].

Основним законодавчим актом, що регламентує порядок і умови виконання та відбування усіх видів кримінальних покарань, є Кримінально-виконавчий кодекс України, який був прийнятий Верховною Радою України 11 липня 2003 року та набрав чинності з 1 січня 2004 року [3].

До найважливіших міжнародних нормативних документів у сфері виконання кримінального покарання необхідно зарахувати: Загальну декларацію прав людини, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, Європейську конвенцію про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню, Європейські пенітенціарні (в'язничні) правила.

В. Пузирний зі свого боку зауважує, що, незважаючи на загальновизнану характеристику

адміністративної діяльності, здебільшого врегульованої на підзаконному рівні, система правового регулювання цього виду діяльності в установах та органах виконання покарань зосереджується в різних за юридичною силою правових актах (законах і кодексах України), а також міжнародних правових стандартах. До того ж різні аспекти цього виду діяльності врегульовані у документах різного галузевого спрямування (передусім, у нормах адміністративного та кримінально-виконавчого права) [4, с. 116].

Зважаючи на те, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, а завданням кримінально-виконавчої системи є створення умов для виправлення засуджених, запобігання вчиненню нових злочинів, а також запобігання тортурам та нелюдському поводженню із засудженими, визначення напрямків державної політики у сфері виконання кримінальних покарань на основі концептуальних засад її розвитку є однією із важливих задач, що постали перед сучасним українським суспільством. Невизначеним залишається питання щодо відбування покарання для засуджених, які знаходяться на окупованих територіях України.

Отже, нормативно-правове регулювання у сфері кримінально-виконавчої діяльності безпосередньо залежить від змін у суспільних відносинах і тому потребує удосконалення та гармонізації з потребами сьогодення. Сутність удосконалення правового регулювання полягає у внесенні доповнень до нормативно-правових актів, усуненні їх дублювання та заповненні прогалин у правовому регулюванні кримінально-виконавчих відносин, а також використанні під час цього процесу зарубіжного досвіду.

1. Про Державну кримінально-виконавчу службу України Закон України від 23.06.2005 р. № 2713-IV. URL: zakon. rada. gov. ua.

2. Бараш Є. Ю. Адміністративно-правові засади управління державною кримінально-виконавчою службою України : дис. д-ра юрид. наук: 12.00.07. Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2012. 474 с.

3. Кримінально-виконавчий кодекс України: Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: zakon. rada. gov. ua.

4. Пузирний В. Ф. Концептуальні засади адміністративної діяльності органів та установ Державної пенітенціарної служби України : дис. д-ра юрид. наук: 12.00.07. Нац. акад. прокуратури України. Київ, 2015. 452 с.

Луцак Степанія

студентка 3-го курсу

Прикарпатського факультету

Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник

Андрусів Людмила

ЗНАЧЕННЯ ПІЛОТНОГО РІШЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ «СУКАЧОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

Понад 60 років тому державами-членами Ради Європи була підписана Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, що у перспективі стала одним з найбільш помітних і відомих європейських договорів, яким було запроваджено дієвий і ефективний механізм захисту широкого кола прав і свобод особи шляхом створення Європейського суду з прав людини .

У зв'язку з цим у практиці Суду останнього десятиліття було запроваджено процедуру винесення так

званих пілотних рішень, здатних суттєво стимулювати держав-членів Ради Європи забезпечувати належний рівень захисту прав і свобод індивідів, що перебувають під їхньою юрисдикцією. Йдеться про ухвалення рішень, здатних привернути увагу держав до системних проблем національного законодавства, що стають основною причиною подання великого масиву однотипних скарг.

З аналізу норми Регламенту ЄСПЛ можна зробити висновок, що пілотні рішення - це особливий тип судових рішень в яких судом не лише констатується наявність порушення державою відповідних положень Конвенції та/або протоколів до неї, але й здійснюється ґрунтовний аналіз ситуації, що призводить до виникнення значної кількості однотипних порушень. Одночасно він виявляє системну проблему, яка стає причиною порушень, що стосуються значного кола потерпілих. Отже головною метою цієї процедури є не розгляд справ у звичайному порядку та встановлення факту порушення одного з гарантованих прав, а надання допомоги державі у вирішенні відповідної системної проблеми [1].

Пілотна процедура може бути застосована в двох випадках:

- 1) якщо є справи, що стосуються «єдиної події великого масштабу», тобто багато разів повторювану проблему;

- 2) якщо є справи, що впливають з системного неправильного функціонування адміністративних та правозастосовних органів правової системи держави, що мають стійку та вкоренілу природу.

17 липня 1997 року, ратифікувавши Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (1950 року), Україна зобов'язалася виконувати остаточні рішення Європейського суду з прав людини у будь-яких справах, в яких вона є стороною. Відповідно до Закону України «Про

виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» виконанням рішень Європейського суду у справах щодо України є:

- Виплата відшкодування, присудженого Європейським судом;

- Вжиття додаткових заходів індивідуального характеру, спрямованих на усунення конкретного порушення, визначеного в рішенні Європейського суду;

- Вжиття заходів загального характеру:

- а) з метою забезпечення додержання державою положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, порушення яких встановлено в рішенні Європейського суду;

- б) для усунення недоліків системного характеру, які лежать в основі виявленого Європейським судом порушення;

- в) з метою усунення підстави для надходження до Європейського суду аналогічних заяв проти України у майбутньому.

З огляду на природу порушень, встановлених Європейським судом, виконання відповідних рішень є об'єктивно довготривалим процесом і державні органи оперативно реагують на виявлені порушення. Випадків необґрунтованого невжиття необхідних заходів для виконання рішень Європейського суду не було.

Відповідно до пункту 2 статті 46 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод остаточні рішення Європейського суду передаються до Комітету міністрів Ради Європи (далі – КМ РЄ), який здійснює нагляд за його виконанням, і у своїй діяльності керується Правилами щодо контролю за виконанням рішень Європейського суду та умов дружнього врегулювання (від 10 травня 2006 року). Рішення Європейського суду вважається виконаним після ухвалення на засіданні КМ РЄ

відповідної резолюції (рішення). Таке рішення виносить після надання державою інформації про вжиття всіх належних заходів індивідуального та загального характеру на виконання відповідного рішення Європейського суду.

Справа «Сукачов проти України» (скарга № 14057/17) стосувалося постійної структурної проблеми щодо поганих умов утримання під вартою в Україні. У сьогоднішньому рішенні Палати Європейського суду з прав людини одноголосно постановив, що мало місце порушення статті 3 (заборона нелюдського чи такого, що принижує гідність, поводження) Європейської конвенції про права людини через кумулятивного ефекту переповненості, поганого освітлення, вентиляції та санітарних умов в камерах, в яких містився Сукачов в період між 2012 і 2017 рр.

ЕСПЛ, зокрема, встановив, що проблема неадекватних умов попереднього ув'язнення стосувалася не тільки Сукачова. Проблема була широко поширена і зберігалася, принаймні, з 2005 року, коли Суд виніс своє перше рішення з цього питання, і, мабуть, поки не було знайдено конкретного рішення. Ця проблема торкнулася і здатна торкнутися велика кількість людей, і існує нагальна потреба в якнайшвидшому і належному відшкодування на національному рівні.

Таким чином, Суд вирішив застосувати свою процедуру пілотного рішення у справі і сказав українській владі надати ефективні превентивні та компенсаційні засоби правового захисту для неналежні умови утримання під вартою, найпізніше протягом 18 місяців після того, як це рішення стане остаточним. У ньому також перераховані комплексні заходи для вирішення структурної проблеми. Це є восьме пілотне рішення Суду щодо умов утримання під вартою.

Суд зазначив, що він вже встановив порушення статей 3 і 13 в зв'язку з поганими умовами утримання під вартою в слідчих ізоляторах в Україні в 55 інших постановках, що у нього було 120 аналогічних скарг, які чекають на розгляд, і що, згідно з останніми статистичними даними понад 20 000 чоловік утримувалися в слідчих ізоляторах

ЄСПЛ підкреслив, що превентивні та компенсаційні засоби правового захисту взаємопов'язані і для того, щоб вони були ефективними, їх необхідно об'єднувати. Нарешті, з огляду на що зберігається і тривалого характеру проблеми і очевидного відсутності будь-якого конкретного рішення, Суд доручив українській владі надати ефективні превентивні та компенсаційні засоби правового захисту, найпізніше протягом 18 місяців після настання остаточності цього рішення [2].

Отже, пілотне рішення створює підстави для того щоб вплинути на державу, яка здійснить необхідні зміни на національному рівні та тим самим відновить порушені права та зупинить їх подальше порушення.

1. Гончаренко О. Правова природа «пілотних рішень» Європейського суду з прав людини. URL : <http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/2053/1/Goncharenko.pdf>

2. Пилотное решение ЕСПЧ против Украины: на этот раз о плохих условиях содержания под стражей. URL : <https://antiraid.com.ua/news/pilotnoe-reshenie-espch-protiv-ukrainy-na-jetot-raz-o-plohih-uslovijah-soderzhanija-pod-strazhej/>

Микитюк Діана
курсантка 2-го курсу
Прикарпатського факультету

СУЧАСНІ ПРАВОПИСНІ ЗМІНИ (НА ПРИКЛАДІ ПРАВОПISY 2019 ТА 1993 РОКІВ)

Проблема змін у правописі час від часу стає актуальною, оскільки поквапний розвиток культурної та наукової сфер суспільного життя зумовлює зміни деяких норм української мови. Для цих змін характерні не тільки новації, а й часто повернення до питомих особливостей мови, інколи почасти призабутих. Виявлення та опис нововведень, безумовно, є важливим для здобувачів вищої освіти, зокрема майбутніх правників, діяльність яких ґрунтуватиметься на документуванні інформації мовними засобами.

Як зазначено в новому правописі, спадкоємність у мові – це зв'язок між поколіннями, які жили, живуть і житимуть в Україні. Пошук балансу між системними параметрами сучасної мови, з одного боку, й різночасовими прикметами української мовної традиції, з іншого, – найскладніше із завдань, що поставали перед творцями національного правопису на кожному з етапів його розвитку [1, с. 5].

Нова редакція правопису, запропонована та затверджена Українською національною комісією з питань правопису, хоч і є до кінця не послідовною, проте охоплює власне українські особливості мови, повертаючи нас до «скрипниківки». Якщо порівнювати норми нового правопису із правописом 1993 року [2], то головні зміни можна класифікувати на обов'язкові та варіантні: можливість обирати тільки один чи один із двох способів написання. На нашу думку, авторам варто було обрати саме імперативну форму нових норм, тому що довільне

використання призводить до сплутування та незрозумілості в написанні.

Новий правопис, на відміну від правопису 1993 року, пропонує деякі зміни не тільки в написанні слів і їх частин, а й нові параграфи, яких досі не було. Наприклад, запропоновано розрізняти внутрішні та зовнішні лапки, «якщо в цитованому тексті або в прямій мові, узятих у лапки, є інші цитування, а також власні назви, іронічні вислови та інші слова або вислови, що мають уживатися в лапках, доцільно використовувати лапки різної форми» [1, с. 198]. Також чітко перелічено випадки, коли використовуємо комбіновані розділові знаки та скісну риску, правила рубрикації тексту і розділові знаки для оформлення пунктів переліку.

Що стосується орфографічних норм, то:

1. Новою є можливість написання замість «і» на початку слова літери «и»: *ірод і ирод, ірій і ирій*.

2. Слова з першим іншомовним компонентом, що визначає кількісний (вищий від звичайного, дуже високий або слабкий, швидкий і т. ін.) вияв чого-небудь (*архі-, архи-, бліц-, гіпер-, екстра-, макро-, максі-, міді-, мікро-, міні-, мульти-, нано-, полі-, преміум-, супер-, топ-, ультра-, флеш-*), тепер пишемо разом, наприклад: *мінідиспут, топменеджер, преміумклас*; а також слова з першим іншомовним компонентом *анти-, віце-, екс-, контр-, лейб-, обер-, штабс-, унтер-*: *експрезидент, контрадмірал, віцеконсул*.

3. Невідмінюваний числівник *пів* зі значенням «половина» з наступним іменником — загальною та власною назвою у формі родового відмінка однини пишемо окремо: *пів дня, пів Івано-Франківська, пів ящика*.

4. Звук [j] звичайно передаємо відповідно до вимови іншомовного слова буквою «й», а в складі звукосполучень

[je], [ji], [ju], [ja] буквами «є», «ї», «ю», «я»: флаєр, феєрверк, проєкт, фое.

5. У запозиченнях із давньогрецької мови дифтонг «ai» передається шляхом транслітерації як «au», хоча допускаються орфографічні варіанти: аудієнція і авдієнція, аудиторія і авдиторія, лауреат і лавреат, пауза і павза, фауна і фавна.

Безперечно, новачії правопису потребують окремого детального дослідження та уточнення, однак ми акцентували на основних, які молоде покоління повинне засвоїти та застосовувати у фаховій діяльності.

1. Український правопис, 2019. URL :<https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/05062019-onovl-pravo.pdf>

2. Український правопис : 4-е вид., випр. і доп. Київ : Наукова думка, 1993. 240с.

Мочар Богдан
*студент 3-го курсу
Львівського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Клак Оксана*

ЛЕКСИЧНІ ІННОВАЦІЇ В МОВІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Сучасні мас-медіа та українська блогосфера, будучи спрямованими на швидке й доступне сприйняття, найактивніше реагують на суспільні зміни, потреби, стають не лише джерелом поповнення інформації про політичні, соціальні, культурні події в Україні та світі, а й осередком творення нової лексики.

Мова як суспільний феномен, перебуваючи у стані динамічної рівноваги, слугує інструментарієм для задоволення комунікативних і пізнавальних потреб людини. Діалектична єдність статичності і динаміки, стійкого і змінного, є визначальною ознакою поступального розвитку мови, у якій «віддзеркалюється» світорозуміння її носіїв[1]. Як зазначає М.П. Кочерган, «стійкість мови необхідна для того, щоб вона була зрозумілою мовцям, зберігала і передавала досвід від попередніх поколінь, а змінність – щоб фіксувати і позначати нові явища зовнішнього і внутрішнього світу людини, тобто виражати нові думки»[2, с. 186]. А будь-які зміни в суспільному житті спричиняють появу нових слів або розвиток у наявних нових значень. Деякі неологізми так і залишаються авторськими новотворами, інші ж засвоюються мовцями й стають активною частиною їхнього словникового запасу.

Як слушно зауважує О. Стишов, зміни в словниковому складі мови найвиразніше простежуються саме в мові засобів масової інформації: по-перше, цей різновид літературної мови насамперед знайомить широку громадськість із усім новим, що з'являється в житті; по-друге, він вбирає мовні елементи всіх функціональних стилів[3]. Публіцистичний стиль значною мірою відображає індивідуально-авторське світобачення, він сповнений емоційності, експресивності, що допомагає формувати в читача та слухача відповідну громадянську позицію та ставлення до політичних, економічних, культурних змін у житті суспільства.

З-поміж лексичних інновацій, які активно функціонують останнім часом у мові друкованих та електронних засобів масової інформації, значний пласт становлять запозичення з інших мов. Це, зокрема, суспільно-політична лексика (*маргінал, спічрайтер, спікер, омбудсмен, каденція*), фінансово-економічна термінологія

(маркетинг, ріелтер, брокер, трейдер, лізинг, франчайзинг, пролонгація, фрілансер, бонус, транш, офшор), лексика виробничої сфери, програмної інженерії(адаптер, тюнер, баг, інсталяція, пауербанк, таджет, стартап, дрон, спойлер, фотошоп), лексика сфери реклами (тизер, трейлер), назви нових видів спорту та гравців у них (плеймейкер, панчер, софтбол, пейнтбол, керлінг), номінації нових реалій зі сфери побуту (роутер, мультиварка, аерогриль, епілятор, стайлер), назви страв, напоїв тощо (панкейк, капкейк, чізкейк, профітроль, скрембл, бешамель), лексика на позначення одягу, взуття та його стилів (джогерси, худі, кежуел, оксфорди, уги), новації з галузі культури та мистецтва (саундтрек, римейк, перформенс, промоушн, сейшн,селебритіс), медичні терміни (літотрипсія, іридодіагностика,коронавірус).

Поширеним способом появи інновацій у мові засобів масової інформації є утворення за наявними в сучасній українській літературній мові словотвірними моделями лексем від питомих та запозичених основ. Такі новотвори слугують не тільки номінують певні явища дійсності, а й є засобом вираження суб'єктивної оцінки мовця.

Досить активно в мові мас-медіа утворюються неологізми на позначення осіб за видом діяльності (ігроман, антикорупціонер, реформатор, дерибаничник, грантоїд, форумлянин, кремлезнавець, тіньовик, кіборг,кнопкодав, тушки,тітушки), назви осіб за певними політичними поглядами, уподобаннями (порохоботи, зелебобіки, укropsи, майданівці, антимайданівці, соросята, євроскептики, єврооптимісти, кримнашівці, трампісти,опоблоківці,тимошенківці), найменування стилів, підходів до вирішення суспільних проблем (ківаловщина, кучмізм, клюєвщина, азаровщина,аваковщина), назви суспільних, політичних,

економічних процесів (*прем'єріада, коаліціада, доларизація, гречкосійство, «газовий геноцид», «тарифний геноцид», деоліхархізація, глобалізм, кредитоманія, євроатлантизм, європеїзація, офшоризація, бандеризація, недолюстрація*), найменування певних видів діяльності (*інтернет-газети, інтернет-представництво, інтернет-магазин, інтернет-покупки*) тощо.

Варто зазначити, що, крім іменників, у мові засобів масової інформації активно утворюються й прикметникові та дієслівні лексичні новації, наприклад, *офшорний, євросоюзівський, натівський, кабмінівський, медіаактивний, єврофільський, підмандатний, прозахідний; інвестувати, фінляндизувати, спонсорувати, демпінгувати*.

Отже, неологізми друкованих та електронних засобів масової інформації є складовою сучасної української літературної мови, яка активно поповнюється. Вивчення цього пласту лексики дає змогу відстежувати загальні процеси, які відбуваються в мовній системі, зумовлені власне мовними й позамовними чинниками, з'ясувати напрямки й тенденції змін.

1. Бойчук М.В. Лексичні інновації у медіапросторі сучасних періодичних інтернет-видань. Режим доступу: <http://intkonf.org/boychuk-mv-leksichni-innovatsiyi-u-mediaprostori-suchasnih-periodichnih-internet-vidan/>

2. Кочерган М.П. Загальне мовознавство: підручник [для студентів філологічних спеціальностей вищих закладів освіти]. Київ: Видавничий дім «Академія», 1999. 288 с.

3. Стишов О. Нові лексичні запозичення в мові засобів масової інформації. Режим доступу: <http://kulturamovy.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine51-10.pdf>

Надурак Вікторія
курсантка 1-го курсу
Львівського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Гдакович Мар'яна

УКРАЇНСЬКІ АДВОКАТИ В БОРОТЬБІ ЗА МОВНІ ПРАВА І ВИРОБЛЕННЯ ПРАВОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

З кінця XIX ст. адвокати брали активну участь у громадському та політичному житті українського суспільства: займалися просвітництвом, створювали фахові та культурно-освітні громадські організації, надавали вирішального імпульсу економічному життю та, найголовніше, ставали активними учасниками політичних перетворень, борцями за права та справедливість. Тому вивчення історії української адвокатури, зокрема періоду перебування Західної України в складі Другої Речі Посполитої в XX ст., є надзвичайно актуальною. Українські адвокати творили еліту суспільства: вони обирались послами до польського сейму і сенату, входили до керівних органів політичних партій і громадських організацій. Архівні джерела Союзу Українських Адвокатів(далі – СУА) підтверджують, що станом на 1932 р. у Львівській палаті адвокатів налічувалося: поляків–10%, українців – 14%, євреїв – 70%. [4, с.100-102]. Таке співвідношення, безперечно, впливало на формування органів адвокатського самоврядування та загальну атмосферу конкуренції у самій палаті адвокатів. Адвокати - українці, природно, також намагалися в міру можливостей мати вплив у палаті адвокатів задля захисту прав та інтересів адвокатів -українців, коли розпочався процес формування органів адвокатського самоврядування на

підставі нового закону про адвокатуру 1932 р. На жаль, українським адвокатам не вдавалося обіймати провідні посади в адвокатському самоврядуванні. Зате порівняно часто вони обиралися членами відділу Ради, дисциплінарних судів, різних комісій. Десять років перед тим, ще у 1923 р., з ініціативи Лева Ганкевича, Ярослава Олесницького, Володимира Охримовича, Степана Федака та інших відомих адвокатів у Львові було створено першу легітимну позаурядову, професійну організацію українських адвокатів – Союз Українських Адвокатів. Однак, активно СУА почав працювати лише наприкінці 20-х рр., коли його президентом став Кость Левицький, який повернувся до Львова з еміграції. Одним з найбільш знакових і корисних досягнень Союзу Українських Адвокатів було організація і видання адвокатського часопису з метою пропаганди правових знань, підвищення професійного рівня українських адвокатів. У 1927 р. СУА під редакцією Лева Ганкевича випустив два номери «Бюлетеня Союзу Українських Адвокатів», в яких подавалося повідомлення про утворення СУА, список членів та окремі рішення СУА [4, с. 98-99]. Бюлетень Союзу Українських Адвокатів був першим кроком на шляху до створення професійного правничого часопису «Життя і Право» (1928–1939), до редакційної колегії якого входили такі відомі адвокати, як К. Левицький, М. Глушкевич, Р. Домбчевський, В. Старосольський, О. Надрага та ін. Від травня 1929 р. часопис почав виходити, як спільний орган Союзу Українських Адвокатів і Товариства Українських Правників [1, с.2]. Питання розвитку власне українського права, утвердження української мови в усіх сферах суспільного життя постійно розглядалися у часописі, а формування української правничої термінології було одним із пріоритетних завдань співавторів журналу.

Мовозахисна діяльність видання зумовлена контекстом доби. Після ліквідації української державності Галичина опинилася у дуже скрутних суспільно-політичних і економічних обставинах. Досягнення українців Галичини в національно-культурній і політичній сферах ще за часів перебування у складі Австро-Угорщини здебільшого були ліквідовані. Польща не додержувала міжнародних зобов'язань. Вирішивши створити однорідну національну державу, Польща проводила агресивну політику щодо національних меншин, насамперед стосовно українців. Польська урядова номенклатура уникала навіть слова українці, вживаючи назви *gusiny*, *rusinski*. За зразком Малоросії Галичину називали Малопольською східною. Польському тискові українська громадськість протиставила свою активність у боротьбі за соціальні права і національний розвиток.

Уже в першому числі часопису подана стаття М.Волошина «Права української мови», в якій автор порівнює законодавство Австрійської монархії і Польської республіки, причому аналіз засвідчив, що більш демократичними виявляються мовні закони ретроградної імперії. Надзвичайно гострою є стаття «За права мови», підписана криптонімом Р.Д. (очевидно, автором є адвокат, д – р Р.Домбчевський, пізніше у 30-х рр. вийшла його книга з такою ж назвою). Автор порушує проблему ставлення мовців до своєї рідної мови й дієвої позиції в обстоюванні прав української мови. Він наголошує, що збереження мови – найголовніша умова державності: «Годі змагати до самостійності як нація не береже в щоденному життю свого найбільшого скарбу, своєї першої одежі, в якій вона виступає перед людьми, та яка в великій мірі характеризує її саму» [6; с.18]. Автор різко засуджує непошанування прав мови українськими адвокатами та самими клієнтами, які вживають у суді польську мову, не

вимагають ведення документів українською мовою, загалом не використовують навіть той мінімум прав української мови, що закріплений у законах.: «Українське громадянство забуває, що віддаючи державі податки, воно має право домагатися від держави пошановання своєї мови від кожного, з ким входить в який-небудь інтерес приватно - правний» [6; с.20]. Пафос статті зумовлений специфікою польських законів про мову національних меншостей від 1924 р., які постановляли, що українська сторона мусить виразно домагатися, щоб усі рішення були видані, окрім державної польської, також українською мовою; мовою судів на певних територіях може бути українська мова, але тільки на вимогу українців; тільки етнічний українець як адвокат має право вживати українську мову.

Чимало публікацій роз'яснюють українцям права щодо вживання української мови в певних урядових та правничих сферах – «Українська мова в нотаріаті у Польщі» (1928. – Ч.2), «Українська мова в нотаріаті Української Соціалістичної радянської республіки» (1928. – Ч.2), М.Винницький «Права української мови в нотаріаті» (1933. – Ч.4), «В справі урядової мови коморників» (1934. – Ч.1), «Права української мови на терені окружної Адвокатської Ради у Львові» (1938. – Ч.4). Стаття К.Левицького «В боротьбі за права рідної мови» (1932 – Ч.2) виступає на захист прав «осіб правничих»(тепер – юридична особа) уживати українську мову; всупереч конституції часто скарги, позовні заяви українських громад були відкинені чи повернені на підставі того, що в законі про мови йдеться лише про фізичні особи.

Як ми вже зазначали, у тогочасних умовах правничий часопис давав чи не єдину можливість для вироблення правничої термінології. Вже сам факт виходу

фахових статей українською мовою стимулював розвиток правничої терміносистеми, проте співавтори часопису окрему увагу приділяли виробленню термінології. У 1935 р. у часописі існувала рубрика «Кутик мови», в якій роз'яснювали складні випадки уживання термінів. У травні 1936 р. з ініціативи Союзу Українських адвокатів було створено термінологічну комісію, до складу якої, зокрема, входили А.Рак, Л.Ганкевич, З.Лукавецький, а також відомий і надзвичайно авторитетний мовознавець В.Сімович. Того ж року у часописі появилася рубрика «Висліди термінологічної комісії». Відомо, що Термінологічна комісія готувала до друку польсько – український словник правничих термінів, однак ця робота була не завершена через політичні обставини.

Отже, у 20-х – 30-х рр. ХХ ст. українські адвокати були провідною силою, що відіграла головну роль у розвитку тогочасного суспільно-політичного життя нації. Союз Українських Адвокатів і Товариство Українських Правників провадили активну культурно – освітню роботу, діяльність Союзу і Товариства була скерована на піднесення правової культури українців, створення громадянського суспільства. Органом згаданих організацій був часопис «Життя і Право» (1928 – 1939 рр.). Державотворча праця українських адвокатів здобула визнання і глибоку вдячність сучасників, зокрема митрополит А.Шептицький високо оцінив діяльність українських правників: «Найвидатнішу роль відіграла українська палестра на тернистому шляху політичних процесів. Український адвокат був не лишень правним дорадником в повнім того слова значенні, але і приятелем нас усіх. Історія української палестри є тісно зв'язана з історією цілого нашого народу для того, що українські адвокати від самого початку нашого політичного життя

грали провідну роль в політиці. В усіх інших напрямках винне Вам українське громадянство...» [5].

1. Адвокатура України: історія та сучасність: матеріали Всеукраїнського круглого столу, Київ; Тернопіль: ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2013., 153 с.

2. Гдакович М. Часопис "Життя і право" (1928-1939 рр.) в обороні прав української мови // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична : зб. наук. Праць, 2006, Вип.1, С.3-10.

3. Петрів М. Сторінки адвокатури України: Союз Українських Адвокатів у Львові 1923 -1940 рр. // Адвокат. – 2002. – № 4-5. – С. 98-106.

4. Привіт Високопреосвященого митрополита Андрея Шептицького до Союзу українських адвокатів // Життя і право. – 1933. – Ч.3. – С.17.

5. Р.Д. За права мови // Життя і право. – 1929. – Ч.3. – С.18-24.

Надурак Вікторія

курсантка 1-го курсу

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Савайда Олена

ЗНАЧЕННЯ ТА ВПЛИВ КОМУНІКАЦІЇ НА ПРАВОВЕ СУСПІЛЬСТВО

Комунікація є важливим чинником для взаємодії між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової комунікації і громадськістю, є потрібним елементом демократичного розвитку держави. Комунікація – це природний процес, зумовлений інтенсивним розвитком економічно-

політичного прогресу суспільства, а також певними антропологічними властивостями людини і права. Під комунікацією звикли розуміти соціальне явище, яке виникає між людьми, або так звану соціально (узгоджену) поведінку людей, тобто поведінку комунікативну. Актуальність тез полягає у визначенні місця сучасної комунікації, її роль і значення у реалізації прав і обов'язків членів соціуму.

Важливою рисою постмодерної культури є її означення як сфери інформаційного суспільства. Безперечно, кількість інформації, що надходить до людської свідомості в кінці XX-XXI столітті зростає, як ніколи раніше, однак причина полягає скоріше не в тому, що збільшуються об'єми самої інформації, а, як вважає Д. Іванов, в тому, що «зараз незмірно більше комунікацій. Тиражування (не плутати зі створенням) інтелектуального продукту, передача відомостей про нього посередництвом друкованих видань, телеграфу, радіо, телебачення, лекцій та семінарів у рамках системи загальної освіти, а тепер ще й мережі Інтернет – ось що корінним чином вирізняє сучасне суспільство як інформаційне» [1, с.2].

Деонтологічні джерела правової комунікації, еволюція підходів до розуміння поняття «соціально-правова комунікація», комунікативні, діалогові аспекти правової комунікації як феномену права і держави досліджувалися відомими українськими і зарубіжними науковцями у сфері загальної теорії права і теорії соціальних комунікацій, зокрема: Д. Андреєвим, В. Ільганаєвою, Г. Лассуелом, А. Соколовим, А. Поляковим, Г. Почепцовим, Г. Прованшером, Г. Швецовою-Водкою, В. Бебіком, П. Рабіновичем, М. Василюком. В теорії права основне завдання та розуміння комунікації визначають як взаємодію між суб'єктами в контексті знакових систем, дію, що орієнтована на смислове комунікативне

сприйняття для досягнення соціальних цілей і збереження індивідуальності кожного [2, с. 32].

Як зазначає бельгійський дослідник Марк ван Хук, поняття комунікації передбачає врахування різних думок і спонукає до діалектичного обміну ними. Такий діалектичний підхід повинен застерегти нас від однобічного аналізу і висновків, крім того, проблеми правової теорії і практики вказують на філософське поняття раціональності, що ховається за ними [3, с. 184].

За характером впливу на свідомість і поведінку суб'єктів суспільних відносин комунікативна функція права є однією з основних. Вона сприяє організації правовідносин та є природним підґрунтям для формування правосвідомості.

Із позиції теорії правових норм та дій соціально-комунікаційні системи за своєю формою, структурою і функціями можуть принаймні віртуально розглядатися як глобальна система нормативно-правової інформації і комунікаційних зв'язків. Концепту комунікації приділяється значна увага в деяких теоріях (теорія комунікації, застосована до права, у Габермаса; системна теорія, застосована до права, у Лумана і Тойбнера). Комунікація є одним зі методів та засобів, які є допоміжним механізмом, який слугує для кращого та ефективного проникнення в сам феномен права.

Концепція комунікації по відношенню до права може бути використана на різних рівнях. Людські дії мають на увазі міжособистісні відносини і тим самим комунікацію. Як наслідок, якщо право пропонує рамки для людських дій, воно також пропонує рамки для людської комунікації. Право і саме за своєю суттю засноване на комунікації: комунікації між законодавцем і громадянами, між законодавцем і та іншими державними органами, комунікації між сторонами за договором, комунікації в

судовому процесі. В своїй найбільш розповсюдженій формі цей комунікативний аспект розглядається сьогодні в рамках легітимації права: раціональний діалог між юристами як основна гарантія для «коректної» інтерпретації і застосування права. [4, с.13-14].

Аналіз правового феномена в термінах комунікації має кілька переваг. Він являє право як засіб людської взаємодії, а не як самодостатній висновок. Цей концепт уможливорює широкий, плюралістичний аналіз, оскільки комунікація може бути виявлена в різних рівнях і в різних формах. Він не веде до розробки закритої системи, вона залишається незавершеною, так як акцент робиться на комунікативному процесі, а не на фіксованих елементах, наприклад «нормах». Поняття комунікації закликає враховувати різні точки зору і закликає до діалектичного обміну точками зору. Такий діалектичний підхід повинен захистити нас від одностороннього аналізу і висновків.

В Україні формується динамічне суспільство, де комунікація посідає чільне місце, будучи важливим чинником громадського життя. Дедалі більшу роль комунікація відіграє в процесах державотворення та діалогу владних інститутів із громадянським суспільством. Для Кабінету Міністрів України одним із пріоритетів у роботі є забезпечення відкритості й прозорості його діяльності на основі світових демократичних стандартів. Уряд послідовно й цілеспрямовано здійснює політику, спрямовану на сприяння розбудови громадянського суспільства в Україні. Адже без суспільно свідомого й активного та комунікативного громадянина неможливий розвиток сучасної європейської держави.

Необхідність інформування громади з одного боку і масовий характер політики – з другого змушують усіх представників влади будувати таку систему комунікацій, щоб найбільш повно забезпечувати активну участь

громадянина у формуванні та реалізації державної політики.

Бачимо, що право виступає засобом комунікації держави зі своїми громадянами та іншими суб'єктами права. Можливість вступати у правові комунікації властива всім без винятку суб'єктам суспільних відносин - людям, їх об'єднанням, органам державної (публічної) влади. За допомогою права здійснюється також спілкування (комунікація) держави з іншими державами, їх об'єднаннями, світовим співтовариством в цілому. З цього можна зробити висновок, що комунікація присутня в усіх сферах суспільного і політичного життя, а надто й у правовій сфері.

1. Городенко Л. М. Мережеві комунікації в ідеології постмодернізму [Електронний ресурс] Інформаційне суспільство. 2011. №13. Режимдоступу: http://www.Nbu.gov.ua/portal/socggum/is/2011_13/Horodenk.pdf.

2. Токарська А. С. Комунікативна природа права і правової комунікації. Філософські та методологічні проблеми права. 2011. №1. С. 32–39.

3. Марк ван Хук. Право як комунікація Пер. З анг. М.В. Антонова та О.В. Полякова. СПб., 2012. 288с.

4. Наливайко О.І. Функції права: поняття, класифікація генезис. Часопис Київського університету права. 2004. № 3. С. 13–18.

Недойнов Кирило

курсант 2-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Клименова Олена

ПОЛІЦЕЙСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ ТА США

Однією з найважливіших умов розвитку України, як правової та демократичної держави є наявність особливого інструменту, який охоплює усі сфери життєдіяльності людини. Таким інструментом виступає поліція, яка при здійсненні своєї діяльності повинна керуватися принципами дотримання прав і основоположних свобод, законності та верховенства права. Вивчення поліцейської діяльності, як одного з елементів адміністративно-правового регулювання, обґрунтовується зміною. Підходів до визначення ролі та місця поліції у системі правоохоронних органів. У світі існує багато моделей організації діяльності поліції. Однією з країн є США, де ця діяльність користується належним рівнем довіри народу та його підтримки.

2 липня 2015 року був прийнятий Закон України „Про Національну поліцію”, який набрав чинності 7 листопада 2015р.. Це фактично перший та поки що єдиний законодавчий документ, який регулює діяльність центрального органу виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримки публічної безпеки і порядку [1].

Цей Закон є найяскравішим доказом проведення реформ у країні, адже одним із найважливіших завдань держави донині залишається розбудова ефективної правоохоронної системи. Його обсяг – 105 статей у порівнянні з 27 статтями Закону України «Про міліцію» – однозначно визначає його детальність та виваженість. Але, незважаючи на позитивні новації, а саме: деполітизація діяльності поліції, сервісна функція поліції (ст. 2 Закону), а також унормування різних процедур застосування поліцейських заходів, спецзасобів

тощо, відкриті конкурси та ін., – не завадили експертам Ради Європи зробити детальний аналіз Закону, в результаті якого з’явилися Коментарі Генерального директорату з прав людини та верховенства права Ради Європи, та знайти 29 зауважень і рекомендацій. Серед принципових пунктів відстежуємо такі: наявність у системі закладів охорони здоров’я, відсутність визначення повноважень і чіткої структури підрозділів поліції, збереження мілітарних спеціальних звань шкодить формуванню цивільного характеру поліцейської служби [2].

Прямуючи до Європи, Україна повинна привести своє законодавство у відповідність до європейських стандартів. Для цього треба орієнтуватися на практику Європейського суду з прав людини і положення Європейського кодексу поліцейської етики та на досвід зарубіжних країн.

Аналізуючи особливості становлення інституту поліції у Європі, О.С. Проневич посилається на «Кройцберг-рішення» (Kreuzberg-Urteil) Вищого адміністративного суду Пруссії від 14 червня 1882 р., яке стало ключовим [3].

Суд встановив, що діяльність поліції повинна обмежуватися виключно сферою захисту від небезпеки, а основним її завданням має стати забезпечення громадської безпеки та порядку. При виконанні службових чинностей поліція позбавлялася права вживати спрямовані проти свободи та власності громадян заходи без наявності відповідних приписів закону. Згодом суд також визнав, що публічний порядок не означає турботи про публічне благо, та констатував, що поліція може втручатися лише за умови наявності загрози нанесення реальної шкоди, а не просто негативних наслідків [4, с. 271].

Завдяки цьому документу з'явилося розуміння терміну „поліція” та „поліцейська діяльність” у Європі. Поліція – це спеціально уповноважений озброєний орган державної влади, що завдяки заходам спеціального примусу здійснює з метою запобігання та розкриття правопорушень.

Якщо звернутися до Декларації про поліцію, ухваленої рішенням Асамблеї Ради Європи від 08.05.1979 р., сутність діяльності поліцейських вбачається у захисті громадян та суспільства від насилля, пограбування та інших суспільно небезпечних дій. Особлива увага звертається на пріоритетність поглибленої професійної підготовки персоналу поліції із соціальних проблем, демократичних прав і свобод людини [5, с. 77–78].

Застосування міжнародних стандартів та досвід зарубіжних країн, актуалізує питання вивчення законодавства, яке регулює поліцейську діяльність у США, особливо враховуючи децентралізацію органів правопорядку в Україні.

Американська поліцейська діяльність з самого початку була неефективною, тому що базувалася на волонтерській системі. Поліцейська діяльність додатково включала виконання соціальних функцій, наприклад: освітлення вулиць, пошук загублених дітей, вилов тварин тощо.

Сьогодні у США успішно функціонує одна з найбільш складних за своєю структурою поліцейська система. Для американської поліцейської діяльності характерна різноманітність організаційно-правових форм, яка зумовлюється особливостями історичного розвитку, правовою системою англо- американського типу, а також федеративним державним устроєм. Особливе значення в системі поліції мають кодекси поліцейської етики, які розроблені навчальними закладами та департаментами.

Отже, для покращення адміністративно-правової поліцейської діяльності в Україні потрібно застосовувати досвід зарубіжних країн, зокрема США, де діяльність детально регламентована і закріплені у чинному законодавстві, адже в Україні існує дуже багато неврегульованих аспектів діяльності поліції, особливо в адміністративному напрямі.

1. Закон України про Національну поліцію від 02.07.2015 № 580-VIII [URL]. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-1>.

2. Банчук О. Закон про поліцію: 29 зауважень з боку Європи. Європейська правда [URL] / О. Банчук. URL: http://www.eurointegration.com.ua/articles/2015/09/22/7038450/view_print/.

3. Проневич О. С. Поліцейська діяльність як вид державно-управлінської діяльності [URL] / О. С. Проневич // Форум права. – 2009. – №2. – С. 350–356. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-2/09pocdud.pdf>.

4. Старилов Ю. Н. Курс общего административного права : в 3 т. / Ю. Н. Старилов. – М. : Изд-во НОРМА, 2002. – Т. I: История. Наука. Предмет. Нормы. Субъекты. – 2002. – 673с.

5. О полиции : резолюция Парламентской Ассамблеи Совета Европы : от 08.05.1979 // Сборник документов Совета Европы в области защиты прав человека и борьбы с преступностью / сост. Т. И. Москалькова и др. – М. : Спарк, 1998. – 388 с.

Никитенко Дмитро
*курсант 2-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

НЕОБХІДНІСТЬ ПРОФЕСІЙНОЇ ЛІНГВІСТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ДЛЯ ПРАВООХОРОНЦІВ

Упродовж останніх п'яти років помітно змінилися вимоги до підготовки працівників різних правоохоронних органів в Україні. Насамперед це стосується курсантів навчальних закладів із специфічними умовами навчання та осіб, які проходять первинну професійну підготовку та претендують на посаду в правоохоронних органах України.

Ці зміни пов'язані із прийняттям наступних законів: Закону України «Про вищу освіту», «Про функціонування української мови як державної» та «Про освіту», а також Постанови Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 року №1187 «Про затвердження Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності» (зі змінами, внесеними згідно Постанови Кабінету Міністрів України № 347 від 10 травня 2018 року). Після цього виникла потреба переосмислення лінгвістичної підготовки для правоохоронців, з урахування досвіду європейських країн. Попри все процес лінгвістичної підготовки складний та довготривалий, але він вкрай необхідний нашим правоохоронцям.

По-перше, слід розглянути, що взагалі слід розуміти під поняттям лінгвістична або комунікативна діяльність. Так, комунікативна діяльність – це процес обміну іншомовною інформацією між індивідами за допомогою спільної системи символів, знаків або поведінки з метою реалізації професійних цілей та завдань. [1, с. 429]

Звернемо увагу, що правоохоронцям необхідно володіти досконало як рідною мовою, так і англійською, мовою міжнародного спілкування. Гарне знання

української мови забезпечує грамотне спілкування з громадянами, точне та лаконічне складання процесуальних документів, ведення процесуальних справ. Знання іноземних мов також є необхідним, оскільки, крім підвищення професійного мовленнєвого рівня, правоохоронець підвищує свою загальну ерудицію, активізує свій інтелектуальний потенціал.

Крім цього, правоохоронці часто представляють Україну у відносинах з іншими країнами, наприклад Польщею, Німеччиною тощо. За цих умов особливого значення набувають такі якості випускника вищого військового навчального закладу, як мобільність, креативність, високий професіоналізм, здатність до налагодження ділових контактів з іноземцями у процесі професійної діяльності в іншомовному середовищі.

Слід пам'ятати також про культуру мовлення, яка полягає не лише в правильності мови, а й у виразності, насиченості, професіоналізмі при спілкуванні з пересічними громадянами. Не слід у спілкуванні використовувати слова-паразити, шаблонні речення, та іншомовні слова, які ще не досить поширеними серед пересічних громадян.

Гарна лінгвістична підготовка іноді може допомогти правоохоронцям зрозуміти злочинця на психологічному рівні: правильно поставлені питання, дотримання теми розмови, уважне слухання правопорушника, його інтонації, темпу мовлення, гучності. Так можна дізнатися, де він говорить правду, а де щось приховує, де він намагається звернути увагу або навпаки, її відвернути та інші випадки.

Крім цього, не слід забувати, що правоохоронці постійно займаються комунікативною діяльністю. Вони повинні підтримувати мовні контакти не лише з вітчизняними колегами, а й із зарубіжними, з громадянами

різних національностей, статі, віку, поглядів, професій, різних етнічних та культурних груп. Тому лінгвістична підготовка має бути невід'ємним компонентом загальної професійної підготовки. Охоплювати вивчення декількох мов на розмовному рівні, вивчення мовленнєво-психологічних аспектів спілкування із різними людьми.

Правоохоронцям часто доводиться працювати у дуже напружених умовах та попри будь-яку ситуацію слід пам'ятати про виявмовленнєвої поваги до співрозмовника у поєднанні з дотриманням власної точки зору.

Під час обміну інформації слід пам'ятати про логічність, послідовність, інформативність, аргументованість та переконливість мовлення, а також уміння керувати і контролювати враження та вислови. Не слід говорити забагато, якщо в цьому немає потреби, та разом з тим, якщо потрібно, то слід якнайдетальніше висловити свою думку, донести при цьому до співрозмовника максимум інформації.

Таким чином, враховуючи все вищезазначене, слід говорити не тільки про лінгвістичну підготовку правоохоронців українською мовою, а й про розвиток та вдосконалення знань іноземних мов. Також під час проходження лінгвістичної підготовки слід застосовувати декілька різних моделей навчання, оскільки саме така програма дає змогу всебічно вивчити різні мовленнєві аспекти. Не менш важливим є і сам процес відпрацювання набутих на заняттях теоретичних знань на практиці та у різних життєвих ситуаціях.

1. Селиванова О.О. Сучасна лінгвістика напрями та проблеми – Полтава: Довкілля-К, 2008.

2. Закон України від 01.07.2014 “Про вищу освіту”.

3. Закон України від 25.04.2019 “Про забезпечення функціонування української мови як державної”.

4. Закон України від 05.09.2017 “Про освіту”.

5. Постанова Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 року №1187 “Про затвердження Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності”.

Ніколаєнко Вікторія
Турчина Єлизавета
курсанти 4-го курсу
Університету державної
фіскальної служби України
Науковий керівник
Полуніна Лілія

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗПІЗНАВАННЯ СЛІДЧИМ СИМУЛЯЦІЇ ПСИХІЧНИХ РОЗЛАДІВ ПІД ЧАС ДОПИТУ ПІДОЗРЮВАНОГО

Про необхідність застосування слідчим психологічних знань під час проведення слідчих (розшукових) дій мова ведеться вже давно. Почав обговорювати це питання австрійський криміналіст Ганс Гросу (1847 – 1915), який у своїх працях описав прийоми допиту у разі, коли свідки та підозрювані не бажають повідомляти правду. Крім того, зазначив, що слідчий повинен мати не лише знання у юриспруденції, а й уміти спілкуватися з людьми, бути тактовним і уважним [1, с. 5].

Найбільш поширеним і водночас складним способом отримання доказів у кримінальному провадженні є допит. Результативність його залежить не лише від бездоганного знання процесуального права, а й від уміння слідчого отримати від допитуваного повну та достовірну інформацію від допитуваного. Успішність проведення

допитів у ході досудового розслідування безпосередньо забезпечується майстерністю слідчого ефективно спілкуватися з допитуваним [2, с. 65].

Крім того, ми вважаємо, що на сьогоднішній день актуальною є робота слідчого по розпізнанню симуляції психічних розладів під час допитів підозрюваних, тому що це призводить до спотворення картини злочину, і, в подальшому, до прагнення підозрюваного уникнути кримінальної відповідальності за вчинений злочин або пом'якшення покарання.

Дійсно, встановлено, що серед осіб, що вчинили злочин, є значна кількість осіб із психічними розладами. Однак є серед них і такі, які ці розлади майстерно симулюють.

Симуляція психічного захворювання – свідома поведінка, в основі якої є зображення неіснуючих ознак психічних розладів, прикидання або штучний їх виклик з метою уникнути покарання. Симулювати можуть як психічно здорові, так і психічно неповноцінні особи, але особливості симуляції у тих та інших різні [4, с. 208].

Також симуляція у підозрюваних може виникати на будь-якому етапі розслідування, але частіше спостерігається в переломні моменти: затримання, повідомлення про підозру, направлення обвинувального акту до суду, безпосередньо під час судового засідання.

Важливою ознакою розпізнання симуляції є ретельне вивчення слідчим особистості підозрюваного шляхом дослідження матеріалів кримінального провадження. Наприклад, під час вивчення даних протоколу огляду місця події можуть виявитися дані щодо вчинення злочину з особливою жорстокістю (велика кількість тілесних ушкоджень, з ознаками тортур, мордування, які викликають нестерпний біль; видалення окремих органів або відділення окремих частин від тіла),

що характеризує окремі психологічні риси злочинця: жорстокість, цинізм, схильність до афективних спалахів, патологічні відхилення психіки тощо.

При допиті свідків слідчий може отримати інформацію про певні відхилення в поведінці підозрюваного ще до вчинення злочину або безпосередньо під час вчинення злочину, якщо це свідки-очевидці злочину. Важлива перевірка підозрюваного щодо перебування на обліках в психоневрологічному або наркологічному диспансерах, з якого часу і з яким діагнозом.

Залежно від фактичного початку, симуляцію розділяють на 3 варіанти:

- попередню (превентивну), тобто симуляцію, що передуює скоєнню злочину, з метою ввести оточуючих в оману, ніби злочин було скоєно в стані психічного захворювання;

- симуляцію під час скоєння правопорушення з метою приховування його дійсних мотивів;

- наступну симуляцію, тобто симуляцію, що здійснюється після скоєння злочину як поведінка з метою самозахисту й ухилення від відповідальності. Останній варіант у судово-психіатричній практиці зустрічається найчастіше [3, с. 208–209].

У практиці найчастіше симулюється депресія з монотонною поведінкою, невиразною мімікою, установкою на недоступність, що проявляється в коротких відповідях. Поряд з цим відзначається рухова загальмованість, відмова від їжі з посиленнями на можливість отруєння, а також демонстративні суїцидальні прояви (висловлювання, приготування, самоушкодження). Нерідко симулюються елементарні галюцинаторні розлади, переважно зорового характеру (загрозливі фігури, одягнені у все чорне, страхітливі обличчя), а іноді слухові

галюцинації (голоси, що наказують), маячні ідеї переслідування (стежать, дивляться) [3, с. 209].

Серед симулятивних проявів одне з перших місць за частотою займають посилення на провали і порушення пам'яті, що розповсюджується на все минуле або на період часу, який відноситься до вчинення інкримінованих діянь. Такого роду скарги завжди подаються в надто демонстративній, акцентованій формі. При зображенні їх досліджувані не можуть уникнути протиріч у поведінці, висловлюваннях, нерідко виявляють помилки, що швидко вказують на штучний характер вдаваних розладів пам'яті.

Найпоширеніші помилки до яких вдаються підозрювані під час симуляції: 1) при удаванні ступору, аутизму симулянт обирає зручну позу, вираз обличчя в нього злий, напружений, він червоніє, коли йому нагадують про неприємні події; 2) під час допиту симуляція підозрюваним може носити карикатурний, непереконливий характер; 3) симулянти, удаючи галюцинації і марення, використовують одні й ті самі вислови; 4) симулятивне порушення має грубий характер, із безглуздими витівками, метанням, нанесенням собі легких поверхневих ушкоджень; 5) відсутність цілісної картини психічного розладу з демонстрацією окремих симптомів і синдромів; 6) відтворюються несумісні симптоми з різних психічних розладів [3, с. 209; 2, с. 195–196]:

Отже, особливо слід відмітити, що якщо симуляція ретельно підготовлена то слідчий не завжди може відрізнити її від справжнього психічного розладу. В усіх випадках, що викликають сумніви слідчий повинен призначати судово-психіатричну експертизу (бажано стаціонарну). Тривале динамічне спостереження в умовах стаціонару дозволяє провести поглиблений аналіз сукупності всіх отриманих даних, що надає

обґрунтованість експертному висновку про наявність або відсутність симуляції.

1. Ганс Гросс. Руководство к расследованию преступлений. М., 1930. 144 с.

2. Бишевец О. В. Тактико-психологічне забезпечення проведення окремих слідчих (розшукових) дій: навч. посібник / за ред. проф. М. А. Погорецького. К.: Алерта, 2015. 140 с.

3. Судебная психиатрия: ученик / под ред. А. С. Дмитриева, Т. В. Клименко. М.: Юрист, 1998. 237 с.

4. Білецький Є. М., Білецька Г. А. Судова медицина та судова психіатрія: навч. посіб. вид. 2-ге. Харків: Одісей, 2010.

Павлік Марина

курсантка 4-го курсу

Національної академії сухопутних військ

Науковий керівник

Шелюх Ольга

СИМОН ПЕТЛЮРА VS СЕРГІЙ ЩОГОЛЕВ: МОВНО-КУЛЬТУРНИЙ ФРОНТ

Українська мова зміцнила свої позиції з часу Революції гідності, однак вона і досі потребує захисту від держави. Закономірно, що головним завданням державної мовної політики мала стати зміна вектора розвитку масової двомовності від російського напрямку до українського, що потребувало приходу до влади національно свідомої еліти. Засади державної політики країни завжди повинні формуватись, орієнтуючись на гуманітарну ауру нації. Саме на думку Ліни Костенко, у кожному суспільстві повинен бути весь комплекс гуманітарних наук, з літературою, освітою, мистецтвом, - і лише в складному

спектрі цієї аури суспільство зможе мати об'єктивну картину самого себе і давати на світ невикривлену інформацію про себе, сфокусовану в головному відображенні.

Цей процес однак заблокували попередні деформації мовного розвитку, внаслідок яких русифікація масової свідомості досягла значних успіхів. Радянська програма русифікації діє і зараз, адже зберігає інерцію, задану їй в минулому, але на очах пришвидшується, бо множить на високу ефективність і всюдисущість засобів масової інформації, цього головного знаряддя русифікації й гібридної війни, яка триває на сході нашої держави.

В Україні, зокрема й у незалежній, завжди знаходились люди, які різними способами намагались знівелювати українську культуру, мову, продемонструвати її як зразок чогось меншовартісного. До прикладу сумночи славнозвісний Закон Ківалова-Колесніченка можемо розцінювати як інструмент російського наступу на українську мову. Для створення цього відверто антиукраїнського «закону», звичайно, потрібна була неабияка шахрайська спритність і повна відсутність моральних засад, щоб скористатися європейським документом, призначеним захистити від вимирання мови, що мають малу кількість носіїв, для збереження й посилення позицій російської мови в Україні, де впродовж кількох століть імперія намагалась маргіналізувати українську мову, щоб довести чисельність її носіїв до критичної межі.

Не менш цинічною виявилась спроба принизити українську культуру й мову зокрема керівництвом телеканалу «1+1», яке вирішило показувати мелодрами російською мовою, бо українською начебто важко сприймаються глядачем. А І. Котляревський ще у XVIII ст довів, що українська мова є чудовим інструментом

створення й сприйняття творів красного письменства. Сергій Кримський, режисер-постановник документального фільму «Соловей співає» (2020) сказав: «Наша культура і наша мова формують нашу націю», – і вважає, що публічне приниження каналом нашої мови вчить споживачів продукції цього каналу «не поважати ні себе, ні своєї історії, ні мови» таку, за Ліною Костенко, робимо проекцію на світ про свою мову і культуру. Чи будуть нас поважати й визнавати за самодостатню націю?

Тому виникає закономірне запитання, явище зневаги до мови й культури в Україні нове чи зумовлене складною сучасною соціально-економічною й політичною ситуацією? Маємо в історії випадки, що свідчать про існування псевдоукраїнців-науковців, які своєю діяльністю намагалися викреслити нашу мову й культуру, а відтак й український народ, націю зі сторінок світової культурної спадщини.

Так, понад 100 років назад класичний українофоб Щоголев Сергій Никифорович виставляв нашу культуру і мову як щось несамостійне, меншовартісне та зводив українських рух до триєдиного сепаратизму підготував та відправив доповідну записку, яка в подальшому стала підставою для появи Столипінського Циркуляру. Тому важливо вивчати історію пригноблення української мови, щоб зрозуміти причини нинішніх викликів, а не просто мінімізувати їхні наслідки.

Маємо зрозуміти: ідентичність – це не лише те, що нас об'єднує, але й те що нас захищає. І українська мова, яка нас і об'єднує є надзвичайно важливою в сучасному світі. До такого висновку ще сто років назад дійшов Симон Петлюра, знаний в історичному світі як Головний Отаман, ім'я якого нерозривно пов'язане із творенням української армії, як основної державотворчої сили, адже він, як ніхто інший, розумів значення війська для оборони і

незалежності держави. Може видатись неймовірним, але професійною діяльністю Симона Петлюри була журналістика.

Отже, Симон Петлюра написав статтю «Скорочене викривання українства Паном Щоголевым», яка вмістила в собі повноту геніальних думок автора та наукового трактування невігластва публіциста, лікаря за фахом і цензором за натурою, члена «Клуба русских националистов города Киева» Сергія Щоголева.

У статті Симон Петлюра виступив справжнім критиком-викривачем антиукраїнських оцінок і характеристик українців, українства, українського суспільства, які С. Щоголев називає «зіпсутим, упередженим, деморалізуючим». «І, якщо панові Щоголеву, - обурюється дослідник, - то українське суспільство – то якесь вмістище злих намірів, зіпсованості, нечесності, а його діячі – якась банда підозрілих людей, яку треба обходити здалека, як заразу – чуму або проказу. Якщо такі діячі творять культуру, то яка ж тоді ця культура? Звичайно, усі її здобутки нікчемні, мізерні, позбавлені вагомості. Бездарність панує серед українців, думає п. Щоголев» [2].

Під великим сумнівом та підозрою у псевдокритика С. Щоголева стоїть професор Михайло Грушевський. Він, як відомо, написав багатотомову історію України, наукову вартість якої оцінили компетентні особи. Зі схемою цієї історії рахуються тепер російські професори при читанні лекцій з російської історії, Академія Наук в Петербурзі вшанувала «Краткий очерк истории украинского народа» проф. Грушевського Уваровською нагородою, в Харківський університет надав українському вченому вищий науковий ступінь доктора російської історії *honoris causa*. Але хіба ж це може переконати п. Щоголева? Адже

до нього усі помилялися, і він тепер єдиний хто може виправляти помилки наукових установ.

Симон Петлюра переконаний, що досягти своєї мети, тієї, до якої рветься автор книги, вони (усі, хто стояв за плечима С. Щоголева) не спроможні. Українству не шерше звикати до репресій: вони загартували його, створили в ньому вже досить велику відпорну силу та гнучкість, що допоможуть нам витримати без особливої шкоди для розвитку нашого національного руху нові спроби войовничого російського націоналізму, увесь його галас і свист.

Навпаки, нам здається, що поява таких книг свідчить про безсилля наших «ідейних» противників. Вичерпавши у боротьбі з нами убогі «ідейні аргументи», вони гарячково хапаються за «залізну руку закону» і під звуки лайки та галасу, сердитого гримання та іронічних вигуків, усіма засобами намагаються зупинити те, що стихійно рухається і стихійно ж змете з свого шляху всі загородження, поставлені руками панів Щоголевих.

Отож, історія триває. І якщо вчора ми засвоїли всі уроки, читаючи її, то сьогодні й завтра будемо здатні її творити, протидіючи новітнім щоголевим в особі чи колісніченка-ківалова, чи то керівництв 1+1, чи то іншим горе-міністрам, які хочуть знищити нашу освіту, науку й культуру. Якби не було, українська мова захищає Україну.

1. Костенко Л. Гуманітарна аура нації або дефект головного дзеркала. Наукові записки. 1999. № 17С. 3-10.

2. Петлюра С. Статті / Упоряд. та авт. передм. О. Климчук. . К.: Дніпро, 1993. 341 с. Література: Литвин С.Х. Симон Петлюра у 1917–1926 роках.

3. Сергій Кримський. Нас вчать не поважати ні себе, ні своєї історії, ні мови. Львівський портал. URL:

Павліна Марина

Греян Ані

курсантки 3-го курсу

*Університету державної
фіскальної служби України*

Науковий керівник

Калганова Олена

АРЕШТ МАЙНА ЯК ЗАХІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННЯ

Охорона та захист майнових прав фізичних і юридичних осіб у кримінальному провадженні невіддільно пов'язані з правильним розумінням та тлумаченням норм кримінального процесуального законодавства щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження, пов'язаних із обмеженням майнових прав учасників кримінального провадження та інших осіб, особливе місце серед яких займає арешт майна.

В аспекті захисту прав людини у сфері кримінального судочинства законодавець встановлює обмежений перелік осіб, відносно яких такі заходи можуть застосовуватися. Будучи одним із видів заходів забезпечення кримінального провадження, арешт майна пов'язаний з обмеженням можливостей особи, на майно якої накладено арешт, здійснювати певні правомочності, зокрема, відчуження, розпорядження та/або користування ним.

Одним із завдань кримінального судочинства є захист прав і законних інтересів осіб та організацій, потерпілих від злочинів. Захист прав і законних інтересів зазначених вище осіб забезпечується шляхом

кримінального переслідування осіб, які вчинили злочин, виявлення розмірів шкоди, заподіяної злочинцем, а також ужиття заходів щодо забезпечення її відшкодування та справедливого покарання винних осіб.

Накладення арешту на майно – це захід процесуального примусу, що полягає в адресованій власнику майна забороні розпоряджатися і в деяких випадках користуватися ним, а також у фактичному вилученні майна та передачі його на зберігання [1, с. 156]

Накладення арешту на майно є фактично єдиним заходом, здатним забезпечити виконання вимог за заявленим цивільним позовом у межах розглянутого кримінального провадження за відсутності добровільного погашення.

Накладення арешту на майно посідає чільне місце серед засобів забезпечення відшкодування матеріальної шкоди, заподіяної злочинцем, оскільки він завершує діяльність щодо розшуку майна, набутого злочинним шляхом, і слугує основним засобом забезпечення звернення до нього в подальшому [2, с. 9].

Накладення арешту на майно – це захід процесуального примусу, суть якого полягає в забороні власника майна розпоряджатися або користуватися ним, а також у виключенні майна з обігу та передачі його на зберігання. Арештоване майно не може бути продане, подароване, обмінене, знищене, здане або закладене. Ціль накладення арешту на майно – встановлення перешкод його можливого відчуження або приховування [2, с. 12].

Арешт, який накладається на майно, полягає в забороні власнику й операцій з грошовими коштами або іншими цінностями, що знаходяться на зберіганні, рахунку або вкладі в кредитних організаціях в межах, в яких накладається арешт.

Особа, намайно якої накладено арешт зберігає лише право володіння та не втрачає право власності на своє майно – до винесення остаточного рішення судом, який і визначає остаточну долю заарештованого майна [3, с. 117].

Власне факт накладення арешту на майно непов'язаний з позбавленням власника прав на майно, а також з їх переходом до іншої особи чи держави. Встановлені в цьому випадку обмеження правомочності власності, користування та розпорядження майном мають тимчасовий характер [3, с. 120].

Таким чином, на сьогодні арешт майна є одним із найбільш поширених заходів обмеження майнових прав осіб у кримінальному провадженні на етапі досудового розслідування. Подальші наукові дослідження в цій сфері передбачають розроблення проблем правового регулювання у вказаній сфері.

1. Гловюк І.В. Арешт майна як захід забезпечення кримінального провадження: аналіз новел. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2016. № 8. С. 155–160.

2. Лепей М.В. Арешт майна у кримінальному процесі: автореф. дис. канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 Київ, 2017. 19 с.

3. Мала О. Накладення арешту на майно у кримінальному провадженні. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2017. № 1. С. 114–121. URL: <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/ua/pdf/1-2017/mala.pdf>.

Палій Аліна
курсантка 1-го курсу
Прикарпатського факультету
Національної академії внутрішніх справ

ПРАВОВА КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

"Правова культура особистості, як і культура взагалі, формується в дитинстві" – саме ці слова С. Гавриша влучно характеризують цю роботу. Саме в дитинстві, я впевнена, закладено той основний фундамент, який в майбутньому стає основою для розвитку правової культури особистості, її професійної діяльності та суспільства в цілому.

Правова культура особи – це така її властивість, яка характеризується повагою до права, достатнім знанням змісту його норм і вмінням їх використовувати, а також активною правомірною поведінкою в усіх життєвих ситуаціях [1].

Еволюція формування поняття "правова культура" має тривалу історію. Можливо припустити, що поняття "правової культури" генетично виникло в рамках європейської науки в результаті сполучення спільних філософсько-соціологічних понять культури та права.

У монографії за редакцією українських вчених Ю. Битяка та І. Яковюка, правова культура визначається як "система позитивних проявів правової дійсності, що концентрує в собі досягнення юридичної науки і практики. Вона виступає внутрішньою духовною стороною правової системи і пронизує правосвідомість, право, правовідносини, законність і правопорядок, правотворчу, правозастосовну та інші види правової діяльності"[2].

Правова культура має елементи, які є необхідними для розвитку професійної діяльності

правоохоронних органів. По-перше, майбутній правоохоронець повинен знати і розуміти права, вміти тлумачити зміст норм права, визначати мету видання певного нормативно-правового акта, проявляти повагу до права, заснованого на особистій переконаності в його ефективності як засобу регулювання суспільних відносин. А головне вміння цієї особи використовувати у практичній діяльності правові знання, реалізовувати й захищати свої суб'єктивні права і законні інтереси, виконувати юридичні обов'язки.

Стан розвитку юридичної науки, ступінь залучення вчених-юристів до розробки проєктів нормативно-правових актів і удосконалення їх змісту, програм боротьби зі злочинністю традиційно становить один із рівнів правової культури суспільства. Це обумовлено тим, що юридична наука здатна суттєво впливати на сприйняття передового правового досвіду, який включає в себе здобутки розвитку як національної правової системи, так і правових систем інших країн. Особливого значення при цьому набуває засвоєння історичного досвіду правового регулювання (правові пам'ятки, правові традиції, звичаї, доктрини)[3].

Правова культура є важливим духовно-практичним надбанням особистості, яке покликане забезпечувати широку програму її професійної діяльності. Як зазначають науковці: правова культура працівника міліції (тепер поліції) є сукупністю «поглядів, оцінок, переконань, установок, що полягають у визнанні важливості, використання та застосування адміністративно-правових норм у процесі охорони громадського порядку, попередження правопорушень, надання соціальної допомоги населенню на основі принципів законності, гуманізму, гласності, поваги до

особи, соціальної справедливості, взаємодії з трудовими колективами та громадськими організаціями»[4].

Одним із найдієвіших чинників, від якого залежить розвиток України як правової, демократичної та соціальної держави, є правова культура її громадян. Правова культура охоплює правові цінності, визначає рівень демократії та законності, регулює суспільні відносини. Крім того, правова культура є невід'ємним елементом механізму реалізації конституційних прав громадян нарівні з нормами, які закріплюють ці права, їх гарантіями, юридичними обов'язками та правосвідомістю.

Актуальність проблеми визначається гострою необхідністю всебічного розвитку громадянської правосвідомості, задоволенням потреби у правовій інформації, заохоченням громадськості до участі в будівництві демократичної, соціальної держави.

Під правовою культурою необхідно розуміти, різновид загальної культури, який становить систему цінностей, що досягнуті людством у галузі права і стосується правової реальності певного суспільства [5].

Щодо правової культури юриста (правоохоронця) то чуттєве і раціональне взаємодіють. Це пов'язане із формуванням поваги до права (позитивного), духовності і моральної відповідальності.

У юристів (осіб, які складають систему правоохоронних органів) повага до права виявляється тоді, коли він усвідомлює його цінність. А перетворити позитивне право у цінність вдається не кожному законодавцю. Тому цим особам доводиться зорієнтувати власні знання права та навички на справедливе розв'язання практичної правової проблеми, обрати раціональне рішення.

Повага до права ще не означає пріоритет раціональності над чуттєвим у діяльності правоохоронних органів. Тут головну роль відіграють совість, його особистісні духовно-моральні якості.

Важливим критерієм поваги до права виступає насамперед не правова, а більше моральна відповідальність [6].

Для правового історизму дуже важливе формування професіоналізму правоохоронця. Це змінює внутрішній світ цієї особи, що призводить до розуміння права. Іноді можна помітити, що в ході історичного розвитку суспільства завжди змінюється та формується певне бачення правової культури правоохоронних органів.

Що стосується "національності" права, то провідну функцію в ній виконують національно-правові традиції, згідно з якими право відповідає духові нації, відображає її менталітет. Становлення професіоналізму юриста (правоохоронних органів) ґрунтується на пізнанні правового явища через національну культуру. Правоохоронець передусім повинен бути знавцем свого національного права, незважаючи на те, що правові норми, як правило, інтернаціоналізуються. У суспільстві поряд з верховенством права має існувати також верховенство правової культури суспільства. Це можливо за умови поширення духу правової культури, яке здійснює держава. Досягти такого стану суспільства вдається не кожній державі. Але там, де існує верховенство правової культури, відповідно формується і професійне почуття юриста та правоохоронних органів.

Безпека правової життєдіяльності як умови його професіоналізму полягає у виробленні поваги до життя і здоров'я людини, які, безперечно, становлять найвищу

соціальну цінність. Правова культура орієнтує правоохоронця на духовний вимір[6].

1.Українська людина в європейському світі: виміри ідентичності : навч. посібник / кол. авторів ; за ред. д-ра екон. наук, проф. Т. С. Смовженко, д-ра філос. наук, проф. З. Е. Скринник. – К. : УБС НБУ, 2015. – 609 с.

2.Фоменко Н. А. Правова педагогіка: навч. посіб. / Н. Фоменко, М. Скрипник, О. Фатхутдінова ; [за наук. ред. Н. А. Фоменко] ; Київ. ун-т туризму, економіки і права. –Херсон :Олді-Плюс, 2015. – 326 с.

3.Загальна теорія держави і права /[Цвік М.В., Петришин О.В., Авраменко Л.В., Бенедик І.В., Биля-Сабадаш І.О. [та ін.І. –Х.: Право.– 584с.

4. Білий П. Правова держава і правова культура: взаємозв'язок і результативність / П. Білий // Право України, 1997. –№12.

6. Сливка С.С. Юридична деонтологія /С. Сливка. – К.: Атіка, 2003.–320с.

Приймак Дмитро

Тулаєв Євген

курсанти 3-го курсу

*Університету державної
фіскальної служби України*

Науковий керівник

Калганова Олена

СУТНІСТЬ ОСОБИСТОЇ ПОРУКИ ЯК ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Свобода є однією з найвищих цінностей людства та одночасно однією з його найбільших проблем, яка

відображає суперечливі процеси розвитку громадянського суспільства. Саме з розвитком суспільства, держави та цивілізації в цілому зростає значимість свободи окремого громадянина з відповідальністю перед іншими людьми, а, відповідно, і місце та роль запобіжних заходів у правовому громадянському суспільстві.

Одним із запобіжних заходів, які можуть бути застосовані під час кримінального провадження, є особиста порука. При цьому варто підкреслити, що запобіжний захід у вигляді особисто поруки, по суті, є неізоляційним і його застосування не передбачає обмеження прав і свобод підозрюваного, обвинуваченого. Незважаючи на це, аналіз статистичних даних застосування такого запобіжного заходу свідчить про те, що, порівняно з іншими запобіжними заходами, останній є найменш застосовуваним [2].

В органічній сукупності із такими ознаками, як досягнення повноліття, здатність фактично нести передбачену законом відповідальність за невиконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього обов'язків тощо, загальна характеристика поручителя має включати в себе комплекс моральних і соціальних властивостей особистості, які дають змогу визнати його особою, яка заслуговує на довіру або особливу довіру, оскільки у разі застосування до підозрюваного, обвинуваченого цього запобіжного заходу найважливішою гарантією реального виконання покладених на нього обов'язків є особисті якості поручителя [5, с. 206]. Для поручителя надзвичайно важливо мати авторитет у підозрюваного, обвинуваченого. Моральний авторитет тієї чи іншої особи не пов'язаний з офіційними повноваженнями, реальною владою й положенням у суспільстві. Він є авторитетом, зумовленим моральними якостями особистості – силою прикладу і здатністю

адекватно виразити сенс необхідної вимоги в тому чи іншому випадку. Однак означений авторитет має бути соціально схвалюваним [3, с. 161].

О.Г. Шилов та О.І. Тищенко виокремлюють обов'язкову умову обрання вказаного запобіжного заходу і підкреслюють, що вона є складною за змістом і включає кілька факторів: 1) поручителі мають заслуговувати на довіру слідчого судді, суду, тобто позитивно характеризуватися, користуватися авторитетом тощо; 2) слідчий суддя, суд має впевнитися в тому, що поручителі дійсно можуть позитивно впливати на поведінку підозрюваного, обвинуваченого та забезпечити його доставлення до органу досудового розслідування чи в суд на першу про те вимогу; 3) поручителі мають погодитися брати участь у кримінальному провадженні в такий спосіб; 4) особа поручителя має визначатися за згодою підозрюваного, обвинуваченого з поручителем. І за наявності зазначених умов поручителі мають надати письмове зобов'язання про те, що вони поручаються за належну поведінку особи [4, с. 251].

Також, поручитель може відмовитись від добровільно взятих на себе зобов'язань до моменту виникнення підстав, які тягнуть за собою його відповідальність. Відмова під поручительство має бути оформлена у письмовому вигляді й долучена до матеріалів конкретного кримінального провадження. У такому разі поручитель забезпечує явку підозрюваного, обвинуваченого до органу досудового розслідування чи суду для вирішення питання про заміну йому запобіжного заходу на інший [5, с. 207].

У разі невиконання поручителем взятих на себе зобов'язань на нього накладається грошове стягнення у відповідному розмірі, який залежить від категорії провадження щодо певного виду кримінального

правопорушення, за вчинення якого передбачене покарання у виді позбавлення волі на визначений законом строк [1].

Отже, чинний КПК України передбачає доволі широкий спектр заходів процесуального примусу (в тому числі й особиста порука), який може бути застосований до підозрюваного, обвинуваченого задля забезпечення дієвості кримінального провадження. При цьому, враховуючи сучасний стан і загальні тенденції розвитку національного законодавства, а також міжнародний досвід реалізації відповідних нормативних приписів, перспективною вбачається гармонізація кримінального процесуального права України та деяких зарубіжних держав у цій сфері. У зв'язку з чим, органам досудового розслідування, прокуратурі та судам щоразу варто ретельніше підходити до обрання конкретного запобіжного заходу з метою неухильного дотримання прав, свобод і законних інтересів кожного з учасників кримінального провадження, що, своєю чергою, сприятиме підвищенню ефективності застосування будь-якого із запобіжних заходів. Пройшовши довгий шлях становлення, особиста порука, тим не менше, не зазнала значних змін та й надалі продовжує бути інструментом, покликаним впорядковувати як особисту свободу підозрюваного, так і забезпечувати його явку до органів досудового та судового слідства задля об'єктивного, справедливого та незалежного провадження справи.

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.02.2020р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

2. Статистичний аналіз застосування судами запобіжних заходів. Український центр суспільних

відносин, 2019. URL:<https://socialdata.org.ua/statistichniy-analiz-zastosuvannya-su/>

3. Тацій В.Я. Кримінальний процес: *підручник, Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого»* Харків, 2013. 824 с.

4. Капліна О.В. Шило О.Г. Кримінальний процес: *підручник, Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого.* Харків, 2018. 584 с.

5. Давиденко С.В. Особиста порука як запобіжний захід: порівняльно-правовий аспект. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки*, Том 30 (69) № 4, 2019. с. 204-208

Романенко Дарина

Банна Тетяна

курсантки 4-го курсу

*Університету державної
фіскальної служби України*

Науковий керівник

Полуніна Лілія

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ І КОМУНІКАЦІЯ З СУСПІЛЬСТВОМ

Ефективна діяльність правоохоронних органів України є необхідною умовою захисту конституційного ладу, забезпечення законності та правопорядку, дотримання прав і свобод людини та громадянина.

Правоохоронний орган України – це утворена державою в особі Верховної Ради України, Президента України або Кабінету Міністрів України відповідно до конституційно-правових засад структурно відокремлена, юридично оформлена частина державного апарату (колектив державних службовців), наділена державно-владними повноваженнями, які здійснюються у правових

формах та правовими методами, а також матеріально-технічними і фінансовими ресурсами, необхідними для реалізації правоохоронної функції держави [1, с. 145].

Протягом останніх років питання правоохоронної діяльності безпосередньо розглядались у роботах таких сучасних вчених як В.О. Боняк [1, с. 145], Ю. А. Ведерніков [5], І. А. Григоренко [2, с. 43-45], А. М. Кучук [2, с. 43-45; 4, с. 9] і т.д.

Система правоохоронних органів є органічною складовою суспільства, продуктом його діяльності, відтворенням менталітету і рівня розвитку. На правоохоронні органи у країнах Європи вплинули відповідні соціальні чинники, особливості правових систем відповідних країн. Історія становлення, зокрема, поліції як служби забезпечення правопорядку в країнах ЄС демонструє фактично військовий порядок організації й управління, це невід'ємна складова механізму держави в його сучасному розумінні.

З огляду на діяльність усієї структури правоохоронних органів добитися схвальної уваги громадськості у значній мірі можливо, використовуючи сучасні інформаційні технології.

Сьогодні світ все більше й більше поринає у віртуальну комунікацію. Інтернет стає тією силою, що керує розумом і настроями людства. Уміння користуватися цими засобами дає великі переваги всім: і тим, хто відкриває свої дані, і тим, то ними користується.

Варто зауважити, що негативне ставлення суспільства до правоохоронних органів в Україні багато у чому залежить від інформації, яка оприлюднюється у ЗМІ та від недосконалості презентації результатів роботи правоохоронних органів.

Сьогодні не достатньо просто гарних новин. Громадськість не готова сприймати позитивні результати. І це буде проблематично завжди.

Важливо, що в західних державах постійно відбувається комунікація із суспільством. Адже ефективність правоохоронної діяльності прямо залежить від відкритості доступу до інформації про будь-які асоціальні прояви. А в українських реаліях поки що передчасно говорити як про відкритість суспільства, так і про ефективний інформаційний обмін між суспільством та правоохоронними органами. Адже, на відміну від розвинених країн, замість єдиного інформаційного простору, в Україні існують закриті корпоративні інформаційні системи без налагодженої комунікації. Навіть між службами та підрозділами МВС України до цього часу не налагоджено інформаційної комунікації, більшість інформаційних запитів реалізовується через паперові носії, як і 100 років тому. А озвучені плани запровадження електронного кримінального провадження чи оперативно-розшукової справи не передбачають спрощення процедурних аспектів.

Сьогодні оперативно-розшукова діяльність, завдяки якій виявляється та розкривається понад 80% злочинів, взагалі позбавлена ефективних механізмів документування злочинної діяльності. Будь-яка дія оперативного співробітника щодо документування злочинної діяльності, мало того, що позбавлена оперативності як основного принципу протидії злочинності, так ще й розцінюється прокуратурою та судом як провокація.

Україна на міжнародній арені доповідає про значні успіхи у протидії злочинності чи корупції, а насправді така протидія відбувається лише на папері чи у ЗМІ, адже чинні нормативно-правові акти, зокрема ті, які регулюють кримінальну процесуальну діяльність та оперативно-

розшукову діяльність, не дають можливості ефективно протидіяти злочинності.

Сучасні технології дозволяють створити інтернет-ресурси, за допомогою яких можна швидко, якісно і у зручній формі отримати будь-яку інформацію. Однак технічні можливості це ще не все: має бути контент – наповнення точною і своєчасною інформацією. А тому потрібно:

- Налаштувати чітку систему збору інформації за ієрархічним принципом у розрізі багатьох ознак з обов'язковим електронним документообігом. Паперова звітність вже в минулому. Мають бути програми, які комунікуватимуть за територіальним та структурним принципом.

- Оперативна обробка статистичних даних – для цього варто визначитися з інформацією, яка оприлюднюватиметься, коли та в якому вигляді це здійснюватиметься.

- Використання комп'ютерних технологій для інтерактивної презентації статистичних даних у доступному вигляді й на високому естетичному рівні.

- Оприлюднення інформації має бути якомога повною. У минулому ті часи, коли задля спокою громадян чи з якихось інших причин приховувалася справжня криміногенна ситуація. Сьогодні дані мають бути відкритими для журналістів, громадян, вітчизняних організацій та установ та міжнародної спільноти [3].

Суспільство має знати, у якому світі воно живе, і розуміти, що все не так чудово і прекрасно, як видається. Відкритість даних сприятиме збільшенню довіри до правоохоронних органів, формуванню думки, що не всі вчинки є безкарними і, відповідно, страх скоєння злочину.

Таким чином, адекватна презентація правоохоронної діяльності дозволить привернути увагу міжнародної спільноти до структури, що дійсно працює, є відкритою, прагне до удосконалення і готова до широкої співпраці.

В усій системі збору і презентації інформаційних даних, варто пам'ятати про людей і людський фактор. Розбіжності між тим, що презентується і тим, що є у дійсності – перший крок до краху всіх зусиль.

1. Боняк В.О. Органи охорони правопорядку України в сучасному вимірі: конституційно-правовий аспект: монограф. Д., 2015. 260 с.

2. Григоренко І.А. Правоохоронна діяльність України та Німеччини (порівняльноправове дослідження). Д., 2016. 43-45 с.

3. Граніт О. Моя нова поліція: йти назустріч громаді. *Українська правда*. 2017. URL: <https://www.pravda.com.ua/columns/2017/07/1/ 7148129/>

4. Кучук А.М. Теоретико-правові засади правоохоронної діяльності в Україні: автореф. дис. на здобуття ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 К., 2007. 9 с.

5. Теорія держави і права: підруч. / кол. авт.; кер. авт. кол. канд. юрид. наук, проф. Ю.А. Ведерніков. Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2016. Ліра ЛТД. 480 с.

Романенко Павло
курсант 1-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Подворчан Алла

УКРАЇНЬСЬКА МОВА В ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОНЦЯ

Правоохоронець у своїй діяльності часто використовує українську мову, як у спілкуванні, так і в заповненні ділових паперів. Значення української мови дуже велике, якщо безпосередньо говорити про діяльність правоохоронних органів, бо в процесі трудової діяльності саме мова та правильність її написання має велике значення. Хочеться зазначити, що мова якою користується фахівець повинна бути літературною. Літературна мова – це унормована, відшліфована форма загальнонародної мови, що обслуговує найрізноманітніші сфери суспільної працездатності людей: державні та громадські установи, пресу, художню літературу, науку, театр, освіту й побут людей. [1]

Якщо хтось вважає, що зброею поліціанта є вогнепальна зброя, то це помилково. Зброею правоохоронця є мова, за допомогою якої він може довести правопорушнику його вину, спираючись на законодавство. До речі, згідно з Конституцією України державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування національної мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України. [2]

Під час заповнення ділових паперів: заяв, протоколів, рапортів поліціант повинен користуватися українською мовою та не допускати помилок під час їх заповнення.

Дуже приємно, коли під час спілкування з представником влади ми не чуємо жаргонізмів та суржику. Правоохоронець повинен говорити чисто відверто та красномовно, аби людина поряд з юристом, прокурором, адвокатом, поліціант, нотаріусом відчувала себе спокійно та комфортно.

Важливо також під час судової справи у суді чітко викласти думку судді, аби була зрозуміла чіткість та ясність думок поліціанта, прокурора та адвоката. Слово адвоката, прокурора, судді сприймається як закон.

Тому воно має бути зрозумілим, а значить – грамотним, правильним, влучним і етичним. "Хто має справу з людьми... повинен мислити добре, але говорити ще краще", – пише Михайло Сперанський. [3]

Головну думку в судовій практиці потрібно формувати головним реченням, а не підрядним, бо саме так викладена думка буде зрозумілою. Саме за допомогою красномовства можна досягти успіху. Красномовство — мистецтво говорити так, щоб ті, до кого ми звертаємося, слухали не лише без труднощів, але із задоволенням, і щоб захоплені метою й підбурені самолюбством, вони захотіли глибше у неї проникнути. [4]

Використання українських юридичних термінів та їх доречність може дуже високо підняти авторитет правника. Юридична термінологія – спеціальний об'єкт вивчення юриспруденції (зокрема у теорії держави та права), мовознавства і лексикографії. [5]

На перший погляд може здатися, що юридичні терміни в процесі трудової діяльності правника виходять на другий план, але це не є істиною. У процесі навчання кожен правознавець вивчає теорію держави та права, яка є фундаментальною наукою та навчальною дисципліною. Під час вивчення даної дисципліни правозахисник знайомиться з юридичними термінами, які у майбутньому знадобляться йому в процесі трудової діяльності.

Освічений правник – безумовний успіх та прямий шлях до поваги серед колег та підлеглих. Правознавець повинен бути розумним, ввічливим та спілкуватися виключно державною мовою. Україна на теперішній час у стані колосального розвитку, а це означає, що країні

потрібні досвідченні та грамотні правники, які б змогли підняти авторитет українського народу, вивести її на високий рівень серед інших країн світу.

1. Поняття літературної мови///URL:
https://pidruchniki.com/1417012040524/dokumentoznavstvo/ponyattya_literaturnoyi_movi

2. Конституція України///URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

3. Поняття про доповідь///URL:
<https://pidruchniki.com/10310208/dokumentoznavstvo/dopovid>

4. Риторика як наука про красномовство///URL:
<http://ru.osvita.ua/vnz/reports/rhetoric/30526/>

5. Юридична термінологія: поняття, види термінів, умов і раціонального використання термінології///URL:
https://studgurtok.ucoz.ua/load/kursovi_roboti/juridichna_terminologija_ponjattja_vidi_terminiv_umovi_racionalnogo_vikoris_tannja_terminologiji/6-1-0-62

Сальникова Мирослава

курсантка 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Клименова Олена

СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Динамічність суспільних трансформацій комплексно впливає на формування культури, мови, традицій, історичної пам'яті, національних цінностей суб'єктів матеріального й духовного виробництва. При

розбудові правової держави, громадянського суспільства необхідно зосередити зусилля на формуванні мовної культури як вияву особливостей менталітету нації, підвищенні професійної компетентності майбутніх спеціалістів у сфері права, що обов'язково передбачає поглиблене вивчення іноземних мов, в тому числі англійської мови, які сприяють розвитку освіченої, гармонійно розвиненої особистості. Безумовно, дослідження проблем новітніх підходів до поглибленого вивчення іноземних мов у сучасному просторі юридичної освіти є вкрай важливим, оскільки формування культури майбутніх юристів без покращення мовних знань та підвищення рівня комунікаційних знань є неможливою.

Мета дисципліни іноземної мови, в тому числі англійської мови, полягає у формуванні здатності до міжкультурного спілкування, яке, у випадку діяльності майбутніх юристів має професійне спрямування, та реалізується на основі формування міжкультурної комунікативної компетенції [3, с. 174], що, в свою чергу, дозволить комунікативно прийнятно здійснювати міжкультурне спілкування.

В умовах розширення сфер співробітництва з зарубіжними партнерами надзвичайно актуальною стає здатність спілкуватися з іноземними колегами. Відповідно, одним із найважливіших елементів професійної компетентності майбутніх юристів є володіння іноземною мовою на рівні, доступному для сприйняття реципієнтом. Саме тому навчання іноземної мови як засобу комунікації у процесі майбутньої професійної діяльності є пріоритетним завданням викладача [4, с. 190]. Певна річ, формування іншомовної професійно-комунікативної компетентності майбутніх юристів є актуальною проблемою сучасної професійної вищої школи.

На сучасному етапі модернізації вищої освіти України особливого значення набуває виконання замовлення суспільства на фахівців, спроможних ефективно спілкуватися іноземною мовою у професійному середовищі. Знання іноземної мови, зокрема юристами стає не тільки складовою їхнього загального культурного розвитку, а й однією з основних умов успішної професійної діяльності [5, с. 246].

В цілому перед сучасною освітою висувається вимога переглянути традиційні уявлення про розвиток особистості студента-юриста. Перед вищою школою постало завдання максимального розкриття і розвитку потенціалу кожної особистості, формування людини як суб'єкта соціального та професійного життя, підготовки її до самовдосконалення, самовизначення та самореалізації. Звідси рівень освоєння іноземної мови, в тому числі англійської, значною мірою залежатиме від результативності запровадження інноваційних методик викладання, що ґрунтуються на нових методологічних засадах, сучасних дидактичних принципах та психолого-педагогічних теоріях, які розвивають діяльнісний підхід до навчання.

Сучасна комунікативна методика пропонує широке впровадження в навчальний процес активних нестандартних методів і форм роботи для кращого свідомого засвоєння матеріалу. На практиці досить ефективними виявилися такі форми роботи: індивідуальна, парна, групова й робота в команді.

Однією з технологій, що забезпечує особисто-орієнтоване навчання, є метод проектів як спосіб розвитку творчості, пізнавальної діяльності, самостійності. Проекти можуть підрозділятися на монопроекти, колективні, усномовні, видові, письмові й Інтернет-проекти.

Важливим засобом інноваційного навчання є також використання мультимедійного комплексу (МК) у складі інтерактивної дошки, персонального комп'ютера й мультимедійного проектора.

Використання інтерактивних форм та методів в реалізації особисто орієнтованого підходу та викладанні англійської мови дають змогу практично збільшити кількість розмовної практики на занятті, виявляються цікавими для студентів, допомагають засвоїти матеріал та використати його у подальших заняттях, виконують дидактичні та різні розвивальні функції. Таким чином, викладач стає наставником самостійної учбово-пізнавальної та творчої діяльності студентів. Маючи багато переваг, слід також пам'ятати про недоліки: при частому застосуванні сприймання інтерактивних ігор стає механічним, втрачає творчу зацікавленість, тому необхідно урізноманітнювати ігри та комбінувати інтерактивні методи навчання з традиційними [1, с. 164-165].

В умовах посилення інтеграційних процесів України до європейських та світових структур актуалізується усне мовлення англійською мовою, оскільки в перспективі майбутні юристи можуть проходити стажування в інших країнах, де їм доведеться спілкуватися в усній формі. При цьому дистанційне навчання ефективно вирішує цю проблему шляхом надання можливості постійного та достатньо динамічного телекомунікаційного спілкування викладача та студента на відстані, студентів між собою та з носіями мови у ході навчального процесу. Причому ініціювання цього спілкування можливе з боку будь-якого з перелічених суб'єктів навчального процесу. Крім того, важливим є аби розвиток усіх мовленнєвих навичок набув професійного характеру.

Розглядаючи питання сучасних інноваційних технологій іншомовної підготовки фахівців із права, неможливо оминати увагою таку можливість як запрошення до навчальних закладів спеціалістів іноземних держав (безпосередньо носіїв іноземної мови) для певних курсів, семінарів серед студентів, що безумовно, позитивно впливатиме на підвищення ефективності вивчення іноземних мов фахівцями в галузі права.

Таким чином, в процесі підготовки майбутнього юриста важливим є використання різноманітних технологій навчання, в тому числі й інноваційного змісту. Основною метою вивчення англійської мови на юридичних факультетах вищих навчальних закладів є навчання іноземної мови як реального засобу спілкування між фахівцями різних країн, а також засобу, який дає можливість майбутнім юристам самостійно знайомитися з правовими актами та іншими документами мовою оригіналу. Впровадження інноваційних технологій в англійській мові для студентів юристів є ефективним засобом реформування освіти, підвищення ефективності навчання, підготовки не просто фахівця, а високопрофесійного фахівця в галузі права.

1. Науменко У. В. Інноваційні методи викладання ділової англійської мови. Молодий вчений. 2018. № 4.3. С. 163-166.

2. Нітенко О. В. Впровадження інноваційних технологій в іншомовній підготовці фахівців права. Педагогічний процес: теорія і практика. 2014. Вип. 2. С. 65-69.

3. Романюк С. М. Дистанційне навчання англійської мови у процесі професійної підготовки майбутніх юристів: стан та перспективи. Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля.

Серія «Педагогіка і психологія. Педагогічні науки». 2015. № 1 (9). С. 171-176.

4. Тимошук Н.М. Формування професійних якостей майбутніх юристів у процесі вивчення іноземних мов. Наукові записки [Вінницького національного аграрного університету]. Сер. : Соціально-гуманітарні науки. 2013. Вип. 2. С. 190-196.

5. Шевченко Ю.В., Іванишина В.П. До проблеми організації самостійної роботи студентів у процесі навчання іноземної мови за професійним спрямуванням. Мови професійної комунікації: лінгвокультурний когнітивно-дискурсивний перекладознавчий та методичний аспекти: матеріали І Міжнародної науково-практичної конференції. 17 квітня 2014 НТУУ "КПІ". К. : Кафедра. С. 246- 248.

Скорик Аліна

Бірюков Максим

курсанти 4-го курсу

Університету державної

фіскальної служби України

Науковий керівник

Амеліна Анна

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

На нашу думку, судово-експертна діяльність є надзвичайно важливою в кожній демократичній державі. Судова експертиза надає неоціненну допомогу в судочинстві, оскільки висновок експерта є не заперечним доказом у справі будь-якого слідства. Саме вона виступає способом забезпечення гарантії захисту кожного громадянина і населення в цілому.

У сучасних умовах розвитку різних сфер життєдіяльності суспільства, саме судова експертиза стала одним із пріоритетних напрямків дослідження.

Сьогодення визначає одним із найважливіших завдань України – протидію злочинності, яка включає в себе і правоохоронну діяльність. Таку діяльність вже неможливо уявити без участі професійних судових експертів держави, робота яких сприяє розслідуванню, припиненню та недопущенню резонансних злочинів.

Завдяки створеній розгалуженій системі судово-експертного забезпечення правосуддя в Україні, у майже кожному, кримінальному провадженні фігурують висновки судових експертів, в яких викладено факти, більшість з яких мають значення для встановлення істини, як джерела доказів.

Сьогодні потребують уваги питання, пов'язані із висвітленням поняття та завдань, на нашу думку, одного з найголовніших видів судово-експертної діяльності у сучасних реаліях, відповідно до нових потреб правоохоронної діяльності.

Криміналістична експертиза є найбільш поширеним видом судової експертизи, вона вимагає застосування спеціальних криміналістичних знань. Криміналістична експертиза – вид судової експертизи, що досліджує сліди – відображення людей і речей для вирішення ідентифікаційних (якою конкретною особою або конкретним предметом залишено сліди), діагностичних (встановлення природи чи стану об'єктів, якими утворено сліди) або ситуаційних (встановлення механізму та умов слідоутворення) завдань [1, с.34].

Криміналістичні експертизи проводяться у судово-експертних установах. Варто зазначити, що метою криміналістичної експертизи є встановлення фактичного стану об'єкта; можливості проведення певних дій;

обставин, за яких були проведені дії; невидимих слідів зашифрованого змісту; групової належності об'єктів або їх тотожності. Під час проведення експертизи, відіграє важливу роль визначення об'єкта дослідження. Об'єктами експертизи можуть бути тексти документів та підписи на них, відбитки печаток і штампів, сліди рук, ніг, знарядь злочину та інструментів, транспортних засобів, зброї, боєприпаси та інше.

Аналізуючи вищевказане, можна стверджувати, що проведення судово-експертної діяльності, а зокрема криміналістичної експертизи має на меті цілий комплекс завдань, що стоять перед експертом. З формуванням та розвитком окремих криміналістичних теорій у літературі висловлюються пропозиції щодо розмежування завдань на діагностичні, класифікаційні та ситуаційні.

На нашу думку, найбільш точне визначення класифікаційних завдань судової експертизи подає у своєму дослідженні І. В. Пиріг, який вважає, що класифікаційні завдання вирішують питання віднесення об'єкта до певного класу після детального вивчення властивостей об'єкта з подальшим його порівнянням (співвідношенням) з властивостями об'єктів у групі, до якої він належатиме за результатами дослідження [2, с. 33].

Суперечливими є позиції науковців і щодо виокремлення ситуаційних завдань. Так, Н. І. Клименко вважає, що характерним для діагностичної експертизи є встановлення типових ознак того чи іншого об'єкта в певній ситуації. А ситуаційна експертиза встановлює комплекс різних ознак, об'єктів, окремих ситуацій, з яких складається цілісна картина всієї досліджуваної події [3, с. 139].

Таким чином важливу роль у здійсненні правосуддя відіграє судова експертиза, а саме криміналістична. Спеціальні пізнання експерта допомагають суду

встановлювати найважливіші обставини під час розгляду адміністративних проваджень, на основі яких може бути винесено справедливе судове рішення.

1. Сучасні криміналістичні експертизи в розслідуванні злочинів: матеріали кругл.столу: (Київ, 25 лютого 2015). — К.: Нац. акад. внутр. справ, 2015 с.34-37

2. Пиріг І. В. Класифікація судових експертиз за характером завдань, що вирішуються. *Криміналістичний вісник*. — К.: ТОВ «Еліт Прінт», 2011. Вип.1(15) с.61-64

3. Клименко Н. І. Судова експертологія : [курс лекцій : навч. посіб. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл.]. К. : Вид. Дім «Ін Юре», 2007. — 528 с.

Смутко Марія

курсант 4-го курсу

*Національної академії сухопутних військ
імені гетьмана Петра Сагайдачного*

Науковий керівник

Шелюх Ольга

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ПОТУЖНІШИЙ ЗАСІБ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОТИСТОЯННЯ

Однією з головних складових людського життя є інформація, як швидкий процес інформатизації суспільства. Про важливість інформаційних правовідносин у всіх сферах життєдіяльності суспільства та держави, свідчить робота з інформацією, зокрема одержання, зберігання, використання та поширення. Усі процеси, що відбуваються з нами, наприклад виробництво товарів та послуг, їх розподіл, збут, створення і використання новітніх технологій, тощо ніяк не можуть існувати без використання інформації. Результатом цього є абсолютна залежність людини від інформації. Тому вивчення

інформаційного суспільства є необхідністю сучасного прогресу людства.

Загалом існує багато причин, через які суспільство набирає значення інформаційного, але головні полягають у наступному: вільний доступ людини до інформації; високий рівень розвитку інформаційно-комунікаційних технологій; наявність розвиненої інформаційної інфраструктури суспільства. Всі ми живемо в просторі, де щоденно отримуємо інформацію з Інтернету, преси, радіопередач, з екранів телевізорів. Перебуваючи у відірваному від реальності світі, можемо йти навіть проти своїх інтересів. Реальність відступає на другий план. Людина піддається ряду способів ефективного інформаційного впливу, які характеризує термін «Brainwashing» – промивання мізків. За допомогою цього здійснюється зомбування та створення пасивної, піддатливої людини та перетворення народу в масу, якою стала легко керувати. Інформаційно-психологічний вплив – це дія словом, інформацією, спрямованою на свідомість людини.

В епоху багаточисельних і легкодоступних джерел інформації, саме її достовірність є проблемою номер один. Як бути впевненим у тому, що перед нами не фейкова новина чи постать, або як знати ким насправді є наш співрозмовник у соціальній мережі. Проблема стає гострішою, коли мова йде про військових, тим паче, особиста інформація про них часом має секретний характер.

Сьогодні в умовах російсько-української війни, інформаційний інструмент став чинником впливу на національну безпеку нашої держави та світогляд людей (суспільства, військових) і саме соціальні мережі є найпотужнішим засобом здійснення інформаційного протистояння. Найбільшого розповсюдження серед

українців набули «Facebook», «Telegram» та програмні продукти розробників РФ, мобільні додатки-шпигуни: «ДМБ» та ряд інших. Зокрема, останній додаток отримує інформацію про активність користувача, який використовує на своєму мобільному пристрої функції місця розташування, камери, мікрофону, внутрішньої пам'яті. Користувачами російського шпигунського додатку є багато українських військовослужбовців, зокрема й учасників бойових дій. Мобільні додатки стали повноцінною зброєю під час війни з РФ, і, на жаль, вона є ефективною і не потребує великих фінансових витрат. Щодо Інтернет-ресурсів, власниками яких є громадяни «братського народу», і мабуть, не варто пояснювати, що дані з їх серверів доступні відповідним спецслужбам. Користування соціальними мережами в зоні проведення ООС несе потенційну загрозу нашим підрозділам і суспільству в цілому. Вони надають можливість збору інформації про персональні дані особи без її відома не тільки адміністрацією сайту, але й іншими особами, оскільки відстежити збір відповідної інформації в таких системах неможливо.

Розміщення на своїй сторінці соціальної мережі фотографій у формі зі зброєю або на фоні військової техніки, надання інформації про місце своєї дислокації навіть одним солдатом може призвести до втрати цілого підрозділу. Крім того, розміщення фото та відеоматеріалів із геолокаційними ідентифікуючими даними в соціальних мережах, сервери яких розміщені на території РФ, створюють передумови диверсійних загроз чи терористичних актів щодо військових об'єктів (військових частин, складів, де зберігаються засоби ураження і т.д.).

Варто згадати про опитування інформаційного агентства «АрміяInform», при якому у грудні 2019 року було питано 6500 дійсних військовослужбовців ЗСУ

методом анкетування. Вік військових від 19 до 57 років. Серед них, бійці, які регулярно виконують бойові завдання на передовій: розвідники, радіотехніки, навідники бойових машин, оператори станцій, водії, санітарні інструктори й багато інших. Їхні відповіді виявились найцікавішими, адже в сучасній війні, успішно відбиваючи противника в полі, в інтернет-мережі військові, не усвідомлюючи загрози, можуть бути абсолютно безпомічними перед ворогом. Майже 70% опитаних щодня відвідують соціальні мережі. Саме тому військові ЗСУ як цільова аудиторія є легкодоступною саме в соціальних мережах. Кожен захисник має розуміти що він є об'єктом надвисокої уваги з боку ворога. Інформація збирається постійно. Анкета кожного з нас в соціальних мережах обробляється і заноситься в бази.

Уникнути інформаційних маніпуляцій допоможе критичне мислення та медіаграмотність – два необхідних навички сьогодення, яких дуже бракує українцям. Кожному потрібно виробляти у себе своєрідну «імунну систему», яка забезпечує трансформацію медіаспоживання в активний та критичний процес, допомагаючи людям краще усвідомити потенційну маніпуляцію, а також допомогти зрозуміти роль мас-медіа і ЗМІ у формуванні суспільної думки.

Отже, саме завдяки впливу на морально-психологічний стан суспільства і досягається перемога в інформаційно-мережевих війнах. Доступність інформації, можливість перевірки її істинності та вміння виявляти дезінформацію – єдиний ефективний спосіб боротьби зі спробами маніпулювати свідомістю людей. Зарадити суспільній нестачі медіаграмотності може, перш за все, медіаосвіта, впроваджена на обов'язковому загальноукраїнському рівні у школах та закладах вищої освіти.

Страшко Олександр
*курсант 2-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Клименова Олена*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ У МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

У багатьох виправних установах засуджені утримуються в жахливих умовах. В деяких випадках поводження з ув'язненими є нелюдським, таким, що принижує їх гідність. Це неприйнятно: ув'язнені мають ті ж права людини. Основна мета ув'язнення - покарати злочинця і запобігти подальшим злочинам. Супутня мета - забезпечити реабілітацію та реінтеграцію в суспільстві після звільнення. На цих припущеннях засновані прийняті міжнародні і європейські норми. Згідно Кримінально-виконавчого кодексу України визнається, що засуджені втрачають право на свободу. Однак вони не втрачають всіх інших своїх прав, згідно ст. 8 КВК[1]. Тюремні правила також вимагають, щоб утримання ув'язнених у виправних установах було організовано таким чином, щоб полегшити реінтеграцію засуджених в суспільство після закінчення відбуття покарання. На практиці ці правила належним чином не дотримуються, чим пояснюється високий рівень рецидивів і велике число випадків, коли в'язні після звільнення повертаються на злочинний шлях.

Наразі у Верховній Раді України зареєстрований, але не розглянутий проект Закону України «Про превентивні та компенсаційні засоби у зв'язку з катуваннями, нелюдським або принизливим поводженням або покаранням стосовно засуджених та осіб, узятих під

варту, та введення в дію інститут суддів в'язниць»[2]. Законопроектом передбачено створення запобіжних та компенсаційних заходів у зв'язку з неналежною поведінкою стосовно засуджених та затриманих осіб, фіксація їх понять, видів, процедур подання заяв, а також інститут судді виконання покарань створюється, буде нести відповідальність за вирішення скарг таких осіб та вирішення деяких питань, пов'язаних із виконанням вироку, або тих, що виникають у процесі затримання особи. Суддя, який здійснює виконання покарань, стане суб'єктом, відповідальним за заяву профілактичних та компенсаційних заходів. Відповідно до визначень, викладених у законопроекті, запобіжні заходи - це дії, вжиті на підставі відповідного рішення судді в'язниці та спрямовані на припинення або запобігання катуванню, нелюдському чи принизливому поводженню чи покаранню; компенсаційні заходи - це дії, вжиті на підставі відповідного рішення судді покарання та спрямовані на компенсацію жертвам катувань чи нелюдського або принизливого поводження або покарання фізичної та (або) моральної шкоди (стаття 1 законопроекту). Суддя пенітенціарної служби - суддя суду першої інстанції, який уповноважений здійснювати правосуддя відповідно до Кримінально-процесуального кодексу України та інших законів України для певних категорій прав осіб, які перебувають у слідчих ізоляторах та виправних закладах, а також осіб, звільнених із цих установ, основною формою роботи яких є судові збори в установі попереднього ув'язнення або виконання покарань.

В Європейських країнах діють Європейські пенітенціарні правила (1987 р.)[3], які весь час доповнюються. Цей документ розвиває і деталізує універсальні стандарти ООН (Мінімальні стандартні правила поводження з ув'язненими, 1955 р.), з огляду на

особливості країн, що входять до Ради Європи. Загальним правилом є те, що рівень і умови життя в закритих установах не повинні відставати від рівня цивілізованості країни, щоб не викликати порушень правопорядку у виправних установах і відвикання засуджених від життя у вільному суспільстві, яке сприяє рецидиву після звільнення з виправних установ. При виконанні покарань, пов'язаних з позбавленням волі, слід враховувати вимоги безпеки, порядку і дисципліни при одночасному забезпеченні таких умов утримання ув'язнених, які обмежували б їх людську гідність. ЄПП - універсальний документ, який регламентує умови і порядок відбування покарання. У них сформульовані загальні принципи, що стосуються всіх категорій засуджених, в тому числі і неповнолітніх. Так, утримання засуджених в умовах, які б порушували права людини, не може бути виправдано недостатнім фінансуванням; життя в місцях позбавлення волі повинно бути, наскільки можливо, наближене до позитивних аспектів життя в суспільстві; організація умов відбування покарання у вигляді позбавлення волі повинно сприяти поверненню правопорушника в суспільство після звільнення.

Отже, урегулювання питань з дотримання прав людини у місцях позбавлення волі, повинно бути терміново урегульоване через критичність негативних показників, від яких потерпає пенітенціарна політика. У своїй більшості, місця позбавлення волі в Україні є місцями нелюдського поводження – а раніше засуджені полишають це місце так і не ставши на шлях виправлення, а навпаки, із думками продовжити шлях злочинця.

1. Кримінально-виконавчий кодекс України. ВВР, 2004. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15

2. Проект Закону про превентивні і компенсаційні засоби у зв'язку з катуванням, нелюдським чи таким, що принижує гідність, поводженням або покаранням щодо засуджених та осіб, узятих під варту, та запровадження інституту пенітенціарних суддів. URL: w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59613

3. European prison rules. URL: www.coe.int/en/web/human-rights-rule-of-law/european-prison-rules

Стронціцький Богдан

курсант 2-го курсу

Дніпропетровського державного університету

внутрішніх справ

Науковий керівник

Костенко Ольга

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВМІНЬ У СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

В інформаційно-технологічному суспільстві комунікативні вміння є дуже важливими якостями. Комунікація сприяє не тільки обміну інформацією, оволодінню знаннями, а й установленню міжособистісних стосунків, бізнес-контактів, співробітництва. У вузах країн Західної Європи існують освітні програми магістрів комунікації, які передбачають вміння спілкуватися декількома іноземними мовами. Знання англійської мови як загальноновизнаної мови міжнародного спілкування є необхідним компонентом професійних вмінь і навичок у сучасному суспільстві. Тому заняття з англійської мови та інших іноземних мов повинні, перш за все, бути спрямовані на розвиток комунікативних вмінь. Діалогічне та монологічне мовлення слід використовувати як основні види діяльності на заняттях іноземних мов.

Зазначимо, що необхідно формувати як професійні вміння та навички (hardskills), так і комунікативні й особистісні вміння (softskills), які є не менш важливими, адже ввічлива комунікація є суттєвою для встановлення довготривалих ділових відносин. На заняттях іноземної мови важливим є моделювання реальних ситуацій спілкування, де студенти можуть відпрацювати певний професійний вокабуляр і кліше, які сприятимуть ввічливому і тактовному спілкуванню. Тактовність, емпатію і толерантність можна виховувати під час занять іноземною мовою, моделюючи різні ситуації спілкування. Наприклад, на заняттях англійською мовою: Ситуація 1. Imagine you are having an interview at 11 a.m. and your client is 15 minutes late. Make a polite dialogue. You may use the following phrases: Sorry, I am late. It's ok. No problem. The taxi was late. It's all right. Ситуація 2. You are having dinner in a restaurant with your business partner. Suddenly your business partner drops some wine on your white shirt. Make a polite dialogue using the following phrases: Oh, I am so sorry! Please forgive me. Don't worry. It's all right. No problem. Would you be so kind as to help me? Залежно від рівня володіння студентами мовою слід поступово ускладнювати комунікативні завдання: від простих діалогів до виступів з презентаціями, дискусій. Ефективним є використання ігрового компоненту у вивченні іноземних мов (гейміфікація). Можливе використання рольових і ділових ігор. Метою ділової гри, яка моделює ділові переговори іноземною мовою, є оволодіння навичками та вміннями ведення ділових переговорів для застосування у подальшій професійній діяльності [2, с. 19].

Цілеспрямоване формування професійних вмінь може бути здійснено шляхом залучення студентів до вправ, які поетапно ускладнюються і урізноманітнюються

за змістом та типами завдань професійно-творчої діяльності, цілеспрямованим розвитком мислення під час виконання творчих завдань. У результаті чого студенти отримують загальні та спеціальні компетенції. До перших відносяться міжособистісне спілкування, навички взаємодії в соціумі. До других – компетенції, які забезпечують адекватність виконання професійної діяльності студентами [3, с. 106].

Викладачі іноземних мов повинні володіти сучасними освітніми технологіями, до яких відносяться освітні технології активного навчання, інтегральні освітні технології, інформативно-комунікаційні технології[1, с. 14]. Однією з перепон, яка стоїть на шляху успішного оволодіння іноземною мовою у навчальному закладі, є недостатня, а інколи й відверто низька мотивація здобувачів освіти до вивчення мови. Саме тому особливий інтерес представляють інтерактивні технології, метою яких є створення комфортних умов навчання, за яких кожен відчує свою успішність, інтелектуальну спроможність. В основу такого навчального процесу закладено співробітництво і продуктивне спілкування, спрямоване на спільне розв'язання проблем, формування вмінь виділяти головне, ставити цілі, планувати діяльність, розподіляти функції, відповідальність, критично мислити, досягти значимих результатів. Сутність інтерактивного навчання полягає у взаємонавчанні, груповій формі організації освітнього процесу і з реалізацією активних групових методів навчання для вирішення дидактичних завдань. Педагог при цьому виконує функції помічника в роботі, консультанта, організатора, стає одним із джерел інформації. Здобувач освіти і викладач виступають як рівноправні суб'єкти навчального процесу. Інтеракція виключає домінування будьякого учасника, думки, точки зору над іншими, але має враховувати конкретний досвід

та практичне застосування. Під час такого діалогового навчання здобувачі освіти вчать критично мислити, розв'язувати складні проблеми на основі аналізу обставин і відповідної інформації, зважуючи альтернативні думки та приймаючи продумані рішення, брати участь у дискусії, спілкуватись з іншими людьми [4, с. 16]. До інтерактивних методів навчання можна віднести наступні: мозковий штурм, метод проектів, рольові та ділові ігри, дискусії, дебати, круглі столи.

Так, використання рольових ігор, в яких здобувачі освіти спілкуються в парах або в групах, не лише дозволяє зробити заняття більш різноманітним, а й дає можливість проявити мовленнєву самостійність, реалізувати комунікативні вміння та мовленнєві навички. У проектній роботі здобувачі освіти залучаються в створену педагогом пошукову навчально-пізнавальну діяльність. Використання проектних технологій робить можливим формування та розвиток пошуково-дослідницьких, комунікативних, технологічних, інформаційних компетенцій, формує креативність, стимулює інтелектуальну активність, розвиває комунікативні вміння, допомагає формувати міжпредметні зв'язки, вчить використовувати інформаційно-телекомунікаційні технології при вивченні іноземної мови, допомагає оволодіти навичками роботи в групі, формує соціальну мобільність, підвищує мотивацію здобувачів освіти, оскільки в даному випадку вивчення мови стає не ціллю, а засобом створення кінцевого продукту діяльності.

Таким чином, сучасне викладання іноземних мов передбачає застосування різноманітних підходів, розроблення вправ, які б сприяли не тільки формуванню комунікативних вмінь іноземною мовою, а й розвивало мислення, толерантність, ввічливість спілкування, творчий підхід у вирішенні професійних завдань студентами, а

також закликало студентів до самостійного наукового і професійного пошуку. Міждисциплінарний підхід у викладанні іноземних мов дозволить застосовувати знання спеціальних предметів на заняттях іноземною мовою, відпрацьовувати ситуації професійного спілкування, сприяючи комунікативній підготовці майбутніх фахівців.

1. Есенков Ю. В., Нагимова Н. Л., Фахретдинова М. Л. Теория и практика формирования профессиональных кадров нового поколения: Практико-ориентированная монография. Ульяновск: УЧПКПРО, 2015. 192 с.

2. Тернопольський О. Б., Кожушко С. П., Кабанова М. Р. Гейміфікація в навчанні іноземних мов у вищій школі. ж/л Іноземні мови. Київ: КНЛУ, 2018. №3 (95). С. 15–22.

3. Шитов С.Б. Развитие культуры личности специалиста-инженера. Педагогика: научно-теоретический ж/л РАН. 2018. №5. С. 104–108.

4. Пометун О. І., Пироженко Л. В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. – Київ А.С.К., 2004. 192с.

Сюзєва Людмила

курсантка 2-го курсу

Національної академії сухопутних військ

Науковий керівник

Шелюх Ольга

ПОЗИВНІ УЧАСНИКІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ СИЛ НА ДОНБАСІ

Кожен свідомий громадянин нашої країни знає, що з 2014 року в Україні триває війна, так звана ООС або АТО (Антитерористична операція), у якій загинуло й постраждало чимало людей.

На початку цих подій багато хто намагався приховати своє справжнє ім'я з різною метою – хтось, щоб приховати свою присутність, а хтось навпаки, щоб навіяти на ворога страх. Тому для маскуванню своїх справжніх імен, воїни, хлопці та дівчата, брали собі вигадані імена – позивні. Поняття позивні часто ототожнюється із псевдонім й псевдо, і тут варто пам'ятати, що в кожного із них спільне призначення – «приховати, замаскувати» справжнє ім'я носія. І очевидно, що псевдонім має найширшу сферу застосування (окрім військово-політичної, також мистецтво, література). Термін псевдо використовують стосовно учасників національно-визвольних змагань (ОУН – УПА), і нині ним послуговуються бійці багатьох добровольчих батальйонів. Та найуживанішим у сучасному дискурсі є все-таки поняття позивний.

Позивний – це умовне слово чи поєднання букв, цифр, що присвоюють командирам та іншим військовослужбовцям з метою прикриття справжніх імен у випадку їх виклику за допомогою технічних засобів зв'язку.

У мовознавстві псевдоніми тлумачать як: специфічний розряд антропонімів, придбане (вигадане) особове іменування, яке використовують представники окремих груп суспільства; самоназви, що виникли в результаті свідомого вибору автором мотиву номінації та способів і засобів мови для його реалізації.

Використання позивних в історії українського війська бере початок ще в часи княжої доби, потім традиція поширюється на козацтво, далі на партизанські братства, та актуальне і сьогодні в боротьбі за незалежність українських земель.

Історично склалося, що бійці самі обирали, як їх величати, а згодом, після визначних боїв побратими стали

підбирати прізвиська, так звані – позивні, відштовхуючись від того, як себе повела людина в тій чи іншій ситуації. На ті часи були поширені такі позивні, як Хоробрий, Кожум'яка,

Натепер в українському мовознавстві зібрано, опрацьовано й систематизовано псевдо учасників визвольних змагань українського народу 40–50-х років ХХ ст. А от новітні позивні військовослужбовців, які беруть участь в антитерористичній операції на Донбасі, ще не були об'єктом ґрунтовних досліджень

Внаслідок аналізу виокремлюють різні групи позивних, утворення яких зумовлене різними чинниками, як от:

1. Позивні-прізвища, узяті на честь відомих історичних постатей, науковців, істориків, філософів: Цезар, Сократ, Гомер, Пушкін, Спартак, Одісей, Шекспір; окремо можна винести позивні, які походять від імен відомих українських постатей, гетьманів: Гонта, Сірко, Богун, Байда, Мазепа, Шевченко, Гетьман, Мудрий і багато інших. Інколи були і імена старих богів : Сварог, Нептун, Зевс, Перун.

2. Позивні іншомовного походження та іноземні імена: Джонні, Джексон, Арні (Арнольд), Сталоне. Не рідко хлопці використовували як позивні свої справжні імена: Федір, Макс, Радік, Денчик. Бували випадки, коли замість своїх справжніх імен військовослужбовці брали собі інші існуючі імена, наприклад хлопця з позивним Семен звали Андрій. Також маємо позивні, які є похідними від прізвищ: друг Число з дружиною Цифрою, Антон (від Антоненко), Шева (Шевчук), Назар (Назаренко), Крава (Кравченко). І траплялись просто по батькові: Васильович, Іванович, Мухтарич.

3. Позивні з назв тварин та птахів: Вовк, Койот, Лев, Ворон, Заєць, Чаєчка, Кіт, Ведмідь, Грізлі, Лис. Сюди

ж можна віднести і персонажі з мультфільмів: Чіп і Дейл, Балу, Умка, Сімба, Бабай, Відьма, Хоттабич, Герда, Коцей.

4. Позивні, що утворені від назви міст, звідки приїхав боєць: друг Чернігів, Київ, Харків, Одеса, Фастів, Волинь, та прив'язані до певної місцевості: Гуцул, Мадяр, Вуйко, Чечен, Грузин, Татарин, Німець, Болгар.

5. Позивні, що пішли від природних явищ: Грім, Дощ, Вітер, Бріз, Сонечко (жінка-парамедик ДУК ПС), Тайфун, Ураган.

6. Позивні, що пішли від виду професії та заняття до війни: Коваль, Маєстро, Бухгалтер, Фінік, Маляр, Бармен, Морячок, Піаніст, Артист, Професор, Журналіст, Фотограф, Док.

Є безліч бійців, і безліч позивних.

Нам доводилось часто чути таке слово, як КІБОРГ, яке не асоціюється з якимись голлівудськими кінострічками. Навпаки, майже всі одразу згадують про захисників донецького аеропорту, котрі мужньо пішли на захист своєї землі. Хоча таке прізвисько вони отримали від ворога, але воно припало їм до душі. За незламність, силу духу та небажання поступатись противнику. «Вони встояли, не вистояв бетон» – усе частіше чуємо вислів, що набуває ознак афоризму. І щоб називати цих військових на позивні, потрібно багато часу. Але назвемо хоч кілька імен найхаризматичніших бійців:

- Бріз. – Боєць доброволець, родом з Одеси, який завжди був там, де гаряче.

- Міф – доброволець, боєць 1 ОШР ДУК ПС, відомий на весь світ оперний співак, Василь Сліпак, який загинув на сході України, не зміг бути осторонь подій на рідній землі.

- Чайка – дівчина-парамедик, привітна та тендітна, яка любить сміятись, і яка врятувала на полі бою не одне життя.

- Відьма – жінка, яку боялись та поважали, за її незламність, упевненість, можливість передбачати та аналізувати певні ситуації.

- Вітер – боєць 93 бригади, який міг бути всюди одночасно, завжди встигав та приходив на допомогу побратимам, коли було необхідно.

Про них можна говорити довго.

Попри те, що поширена думка, що у війни нежіноче обличчя, на Сході країни на захист суверенітету нашої держави вийшло багато дівчат. Найчастіше вони обирають собі псевдо жіночого року різного походження: Квітка, Руда, Дика, Дама, Тайра, Небо, Іскра, Марго, Кроха, Вітамінка, Сова, Емка, Лисичка та багато інших.

У мене теж було декілька позивних. Почалось із Рудої, бо на час приїзду в зону АТО, колір волосся був рудий. Потім через те, що часто могла передбачити ситуацію називали Відьмою, а потім закріпився позивний Мілка – через скорочення імені – Людмила, тобто Люда або Міла. Хоча бійці моєї батальйону намагались прикріпити ще псевдо Валькірія, через те, що я була медиком в населеному пункті Піски, і в мене був шеврон Валькірії на фоні медичного хреста, тому я завжди намагалась бути на полі бою поруч з найкращими бійцями. Проте мене швидко перейменовували на Ангела, аргументуючи тим, що Валькірія забирала душі загинувших, а Ангел тіла поранених, яких намагався повернути до життя.

Таким чином, позивні військових у зоні АТО (ООС) не лише «маскують» свого носія, а й увиразнюють фізичні, психічні, інтелектуальні якості людини, показують її світогляд, уподобання, звички, відображають її соціальний статус, свідчать про територіальне й етнічне походження.

1. Інтерв'ю з бійцями та з волонтерам Сайт:2. <https://uk.m.wikipedia.org>

2. Антонюк О. В. Сучасні прізвиська Донеччини (семантика і структура) : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / Антонюк Олена Вікторівна. – Донецьк, 2011. – 296с.

Тарас Ірина
*студентка 3-го курсу
Львівського національного університету
ветеринарної медицини та
біотехнологій імені С.З.Гжицького
Науковий керівник
Ніканорова Олена*

ПЕРЕВАГИ НОВОГО ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Зараз прийняття нового трудового законодавства перебуває ще на етапі законопроекту, але вже доволі тривалий час точаться активні дискусії навколо цієї теми стосовно багатьох питань, зокрема найактуальнішим серед них є: «Чи дозволять все таки роботодавцеві звільнити працівника практично без будь-яких підстав?»

Всім відомо, що за дорученням президента України Володимира Зеленського нове трудове законодавство повинні були розробити і затвердити ще до кінця 2019 року, але попри усе це проєкт закону, який розробив Кабінет Міністрів України, став публічним і з'явився на порталі Верховної Ради України лише у січні 2020 року. Цей законопроект здійснив чималий галас серед працівників та профспілок.

Метою ж прийняття нового трудового законодавства є те, що діючому Кодексу законів про працю є вже близько 50 років (прийнятий 10 грудня 1971

року) і постало питання про те, що все таки необхідно оновити відносини між працівником та роботодавцем, створити більше робочих місць, зменшити безробіття в країні, а також вивести зарплату з тіні. Але також насамперед варто розуміти, що запропоновані зміни не є кодексом, а лише законом, який б мав його замінити. Багато спеціалістів у галузі трудового права вважають, що найкращим би був кодифікований документ.

Також варто зазначити, що цей законопроект передбачає значне розширення трудового договору для працівників та збільшує його можливості. Оскільки такий документ необхідно підписувати навіть з сезонними робітниками і фрілансерами, які зазвичай працюють віддалено, також зі студентами, які можуть виконувати роботу не весь день. Прописуватимуть усе: від посадових обов'язків до оплати праці і причин для звільнення. Також впроваджується електронна реєстрація трудових договорів, і загалом оновлюється їхня роль і зміст. Такий документ як «трудова книжка» має здебільшого декларативний характер і фактично на сьогодні дана «книжка» виконує роль носія запису. Де працювала особа, а раніше, як усім відомо, це був основоположний документ для нарахування пенсії. Необхідно пам'ятати й те, що сьогодні існують та функціонують електронні реєстри пенсійного фонду, а це відповідно ставить під сумнів необхідність друкованого варіанта.

Щодо найбільш актуального питання чи зможуть роботодавці звільняти працівників без причини дав коментар міністр економіки України Тимофій Милованов, який зазначив, що "якщо людину звільняють, то мають заплатити від місячної до шестимісячної зарплати, ту, яка в контракті".

Останнім часом ЗМІ надто спекулюють над поняттям «звільнення за ініціативою роботодавця», а

насамперед потрібно розуміти, що діючий Кодекс законів про працю України є надто обтяжуючим та не відображає ні реалій, ні динаміки, яка є у сучасних відносинах роботодавця і працівника. Зараз в Україні доволі важкий шлях щодо звільнення працівників та соціального навантаження і ми перебуваємо уже на тій стадії, що цей шлях працедавця до звільнення працівника необхідно спростити, але це не означає свавілля і не знімає відповідальності у разі незаконного звільнення чи порушення прав. Варто розуміти і те, що жоден роботодавець не захоче звільнити ефективного працівника, тим паче, що за незаконне звільнення передбачено можливість судового позову, а от врегулювати питання щодо звільнення неефективного працівника спійманого на зловживаннях, то очевидно, що це звільнення має відбутись швидко, і це мало б бути в законі про працю.

Окрім цього даний законопроект чітко передбачає, що випробувальний термін не зможе становити більше трьох місяців, що є позитивною нормою, оскільки має на меті припинити зловживання роботодавців.

Проект даного закону забороняє будь-яку дискримінацію у галузі праці через стать, колір шкіри, політичні та релігійні переконання, сексуальну орієнтацію, вік, стан здоров'я, вагітність, інвалідність тощо. Ці норми є й в чинному законодавстві. Водночас в новому проекті автори додали заборону мобінгу (цькування дорослих) працівників, психологічного та економічного тиску, створення нестерпних умов праці тощо. Нарешті в новому законодавстві прийняти спробу зрівняти права чоловіків та жінок, зокрема доповнення ст.180 «Право на щорічну трудову відпустку за 1-й рік роботи» пунктом про те, що у перший рік роботи за бажанням працівника може бути надана щорічна відпустка повної тривалості не зважаючи на закінчення шестимісячного строку безперервної роботи:

жінкам – перед відпусткою у зв’язку із вагітністю, у зв’язку із пологами або після неї, а також додали пункт про те, що право на таку відпустку у зв’язку із народженням дитини мають і чоловіки.

Також дуже багато дискусій було навколо питання про звільнення у декретних відпустках, і хочеться зазначити, що це безперечно міф, оскільки в даному проєкті закону немає жодних обмежень, які б стосувалися обмежень конституційних прав громадянина України, зокрема і щодо соціальних прав, які має гарантувати Держава (це стосується і вагітних жінок, жінок, які перебувають у декретній відпустці).

Все нове завжди сприймається з острахом і без оптимізму, тим більше коли йдеться про такі серйозні відносини як трудові, але потрібно розуміти, що в нашій державі є велика необхідність у трудовій реформі. Цей процес не є швидким та потребує проведення широкого обговорення з представниками роботодавців та працівників, науковцями та міжнародними експертами, але тим не менш його вже розпочато.

1. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08>

2. [http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?](http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=67833)
pf3511=67833

3. https://24tv.ua/seryozni_zmini_v_trudovomu_kodeksi_shho_chekaye_na_ukr_ayintsiv_n1286502

Терещенко Вероніка
студентка 3-го курсу
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник
Єфіменко Ігор

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ СПІВУЧАСТІ ТА ЙОГО ЗНАЧЕННЯ

Якщо звертатися до витоків виникнення інституту співучасті у кримінальному праві, то слід відзначити його давню передісторію. Історія співучасті у злочині веде свій початок ще з того моменту, коли взагалі виникло поняття злочину, за який особи, що його скоїли, повинні були нести відповідальність.

У вітчизняній юридичній науці перша згадка про співучасть зустрічається у «Руській правді». У ст. 31 передбачалася відповідальність в разі здійснення злочину декількома особами. А норми ст.ст. 41-42 передбачали відповідальність за крадіжку, скоєну у співучасті, до того ж, кожен із злочинців ніс рівну відповідальність[1, с.10].

Проте у «Руській правді» не зустрічається класифікація співучасників на види. У ній встановлювалася однакова відповідальність співучасників.

Потім досить довгий період часу вітчизняне кримінальне законодавство не зазнавало кардинальних змін. Лише у Соборному уложенні 1649 року вперше з'являється поняття скопу і змови, під якими розумілися великі групи осіб, яким були притаманні такі ознаки, як попередня організованість та спільність вчинення злочинів, тоді ж як всі учасники скопу і змови каралися однаково – смертною карою. Якщо скоп і змова утворювалися для вчинення інших злочинів, то співучасники «товариши» піддавалися менш суворому покаранню, ніж виконавці[2, с.156].

Соборне уложення 1649 року мало вагоме значення для подальшого розвитку інституту співучасті, оскільки саме у даному документі було закріплено основні поняття співучасті, які характерні і для сучасної доктрини.

Наступною законодавчою пам'яткою, яка відігравала значну роль для розвитку інституту співучасті,

є Уложення «Про покарання кримінальні та виправні», що було видано в 1845 року згідно з його редакцією існувало дві форми співучасті – без попередньої згоди та за попередньою згодою, причому види співучасників розмежовувалися залежно від форми співучасті. В Особливій частині даного Уложення згадувався і третій вид співучасті – шайка. Так, співучасть без попередньої змови, або скоп, припускає не обумовлене заздалегідь об'єднання декількох осіб при вчиненні злочинного діяння; співучасть за попередньою змовою має місце у випадках, коли декілька осіб вчиняють злочинне діяння за попередньою домовленістю про місце, час, спосіб його вчинення тощо[2, с.238].

Зокрема, у ст. 11 зазначено про те, що: «У злочені, який вчинений декількома особами, береться до уваги, чи вчинено цей злочин за попередньою змовою всіх чи декількох винних, або без неї» [2, с.239].

Третій вид – шайка – припускає згоду на низку злочинних діянь, індивідуально не визначених: на крадіжки, підробку і збут фальшивих кредитних білетів, конокрадство, шахрайство тощо.

Нормами ст. 15 Уложення «Про покарання кримінальні та виправні» у злочині, скоєному особами за попередньою згодою, було виділено призвідників (тобто організаторів), спільників, підмовників або підбурювачів та пособників. В Уложенні було детально описано роль кожного з цих співучасників. До того ж, у цьому нормативному акті вже було законодавчо закріплено інститут причетності до злочину. Особами, причетними до злочину, визнавалися попустителі, переховувачі і недоносителі[2, с.239].

Докорінні соціальні зміни, які відбулися в 1917 року, призвели не тільки до зміни державного ладу, а й до скасування всіх діючих правових інститутів. У цей час

почала формуватися наука радянського кримінального права; серйозна увага в ній приділялася проблемі співучасті у злочині. Серед іншого робилися спроби виявити ті склади злочинів, які могли бути вчинені у співучасті, однак практично відсутні ідеї про форми співучасті, а тому вони не здобули законодавчого закріплення [2, с.240].

У 1958 року в радянському кримінальному законодавстві з'явилося нове визначення співучасті. У ч. 1 ст. 17 Основ кримінального законодавства воно визначається як: «навмисна спільна участь двох чи більше осіб у здійсненні злочину».

Визначення співучасті стало робочим формулюванням для судової практики і широко використовувалося при кваліфікації спірних випадків обвинувачення в спільній злочинній діяльності.

Більшість науковців, а саме А. Піонтковский, Ф. Бурчак, М. Ковальов, вважали за необхідне включити у визначення співучасті вказівку на навмисний характер вчиненого злочину [3, с.103-106].

Рівень узагальнень, які здійснені законодавцем, були суттєво ґрунтовнішими, ніж раніше. Було закріплено поняття співучасті та його ознаки, визначені види співучасників та дана характеристика діянь, що утворюють кожен із цих видів.

Одночасно закон робив акцент на суспільній небезпечності діяння, хоча і наголошував на необхідності врахування при призначенні покарання ступеня і характеру участі в злочині кожного із співучасників. Інститут співучасті у злочині набув подальшого розвитку з прийняттям Кримінального кодексу України 2001 року. Так, у Кримінальному кодексі України Розділ VI Загальної частини присвячений питанням співучасті у злочині, в

якому детально зображено всі його ознаки та елементи[4, с. 103; 5, с.114].

Аналізуючи вищезазначене, ми можемо дійти висновку, що здійснений короткий історичний огляд кримінального законодавства свідчить про те, що на кожному етапі розвитку суспільства відбувалося удосконалення норм, які передбачали відповідальність за спільну участь осіб у вчиненні злочину і які поступово трансформувалися у самостійний правовий інститут кримінального права.

Отже, як ми бачимо, історія виникнення співучасті у злочині почалась декілька сторіч тому, а дослідження даного питання почалось у «Соборному уложенні», в якому науковці крок за кроком йшли до своєї мети. Пізніше уложення мало вагоме значення для подальшого розвитку інституту співучасті, оскільки саме у даному документі було закріплено основні поняття співучасті, які характерні і для сучасної доктрини. Сучасний стан інституту співучасті у злочині в кримінальному праві України є результатом його тривалої еволюції.

З кожним етапом відбувався крок вперед до вдосконалення, поступових змін та покращення детермінації даного поняття. На теперішній час дослідження норм про відповідальність за спільну участь осіб у вчиненні злочину, призвело до трансформування у самостійний правовий інститут кримінального права.

На нашу думку, кожна наука, чи то галузь або навіть термін повинні з кожним днем вдосконалюватись, застосовуватись на практиці та шукати нові «вершини», адже наука з кожним днем прогресує та потребує більш глибокого дослідження.

1. Хилюк С.В. Розвиток науки кримінального права після відновлення її державної незалежності (питання

особливої частини): автореф. дис. на здобуття вч. ступеня канд. юрид. наук: 12.00.08 / С.В. Хилюк; ЛНУ імені І. Франка. Львів, 2008. 16 с.

2. Законодательные памятники Русского централизованного государства X –XVII веков. Соборное Уложение 1649 года. Текст. Коментарии. Л.: Наука, 1987. 260 с.

3. Жаровська Г. П. Поняття та ознаки співучасті за кримінальним правом України / Г. П. Жаровська // Науковий вісник Чернівецького університету. Збірник наук. праць. – Вип. 154 : Правознавство. – Чернівці : Рута, 2002. С. 103-106.

4. Кримінальне право України. Загальна та Особлива частина (у схематичних діаграмах): навч. посіб. / А.В. Савченко, Ю.Л. Шуляк. К.: «Центр учбової літератури, 2015. 321 с.

5. Мочкош Я. Форми співучасті у кримінальному праві України: проблемні питання / Я. Мочкош // Право України. – 2006. № 3. С. 113-116.

Ткачук Лілія

курсантка 3-го курсу

Прикарпатського факультету

Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник

Калинчук Леонід

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'Я МОЛОДІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

У сучасному суспільстві здоров'я особистості визначається як найвища людська цінність, оскільки воно є головним показником його цивілізованості та ефективної діяльності. У даному контексті важливою проблемою постає збереження та зміцнення здоров'я молоді –

майбутнього держави. Однак збереження здоров'я людини залежить, насамперед, від її дбайливого ставлення до власного організму, здорового способу життя, правильного харчування тощо. Навчити берегти і зміцнювати своє здоров'я вести здоровий спосіб життя – одна з найважливіших завдань сучасних навчальних закладів.

Актуальною проблемою сьогодення є збереження здоров'я молоді, формування світогляду, спрямованого на його збереження, оволодіння навичками здорового способу життя та безпечної поведінки, створення умов для гармонійного розвитку душі і тіла. Здоров'я – найбільша цінність не лише окремої людини, а й усього суспільства. Тому одним із провідних напрямів розвитку освіти в Україні є збереження здоров'я молоді, що визначає ступінь їх життєздатності, життєтворчості, можливості реалізувати свої потенційні біологічні та соціальні функції. Справді, найвища цінність суспільства – це людина, її життя і здоров'я. Насамперед це стосується здоров'я молодої людини. Всі ми хочемо бачити людину майбутнього розумною, сильною, доброю і просто здоровою. За даними медичної статистики, вже наприкінці дошкільного віку в 17 – 21% дітей реєструють хронічні захворювання. Патологічні відхилення в роботі опорно-рухового апарату мають 30 – 32% дітей, носоглотки – 21 – 25%, нервової системи – 27 – 30%, алергічні прояви реєструють у 25% дітей. Ще древній філософ Сократ говорив: "Здоров'я – не все, але без здоров'я – нічого"[4].

Сьогодні перед навчальними закладами стоїть завдання зберегти здоров'я учнів, студентів, курсантів навчити їх бути здоровими, тому виділяють здоров'язберігаючі технології, які належать до групи педагогічних технологій на основі посилень соціально-виховних функцій освітньої установи.

Проблема навчання і виховання здорової людини, створення сприятливих для її здоров'я умов навчання вивчалася багатьма представниками педагогічної науки.

Творчий характер освітнього процесу, як вважає Л.С. Виготський, є вкрай необхідною умовою здоров'язбереження. Включення студента в творчий процес не тільки природно, це є реалізацією тієї пошукової активності, від якої залежить розвиток людини, її адаптаційний потенціал. Саме це сприяє розвитку особистості кожної молодої людини і знижує ймовірність втомлюваності. Ланцюжок взаємозв'язку тут простий: навчання без творчого заряду є нецікавим, а, отже, в тій чи іншій мірі, є насильством над собою та іншими. Насильство ж є руйнівним чинником для здоров'я [1].

Різні науковці по-своєму трактують поняття здоров'язбережувальних технологій. На думку Н.К. Смірнова, здоров'язбережувальні освітні технології - це комплексна, побудована на єдиній методологічній основі, система організаційних і психолого-педагогічних прийомів, методів, технологій, спрямованих на охорону і зміцнення здоров'я учнів, формування у них культури здоров'я, а також на турботу про здоров'я педагогів [5].

Метою сучасної школи, вважає Т. Григор'єва, - є підготовка до життя. Кожен повинен отримати за час навчання знання, які будуть потрібні йому у подальшому житті. Досягнення даної мети в сьогоденній школі можливе лише за умови використання технологій здоров'язбережувальної педагогіки, які розглядаються як сукупність прийомів і методів організації навчально-виховного процесу без шкоди для здоров'я школярів та педагогів. [2].

Враховуючи вищенаведене ми вирішили вивчити та проаналізувати розуміння сучасною молоддю поняття «здоровий спосіб життя», готовність до ведення здорового

способу життя, використання сучасних здоров'язберігаючих технологій у процесі власного навчання і життєдіяльності.

З цією метою було проведено анкетування серед молоді 16-17 років м. Івано-Франківська. У наших дослідженнях прийняли участь більше 200 молодих людей. Анкета складалася із 22 питань з варіантами (від 2 до 11) відповідей. Результати анкетування дають уявлення про самооцінку молодими людьми рівня особистого здоров'я, рухової активності, розуміння поняття «здоровий спосіб життя», готовність до ведення здорового способу життя, використання сучасних здоров'язберігаючих технологій у процесі власного навчання і життєдіяльності.

Аналіз результатів анкетування показує, що рівень обізнаності, отримання інформації, щодо здоров'я, здорового способу життя, значення занять фізичними вправами та руховою активністю, також кількість молоді, їх знайомих та друзів, які займаються різними видами спорту, та фізичними вправами є достатньо високий та перевищує 50 % всіх опитаних.

Разом з тим слід зауважити, що варто звернути увагу на збільшення кількості освітніх та оздоровчих програм, спортивних споруд, об'єктів для якісного та ефективного залучення школярів, студентів молоді до здорового способу життя та занять фізичними вправами. Завдання саме навчальних закладів, на основі проведення даної комплексної роботи, виховувати звичку до здорового способу життя, звичку займатись фізичними вправами не тільки в навчальному закладі, а і в майбутньому, впродовж усього життя.

Ефективність оздоровлення нашого підростаючого покоління можлива за умови створення цілісної системи, що інтегрує оздоровчі освітні технології, досягнення

сучасної медицини, залучення громадських організацій сфери формування здорового способу життя.

1. Выготский Л.С. Педагогическая психология /Под ред. В.В.Давыдова.// -М.: Педагогика, -1991. - С 87.

2. Григорьева Т. Пути формирования здоровья школьников младшего возраста. - М., Знание, -1990. - С 37.

3. Коменский Я.А. Избранные педагогические сочинения: в 2 т. / Я.А.Коменский. – М.: Педагогика, 1982. – Т.1. – 656 с.; Т.2. – 576 с.

4. Няньковський С.Л. Стан здоров'я школярів в Україні Журнал "Здоров'я дитини" Львівський національний медичний університет імені Данила 5 (40) 2012.

Галицького
<http://www.mif-ua.com/archive/article/32962>

5. Смирнов Н.К. Здоровьесберегающие образовательные технологии и психология здоровья в школе. /Н.К. Смирнов // М.:АРКТИ.-2005.- С 320.

Усатенко Вікторія

курсантка 2-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Костенко Ольга

РОЛЬ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У МЕХАНІЗМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ГРОМАДЯН

Проблематика реалізації, охорони, забезпечення та захисту прав, законних інтересів та основоположних свобод громадян на теперішньому етапі розвитку української державності набула вкрай особливої актуальності. Головним законом, а саме Конституцією

України гарантується захист державою прав і свобод людини й громадянина. Для правоохоронних органів виконання зазначеного положення Конституції являється одним найголовніших та першочергових завдань.

Науковий та практичний аналіз основних функцій та завдань, які виконуються різними правоохоронними органами України, говорить про те, що в діяльності органів внутрішніх справ проблематика забезпечення, реалізації, охорони й захисту прав, свобод і законних інтересів людини та громадянина посідають надзвичайно важливе місце [1, с.174].

Велику відповідальність у забезпеченні реалізації, охорони й захисту прав і законних інтересів громадян покладено на органи досудового розслідування. Регламентація дій, спрямованих на отримання доказових матеріалів, не повинна суперечити Конституції України та прийнятим міжнародним правовим актам. Зокрема, у жодному разі всупереч ст. 22 Конституції України регламентація будь яких дій не повинна звужувати діючі гарантії захисту прав і свобод людини, має виходити із загальних принципів теорії доказів та доказового права, гарантувати можливості відновлення прав і законних інтересів громадян, порушених або змінених діями, що проводяться для отримання доказів.

Забезпечення прав і свобод людини під час провадження негласних слідчих (розшукових) дій покладається не лише на прокурора, а й на органи досудового розслідування та суд, які під час прийняття рішення щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій повинні дотримуватися міжнародно-правових норм, Конституції України, кримінально-процесуальних норм, законів України та інших нормативно-правових актів, що виступають гарантом забезпечення прав і свобод людини. Будь-яка процесуальна або оперативно-розшукова

діяльність має здійснюватися з метою досягнення завдань захисту людини й суспільства від протиправних зазіхань, а не заради збирання «компромату», здійснюватися лише у виняткових, передбачених законом випадках і лише в передбаченому законом порядку.

Правоохоронна діяльність повинна будуватися на засадах законності, гуманізму, поваги до особи, соціальної справедливості, взаємодії з громадськими організаціями та населенням. Правоохоронні органи покликані приводити в дію механізм правової охорони. Вони мають забезпечувати застосування заходів державного примусу, маючи на меті усунення перешкод для реалізації людиною й громадянином своїх прав та виконання обов'язків, поновлення їх порушених прав, свобод чи законних інтересів, притягнення винних осіб до юридичної відповідальності [2, с.313].

Проблема захисту прав і свобод людини від незаконних зазіхань різко загострилася. Теперішнє становище злочинності та її поганий вплив на кожную сферу суспільного життя вимагають застосування ефективних заходів для покращення ситуації, що склалася, посилення соціальної ролі правоохоронних органів у захисті прав і свобод людини, в процесі охорони громадського порядку, в протидії злочинності, насамперед з її організованими, агресивними й насильницькими формами. Згідно із чинним законодавством України правоохоронні органи повинні гарантувати громадянам України та всім, хто перебуває на її території тимчасово, забезпечення відповідних умов реалізації їх прав і свобод. Гарантувати їх використання означає забезпечувати сприятливі умови, за яких закріплений у законі статус людини та громадянина набуває не лише юридичного, а й фактичного змісту для кожної особи. Держава має гарантувати основні права, свободи людини, що означає забезпечувати належні

умови для користування ними, а також захищати їх від правопорушень. Правоохоронні ж органи повинні виконувати свої завдання неупереджено, у точній відповідності до закону. Жодні виняткові обставини або вказівки посадових осіб не можуть бути підставою для будь-яких незаконних дій чи бездіяльності.

Якість роботи правоохоронних органів значною мірою залежить від її правового врегулювання, виконання обов'язків, поставлених перед їх працівниками. Ці обов'язки повинні базуватися на принципах гуманності та дотримання прав і свобод громадян. Щоб діяльність правоохоронних органів була більш результативною, необхідно детально регламентувати її за допомогою нормативно-правових актів. У сучасних умовах реформування правоохоронної системи це є особливо потрібним [3, с.35].

Отже, у висновку можна сказати, що правоохоронні органи вирішують широке коло завдань, пов'язаних із захистом прав, свобод і законних інтересів громадян. Із сутності права постає, що реалізація конституційних прав і свобод громадян не можлива без забезпечення цих прав організаційно-виконавчою діяльністю державних органів та посадових чи службових осіб, оскільки діяльність останніх є свідченням реальності свободи особи, необхідним фактором переходу правових можливостей користування благами, закріпленими в Конституції України, у практику життєдіяльності кожної людини, громадянина в нашій державі. Тому дуже важливо визначити роль і значення держави в цілому, окремих її органів у забезпеченні реалізації конституційних прав і свобод громадян. У цьому важливу роль відіграє ефективна діяльність правоохоронних органів. Їх функції в механізмі реалізації прав і свобод громадян, як уже зазначалося, є різноманітними: від створення гарантованих

умов їх реалізації в громадських місцях до захисту злочинно порушених таких умов із застосуванням найсуворіших за законом примусових заходів.

1. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ: підручник / за ред. Ю.П. Битяк, В. В. Богуцький, Л.П. Коваленко та ін. Х. : Право, 2013 р., с. 472.

2. Роль органів внутрішніх справ у забезпеченні прав, свобод та обов'язків людини і громадянина / за ред. Т.Ю. Дашо // Актуальні проблеми держави і права. ,№ 3., с. 310–315.

3. Криштанович М. Діяльність ОВС щодо захисту прав і свобод людини як важлива умова забезпечення національної безпеки України / М. Криштанович // Науковий вісник., Вип. 12 «Демократичне врядування», 2013р., с. 34–38.

Франків Володимир

курсант 3-го курсу

Прикарпатського факультету

Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник

Гуляк Тетяна

ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО

Однією з основних передумов розбудови України як правової і демократичної держави є високий професіоналізм правоохоронця, оскільки саме це певною мірою впливає на процес правотворчості, правозастосування та піднесення авторитету працівників Національної поліції в суспільстві. Висока кваліфікація, професійна, моральна та правова культура працівників міліції забезпечує їм високий авторитет та повагу в

суспільстві. Для визначення компетенції Національної поліції як суб'єкта профілактичної діяльності необхідно з'ясувати зміст категорії «компетенція». Так, у словнику української мови термін «компетенція» тлумачиться як: 1) добра обізнаність із чим-небудь; 2) коло повноважень якої-небудь організації, установи або особи [7, с. 250].

Вчені неодноразово у своїх дослідженнях звертались до проблеми визначення компетенції державних органів. При цьому, і досі серед науковців відсутня єдина точка зору щодо змісту понять «компетенція» та «повноваження». Проблема формування мовної особистості перебувала і нині перебуває у полі зору багатьох науковців, зокрема, Ф. Бацевича, Л. Виготського, С. Карамана, Ю. Караулова, О. Леонтьєва, В. Мельничайка, М. Пентилюк, Л. Скуратівського та ін. Незважаючи на остаточну несформованість поняття «мовна особистість», ми схиляємося до визначення Ф. Бацевича «мовна особистість – індивід, який володіє сукупністю здатностей і характеристик, які зумовлюють створення й сприйняття ним текстів, що вирізняються рівнем структурно-мовної складності та глибиною й точністю відображення дійсності» [1]. Компетенція чи компетентність? У багатьох науково-методичних працях вони не розрізняються і вживаються як взаємозамінні, що породжує неоднозначність у визначенні змісту. Загалом В. Луговий визначає наступні основні підходи у трактуванні поняття: компетентність як загальна характеристика, частиною котрої є компетенція; компетенція та компетентність використовуються для позначення різних груп особистих якостей; компетентність розглядається інтегральною характеристикою особистості. Як зазначає автор, найбільш науково обґрунтованим видається останній підхід [4]. А. Ткаченко зазначає, що компетенція характеризується сукупністю закріплених

юридичних прав і обов'язків (повноважень) органів влади, їх посадових осіб з приводу вимоги певної поведінки від фізичних і юридичних осіб та предметів відання, закріплених Конституцією України, законами та підзаконними нормативноправовими актами (компетенційними законодавчими актами) [8, с. 196]. Компетенцію органів внутрішніх справ у сфері охорони громадського порядку на місцевому рівні О. Ключев розуміє як сукупність визначених у нормативно-правових актах прав, обов'язків і функцій органів та підрозділів системи Міністерства внутрішніх справ, за допомогою яких виконуються поставлені перед ними правоохоронні завдання відповідно та у межах встановленої територіальної підвідомчості [2, с. 63].

Можна сказати що з формуванням комунікативної, мовної та мовленнєвої компетенцій тісно пов'язаний процес вироблення соціокультурної, лінгвокраїнознавчої та стратегічної компетенцій. Так Т. Колодько, досліджуючи проблему формування соціокультурної компетенції майбутніх учителів іноземних мов, на основі системного підходу розглядає її як своєрідну цілісну систему взаємопов'язаних компонентів: країнознавчу, лінгвокраїнознавчу, соціолінгвістичну компетенції [3, 5]. Потребують докладнішого коментування компетенції, яких має набути кожен мовець, здобуваючи освіту у ВНЗ. Так, М. Пентилюк виокремлює загальні й комунікативні компетенції. До загальних, на її думку, належать саме ті, які необхідні для будь-якого виду діяльності, включаючи й мовленнєві, зокрема, соціо- та міжкультурні знання, уміння й навички, мовна й комунікативна свідомість, уміння вчитися і досліджувати. Усі ці компоненти становлять комплекс, який забезпечує людині комфортне існування у соціумі. Загальні компетенції мовної особистості складаються з її знань, умінь, життєвого

досвіду й уміння вчитися (формуються у процесі навчання та під впливом сучасного вчителя, який володіє системою інноваційних методів та прийомів і вміло застосовує їх відповідно до ситуації). Без загальних компетенцій не можна розвивати й мовно-комунікативні компетенції, адже загальні компетенції особистості безпосередньо впливають на комунікативні: мовець має активно застосовувати знання мови й багатство її виражальних засобів залежно від умов спілкування й потреб особистості [6].

Отже, мовна компетенція – складне поняття, що поєднує мову і мовлення та характеризує особистість як людину, яка володіє мовою. Розглянувши зазначені вище компетенції, ми дійшли висновку, що слід прийняти розмежування комунікативної та мовної компетенції, адже остання входить до складу першої, тому не веде до їхнього ототожнення. Для її формування вбачаємо необхідність у розробці відповідних методичних процедур, що дадуть змогу у повній мірі заповнити сформовані компетенції учня у складі комунікативної, що й стане предметом наших подальших наукових розробок.

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики: підручник. К. : Видавничий центр «Академія», 2009. 344с.

2. Ключев О. М. Компетенція органів внутрішніх справ у сфері охорони громадського порядку на регіональному рівні. *Право і безпека*. 2006. № 5-4. С.61–63.

3. Колодько Т. М. Формування соціокультурної компетенції майбутніх учителів іноземних мов у вищих педагогічних навчальних закладах: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.04. Київ, 2005. 24с.

4. Луговий В. І. Компетентності та компетенції: поняттєво-термінологічний дискурс. *Вища освіта України*. К. : Гнозис, 2009. №3. С.8–13.

5. Омельчук С. Формування мовленнєво-комунікативних умінь у процесі вивчення синтаксису. *Дивослово*. 2006. № 9. С.2–5.

6. Пентилюк М. Компетентнісний підхід до формування мовної особистості в євроінтеграційному контексті. *Укр. м. і літ. у школі*. 2010. №2. С.2–5.

7. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. К. : Наукова думка, 1980. Т.4. 840с.

8. Ткаченко А. О. Поняття компетенції державного органу. *Часопис Київського університету права*. 2009. №4. С.192–197.

Хемич Андрій

курсант 3-го курсу

Прикарпатського факультету

Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник

Пташник-Середюк Олександра

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧИХ ПІДРОЗДІЛІВ УКРАЇНИ ТА АМЕРИКИ

Розвиток демократії, забезпечення прав і свобод громадян нерозривно пов'язані з підвищенням ефективності діяльності органів Національної поліції України, зокрема слідчих підрозділів. Саме в діяльності органів досудового розслідування Національної поліції найяскравіше відображається існуючий стан боротьби зі злочинністю та реальний стан захищеності прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб від злочинних та інших протиправних посягань. Більше того,

слідчі підрозділи в системі органів досудового розслідування Національної поліції є низовою ланкою правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю, а тому несуть основне навантаження з розкриття та розслідування кримінальних правопорушень. Беручи до уваги нещодавнє реформування органів національної поліції, в тому числі і слідчих органів, вважаємо за доцільне порівняти слідчих України та детективів Америки.

Слідчий має статус службової особи, яка займає відповідальне становище в системі правоохоронних органів і наділена спеціальними, лише їй притаманними повноваженнями у кримінальному провадженні. Процесуальна діяльність слідчого визначається Конституцією України, КПК України, іншими законами та нормативно-правовими актами України, міжнародними договорами, які регулюють діяльність органів досудового розслідування [1, с.23].

Слідчий – це службова особа поліції, органу безпеки, органу, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, органу державного бюро розслідувань, органу Державної кримінально-виконавчої служби України, підрозділу детективів Національного антикорупційного бюро України, уповноважена в межах компетенції, передбаченої цим Кодексом, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень.

Слідчий у межах своєї компетенції повинен здійснювати своєчасне та неупереджене розслідування злочинів і кримінальних проступків. До його повноважень входить: починати досудове розслідування за наявності підстав, передбачених КПК; проводити слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії у випадках, встановлених КПК; доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих

(розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам; повідомляти за погодженням із прокурором особі про підозру; та інші[3, с.39].

Детективи США – це офіцери поліції, які збирають факти та докази по кримінальних справах. Вони проводять допити, оглядають записи, спостерігають за діяльністю підозрюваних, беруть участь у рейдах та арештах, та проводять інші слідчі дії.

Детективна гілка у більшості поліцейських установ США організована у кілька загонів чи відділів, кожен з яких спеціалізується на розслідуванні певного виду злочину: вбивства, грабежі, розбої, крадіжки авто, організованої злочинності, зниклих безвісти, злочинів вчинених неповнолітніми, шахрайства, збуту та зберігання наркотиків, кримінальної розвідки, плануванні нападу, сексуального насильства, комп'ютерної злочинності, домашнього насильства та підпалів [2].

Тобто, детективи Америки займаються тільки тим видом справи, який відповідає їхньому відділу. Така методика поділу є позитивною так як на детективів немає великого навантаження по розслідуванні різних видів злочинів, їхня робота сконцентрована на певних видах. Ефективність розподілу детективів по відділах полягає у сконцентрованості особи на розслідуванні конкретного злочину. Також хочеться наголосити, що особа, займаючись тільки певними видами злочинів, з часом набуває професійних навичок по розкритті даної категорії і може більш швидко й ефективно справлятися із розслідуванням.

Слідчі підрозділи України мають певні відмінності від детективів США, ці відмінності проявляються як у процесуальних повноваженнях, так і у проведенні слідчих (розшукових) дій. Наприклад,

загальний порядок огляду місця події в США та в Україні в цілому досить схожі. Проте в нашій країні процедура досить детально і суворо регламентована законодавством (ст. 223, 237-238 КПК України). При цьому не всі вимоги виглядають обґрунтованими і доцільними. Удосконаленню підлягають і організаційні засади проведення даної слідчої (розшукової) дії. Так, суттєвою новацією чинного кримінального процесуального законодавства стало положення щодо проведення огляду житла чи іншого володіння особи за правилами обшуку (ч. 2 ст. 237 КПК України), тобто лише на підставі ухвали слідчого судді. У США на місці події у подібних випадках обов'язково присутній прокурор, котрий отримує необхідні ордери. Таким чином особа, яка безпосередньо проводить огляд, не відволікається на виконання формальних процедур. У нас же слідчий зобов'язаний звернутись із відповідним письмовим поданням до прокурора за узгодженням, а потім – до слідчого судді за ухвалою. Такий підхід ніяк не сприяє забезпеченню невідкладності та якості огляду місця події.[4, с.7].

Отже, слідчі України кардинально відрізняються від детективів США. Насамперед основною відмінністю є те, що слідчі України наділені меншою кількістю процесуальних прав аніж детективи Америки, також детектив виконує функції як слідчого так і оперативного працівника, що наразі не передбачено законодавством України, де є відмежування цих повноважень. Наразі детективи об'єктивно швидше та якісніше проводять розслідування, ніж слідчі оскільки у їхньому провадженні знаходиться від 1 до 3 справ відповідно до спеціалізації детектива, в той час як у слідчих Національної поліції України у провадженні одночасно

можуть знаходитись від 10 до 30 справ, що зменшує ефективність розслідування.

1. Гаркуша А. Г., Кобзар О. Ф., Кричун Ю. А., Черняк Н. П. Організація роботи підрозділів досудового розслідування : навч. посібник. Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ. Ліра ЛТД. 2017, 108с.

2. Детективи

Чикаго.

URL

:http://directives.chicagopolice.org/CPDSergeantsExam_2019/directives/data/a7a57b73-14a1c64f-eee14-a1c6-7df2a00e5fc7d43d.html

3. Кримінально-процесуальний кодекс України.URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

4. Степанюк Р. Л. Удосконалення організації й тактики огляду місця події в Україні з урахуванням досвіду США. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2016. Вип.2. С.300–307.

Хоміщак Надія

студентка 3-го курсу

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Горинюк Оксана

ЩОДО ПИТАННЯ НАСИЛЬСТВА У СІМ'Ї

Сім'ю складають особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки [1]. Саме у родині людина вперше отримує основи спілкування, культивуються її певні моральні якості та формується модель подальшої поведінки у суспільстві. Тому дуже важливим фактором у формуванні

сім'ї є саме модель поведінки, яку батьки демонструють своїм дітям. Від цього прикладу і буде залежати становлення дитини у суспільстві і в подальшому створенні вже своєї власної сім'ї.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» домашнім насильством визнаються діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь [4].

Насильство може спостерігатись в різних його проявах:

- Фізичного насильства(синці, забиті місця, наявність частково залікованих попередніх травм, сліди укусів, перешкоджання вільному пересуванню, примус вживати алкогольні або наркотичні речовини чи речовини, що погіршують здоров'я або можуть призвести до смерті людини).

- Сексуального насильства(зґвалтування, примушування до небажаних статевих стосунків, торкання до інтимних частин тіла без згоди особи, примушування спостерігати за статевим актом між іншими людьми (у тому числі дивитися порнопродукцію),примушування до статевого акту з третьою особою, примушування до заняття проституцією.

- психологічного насильства(ігнорування почуттів особи, переслідування, залякування, підбурювання до

самогубства, погрози відібрати дітей, погрози відібрати дітей, обмеження у контактах із близькими та друзями, у виборі кола спілкування).

-економічного насильства(позбавлення матеріальних ресурсів для належного фізичного та психологічного добробуту, повна звітність за витрачені гроші («все до копійки»), відбирання всіх зароблених грошей, заборона працювати члену сім'ї всупереч його бажанню та працездатності, примушування члена сім'ї виконувати тяжку, непосильну роботу) [5, с.7-11].

На жаль, в Україні проблема домашнього насильства практично не вивчалася. Тільки протягом останнього часу тема насильства у родині стали предметом публічного обговорення. Щоденно суттєва кількість жінок і дівчат страждає від насильства. Вони стикаються з серйозними видами насильства, такими як домашнє насильство, сексуальне насильство, зґвалтування, примусовий шлюб та uszkodження статевих органів. Воно також може бути психологічне та полягати в словесних образах, погрозах, залякуванні та переслідуванні. Те, що насильство не фізичне, не означає, що воно менш небезпечне чи суворе. Правопорушники та жертви існують серед усіх верст населення. Страждають не лише потерпілі, але й діти, що стають свідками насильства, також зазнають травм[2, с.12].

Як показує практика багато жінок не бажають повідомляти про насильство або ж піддаються на вмовляння своїх сімей. Багато справ не доходять до суду, тому питання залишаються невіршеними – а насильство і надалі процвітає. Тому важливим етапом у протидії насильству є вчасна реакція на заподіяну кривду і звернення до відповідних органів.

Постраждала особа вправі звернутись за захистом своїх прав до:

- національної поліції;
- суду;
- органів опіки і піклування, служби у справах дітей;
- громадських організацій;
- загальних та спеціалізованих служб підтримки постраждалих осіб.

Протидія насильству в сім'ї розглядається не лише як соціальна проблема, а, насамперед, як проблема захисту прав людини і, перш за все, прав жінок, що вимагає вироблення належних правових засобів її вирішення. При здійсненні насильства в сім'ї відбувається порушення прав і свобод конкретної людини, що, через різні можливості агресора і жертви, ускладнює можливості самозахисту і вимагає втручання з боку держави і суспільства[3,с.174].

Держава передбачає виконання програм для кривдників. Суб'єктами, відповідальними за виконання програм для кривдників, є місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

Суб'єкт відповідальний за виконання програм для кривдників, організовує та забезпечує проходження таких програм. Виконання програм забезпечують фахівці, які пройшли відповідне навчання. Кривдника може бути направлено судом на проходження програми на строк від трьох місяців до одного року у випадках, передбачених законодавством. Кривдник повинен мати можливість відвідувати програму за власною ініціативою і на добровільній основі. У разі неявки чи ухиленні від проходження програми без поважних причин, суб'єкти відповідальні за виконання програм, надають протягом трьох робочих днів письмове повідомлення про це уповноваженому підрозділу органів Національної поліції України для вжиття заходів. Притягнення кривдника до відповідальності за непроходження програми для

кривдників не звільняє його від обов'язку пройти таку програму[4].

І, як висновок, можна сказати, що якщо ви страждаєте від насильства, то не потрібно боятись осуду з боку інших, не потрібно чекати і сподіватись, що з часом дії кривдника вгамуються - потрібно тверезо аналізувати ситуацію, і діяти рішуче, щоб загострення ситуацій не призвело до настання нещасного випадку.

1. Сімейний кодекс від 28.08.2018 №2947. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14/ed20130804#n25>

2. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульська Конвенція).

3. Галай А. О., Гречанюк С. К., Шамрук Н. Б. Взаємодія суб'єктів протидії насильству в сім'ї: монографія. Чернігів: Чернігівський національний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка, 2013. 174с.

4. Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» від 07.12.2017 №2229-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>

5. Додаток до листа Міністерства освіти і науки України від 18.05.2018 № 1/11-5480, с.8-11.

Цебинога Вікторія

слідча відділу слідчого управління

Головного управління Національної поліції в

Харківській області

Науковий керівник

Чумак Володимир

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СЛІДЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Забезпечення дотримання та реалізації принципів верховенства права та законності в державі безпосередньо залежить від спеціалізованих органів державної влади, які за своєю суттю покликані ставати на захист прав та основоположних свобод людини та громадянина, а також здійснювати заходи з підтримання внутрішнього порядку в державі, протидії злочинності тощо. Одним із таких суб'єктів є Національна поліція України загалом, та слідчі підрозділи зокрема. В той же час, сьогодні слідча діяльність потребує перегляду ряду законодавчих норм, що регламентують її діяльність, оскільки подекуди законодавець не визначив чіткого механізму реалізації тих чи інших особливостей реалізації окремих інститутів кримінального процесуального та адміністративного законодавства.

Прийняття нового Кримінального процесуального Кодексу України 2012 року та проведення адміністративної реформи в Україні суттєво вплинуло на практичну діяльність слідчих підрозділів України, що обумовило ряд проблем у практичній слідчій діяльності підрозділів Національної поліції України. Зокрема, наразі законодавець чітко не окреслив адміністративно-правовий статус як слідчих підрозділів так й інститут слідчого, що не дозволяє розширити коло завдань та функцій слідчих підрозділів Національної поліції України у відповідності до вимог сьогодення.

Наразі діяльність слідчих підрозділів Національної поліції України врегульована Положенням про органи досудового розслідування Національної поліції України, що затверджене наказом Міністерства внутрішніх справ України від 6 липня 2017 року. Зазначений нормативно-правовий акт закріпив, що органи досудового розслідування Національної поліції України є структурними підрозділами апарату центрального органу

управління поліції, її територіальних органів - головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві, територіальних (відокремлених) підрозділів головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві, які згідно з кримінальним процесуальним законодавством забезпечують досудове розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності слідчих органів Національної поліції [1].

Органами досудового розслідування визначені: Головне слідче управління Національної поліції, слідчі управління головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві та слідчі відділи (відділення) територіальних (відокремлених) підрозділів поліції.

Серед основних завдань органів досудового розслідування є наступні: 1) захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень; 2) охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження; 3) забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності слідчих органів Національної поліції; 4) забезпечення відшкодування фізичним і юридичним особам шкоди, заподіяної кримінальними правопорушеннями; 5) виявлення причин і умов, які сприяють учиненню кримінальних правопорушень, і вжиття через відповідні органи заходів щодо їх усунення [1].

З метою реалізації зазначених завдань слідчі підрозділи наділяються певним обсягом повноважень (прав та обов'язків), що наразі не знайшли свого відображення у нормах зазначеного положення та в цілому адміністративного законодавства України. Зазначимо, що

повноваження слідчих підрозділів визначені в чинному Кримінальному процесуальному Кодексі України, в той же час, повноваження керівника слідчого підрозділу визначені на рівні Положення про органи досудового розслідування Національної поліції України.

Окремо слід наголосити, що адміністративно-правовий статус слідчого – працівника організаційно-методичного підрозділу закріплений в нормах адміністративного законодавства, чітко визначені його права та обов'язки та порядок взаємодії з територіальними підрозділами поліції. Відповідно діяльність інших слідчих також повинна в повному обсязі бути врегульована нормами адміністративного права. Адже як слушно з цього приводу зазначає В. М. Галунько, серйозною проблемою правового регулювання службової діяльності працівників правоохоронних органів є застарілість та невідповідність об'єктивно існуючим умовам сьогодення нормативно-правових актів [2, с. 171]. У свою чергу М. В. Калатур вказує, що недосконалий адміністративно-правовий статус органів досудового розслідування і слідчого, зумовили розширення завдань і підвищення складності справ, напруженості провадження, зростання психологічного навантаження, що в підсумку призвело до зниження ефективної слідчої діяльності в цілому [3, с. 5-6].

Таким чином, наразі вельми актуальним залишається питання удосконалення системи адміністративно-правового регулювання слідчої діяльності взагалі та адміністративно-правового статусу слідчого зокрема. Зазначене передбачає уніфікацію норм, що регламентують слідчу діяльність в Україні, внесення змін до чинного Положення про органи досудового розслідування Національної поліції України в частині прав слідчих територіальних органів досудового розслідування, усунення дублювання повноважень слідчих та інших

суб'єктів правоохоронної діяльності, узгодження взаємодії слідчих з оперативними підрозділами та слідчими методистами, ін.

1. Положення про органи досудового розслідування Національної поліції України : наказ Міністерства внутрішніх справ від 06.07.2017 № 570 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17>

2. Галунько В. М. Нормативно-правове регулювання слідчої діяльності. *Право і суспільство*. № 6. Ч. 2. 2015. С. 170-173.

3. Калатур М. В. Доктринальні основи організації та функціонування слідчих підрозділів правоохоронних органів : монографія. Київ : Видавничий дім «Гельветика», 2018. 344 с.

Чечель Анастасія

курсантка 2-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Подворчан Алла

АНГЛІЦИЗМИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Сьогодні українська мова налічує в собі безліч архаїзмів, плеоназмів, просторічних слів, омонімів, синонімів та інших. У нашій час досить важливого значення набули запозичені слова.

Запозичені слова з інших мов складають 10-15% словникового запасу сучасного українця. За дослідженнями мовознавців, запозичені слова частіше всього з'являються у вживанні населення через географічні, історичні та культурні чинники. Варто

відмітити те, що через складні часи під час двох війн на території України, періоду революції, а також інших історичних переворотів безпосередньо до проголошення України як незалежної та суверенної держави.

Переходячи в нашу українську мову дані іншомовні слова пристосовуються до її закономірностей, тобто граматично, орфографічно, фонетично та лексично адаптуються.

В українському мовознавстві проблема запозичень у складі української мові розглядалась багатьма науковцями, зокрема О. Потебнею, І. Огієнком, О. Муромцевою, Л. Лисиченко, О. Медведєвою, Л. Архипенко та іншими.

Українська мова на межі століть стає активним реципієнтом англіцизмів, а процес запозичення набуває глобального характеру. Англійські запозичення проникають в усі сфери життя. Тому й не дивно, що їх розповсюдженість знаходить місце й у засобах масової інформації. Дослідження запозичень іншомовних одиниць у публіцистичному просторі допоможе нам визначити масштаби і наслідки впливу англіцизмів на сучасну українську мову.[6].

Процес оновлення української лексики іншомовними словами, насамперед англіцизмами, зараз відбувається досить швидко та інтенсивно, так що нові реалії приходять до нашої рідної мови вже з існуючими англо-американськими назвами, закріпленими раніше за ними в англійській мові, не встигаючи отримати найменування на національній основі.[3].

Зараз навіть розробляється теорія запозичення, проблеми запозичення чужомовних слів в українську мову взагалі або ж стосовно різних періодів її розвитку (В. Коломієць, Т. Линник, О. Муромцева та інші). Вивчення запозичення англіцизмів активізувалося в

українському мовознавстві лише останніми десятиріччями і переважно в окремих аспектах (Ю. Безрукава, Л. Кислюк, С. Руденко).

Як раніше зазначалося, то найбільше запозичених слів походить саме з англійської мови. Завдяки аналізу наукових джерел з приводу дослідження питання англіцизмів в українській мові, то можна стверджувати, що найбільшою тематичною групою, що обслуговується англійською лексикою, виявилась група назв в галузі економіки (*менеджмент, бартер, , локаут, рекет, саміт, маркетинг, експорт, імпорт, інвестор, дефолт, концерн, тендер, лізинг*). Це викликано появою нових форм господарювання, розширенням контактів із зарубіжними партнерами у сфері виробництва та збуту товарів і послуг. Загалом процес оновлення економічної лексики часто відбувається за рахунок запозичень саме з англійської мови.[6].

Значне місце посідають також суспільно-політичні технічні та спортивні назви (*мітинг, парламент, бюджет, страйк, бойкот, комп'ютер, блок, сейф, , тунель, принтер, комбайн, футбол, боксер, голкіпер*).[6].

Через те, що українці звикли використовувати у своєму мовленні англіцизми, то українські відповідники цих слів відійшли на останнє місце, тому варто зазначити, що англіцизми вже засвоїлися в українській мові, і люди не можуть назвати певні речі українським словом, а називають дане поняття запозиченим відповідником.[2].

Підводячи підсумок, хотілося би зазначити, що запозичення слів з англійської мови має як позитивні так і негативні сторони. Наприклад, негативною стороною є те, що використання запозичених англіцизмів може бути недоречним, якщо є українське слово відповідник, яке можна охарактеризувати без запозичених слів. Також надмірне захоплення вживанням іншомовних слів

загрожує зменшенню кількості української лексики та його складу, або взагалі певні поняття та терміни замінюються англійськими відповідниками, котрі не можуть у достатній кількості розкрити їх зміст. Тому, на мою думку, варто використовувати власні мовні ресурси задля відображення сучасних реалій.

Окрім негативних сторін, позитивом є те, що запозичення іншомовних слів поповнює словниковий запас, збагачуючи його різноманітними словами та словниковими зворотами. Жодна мова не може існувати окремо від інших, тому відбувається активний розвиток мови в умовах сучасних тенденцій. Тому варто не забувати рідну мову, але і слідувати сучасним тенденціям та розвитку мовних стереотипів в умовах світової глобалізації та інтеграції.

1. Кислюк Л.П. Нові англійські запозичення і термінологія / Л. П. Кислюк // Українська термінологія. – Львів, 1992. С. 236 – 239.

2. Лисиченко Л.А. Лексикологія сучасної української мови / Л. А. Лисиченко. Х. : Вища школа, 1997. – 110 с.

3. Попова Н.О. Семантичні особливості новітніх англіцизмів в українській мові та проблеми адекватності перекладу // Вісник ХНУ ім. В. Н. Каразіна. Х. : ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2003. С. 46 – 49.

4. Муромцева О. Г. Тенденції розвитку словникового складу української мови – (кінець 80-х – 90-ті рр.) // Мовознавство: Доп. та повідомл. IV Міжнар. конгр. Україністів / Відп. Ред. В. В. Німчук. К. : Пульсари, 2002. С. 22 – 25.

5. Англо-український словник/ уклад. О.Г. Алексеева. К.: Дім слов'янської книги, 2007. – 608 с.

6. Сучасний словник іншомовних слів. К.: Довіра, 2006. – 789 с.

7. Сліпушко О.М. Тлумачний словник чужомовних слів в українській мові: правопис, граматика. К.: Криниця, 1999. – 511 с.

Шеремет Дмитро

курсант 2-го курсу

Дніпропетровського державного університету

внутрішніх справ

Науковий керівник

Клименова Олена

НЕОБХІДНІСТЬ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ, НАЦІОНАЛЬНИХ ТА ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ ЯК НЕОБХІДНИХ СКЛАДОВИХ КОМПЛЕКСНОГО ВИХОВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Актуальність проблематики вивчення складових комплексного виховання мовної особистості зумовлена недостатньою кількістю навчально-методичних матеріалів, наукових праць та джерел розвитку саме професійних та загальнолюдських цінностей як складових професійного мовлення. Оскільки саме вищеперелічені чинники сприяють найбільшій якості виховання мовної особистості.

Основною складовою є наявність можливості проводити культуротворчу самооцінку учнями або особами власних навчальних досягнень за допомогою представлених критеріїв оцінювання. Змістовий компонент - це наявність ознак додаткових джерел навчальної, наукової та методичної культури, що формують інформацію, факультативні завдання, схеми та зразки оброблюваної інформації, алгоритми, якими студенти можуть користуватися за бажанням та вибірково;

діяльнісний компонент - опис різних організаційно-культуротворчих можливостей навчально-виховного процесу, включаючи використання різних способів і форм самостійної діяльності учнів, а також дидактичних та технічних засобів навчання [1, с. 6].

Інша основна позиція - це єдність, взаємозв'язок професійних, загальнокультурних та предметних компетентностей. Самостійна діяльність студентів, що здійснюється на основі конкретних положень, інструкцій, алгоритмів, схем та інших методичних матеріалів, сприяє розвитку не лише знань і вмінь у галузі вивченої дисципліни, а й культуротворчих здібностей, навички роботи з інформацією, когнітивними процесами, мотивацією формування культури учнів, а також культуротворчими компетенціями, які мають соціальне та професійне значення для майбутнього фахівця.

Ефективна словесна взаємодія з точки зору міжкультурної комунікації - представників різних етнічних суспільств - слід враховувати загальну стратегічну мету навчання іноземної мови. Важливо та законно включити учня до глобальної лінгвістичної та риторичний герменевтичний гурток, який організовує інтелектуально-мовленнєву культуру досліджуваних країн мови, тобто включити учня до іншомовного дискурсно-інтерпретаційного та текстотворчі процеси, що здійснюються всебічною мовною особистістю етнічного суспільства [2, с. 49].

Мовна особистість висловлює поведінку мови в професійній комунікації, визначається як спеціально організований керований процес обміну повідомленнями розуміння на основі наукових принципів, організації взаєморозуміння, досягнення оптимальної взаємодії, взаємного пізнання в різних областях діяльності учасників професійного спілкування. Професійне спілкування має

важливе значення для реалізації будь-якої діяльності, пов'язаної з взаємодією людей [3, с. 5].

Отже, формування професійних, національних та загальнолюдських цінностей для виховання мовної особистості є дуже складним процесом. Адже вивчення мовної особистості допомагає зрозуміти той факт, що будь-яка людина, яка використовує мову не тільки як набір мовних правил, але в першу чергу як засіб вираження національно-культурної функції, розвиток якого заснований на всебічному охопленні всіх його структурних компонентів - когнітивний, емоційний, мотиваційний - страждають від соціально-психологічних факторів. Наприкінці слід зазначити, що серед перспектив подальших досліджень формування мовної особистості, має ретельне вивчення її методів, бо має велике значення процес та методика вивчення напрямків особливостей мовної особистості англійської мови.

1. Tatiana I. SHULGA «Results of humanitarian component of professional training as factor of increasing student cultural level», Vol. 39 (N° 17), 2018p., с. 5-7.

2. Aleksandra A. Vorozhbitova Gaukhar I. Issina, European Journal of Social and Human Science, 2014, Professional Linguistic Personality as Subject of Discursive Processes: Conception of Linguistic Rhetorical Culturological Education, Vol.(1), № 1 44, p. 44-55.

3. Бучацька С., Мовна особистість в контексті ділового дискурсу, завідувач кафедри, кандидат психологічних наук, доцент, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Аналітика Відкритого Європейсько-Азіатські дослідження, 2014р., с. 5.

ЯмковаТетяна

*студентка 4-го курсу
Львівського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Проць Іванна*

КОРУМПОВАНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

Кожна цивілізована держава у наш час дбає про захист прав своїх громадян. Ця турбота має виявлятися як на теорії так і на практиці. Тому багато країн постійно вдосконалюють свої правоохоронні органи. Особливо це стосується України. Оскільки наша країна має євроінтеграційний напрямок, вимогою Євросоюзу є поборення корупції.

Аналіз законодавчої бази і судової практики України свідчить про те, що поняття «правоохоронні органи» є одним з найбільш не визначених у вітчизняній юридичній практиці, внутрішньо суперечливим за змістом. Подібна ситуація з визначенням поняття «правоохоронні органи» є й у правовій науці та практиці інших держав пострадянського простору. За цією проблематикою написано багато монографій та дисертацій, які, проте, не можуть дати чіткої відповіді на основне запитання – що таке правоохоронний орган, у чому полягають особливості його статусу та функцій, які державні органи необхідно відносити до складу правоохоронних. Певну складність зумовлює і те, що ані українське, ані європейське законодавство цілком закономірно не претендує на вичерпне визначення поняття «правоохоронного органу» – в окремих нормативних актах таке поняття може даватися, але, зазвичай, його застосування обмежується сферою дії відповідного нормативно-правового акту [1, с.167-168].

Таким нормативно-правовим актом є Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів». Відповідно до статті 1 Закону правоохоронні органи – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [2]. Даний законодавчий акт був прийнятий ще у 1993 році, що свідчить про необхідність його постійного коригування, оскільки деякі органи є взагалі новими, а деякі з часом ліквідовуються.

На сьогодні у нашій державі склалась ситуація, коли проникнення корупції простежується у всіх сферах життя суспільства. Зумовлено це недостатньо розвинутими демократичними інститутами, недосконалим законодавством, яке має декларативний характер, а діяльність правоохоронних органів лише імітує боротьбу з корупційною злочинністю, оскільки ці органи зацікавлені у такому стані речей. Статистичні дані свідчать про значну частку корупції саме у правоохоронних органах, що проявляється в основному у вигляді організованої злочинності [3, с. 59]. Ми щодня бачимо боротьбу держави із корупцією у правоохоронних органах шляхом створення нових контролюючих органів, але результат не відповідає очікуванням. Такий стан речей призведе до того, що країна ніколи не зможе вибратися з економічної ями, до влади не зможуть прийти розумні люди котрі дійсно можуть щось змінити. Сьогодні ми бачимо, як лєвова частка наших громадян виїжджають закордон у пошуках кращої долі та

забирають з собою свої сім'ї, оскільки розчарувалися у вітчизняній системі.

Проте є один ефективний засіб боротьби з корупцією у наш час – громадські організації. На мою думку, лише вони привертають увагу до порушення прав людини в Україні в найкорумпованіших випадках. Завдяки такому руху не дають можливості злочинцю втікти від відповідальності.

Перелік правоохоронних органів в Україні може зменшуватися чи збільшуватися, проте це не впливає на зменшення корумпованості серед них. Така тенденція пов'язана з корумпованістю контролюючих органів та органів державної влади. На мою думку, єдиним правильним шляхом для подолання корупції в правоохоронних органах є більший доступ громадських організацій до різного роду інформації та розширення їхніх прав.

1. Ковалів М.В. Адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів у демократичній державі. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2018. № 1. С. 228

2. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України 23 грудня 1993 року № 3781-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12/sp:head>

3. Іванець М. Корупція як негативний фактор в діяльності правоохоронних органів. *Актуальні проблеми правознавства*. 2018. Вип. 3 (15). С. 119

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Andriiash Yelyzaveta

BASIC ASPECTS OF A POLICE OFFICER'S
COMMUNICATIVE COMPETENCE

Akhremenko Serhii

FOREIGN LANGUAGE TRAINING IN MODERN POLICE
SERVICE

Balaban Valentyna

THE IMPORTANCE OF ENGLISH IN FUTURE POLICE
OFFICERS TRAINING

Berkyta Bohdana

EDUCATION ABROAD

BoikoRoman

CRIMINAL MISDEMEANORS IN UKRAINE

Butz Mariana

THE CHARACTERISTICS OF ENGLISH TERMS
STRUCTURE IN ARCHITECTURE AND
CONSTRUCTURE INDUSTRY

Bychai Nazarii

COMMUNITY POLICING IN THE ACTIVITIES OF THE
POLICE OF UKRAINE: FOREIGN EXPERIENCE AND
OPPORTUNITIES OF IMPLEMENTATION IN UKRAINE
.....

BulhakovaYelyzaveta

THE COMMUNICATIVE CULTURE OF A POLICE
OFFICER

Chervinko Maryana

CHILD-FRIENDLY CRIMINAL PROCEEDINGS

Dolyniuk Khrystyna

COMMUNICATION SKILLS FOR LAW ENFORCEMENT
PROFESSIONALS.....

Dzedzytskyi Anatolii

FOREIGN LANGUAGE TRAINING OF FUTURE POLICE
OFFICERS IN THE CONTEXT OF EUROPEAN
INTEGRATION'S ATTEMPTS

Galkina Diana

URGENT ISSUES OF INTELLECTUAL PROPERTY
RIGHTS PROTECTION

Habel Maria

LANGUAGE LEARNING IMPROVES YOUR LIFE.....

Havrysh Bohdan

THE NECESSITY OF FOREIGN LANGUAGE STUDY
AT NON-PHILOLOGICAL HIGHER EDUCATION
INSTITUTIONS.....

Hlinyanchuk Stanislav

FILMS FOR LAW ENFORCEMENT VOCABULARY
EXPANSION

Hlushchuk Dmytro

THE NATURE OF ECONOMIC CRIMES AND WAYS TO PREVENT THEM.....

Hunderuk Nadia

ENGLISH IN THE LIFE OF LAW ENFORCEMENT OFFICER.....

HurskaTetiana

HIPPOTHERAPY: TREATMENT EFFICIENCY.....

Karuk Daryna

THE IMPORTANCE OF PROFESSIONAL COMMUNICATION FOR POLICE OFFICERS.....

Khomut Andriana

FACTORS INFLUENCING THE FORMATION OF THE YOUTH CRIMINAL BEHAVIOR.....

Klymchuk Pavlo

THE ROLE OF MEDIA IN INFORMING AND ACTING FOR THE SAKE OF NATIONAL SECURITY.....

Korol Maryna

THE ROLE AND PLACE OF PROFESSIONAL ETHICS IN LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES

Kravchuk Vladyslav

THE ROLE AND IMPORTANCE OF INFORMATION TECHNOLOGY IN OPERATIVE-SEARCH ACTIVITIES.....

Lunhu Oleksandra

FOREIGN LANGUAGE COMMUNICATION SKILLS OF FUTURE LAW ENFORCERS.....

Makarova Olena

THE SOURCES OF FINANCIAL INSOLVENCY
METAPHORS FORMATION IN ENGLISH.....

Mandzyak Liliya

GENERAL INFORMATION ON INTERNATIONAL
HUMANITARIAN LAW

Mekelyta Natalia

THE CUSTOMER IS ALWAYS RIGHT

Melnyk Alina

DISCRIMINATION ON THE BASIS OF ETHNIC ORIGIN
IN INTERNATIONAL LAW.....

Menko Marta

ADMINISTRATIVE AND LEGAL PRINCIPLES OF
CONDUCTING AN OFFICIAL INVESTIGATION IN THE
ORGANS OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE
.....

Mohilevska Martha

METAPHOR AS THE MEAN OF AVIATION
TERMINOLOGY FORMATION IN ENGLISH

Nahirniak Olena

MEDIATION AS ONE OF THE METHODS OF
ALTERNATIVE DISPUTE RESOLUTION
.....

Palchynska Lilia

ISSUES OF INTERLINGUAL COMMUNICATION

Parasiuk Marta

PEOPLE'S LEGISLATIVE INITIATIVE: SOME FOREIGN
EXPERIENCE

Perohovska Khrystyna

WHAT IS VIOLENCE?

Podolyak Marjana

ECONOMIC CRIMES IN UKRAINE

Pustova Nataliia

OUTFLOW OF CAPITAL AND MONEY LAUNDERING IN
UKRAINE

Robak Ivanna

TYPES OF DOMESTIC VIOLENCE

Romanska Iryna

THE LEGAL NATURE OF THE CONDUCTIO
OBLIGATIONS.....

Shkodin Ruslan

ACTUAL PROBLEMS OF LAW ENFORCEMENT
AGENCIES OF EU.....

Shlikhta Julia

VOLUNTEERING THAT WILL INSPIRE YOU
.....

Shylke Kateryna

INTERNATIONAL STANDARDS OF POLICING

Stadnyk Bohdanna

DREAMS: CAUSES, TYPES, FUNCTIONS, MEANINGS
.....

Stepanyuk Marina

PRINCIPLES OF FINANCIAL INSOLVENCY
METAPHORIC ACTUALIZATION IN ENGLISH

Trukhan Dmytro

CYBERCRIME

Turyk Yevhen

EXPANSION OF CORRUPTION AS A THREAT TO THE
NATIONAL INTERESTS OF UKRAINE AND THE WAYS
TO COMBAT IT

Voronin Ihor

PECULIARITY OF THE STATE BUREAU OF
INVESTIGATIONS: ADMINISTRATIVE AND LEGAL
ASPECTS

Voitovych Iryna

CONDUCTING THE INVESTIGATIVE OPERATIONS
IN CRIMINAL PROCEEDINGS.....

Voronovsky Danylo

ARTIFICIAL INTELLIGENCE: PROS AND CONS

Yarema Anzhelika

HUMAN TRAFFICKING AS A GLOBAL PROBLEM:
WAYS OF COUNTERACTION.....

Zavalniuk Kateryna

PRESENT DAY LAYERS' PUBLIC SPEECH FEATURES
.....

СЕКЦІЯ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Blaschko Jana

FRAUEN BEI DER POLIZEI (CHANCEN,
AUSWAHLVERFAHREN, TÄTIGKEITSFELDER)

Romanjuk Mychajlo

SREZIALEINHEITEN DER DEUTSCHEN POLIZEI
(ALLGEMEINE ÜBERSICHT)

СЕКЦІЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Boubnyak Nazar

SURVIVRE EN MONTAGNE

Khamylak Andriana

ATTEINTE À LA DIGNITÉ

Lishchuk Diana

LA CONDITION DANS LES PRISONS EN FRANCE DES
MINEURS

Maystrenko Olena

USAGE DES STUPEFIANTS DANS CERTAINS PAYS DU
MONDE

Orletsky Ivan

TRANSPORT DURABLE.....

Sobol Sophie

LA RÉGLEMENTATION LEGISLATIVE DE LA
CRUAUTE ENVERS LES ANIMAUX

Sofronya Valeriy

DEFINITIONS ET LES SCENARIOS CATASTROPHES
DES ACTES DE CYBERTERRORISME

СЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Альошина Марія

ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ
ПРОВІДНИХ КРАЇН ЄВРОПИ

Андріїшин Тетяна

ПРАВА ТА ІНТЕРЕСИ ЛЮДИНИ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ:
ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Банна Тетяна, Романенко Дарина

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ
ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-МОВНОЇ
ОСОБИСТОСТІ ЯК ПІДґРУНТЯ ВИСОКОГО
ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ ФАХІВЦІВ

Барнінець Юлія

МОВЛЕННЄВА КУЛЬТУРА ЯК СКЛАДОВА ЕТИЧНОГО
ВИХОВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Баслик Вікторія

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА ЯК ДЖЕРЕЛО ГЕНДЕРНИХ
СТЕРЕОТИПІВ

Безрідна Наталія

КОМУНІКАТИВНА КУЛЬТУРА, ЯК СКЛАДОВА
ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ
ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Білоцька Вікторія

НЕПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР ПРОФЕСІЇ ЯК ПРИЧИНА
ПРОФЕСІЙНОЇ ДЕФОРМАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ
ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Бухтіяров Кирило

ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ЯК
АКТУАЛЬНА ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА
ПРОБЛЕМА

Гайманова Анастасія

ІНШОМОВНА ПІДГОТОВКА, ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ
ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ
ПРАВООХОРОНЦІВ

Гафісова Аміна

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАХИСНИХ ОРГАНІВ
ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ
.....

Герасимов Артем

ПРАВОВИЙ СТАТУС УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.
ДЕРЖАВНА МОВНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ

Гергало Світлана

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ
ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

Гончаренко Андрій

МОВНА КУЛЬТУРА ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЯК
НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНА ПРОБЛЕМА

Горбіль Анастасія

ПЕРИФРАЗ ТА ЙОГО ФУНКЦІЇ В МОВІ ЗАСОБІВ
МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Греков Руслан, Юлдашев Владислав
ЗНАЧЕННЯ ОСОБИСТОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ У
КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Данильчик Марія, Денисюк Петро
ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З
ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ ПІД ЧАС
ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Дзюма Вікторія
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА
ЗЛОЧИНИ ПРОТИ СТАТЕВОЇ СВОБОДИ І СТАТЕВОЇ
НЕДОТОРКАНОСТІ

Динис Тетяна, Яремченко Ярослав
ОКРЕМІ ДЕФЕКТИ КРИМІНАЛЬНОГО
ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Єрмак Василь
РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ, ЯК
ОДИН ІЗ КРОКІВ ПРОТИДІЇ ЕКОНОМІЧНІЙ
ЗЛОЧИННОСТІ

Журавель Альона
ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ ТА
НЕДЕРЖАВНИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Зінов Костянтин
МОВА У ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТА: ЛІНГВО-
СТИЛІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Іванчук Олександра
ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В
СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Іщенко Світлана
ПРОБЛЕМИ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ДОВІЧНОГО
ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ
ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Калинчук Христина
ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ОСОБИ ПРИ
ПРОВЕДЕННІ ОСВІДУВАННЯ

Карпенко Владислав
ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВМІНЬ У
ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА ЗАНЯТТЯХ З
ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Кігай Владислава
ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНИХ
НАВИЧОК МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ ПІД ЧАС
ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Кость Назарій
МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ
У КОНТЕКСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ МОБІЛЬНОСТІ
МОЛОДОГО ФАХІВЦЯ

Кравчук Марина
ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПОКАРАННЯ ЗА ХВОРОБОЮ

Крутась Анна

ДІТИ В ОДНОСТАТЕВИХ СІМ'ЯХ ТА ЇХ СОЦІАЛЬНА
АДАПТАЦІЯ

Левчик Богдан

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАХИСНИХ ТА
ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ
ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ.....

Легка Ярина

ЛІТЕРАТУРА ПРО ВІЙНУ – ОСОБЛИВИЙ ВИЯВ
СУЧАСНОЇ КУЛЬТУРИ

Лукашук Іванна

ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ БЕЗПЕЧНИЙ
ПОВЕДІНЦІ НА ДОРОЗІ

Лук'янович Яна

МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ
УКРАЇНИ

Луцак Степанія

ЗНАЧЕННЯ ПІЛОТНОГО РІШЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО
СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ «СУКАЧОВ ПРОТИ
УКРАЇНИ»

Микитюк Діана

СУЧАСНІ ПРАВОПИСНІ ЗМІНИ
(НА ПРИКЛАДІ ПРАВОПISУ 2019 ТА 1993 РОКІВ)

Мочар Богдан

ЛЕКСИЧНІ ІННОВАЦІЇ В МОВІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ
ІНФОРМАЦІЇ

Надурак Вікторія

УКРАЇНСЬКІ АДВОКАТИ В БОРОТЬБИ ЗА МОВНІ
ПРАВА І ВИРОБЛЕННЯ ПРАВОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ
.....

Надурак Вікторія

ЗНАЧЕННЯ ТА ВПЛИВ КОМУНІКАЦІЇ НА ПРАВОВЕ
СУСПІЛЬСТВО
.....

Недойнов Кирило

ПОЛІЦЕЙСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ ТА США
.....

Никитенко Дмитро

НЕОБХІДНІСТЬ ПРОФЕСІЙНОЇ ЛІНГВІСТИЧНОЇ
ПІДГОТОВКИ ДЛЯ ПРАВООХОРОНЦІВ

Ніколаєнко Вікторія, Турчина Єлизавета

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗПІЗНАВАННЯ СЛІДЧИМ
СИМУЛЯЦІЇ ПСИХІЧНИХ РОЗЛАДІВ ПІД ЧАС
ДОПИТУ ПІДОЗРЮВАНОГО

Павлік Марина

СИМОН ПЕТЛЮРА VS СЕРГІЙ ЩОГОЛЕВ: МОВНО-
КУЛЬТУРНИЙ ФРОНТ

Павліна Марина, Греян Ані

АРЕШТ МАЙНА ЯК ЗАХІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У
КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННЯ.....

Палій Аліна

ПРАВОВА КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК ПРОФЕСІЙНОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ.....

Приймак Дмитро, Тулаєв Євген
СУТНІСТЬ ОСОБИСТОЇ ПОРУКИ ЯК ЗАПОБІЖНОГО
ЗАХОДУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....

Романенко Дарина, Банна Тетяна
ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ І
КОМУНІКАЦІЯ З СУСПІЛЬСТВОМ.....

Романенко Павло
УКРАЇНСЬКА МОВА В ДІЯЛЬНОСТІ
ПРАВООХОРОНЦІА.....

Сальникова Мирослава
СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ
АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ.....

Скорик Аліна, Бірюков Максим
ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ
ЕКСПЕРТИЗИ.....

Смутко Марія
СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ПОТУЖНІШИЙ ЗАСІБ
ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОТИСТОЯННЯ.....

Страшко Олександр
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ У
МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ.....

Стронціцький Богдан
ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВМІНЬ У
СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....

Сюзєва Людмила

ПОЗИВНІ УЧАСНИКІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ
СИЛ НА ДОНБАСІ.....

Тарас Ірина

ПЕРЕВАГИ НОВОГО ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА
.....

Терещенко Вероніка

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ СПІВУЧАСТІ ТА
ЙОГО ЗНАЧЕННЯ.....

Ткачук Лілія

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'Я МОЛОДІ НА СУЧАСНОМУ
ЕТАПІ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА.....

Усатенко Вікторія

РОЛЬ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ
У МЕХАНІЗМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД
ГРОМАДЯН.....

Франків Володимир

ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ
ПОЛІЦЕЙСЬКОГО.....

Хемич Андрій

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧИХ ПІДРОЗДІЛІВ
УКРАЇНИ ТА АМЕРИКИ.....

Хоміщак Надія

ЩОДО ПИТАННЯ НАСИЛЬСТВА У СІМ'Ї.....

Цебинога Вікторія

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ
СЛІДЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В
УКРАЇНІ.....

Чечель Анастасія

АНГЛІЦИЗМИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.....

Шеремет Дмитро

НЕОБХІДНІСТЬ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ,
НАЦІОНАЛЬНИХ ТА ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКИХ
ЦІННОСТЕЙ ЯК НЕОБХІДНИХ СКЛАДОВИХ
КОМПЛЕКСНОГО ВИХОВАННЯ МОВНОЇ
ОСОБИСТОСТІ.....

ЯмковаТетяна

КОРУМПОВАНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В
УКРАЇНІ.....

ПРАВО. КОМУНІКАЦІЯ. СУСПІЛЬСТВО.

Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти
(українською та іноземними мовами)

3 квітня 2020 року

Відповідальний за випуск
І. Ю. Сковронська

Опубліковано в авторській редакції
